

NEBESKÉ DARY

3. díl.

Dáno z výše nebes skrze

JAKOBA LORBERA

Přeložila Julie Ottová podle tisku z CD ROM jazykově upraveného podle 1.vydání z r.1840.

Nebeské dary 3. svazek podle 1. vydání.

2. května 1840

HUDBA.

1. Chcete-li vědět, co je hudba, tak dávejte pozor na to, co vám řeknu. Ujasní se vám mnoho. Hudba není, je to jen jednání čisté lásky v sobě samé – bez přispění moudrosti, ale jak je to v lásce v její slepotě.

2. Nemáte čistší obraz nad hudbu (spíš by se jí mělo říkat „slepá láska“) o čisté lásce ve Mně, je soutokem sedmi duchů Božství, kteří se tu spojují ve vzájemném setkávání svého stálého klidného vlnění (putování).

3. A toto setkávání plodí tón sedminásobně podle uzpůsobenosti, povahy sebe samého se potkávajícího Ducha a tón roste pak ze základního tónu dál a dál skrze všech sedm Duchů a tak má potom každý Duch svůj vlastní tón podle řady vám známé stupnice.

4. Ale, poněvadž každý ze sedmi Duchů proniká všech sedm, tu je i všech sedm v každém jednotlivém a vlévají se pak zas všichni svorně a souzvučně do sebe a to je pak velká slast Božství v jeho lásce.

5. A tak je pak tón chvění a toto chvění rozechvívá Duchy a Duchové se poznávají a poznávání se projevuje podle poměru chvění a chvění se pozorují vespolečně v lásce a tato pospolitost je pak pravý soulad. A když se pak v tomto velkém nejčistším souladu láska slastně zachvívá, tu proudí pak toto zachvívání zpět do Božství a tu vzniká stěšňování, stlačování a v něm se Duchové pak zahřívají a zažehují se pak v lásce a toto zapalování je světlo a v tomto světle se poznávají nesčetné tvary, které vznikají ze chvění.

6. Nyní víte, co je tón a hudba, jak vzniká a k čemu je a čím je. A tak se i vám dává jako tajemné znamení těžkého a velkého obsahu, který se může teprve zcela řešit v nejčistší lásce ke Mně. A tak se máte i vy učit rozjímat o ní, používat a užívat ji v přinášení své nejvyšší slávy a svého nejhlubšího díku ke Mně a na tom se už nemá nalepit nic nečistého.

7. Ale, jak používáte tohoto daru z nejvyšších nebi?. O, ta velká hanba Skrze muže jsem vám ukázal v oratoriích a symfoniích čisté, ale vy tím pozlacujete smetiště a pak na ně vůbec vstupujete. Proto uvažte, co hudba je a k čemu je.. A neznescujte slast ve Mně. – Já, nejčistší láska v Bohu Jehovovi. Amen, Amen, Amen.

25. května 1840

Slova z moudrosti.

1. Jakob Lorber prosil Pána o několik slov z Jeho moudrosti.

2. Tak má být tvá zvědavost ukojena. Ale přihlédni k tomu, co tvůj rozum nepochopí z Mé moudrosti, kterou stvořený duch věčně nikdy nezbadá ani z částičky nejnepatrnější. Ale, bude-li těžko u srdce, pak považ, že jsem jen láskou přístupný a věčně nikdy v moudrosti Svého rozumu.

3. Ale to jsou slova Mé moudrosti.

4. Jsem a nejsem, byl jsem a nebyl jsem, budu a nebudu po věčnost bodem nekonečné čáry ze středu konců s konci bez konců Velký jako nic a Malý jako Nekonečnost.

5. Jsem mnohost v ničem a jsem Ničím v mnohosti, jsem nekonečné Nic a nekonečnost je ničím ve Mně věčně v čase a časně ve věčnosti, abych nebyl Vše ve všem Bytí a jsem slepý v tváři všech věcí ze Sebe, vedle Sebe a v Sobě, abych vše viděl, velké malým a malé velkým, poněvadž to je a skrz naskrz není.

6. Jsem Bůh bez boha, Láska bez lásky, Moudrost bez moudrosti, nestvořený Tvor v tvorech, kteří nejsou stvoření a přece jsou, aby se stvořenými stali v Nic, aby byli Něčím a aby Něco bylo, aby se stalo Ničím Mnou v sobě a v sobě beze Mne, abych byl vším pro nebytí a Ničím pro vše. Tak je člověk, že není, aby něčím byl ve Mně beze Mne, aby žil ze Mne a neměl život věčně časný a časně věčný, prostorově bez prostoru a bezprostorově v prostoru.

7. Tu máš nyní tři slova Mé moudrosti ale nikdy o nich nepřemýšlej, poněvadž vše toto zůstane věčně pro tvůj rozum nepochopitelné. Jako nemůžeš vzít do své ruky zemi jako míč a se slunci si hrát jako s hrášky, tím ještě mnohem méně může stvořený duch chápat tato tři slova v jejich celé hloubce. Proto si ani z toho nic nedělej. Nemožné je totiž Mně Samému nemožné. Já Jehova Věčná Moudrost Bůh Nejsvětější Nejvyšší Amen.

15. června 1840

Co je vykoupení.

1. To je otázka L. H. H. S., kterou si, hluboko jdouce ve všem klidu srdce mají zodpovědět, aby se pak i jim otevřela branka do tajných komůrek jejich lásky – poznat sebe a Mou lásku a zahořet v ní mocně ke Mně, Který jen jedině může duši vykoupit znovuzrození Ducha a Jim opak celého tvorstva.

2. Ale nejdůležitější a největší otázka je : Jak podmiňuje mojžíšský zákon svobodu vůle láskou, láskou znovuzrození a znovuzrozením věčný život? Proč bylo vykoupení nutné vedle mojžíšského zákona, když ke znovuzrození je třeba jen dodržování zákona z čisté lásky ke Mně? Co je tedy vykoupení a jak dalece je ho třeba člověku a jak se mu ho může dostat?

3. Zodpovězení této otázky bude velmi těžké každému, kdo se pokusí otupit si na tom ostrost svého rozumu. Ale, kdo zahoří v lásce a vši pokoře ke Mně, ten najde plnou odpověď věrně v komůrce svého srdce. Ale svému slabému sluhovi Jakobovi dám plnou odpověď, abyste ji mohli pak porovnat se svou a zkoušet své srdce a hloubku komor lásky v něm. Já Velký Mistr ve všech věcech. Amen

17. června 1840.

Odpověď (Vykoupení).

1. Je plná odpověď na Mou největší a nejdůležitější otázku, jejíž velikost a důležitost je teprve jasně patrná z tohoto přítomného zodpovězení.

2. Aby se mohla odpověď plně pochopit, je třeba ukázat podstatu člověka v jeho přirozené a duchovní oblasti. Bez této předběžné znalosti by bylo kázání marné, poněvadž se vše zaměřuje jen k Duchu, Který ale u vás není ještě živý, nýbrž je na cestě stát se živým v lásce, která je Jeho matkou. A abych dal vašemu duchu první podnět, dal jsem vám právě tuto otázku, na které spočívá život ducha, jeho znovuzrození a pak teprve věčný život v nejvyšší svobodě.

3. Člověk se skládá z přirozeného těla, které je nádobou, v níž se různými ústroji vzdělává živá duše. Ve vzniku plozením se totiž sestavuje jen jedině podstata těla. A teprve v sedmém měsíci, kdy už je tělesná podstata životem matky ve všech částech, byť i ne zcela co do tvaru vytvořena, tu se teprve v oblasti slunečního pletiva otvírá vašim očím neviditelný měchýřek,

který pochází od ploditele a obsahuje podstatu duše a sděluje se pak celému ústrojí spojením nervů, proměňuje pak ve všech nervech se nacházející fluidum ve své

4. a proniká pak ve vší elektrické rychlosti i do všech ostatních ústrojů (orgánů), ale teprve nakonec do srdečních svalů a to je obvykle až v sedmém dnu, někdy se to děje ještě později.

5. Pak se zcela pomalu začíná srdce v sobě ponenáhlu rozšiřovat plněním duševní podstaty a když se tak postupně naplnilo a je podobné elektrické láhvi, tak se pak vybíjí do všech tepen vrchní komorou. Toto vybité fluidum se tam pak sděluje všem šťávám, jež se tam nacházejí a nutí je do všech cév a šťávy v nich obsažené k pohybu zase do žil a jimi zase zpět k srdci, když se srdce mezi tím zase znovu nabilo a navracené šťávy zase ihned zase dál dopravuje.

6. A tu pak začíná tep a oběh šťáv a o něco později z toho vznikající krev. Takto se stále způsobovaným dopravováním a výměnou krve vytváří elektricky ústrojně hmota těla a skrze i v jemných šťávách obsažení podstata – řádnost duše. Když se pak i žaludek plně vzdělá k přijímání hrubších šťáv – nejprve z těla matky k podpoře a používání šťáv k svému určení a krve, pak se člověk v mateřském těle oddělí od výživných pout a rodí se do vnějšího světa, nadán pěti přirozenými vnějšími smysly, aby přijímal smyslový svět nebo vlastně různé podstaty jako světla, zvuku, chuti, vůně a konečně všeobecného pocitu, který nyní vše určuje k vytvoření duše a podle jejich potřeb dává růst tělu, což se pak děje postupně po více let. A tak jsou nyní dva lidé v jednom, totiž nejprve hmotný a v něm podstatnější.

7. Zde dobře pozorujte, asi tři týdny před zrozením se z nejjemnější a zároveň nejřádnější podstaty duše v krajině srdce tvoří jiný nekonečně jemný měchýřek a do tohoto měchýřku se vkládá duch, který se stal kdysi zlým, ale v podstatě je jiskrou Boží lásky. Ať je tělo mužské nebo ženské, duch je bez pohlaví a teprve časem přijímá podle žádostivosti něco z pohlaví a tak se projevuje.

8. Ale nyní je tento duch ještě mrtvý, jak byl už po mnoho dob ve hmotě. Ale, poněvadž duše je nevažitelné podstatné bytí, jednoduché a tím nezrušitelné a svou potravu dostává skrze smysly těla, jež byly postupně plně vzdělány jako : ušima rozum, očima smýšlení, chutí vhodnost přijímaných dojmů zvuku a světla a vůní pozorování dobrého a zlého a konečně všeobecným pocitem vědomí přirozeného života v sobě a ten je způsobován stálými vývoji šťáv a z nich vstřebávanými podstatami, tu je pak duše schopna myšlení, které je způsobováno oběhem nejjemnějších šťáv a působí na příslušná ústrojí.

9. Ale jako napřed šťávy těla, obíhající, vzdělávaly podstatnost duše přiváděnými podstatami z vnějšího světa, právě tak se má a bude živit oběhem nejjemnějších podstat v jejich ústrojích v měchýřku uzavřený duch tak dlouho, až uzraje k rozrození měchýřku a tím postupně pronikne do všech ústrojí duše a jako duše v těle, tak i on v duši se stane dokonalým třetím člověkem potravou z myšlení duše, která se děje takto.

10. Duch má stejně jako totiž tělo a duše odpovídající duchovní ústrojí (orgány) jako se rovná sluchu a rozumu pocitování nebo pozorování, podobné světlu a smýšlení vůle, chuti a vhodnosti přijatých dojmů a pozorování dobrého a zlého náhled o pravém a falešném a konečně všeobecnému pocitu a vědomí přirozeného života z tohoto všeho vycházející lásku.

11. A jako má potravu tělo a duše, tak ji má i duch. Je-li všeobecná potrava špatná, tu je na konci vše špatné a tím i zavržení hodné. Ale, je-li všeobecná potrava dobrá, tu bude na konci vše dobré a přijatelné. To jsou přirozené poměry trvání mezi tělem, duší a duchem. Nyní je otázka po dobré a špatné potravě.

12. Vše světské je špatné, protože to ducha obrací zase ke světu, z něhož noci, vězení a smrti jsem ho z hmoty vytrhl a vložil do srdce duše, aby se tam zas oživil a očistil ode všeho smyslově přirozeně hmotně světského a aby byl konečně schopen k přijímání života ze Mne.

Ale, podává-li se mu nyní špatná strava, stává se zase světským, smyslým a konečně hmotným a tím mrtvým jako před zrozením, tak i duše s tělem, poněvadž se tím stala zcela tělesná.

13. Ale dá-li se duchu dobrá strava a to je Má zjevená vůle a prostředkování skrze díla vykoupění – nebo Má láska v plném stavu (trvání) živou vírou, tu se v srdci ducha utváří nový měchýřek duchovní, ve kterém je uzavřena čistá jiskra Mé lásky. A jako to šlo dříve u plození duše a z ní u ducha, právě tak to jde i u tohoto nového plození svatyně. V plné zralosti roztrhne pak tato svatá láska uvolněná pouta cévy (měchýřku) a proudí pak jeho krev těla nebo jako nejjemnější podstaty duše nebo jako láska ducha do všech ústrojí ducha a tento stav je pak novorození jako je vložení tohoto měchýřku života vrozením.

14. Ale současně už i u plození, zvláště, je-li jen hříšně zaměřeno na zvířecí uspokojení, se vkládá v oblasti (velkého břicha) a pohlavních ústrojů množství pekelných měchýřků lásky, které se pak i s Mou láskou současně vyrozují – jako housenky v předjaří, když začíná hřát slunce, tak i tento plod vzcházejícím teplem Mé Boží lásky v duchu člověka.

15. Odtud jsou pak pokušení, poněvadž každá z těchto vyrozených bytostí, pekla se neustále pokouší, jak jen může, zasahovat do života duše. A když člověk s nově zrozenou láskou z Boha není silný a nevystupuje proti šelmám, tu proudí pak, pustošice, do všech ústrojí duše a jako sající příživníci se usazují na místech, kde má duch vtékat do duše a tak duši brání (překážejí) v přijímání života z Ducha a tím i skrze něho Boží lásky. Když duch vidí, že se nemůže rozšiřovat, aby do sebe přijímal plnost nového života z Boha, tak se zase stahuje do něměho měchýřku, a tak v něm ještě i tím víc Má láska, která je Bohem v lidech.

16. A když k tomu v člověku došlo, stává se zase čistě přirozený a vůbec smyslým a také ztracený, poněvadž neví, že k tomu u něho došlo, poněvadž tyto šelmy zcela volně, dobře činíce (podle sebe) s počátku smysly člověka podplácejí a tak ho postupně zcela berou do zajetí, takže o všem, co je Ducha, už nic neví, neslyší, nevidí, nechutná, necítí a nepociťují. To je pak trápení, jaké nebylo od počátku až k současnosti a také už nikdy nebude, když se člověk odebere k svému útočišti – k Bohu – zevně modlitbou, hlavně Mou modlitbou, postěním a četbou slov z Písma a tím začne velmi toužit po vysvobození z velkého trápení.

17. A když to vzal člověk vážně, když v sobě vidí velké množství temných pochybností, tu začínám zevně působit jako Přemožitel smrti a všech pekelných skrze díla vykoupění a dávám pak člověku ze Svého slitování kříž a utrpení podle Své moudrosti. Tím se pak člověku stává svět a jeho radosti tak trpké, že se mu oškliví a začíná toužit po osvobození ze života trápení. Poněvadž nyní tyto šelmy už z vnějšího světa tím už v duši nedostávají potravu, tak slábnou a sesychají skoro zcela v ústrojích duše a tím se dostávají do stavu zcela nevědomého.

18. Ale, poněvadž nyní zevně působící duši vykupující slitovná láska Ježíše Krista začíná vtékat jak do ústrojí těla, tak i duše a ústroje osvěcuje a duši upozorňuje jako svědomí na bezpočet hříšných šelem a tu se duše léká – jeví se to stísněností srdce a i jako vnitřním sešněrováním v hrudi v oblasti žaludku a v této pokorné bolesti, která se vyslovuje pravou lítostí, prosí Boha v ukřižované lásce o milost a slitování a hle, duch to pak zpozoruje a začíná se zas v měchýřku hýbat, kam se stáhl.

19. Pak se člověku slitovnou láskou vážným silným napomenutím připomenou Bohem dané Mojžíšovy zákony od prvního až do posledního a ukládá se mu jejich nejpřísnější následování, aby se pokořoval a zapíral do nejnitičtějšího základu. A je potřeba to dělat tak dlouho jako když pradelna máchá a ždímá prádlo tak dlouho, až je vyždímaná voda úplně čistá (bez nejmenšího zakalení). Teprve pak se takové prádlo vystaví slunečním paprskům, aby odpařením zanikla poslední kapka znečištění, jež je zničena a odnesena větry na všechny strany.

20. Mojžíšových zákonů z Boha je 10 a deset je číslo Boha a ukazují, že člověk musí nejprve věřit, že jsem. Když je trápení, musí mít ke Mně nejvyšší úctu, ba dokonce věřit, že je povinen ze sedmi doporučených dnů volit sobotu a světit ji v klidu jako pravý den klidu Pána, aby

se učil zapírat se a díval se stále víc a hlouběji do sebe, aby tím poznával své obyvatele a na Mne se pak obracel, abych je dříve řečeným způsobem zničil a vyhnal z ústrojí duše.

21. A když se tak hluboko pokořil pod moc a sílu Mé velikosti, tu dochází nyní k máchání a ždímání prádla. Tím se rozumí ještě přesné dodržování ještě zbývajících sedmi přikázání, čímž se má dokonce snížit pod úroveň sobě rovných a má se zbavit všech svých špatných žádostí a má zcela zlomit a podrobit všechny své touhy a nejnepatrnější přání svého srdce Mé vůli. Pak přijdu s láskou a zahřeji příbytek jeho ducha jako slepice svá ještě nenarozená kuřátka. A tak bude duch, který se už dříve začal pohybovat, teplem Boží lásky zase znovu vyrozen a bude proudit zase hned do všech částí očištěné duše a bude žádostivě do sebe srkat zevně působící slitovnou lásku z očištěných ústrojí duše, čímž se bude stávat stále silnějším a silnějším.

22. A když pak láska Mého slitování vnikla do hloubí jeho srdce, kde ještě spočívá mimořádný měchýřek Boží Pralásky, pak zase znovu pukne čistě Boží měchýřek, ve kterém byla uzavřena velká svatyně lásky věčného Svatého Otce, podnícena láskou Syna, která nyní vykupujíc, očistila duši a proudí pak, s ní se zcela sjednocujíc, ve velké jasnosti jako vycházející velké slunce do celého ducha a tím i do duše a skrze ní do těla, zcela umrtveného. Pak člověk veskrze oživuje a toto celkové oživování je pak vzkříšení těla.

23. A když je pak vše proniknuto Otcem, tu je pak Syn přijat Otcem do nebe = do srdce Otce. Ale Syn přijme ducha člověka a ten duši a duše ale tělo = vám už známého nervového ducha, vše ostatní jsou totiž jen jeho výkaly.

24. A když Otec = láska Otce vládne v člověku, pak je v člověku světlo, poněvadž moudrost Otce se nikdy nedělí od Jeho lásky, tu je pak i člověk jako plný lásky, plný moudrosti a moci a tím nyní plně znovuzrozen ve vši lásce a moudrosti. Nyní vidíte, jakou námahu, shovívavost a velkou trpělivost Mě stojí – abych z tisíců mohl vykoupit sotva jednu duši a jak často taková neuznává Mé námahy, opovrhne jimi, proklíná a pošlapává je, ale přesto nikdy nepřestávám volat k vám: Pojdte ke Mně všichni, kteří jste trápeni a obtíženi, chci vás občerstvit.

25. Avšak hluchým a slepým je těžko kázat. Poněvadž se vrhli do útrap světa v nejplnější míře a tím svou zemi = své tělo zašpinili prokletým blátem páchnoucího pekla a tento zápach je pravým morem duše, tak musím vždy zase dávat z nebí spouštět déšť – povodeň a tím se rozumějí trpká díla vykoupení. A když se tím zase umyla kletbou zašpinění půda duše a větry milosti vysušily močály a bažiny, pak je tu teprve zase možnost kázat vám o cestách k životu ze Mne.

26. A když vám tu nyní už dlouho káži, tak jděte za Mým, hlasem zpět do ovčince Mých milovaných jehňat, abych vás vodil jako jediný dobrý Pastýř na pastvu života a vy mi dávali bílou vlnu jako sních a Já vám z ní připravím oděv, který vás bude zdobit po celou věčnost.

27. A nyní pozorujte dál pokračování této Mé naučné odpovědi.

28. Když má rolník malý sad a vidí v něm samé plané stromečky, pak si pomyslí : Co mám dělat? Vytrhnu-li je, bude zahrada prázdná a zasadím-li za ně jiné, budou s počátku taky jen plané a možná ani ne tak silné jako zde už vyrostlé. A tak je chci pečlivě očistit od všeho špatného hmyzu, neřádu a jejich hnízd a chci a budu pak hledět v pravý čas naroubovat na ně ušlechtilé větvičky z dobrých stromů. A tak přijdou tato pláňata, jinak čerstvá a v jádru zdravá s pomocí shora určitě ještě všechna do správného stavu a jednou Mi mají ještě určitě přinášet mnoho dobrých sladkých a ušlechtilých plodů. A tak se dívejte na chytrého sadaře, poněvadž koná, jak si moudře usmyslel a dostává za to už v málo letech bohatou, radostně plnou sklizeň.

29. A hleděte, vaši rodiče jsou čistě takoví rolníci, na jejich pozemské nebo tělesné půdě bezstarostným cizoložným způsobem ve všem smilstvu Sodomy a Babylonu vznikly celé a úplné divočiny pekla. Máte tedy s dvojnásobnou horlivostí čistit tato křoviska od všelikého tisíciletého neřádu a tato práce záleží v tom, že budete ničit, zahlazovat všechna přání a žádosti, -

všechna totiž pocházejí z vnitřně sídlícího neřádu pekelného. Cestu k tomu vám jasně ukazují : Hned s počátku odřezávejte neužitečné postranní výhonky, - zdají se dobré, ale kmen přece oslabují – (je to svévole) a tak vypěstujete brzy zdravý a plně silný kmen. A když pak dojde k roubování = seznamování a vštěpování zákonu, vzešlého z Mé nejvyšší době lásky skrze Mojžíše, tu budete moci jistě s Mou silnou spolupomocí očekávat, že takto očištěná a pečlivě pěstovaná pláňata jistě silně uchopí Mou vůli, když se jim napřed jejich zcela vzala a z Mé budou v nejkratší době přinášet v přehojné plnosti nejkrásnější a zázračně nejnádhernější plody všeho druhu, když je k tomu ještě budete horlivě zalévat vodou života, aby se jejich hlavy mohly brzy zvedat vysoko k nebi a tím se bude blaženě rozšiřovat a tím se bude blaženě rozšiřovat jejich duchovní okruh nahlížení a oni budou nasávat stále víc a víc světla milosti, které ve velké plnosti stále proudí ze slunce milosti a to vzniklo dílem vykoupení, z jeho světla a tepla může být teprve znovu a konečně znovuzrozeno úplně všechno tvorstvo může k věčnému životu.

30. Ale to je vykoupení, že se poznává Svatý Otec a Láska, která – celý svět smiřujíc a zase posvěcujíc, na kříži krvácela a Sama zločincům posledním bodnutím kopí do srdce věčné lásky dala otevřít svatou bránu ke světlu a věčnému životu. A jako se stal jeden vidoucím a živým ve víře a v lásce, tak se mohou stát všichni vidoucí a živí ve víře a to je pravý podíl na vykoupení, aby se pak měchýřek věčné lásky znovu oplodňoval, zúročoval skrze paprsky milosti slunce a aby ve vás vycházela stará láska Otce skrze díla Syn ve vší síle a moci nejsvětějšího Ducha z obou v čisté lásce vašeho znovuzrozeného srdce.

31. Co ostatně dílo Mého vykoupení znamená a je, tu vám říkám „ Za prvé je největším dílem věčné lásky, když jsem Se tím Já Nejvyšší ve vší plnosti Své lásky a v nekonečné plnosti Svého Božství Sám stal člověkem, ba, dokonce vám všem bratrem, celé množství hříchů světa vzal na Svá ramena a tak Zemi očistil od staré kletby nedotknutelné svatosti Boha. Za druhé je to podrobení pekla pod sílu Mé lásky, která dříve stála jen v moci hněvem rozzlobeného Božství a tím byla vzdálena od všeho vlivu Mé lásky, neplodnější zbraně proti peklu, poněvadž je jeho nejryzejším opakem a už při vyslovení Mého jména se celá nekonečnost zahání zpátky a za třetí láskyplným zbožným je vykoupení branou do nebe a věčného života a věrným ukazatelem k tomu. Smiřuje nejen zas se svatostí Boha, ale ukazuje vám, jak se musíte před světem snižovat, chcete-li být povýšeni od Boha, Dále vám ukazuje – snášení všeho posměchu, utrpení a kříž z lásky ke Mně a svým bratrům ve vší trpělivosti, mírnosti a oddanosti své vůle, ano, učí vás nosit své přátelé v náručí a nepřítelům žehnat Boží láskou ve vašem srdci.

32. Ale poněvadž svět je jen pouhý vnější tvar pekla a aby se vykoupením zase požehnaná Země tímto způsobem nestala nositelem pekla, tak se svět pozvedl nad Zemi a sídlí ve vysokých budovách v lesku sobectví, sebeklamu, sebelásky, nádherymilovnosti, rozkoše, blahozítí, bohatství, lakoty a lichvy a všeobecné ziskuchtivé panovačnosti. Ale, aby Země nemohla být zase pošpiněna, byla umyta a posvěcena krví věčné lásky. A i když se had někde chce zbavit svého neřádu buď válkami nebo zjednáním práv, nebo loupežemi nebo smilstvem, cizoložstvím, popíráním Boha a nevěstkářstvím přirozeně a duchovně, tu působí pak ihned vykupující povodeň ukřižované lásky probouzením mužů a vidců Boha, kteří pak zas neřád hada se Země hubí, maří, že jej vyhledávají a házejí do světsky velkých zásobáren. Pak se světské srdce kochá takovým pokladem, ale Mé děti musí pak po krátkou dobu strádat, trpět bídou, poněvadž se Země na tuto krátkou dobu stává neplodnou. Ale, když se pak odeberou pod Můj kříž a slyší mluvit Můj hlas o novém životě ústy nebo pérem Mých vidců a hubenou zemi pilně zalévají vodou z Jakubovy studny, pak se Zemi hned zase žehná a nosí plody nejkrásnějšího druhu a tyto plody jsou pak zase podílem na velkém díle vykoupení, které bylo dokonáno na kříži.

33. Konečně musím vám, zejména rodičům, připojit ještě Svou božsky Otcovskou radu, že nemáte dávat své syny dříve ženit, i kdyby byli ve všem světském chování a dobře zaopatření, ať v úřadě nebo ve jmění, pokud nebudou aspoň z poloviny znovuzrození, aby mohly být pak jejich ženy jimi posvěcovány a přinášeli světu požehnané plody. A ty se brzy samy snadno stanou požehnaním nebe celému velkému pokolení, čímž si pak budete zakládat velkou říši jako Abrahám v nebi a budete se tím věčně těšit víc a více pro stálé se množící nádhery, pocházející z vašeho požehnaného semena.

34. Ale své dcery dávejte Mým synům, kteří přišli z Mé lásky k vám a na světě Mě dobře poznali a dávají se táhnout Mou láskou a vodit Mou moudrostí a vždy slyší Můj hlas a své oči upřeli k Mému srdci. Tím Mě uděláte žehnajícím tchánem svých dcer. A poněvadž jste Mě tím udělali nejbližším příbuzným, tu si můžete i sami dobře pomyslet, že Své spolušvagry nenechám zajít a jednou budou v mém domě bydlet a u Mého stolu budou stále jíst a jistě jim nedám zahynout budou se těšit z překrásných vnuků a jejich dcer, které byly jimi požehnány a když budou Mou Otcovskou rukou vedeni do všech Mých říší a budou na Mé velké nádhery, pak teprve pochopí, co má znamenat – mít Mě jako spolušvagra.

5. Nyní máte úplnou odpověď. Není sice naukou, ale je mnohem víc, že se vám dává věrně ze zdroje věčné lásky a moudrosti vašeho Svatého předobrého Otce ve vší věčné pravdě jako velký proud světla, prýstící z velkého slunce vysoko na obloze a bude vás skrz naskrz osvětlovat, až jej postupně zcela přijmete do svého ne ještě dost vyjasněného srdce a budete to pociťovat tím zřejměji, až budete srovnávat s tím své ještě velmi slabé odpovědi. A z toho jistě ještě snadno poznáte, jak mnoho vám ještě chybí a jak hluboko jste už do sebe pronikli.

36. Konečně vám ještě říkám, že vaše odpovědi jsou hlubší než vaše srdce. Přiměřil jsem je totiž vaší lepší části, když jsem je bez vašeho vědomí kladl do vašeho srdce. Na Mé odpovědi najdete teprve znamení, když tím ve své odpovědi odhalíte hlubší smysl, než, jaký mělčí jste zamýšleli – do ní vložit. Ale bude vám jistým znamením, jak hluboko jsem do vás vnikl a jak mělce jste vy ještě vnikli do Mne.

37. Proto pojďte ke Mně všichni trápení a obtížení, chci vás všechny občerstvit a zplnomocnit Svou milostí. Amen, Já věčná láska a moudrost Amen. Amen. Amen.

23. června 1840

Anděl.

1. Zde vám chci dát vznešené vedlejší slovo, abyste viděli velikost jiskřičky Mé věčné lásky nekonečnou sílu, moc a pravěčnou sílu Božství a svatost ve Mně a tím ale i svou tak léčivou nicotnost ve všem, co jste, konáte, děláte, myslíte, píšete a básníte ze sebe. Ale zároveň z toho máte i nahlédnout, čím se můžete stát skrze Mne.

2. Avšak, co vám zde řeknu, máte slyšet ve skromné písni podle nejvyššího způsobu nebe. A i když budou nejvznešenější tvary řeči utvářet novostavbu nadsvětské velikosti, tu to nemáte jako u lidských písní považovat ze básnický vzlet. U Mne totiž takový není, ale jen nejčistší pravda a Mé jméno je už o Sobě nejvyšším vzletem zpívání.

3. Nyní sledujte píseň a píseň je anděl a ten jde ze Mne a přináší vám dobré a převelké poselství, jak následuje:

4. Na všech světech sluncím nejvzdálenějším velkém jitru stál velký anděl, rozprostíraje svou obnaženou obrovskou ruku v mém světa tvorby nekonečně hlubokém středu hlubin a chtěl slunce, rovnající se srdci uprostřed všech světů, směle strhnout z jeho světelné oblasti a pak je jako ořech ve svých ústech rozkousat.

5. A udělal by to jen, aby zkoušel svou sílu, kterou si velmi věrně opatřil z Mé lásky. Ale po dobře uváženém andělském zvyku si pomyslel: „Proč se tu mám pokoušet, když pod mým krokem už spočívá víc než miliony takových slunečních trosek, proto se chci rozmyslet a vykonat něco většího

6. „Chci tedy obrátit své oko k velkému jitru (východu) a poněvadž mé zření nejjasnějšího lesku skrývají paprsky, abych ze všech světů nicotného prachu, (dokud bude ještě takový prá-

šek krátkou dobu loupit), spatřil prášek, který kdysi nosil nejvyšší, jehož jméno se náš jazyk neodvažuje vyslovit.

7. „Chci-li totiž vidět velké, abych se sám vzdělával, (tu se mohu podívat do dílny svých velkých bratrů, kde ve vsí lásce plánují místo odpočinku pro mrtvé velikány vysloužilých zbytků světů jakož i všechny vzdálenostmi omezené velké slupkové globy, do každého z nichž jsou vsunuty miliardy sluncí.

8. I měření těchto prostorů je pravou rozkoší, poněvadž se pak zvětšuje malý svět v naší hrudi. Co jsou jinak tisíce všech Mých očí takové pohledy, když ani miliardy takových globů rozkoší nenaplňují? – Ale měřit prostory mezi těmito zástupy globů je potěšením v hlubokých mořích jejich světla.

9. Když se totiž měří od jednoho globu k druhému a při velké vzdálenosti se na sebe zapomíná a pomyslí se: Jak malé je přece místečko proti jiskře, která se z oka Pána pohroužila jako látka světa. – Ó, pak bych se chtěl stát nejmenším ze všech prášků světů, ba i, bylo-li by možné, vůbec lidským dítětem na Zemi.

10. A když pak dál přemýšlím o věčné velikosti Boha srovnávám nicotnou nahotu svého andělského bytí, tu pak hluboce vystupuje ze základu života mého širokého srdce velká světelná myšlenka jako rána, že se Pánu nebudu ani v nejmenším rovnat, pokud se musí i světové globy vyhýbat mé velikosti.

11. Ó, čím je všech andělských bytostí velikost, moc a síla, když nemůže vidět nejmenší díla lásky Pána. Co prospívá – měřit upřenými pohledy nekonečnost a počítat zástupy všech globů do věčnosti, když se tím Bohu nelze nikdy blížit a přiblížit a tak se to Největší všech velikostí skrze velikost ztrácí.

12. Ó pak padám na svá kolena a volám hlasitě, že se bezpočet světů mého hlasu hrozí: Ó, velký Bože v nezměrných výšinách Svých nebí, vyslyš milostivě snažnou prosbu anděla, Svého sluhy, tak rád bych chtěl vidět sídlo Tvé lásky a jak tu mí mrtví bratři vstávají z mrtvých.

13. Ó, vezmi mi mou velikost a udělej mě co možno malým, abych mohl být tam u Tvých dětí a ukazovat o velkých věcech Tvé všemoci a opak s nimi radostně zpívat o Tvé Svaté lásce a vodit je podle Tvé svaté vůle a naším způsobem je učít v tichosti tebe milovat.

14. A i když je Tvá láska stále obrácena k malým, tu považ, že jsem i já vyšel kdysi z Tvé tvůrčí ruky a stal jsem se velkým jako vedoucí světů podle Tvé vůle a vedl je, jak vidíš, stále podle Tvých cílů. Že jsem nedávno myslel poněkud velice o své síle, za to jsi mě, Pane, už láskyplně potrestal.

15. „Smiluj Se nyní nade mnou a udělej mě člověkem na malé Zemi proto, abych Tě směl i já tak malý jako oni volat jednou „Otče“ z nejnepatrnějších stupňů milosti, Tobě příjemných. Ó, Pane, vyslyš zbožnou prosbu svého velkého sluhy a udělej mě malým a posad' mě do Svého nejmenšího středu.

16. A hle, slyšel jsem nářky velkého anděla tak hlasitě, že Mi tón jeho hlasu vrtal do srdce a dal jsem na to mírným hřměním vzdálené rachocení, podobné ozvěně – opakovat jeho prosbu na znamení, že jsem všechna jeho přání dobře slyšel a předstihl jsem je, jak se ukáže.

17. Když on totiž ještě, prose, ležel na svých širokých kolenech, propůjčil jsem už jedné ženě zde vysokou milost a vložil do ní už pro člověka semeno, než k uším Mého anděla pronikne „amen“. A když slyšel velké „amen“ v prostorech, tu viděl už i Zemi u svých nohou.

18. A hle, tu vzal Zemi opatrně do své ruky a vtiskl polibek na zástavu, Mně tak drahou. A když to v milujícím nadšení učinil, tu ležela už i Země zcela odhalena před jeho zraky a viděl zároveň krásnou ženu, která mu šla vstříc a viděl, jak ho ihned jako matka do srdce přijala.

19. A když se nyní v srdci své matky pohyboval, poněvadž andělské ruce milující z ní nathoval, tu přišla jiná žena andělskou matku pozdravit a chtěla vědět, jak to asi je s jejím plodem. Ale, než mohla ještě otevřít ústa k pozdravu, tu mluvil v první anděl už hlasitě a oznamoval jí:

20. Když v srdci takto začal mluvit: „Ó, matko, pohleď na matku všech sluncí, nosí ve své hrudi, co všechna nebe neobjímají. Proto se ó, matko nemáš dávat od ní pozdravovat, neboť Který mě kdysi velkým Světů vládce – vůdcem udělal, se přátelsky na Mne z jejího srdce usmál.“

21. A když to matka v srdci jasně slyšela, byla od nohou až k hlavě skrz naskrz sklíčena. To zaznamenala matka Mého těla na nejčistší bytosti a sama nemohla rozluštit tak velkou záhadu. – A viz, tu se začala láska v ní hýbat a mluvila: „Jene, mlč ještě o požehnání Mé matky.“

22. Boha „Přijde velmi brzy čas, kdy půjdeš přede Mnou, abys připravoval Mé cesty a zemi, aby stál. Tu najdeš mnoho hluchých a slepých lidských dětí a nejprve těm máš hlasitě zvěstovat o mém příchodu, že jsem přišel jako jehně Boha v jejich trápení, abych hříchy všech lidí věrně bez viny za ně nesl.

23. „A jak jsi byl velký ve své andělské oblasti působení, tu byla přece ona velikost sotva kapičkou v moři, ve kterém se Tvůj Pán, před kterým se světské prostory chvějí, Se dává vidět jako bratr v životě slabých lidí, aby slabé Mou láskou zesíleno mohlo povstat, i když jednou zaniknou Mou mocí všechny světy.“

24. A hle, tu začal Jan v těle matky radostně poskakovat, poněvadž viděl, že se nemůže nic spojovat s Mou velikostí. Ale Marie, matka Mého těla s nejčistším srdcem velmi brzy zpozorovala, jak Alžběta plna života, se zarděla, poněvadž pomyslela na stav ve svém věku a i na zvyky starých žen zaslíbené Země.

25. Tu řekla Marie, ve své světlé duši zcela pohnuta: „Alžběto, stydíš se na tomto svatém místě (za tento svůj stav?) Považ jaké nejvyšší milosti se nám dostalo od Boha, ta se nemá nikdy koupat a červenat v příliš velkém studu. Co totiž v tvém těle poskakuje z přenesmírné radosti je v mém životě velké, proto se skromně těš.“

26. Alžběta, pamětlivá Mariiny výše, dobře uvážila, jak je to s ní a Marií a proto s pláčem z radosti padla před čistou na kolena a řekla : „Ó, matko plná milosti, buď vysoce požehnána a tvůj plod, Kterým bude svět osvobozen z kletby.

27. „Co já totiž nosím pod svým srdcem, je velmi malé. Jak by to také mohlo na nebi ještě něčím být před tvou milostí, i kdyby to bylo světsky velké jejíž velikost nemohou pojmout a snášet všechna nebe. Je to tak jasné světlo, že ještě, až všechna slunce zmizí bude jasně svítit všem, kteří se věrným srdcem budou jím řídit.

28. Ó, Bože, odkud mi asi přichází tato neomezená milost, že mě matka Mého Pána navštěvuje přes příkré stezky a neostýchá se vysokých horských cimbuří ani vzdálenosti? Svítí asi zcela nepochopitelně jasně milé hvězdy tam na vysokém nebi a i odváděmu listí tučných palem zcela srozumitelně mně, chválu ve vysokých žalmech pje.

29. „Ó, matko, nyní teprve chápu ve svém srdci jasně, (celá velká Země ti přináší oběť) a je to správné a slušné, poněvadž nikdo nepochopí jak se nám, ubohým lidem, slabým a zcela zmateným v naší noci hříchů mohl stát takový zázrak.: Pán, Bůh Abrahamův přijímá lidská břemena.“

30. Tu přistoupila Marie k matce Jana a řekla. „Alžběto, na pustém břehu Jordánu bude to, co v srdci nosíš, hlasem volajícího a podél řeky bude rovnat kamenité břehy, jak je psáno, andělem Pána a bude přísně žádat lidi k pokání křtem vodou.

31. A tak mi věř, s počátku jen jim je určeno poznat beránka, který snímá hříchy celého světa. A tu se také stane, že se Pán jim dá pod otevřeným nebem na zemi vodou pokřtít. Tu uslyší On a všichni, kteří Jeho nauky poslouchali velké svědectví o Beránkovi z nebi.

32. A uvidí sestupovat s nebe svítícího Ducha na hlavu našeho Pána a uvidí Boha, jak se úplně sjednocuje s člověkem, aby byl svět osvobozen od trápení všech hříchů, aby také, kdo se stal trápeným a obtíženým, byl osvobozen z pekla a jeho hord.

33. „A nyní Alžběto, slyš jasně ještě ke konci Můj tobě ještě neznámý pozdrav: „Jene, Můj věrný anděle, z oblasti světla, jako jsi musel kdysi podle Mého řádu obracet slunce, tak Mi máš brzy připravovat srdce Mých dětí a jako lev odvážně bojovat proti všem peklům.

34. Neboť hle, ze všech, kteří byli zrozeni a ještě se zrodí, nebyl nikdo větší, než ty, kterého jsem na Zemi poslal. Všechny otce a proroky ve svaté zemi jsem probudil ze stavu lásky malých andělů. Ale ty jsi přišel do malého Izraele – kníže anděl, svítíc jménem Michael.

35. Avšak hle, i kdo se bude jednou nazývat malým v Mé říši, bude větší, než ty, jako kníže beze všeho srovnávacího měřítka. A chceš-li se stát velkým jako nejmenší děti zde, tu se musíš i ty jako ony také znovu zrodit ze Mne. Ode dneška totiž bude muset každý anděl zde na Zemi jako Já Tvůrce snášet lidské potíže, břemena.

36. „A kdo se bude bát – chodit po Mých cestách lásky a nenastoupí na andělů tvrdé úzké stezky, ten bude jako někdy ty srovnávat jen mrtvé dráhy světů. Ale osvětit kotvu plnosti života nové tvorbě – to se dává prastvořením andělskému duchu jen tehdy, když se živil u dětského stolu. mmm

37. Ten budu dávat na tomto světě dětem bohatě. Můj bohatý stůl se bude rodit, ó, slyšte, bez úzkosti. Těžký kříž na této Zemi, poněvadž bez poskvrny lidem bude závoj hříchů osvěcovat pekelné noci a bude zemi mýt od bahna a bláta satanovy špíny svou krví, prolévanou v tichosti při trpných utrpeních.

38. Tím se budou lidské děti úplně znovuzrozoovat – (a andělé jen, když si Můj kříž svobodně zvolili) a ze svého starého nebe sestoupili na Zemi, aby tu pro sebe jako Já pro všechny peklo přemáhali. Teprve pak budou rovni Mně a Mým dětem, aby jako Mé děti přijali ode Mne připravenou říši.

39. A nyní říká Bůh „amen“ v plnosti života mého srdce a každé slovo, které nyní plynulo ve vsí tichosti, ti buď velkou pečetí věrnosti a mlčenlivosti o tom, co ti bylo řečeno z prostoty mého srdce. Mnou ti dal Pán totiž poznat Svou vůli, tak ji i zachovávej a jednej věrně podle ní v tichosti.

40. A když Marie skončila tuto řeč, podala Alžbětě ruku na rozloučenou a opustila velmi letitou, aby odpočívala v tiché pobožnosti. A rychle spěchala zase domů ke konání tam dobrého. A když byla ráno na poloviční cestě domů začal mít Josef o ni starost.

41. Opustil práci, osedlal oslici, aby spěchal rychle vstříc své ženě, čisté královně svého srdce. V důvěře v Boha naložil plody, aby klusal přes roviny, hory a hroby. Ale, než se Můj milý odhodlal k cestě, držela ho Marie už zajatého ve svém kruhu.

42. Svými přeměkkými pažemi ovinula toho, kdo se o ni s láskou stará, aby ho svou láskou zahřívala. A když to Josef zpozoroval, začal plakat z radosti, že je zase u svých, které chtěl nedávno z bázně v čisté lásce opustit, poněvadž nemohl pochopit časné puzení Mého požehnání.

43. Ta nyní tiskne věrně Josefa na svou širokou hrud', zcela pamětlivá vysoké milosti v sobě a dobře si uvědomuje, co mu teprve krátce před tím anděl věrně zvěstoval, když řekl: Josefe, neboj se, Která ti je přiřčena je zcela čistá od shora. Co je totiž v ní živé, Bohem zplozené, máš nazvat Ježíš to je = Kristus.

44. Proto byl i čistý Josef velmi dojat, když nyní viděl Marii plnou milosti slzet a viděl, jak ho při namáhavé cestě láskou objímá a slyšel, jak andělé pěli vysoké žalmy o ní (kolem ní). Viděl se pohlcen ve svém úzkém kruhu lásky, jak ho daleké řady všech andělů opěvují jako nejšťastnějšího.

45. Tu se z velké lásky sklonil před Mou milostí a velebil Svého Boha v této nové truhle smlouvy a řekl: „Ó, Pane, přijmi milostivě práci mých rukou a dej starému muži sílu jako dar milosti, abych mohl věrně Tobě a Tvé matce opatrovat výživný chléb ve vsí lásce, zcela prost dluhů.“

46. A co si věrně s důvěrou ode Mne vyprosil, toho se mu dostávalo na všech místech, kam vstupoval. Zde v přímých řádcích této písně jsem vám dal velmi zřetelně na srozuměnou, kde byste měli rádi prodlévat, tu poznáte i vy, oč Mí moudří andělé usilují, se snaží a budete velmi brzy i vy pohrdat, opovrhovat světskou velikostí.

47. Co by vám asi prospěla ještě mnohem větší bytost, než vám už známého anděla, mohla by vás vykoupit? A i kdyby vás snad mohla vytrhnout z tvrdých pout smrti a viděli jste velké světy kroužit ve svých drahách, řekněte : K čemu by byly mrtvé hmoty Duchu. Pravím : K ničemu, než jen k množování smrti v dalekém okruhu.

48. A nyní zavřete své oči a poslouchajte srdcem, poněvadž už víte, že v písních nikdy nežertuji, tak vám chci ještě zde osvětlit převelké tajemství a ve vás čistě zničit co největší ze všech omylů, ukázat vám největší jasno Svých zázraků v nejčistších tazích (obrysech), abyste viděli, jak se velcí převelice oklamávají.

49. Před vykoupením pronikalo peklo až k lásce velkého Boha jako potměšilý zloděj, který by si zcela tajně myslel : Kdybych s jen mohl vplížít do domu, jistě bych bez velké námahy dosáhl svého cíle. Když se nyní láska Istí zahнала se svého sídla, ostatní se pak poddá podle našeho zalíbení.

50. Ale láska zpozorovala potměšilé smýšlení takových lupičů a uměla moudře jejich lest z lásky vyplavit. Zemi, satanem co nejnenáviděnější místo zvolil, abych na ní vše, co bylo ztraceno, mým ponížným sestupem zas našel a tak tu ve Své lásce založil novou říši.

51. A poněvadž se satan mocně mýlil, bylo mu úzko, že nemohl provést čin, tak Mě hledal ve všech prostorech tvorby a našel Mě zde, že jako člověk prodlévám u svých dětí. Tu Mě považoval za slabého a lákal Mě pokušeními, avšak Můj jediný pohled ho už zarazil.

52. Můžete věřit, mluvím k vám beze všeho klamání, před Mým ztělesněním skrze slovo slitování bylo sídlo Mé a všech duchů povznesené nade všemi hvězdami, ba, pro vás ve vzdálenostech nejnepředstavitelnějších a tím se rovnal celý svět – pro vaše objasnění – podložkou pod Svatýma nohama Mého Božství.

53. Tak pak chodila i z Mé největší výšiny skrze zástupy všech duchů Má zření do světů a i Mé slovo stále přenášel jen anděl, aby tím ukazoval nějakému světu jeho nedostatky a i nějakému zbožnému muži zjevoval ještě velmi tajně chované plány věčné lásky.

54. Nyní vidíte a chápete satanovy zlé potměšilosti. Ve svém zlém vzteku Mě chtěl zcela potlačit a kdyby se mu to nedařilo, pronásledoval by Mě od jedné věčnosti k druhé až do nekonečnosti. Tím by se ustanovil pánem všech světů a podle své kletby by ladil vše co žije.

55. A kdyby toho ve svém slepém bludu dosáhl a zatlačil lásku Božství z jejího místa, tu by se, dobře uvažte, Božství zapálilo k hněvu a vše ničíc, by se znovu spojilo se svou láskou, pak by už věčně nikdy nebylo už nic stvořeno a vše zničené by zůstávalo ztrnulé ve věčném severu Boha.

56. A když se Božství u Sebe tak usneslo, lásce toho bylo velmi líto, že se zcela v utrpení rozplývala a hle, Božství to ve Svém středu silně zpozorovalo a řeklo Mi : K čemu utrpení a k čemu prosba? Má, Má svatost sloužit ještě déle všem ďáblům? Chci tedy zítra začít se Svým dílem rozvratu.

57. A hle, tu mluvila láska v dobách, které znáte (Abrahama, zbožných, Mojžíš se vám o nich zmiňuje): „O, Otče, měj slitování s dětmi Své lásky a dej jí pokorou přemoci všechny zlé zloděje a založit Ti ó, Otče nové svaté místo a tak zničit řetěz všech tlup zlých ďáblů.

58. „O, Otče, hled' totiž : Hluboko ve vnitřním základu Mého srdce a budiž to ještě dnes oznámeno lidem na Zemi, chci Ti, Ó Otče, připravit svaté místo, chci Sám bojovat proti veškeré moci pyšného knížete pekla, chci všechny naše přemožené nepřátele položit k Tvým nohám a žádná moc nemá nikdy podněcovat svatost v Tobě.

59. Chci jít Sám dolů na Zemi nejužší cestou a tam z těla jedné ženy se zrodit jako člověk a jako takový chci ve vsí pokoře v nejužších drahách trpělivě a věrně připomínat našim dětem Tvé jméno a chci pak ve Své krvi hříchem pošpiněnou Zemi čistit a mýt a třídít pak dobré od špatného.

60. A když pak tak bude očištěna od staré satanovy kletby a zaznamenána ve svaté knize (svaté slovo Tvé milosti od andělů, kteří se stali lidmi), tu vše, co bylo ztraceno, shromáždím na jedno místo pod střechu, - ovce Svého stáda a postarám se, aby bylo jedno stádo a jeden pastýř.

61 A pak, ó, Otče, chci založit nové nebe a novou Zemi bez poskvrny a bez hříchů – z lásky-nejplnější spásou naplněné hlubiny Svého srdce. Pak má zlé padat nekonečně do úskalí nekonvenčně velkého prostoru, který je a zůstane naplněn tvou zlobou na věčnost.
Slyš, ó, Otče Můj hlas.“

62. A hle, tu mluvil Otec silně ze všech Svých tvůrčích prostorů: „Chceš-li Mé milované slovo, klíčit jako nejčistší člověk, tu se k tomu musíš podle Mé vůle rozhodnout přímo a brzy, nechceš-li už zítra vidět svět rozpuštěn v nic. Unavil jsem Se totiž ztřeštěnými hříchy červů, proto máš ještě dnes oznámit Zemi Svůj příchod.

63. Tak tam posli legie andělských duchů, ba, posli je do temných krajin všech světů a dej zemi čistit od všeho bahna hada a morem a válkou ji umývej od hříšného přívěsku, aby se v Tobě poznala svatost Otce v počátku malém, ale přece věrném stádu jehňat.

64. A tak pak, co jsi nyní jako láska ve Mně mluvil, bude dokonáno a všechna moc zlé moci bude zlomena, pak chci přijít a shlédnout příbytek Mi připravený. A bude-li zbudován v důvěře v Mou svatost, pak Se chci ve vsí plnosti usídlit Se zde ve Své svatosti . Bůh ve vsí věčnosti.

65. Ale Pýcha a lež musí věčně padnout hluboko do nekonečných prostorů všech světů, kde se vlní jen věčné povodně Mého hněvu a místo lásky se ozývá jen hřmění Mé kletby, tam má padnout nicotné símě hadova všeho bohatství. – Tak to musí u Mne Svatého Boha být. Amen.

66. A hle, jak bylo usneseno, bylo i vykonáno úplně už dříve jsem Se toho krátce dotkl. Anděl této písně už k vám přišel a vám, jako někdy vašim pokáním vám odňal hřích a ukazuje

vám, jak se beránek světa blíží vašemu srdci. Tak pozvedněte své srdce a vizte, co někdy lidé viděli.

67. A vizte, co apoštolové, vaši bratři chtěli vidět a přece neviděli vstávat z mrtvých své mrtvé bratry, svaté město sestupovat. Mé světlo zářit a slyšet všude zaznívat slova plná života, poslouchajte je, připravujte svá srdce, těšte se vy stísnění (ještě jste ve hříších), hledte, sestoupil jsem k vám.

68. Slyšte, lidé. Já Otec v lidském Synu k vám přicházím a přináším vám s sebou za odměnu Svou říši, (vypršela totiž lhůta, je zlomena moc, - ve Svém srdci jsem dobře pomyslel na Svou smlouvu). Tak se vy, kteří jste po Mně toužili, těšte a vizte, jak tam na Východě se už vysoko stkví Mé slunce.

69. Otec myslí, na vás zaměřil Svou píseň. Přemýšlejte, hledejte, zda někdy člověk něco takového vybásnil? Zkoušejte a prozkoumávejte se, jak daleko asi sahá vaše vědění a dílo vašich rukou, zkoumejte, zda se snad rovné Mému. A když v této písni uslyšíte svaté vání, tu před vašimi dveřmi velké věci stojí.

70. Ó, nedejte andělu odejít od sebe s nepořízenou a slyšte jeho volání, jak vás napomíná k pokání – skromně. Tak Mého velkého anděla slyšte vy, hlubší, vizte vy slepí. Jan je svědomí, ukazuje vám vaše nedostatky. Kdo bude věrně následovat hlas svého vnitřního volání, v proudu svého chladného života, břehu ztrnulých hříchů:

71. U toho vzkvetou bezbožné stepi pustiny v růže a místo křtu vodou nastoupí ihned křest Mého úsilí, snad a osvítlí temné pekelné stezky omylů a pak bude podle stupně své lásky vidět velké působení, proudící z Mé milosti, z otevřené nové svaté truhly smlouvy.

72. Truhla byla zapečetěna až do dnešní hodiny života. Na celém světovém okruhu nepomáhalo žádné počítání, aby se otevřela, to jsem Si až dosud vyhradil. A nyní vidíte, jak se všechny zázraky před vámi odvíjejí, jak se vše toto nyní děje vládou Mé lásky. O děti, vizte nyní skrze Mne, jak se ve vás utváří vše nově.

73. A říkejte a mluvte „Odkud mohou přicházet tak velké věci? A když jste jednou spatřili Mou lásku a pochopili mírné vání Mého Svatého Ducha a viděli jste stát Mé stromy plné šťávy, pak děti, poklekněte, těšte se a všichni zpívejte a i vy, lidé ve hvězdách, Mého Božství hlaholy:

74. Ó, velký věčný, svatý Otče, čest, chvála a sláva ať Ti přichází čistě vstříc z Tvé svatyně. „Ó, velký Bože, v našem srdci se Ti zalíbilo zaujmout malé sídlo Tvé lásky, tak žehnej pak této malé zemi a jejímu svatému puzení a dej Svému požehnání dobře slyšet nám i všem.“

75. Ó, kéž se Ti nejlepší Otče zalíbí zde, abys v nás zůstával stále i nadále. Jak dobrý jsi, ó, Otče, kdo by mohl změřit Tvou lásku. Přicházíš k nám, ubohým hříšníkům jen nás občerstvovat a v nás srdce přetvořovat místo trestu, který si zcela zasluhujujeme. A tak nikdy nezapomeneme Tvé svaté jméno.

76. Ó, Otče, Svatý Otče, slyš naše dětsky snažné prošení, Ty, milý Otče, dej i mrtvým vzkříšení. Vždyť, milý Otče, víš kdo je vinen smrtí bratří. Dej tedy, nejlepší Otče, jako jsi nám dal, i Ty ó, lásky-nejplnější Otče, vzejít milosti místo právu, neboť jsi trpěl a krvácel pro nás i pro všechny. .Amen.

Doslov – Anděl.

1. Tu máte nyní anděla, jak je ztělesněn a žije ve vás a mimo vás, ve Mně a mimo Mne. Poslouchajte v sobě stále jeho hlas. Než totiž k někomu přijdu, přichází napřed Jan s metlou kázně v ruce a velmi ostrým hlasem v hrudi – jako hlas velkého kazatele v poušti. Ale, když jste se

obrátili pravým vážným pokáním, pak teprve následujte velkou večerní hostinu před velkým dnem vykoupení a konečně vzkříšení ze smrti. Amen říká váš nejlaskavější Otec. Amen. Amen. Amen.

13. července 1840.

K básni „Anděl.

2. Toto slovo Pána je obsaženo v hlavním díle „Domácnost Boží (sv. I. kap.34, verš 37) Toto slovo ve vztahu k andělu „ následovalo o čtyři dny dříve, než vedlejší slovo Karlu rytíři von Leitnerovi ze 17. července 1840 (Nebeské dary I. Str.51)

3. Než vás ještě zavedu dál do této Své domácnosti chci vám ještě něco krátce říci ve vztahu k Svému andělu, zejména ale těm kteří našli, kvůli světu skoro v každém řádku mluvnickou překážku (závadu). Poněvadž jejich srdce při tom není čtverácké, šibalské, tu mají, kde Můj tajný písař Mého nového slova někde čárku přidal nebo zapomněl v důsledku jeho už staré, nepozorné zvyklosti podle svého náhledu doplnit a tak i pravopis a tečky. Ale, kdo by se odvážil i jen slovo přesadit nebo hledat lepší rým nebo považoval nějakou odchylku (vysvětlení) za nepotřebné, na toho pohlédnu hněvivýma očima. Nehledejte slovo ve smyslu, ale smysl ve slovu, chcete-li dojít k pravdě. V Duchu totiž je pravda, ale ne v pravdě Duch, co by mohlo být nemožné, poněvadž Duch je svobodný a každému pravidlu předcházet a dává tvořit pravdu ze sebe. Poněvadž to už dokonce říkáte o svém duchu, proč se pak díváte kritický na Mého Ducha jako by vám dal školák k opravě špatný úkol. Nuže, myslí-li si někdo, že Se svým oděvem do světa nehodím, ať mě zanechá doma. Ale pro každého bude záslužnější – brát si z Mého Písma pravidlo, než je světsky kritizovat. Je totiž mnohem blaženější – dávat než brát. Tomu dobře rozumějte. Amen.

21. července 1840

Malá poznámka.

4. Zde k ospravedlňující opravě malá poznámka

5. Nazývám-li vás hloupými, v období to znamená: Máte plnou míru Mé lásky a jste slepí ve světelném moři Mé velké milosti, rovni noční sově nebo i rovni vězni, který po 30 letech nejhustší noci vězení přišel na jasné denní světlo, - to je stav „hlupoty“ jako je „hloupý ten. Kdo v takovém stavu je.

6. A pravím : Blaze vám, že jste hodni, abych vás nazýval hloupými, v pravdě vám totiž pravím : Kdo nebyl napřed hloupý v mém světle velké milosti, ten nikdy nespátří Mé svaté město. Musel by se totiž stát napřed hloupým ve vsí lásce a pokoře. Amen.

7. Má to stejné postavení s nesmyslem který říká: Neodtahuje-li někdo víc a víc své světské nesmysly od světa a ještě plně neotevřel své smysly duchovní, pak se ten člověk nachází ve stavu nesmyslu a svět tomu říká „bláznovství“. Pak, ale říkám vám : Radujte se, když vás váš velký svatý Otec nazývá nesmyslnými, pak vězte, že k vám přišla velmi blízko Má říše. V pravdě vám totiž říkám: Dokud se někdo nestal nesmyslným v Mé slitovné lásce, nevejde do Mé říše k životu.

8. Buďte tedy rádi a nad míru se těšte, nazývám-li vás hloupými a nesmyslnými a pozvedněte své hlavy a spatříte Mého Ducha vznášet se nad nimi. Ó, přešťastní jste vy, které takto nazývám. Je to totiž velké požehnání vašeho Otce, ve kterém naleznete všichni věčný život.

9. Ale smuten budiž ten, kterého mine toto velké pojmenování milosti, neboť tu ztratil u Mne i své právo dítěte a někdy bude mít k podstoupení přísnou zkoušku před tváří Boha. Avšak Mé děti budou ochutnávat jen blažený soud Mého nejlaskavějšího Otcovského srdce. Amen.

10. K dobrému porozumění to říkám Já váš lásky-nejplnější Otec. Svatý Otec Amen. Amen. Amen.

26. července 1840 v 8,30 hod.

Skála na zámecké hoře

1. Vyprávějí skála je na zámecké hoře v Hradci vpravo od gotické budovy v zahradě někdejšího Dr. Gödla. Přijde se k ní zadní brankou v blízkosti kuželovité věžičky. S této skály se přehlédne západní krajina Hradce.

Pět osob psalo současně, co skála z Jakuba Lorbera mluvila: C. L., S., a H., D., A. H.

2. Podle počtu lidských čísel byla Země založena sedm milionů let před stvořením člověka a zmateně kroužila v prostoru kolem Slunce, mdle se blýskajícího. Byla koulí vody, v jejímž středu se podle vůle Tvůrce začínala postupně tvořit pevná hmota. Ta měla v sobě přitahování a tím se rozmnožovala stále víc, a to tak, že krystalové, udělené špičky začaly postupně vyčnívat nad vodu. Tím se stávala Země stále těžší dle výživné látky, kterou táhla ze slitovné lásky Boha, (ale, z čeho byla tato strava, není na čase oznamovat).

3. A když nyní začala ve mnohých svých pevnostech vyčnívat nad vodu, tu začaly nad ní vanout větry a tak vlny přelévaly tvrdé úskalí, části se tím oddělovaly a usazovaly se jako měkké do mezer velkých krystalů. Nyní bylo teprve Země postupně schopna přijímat rostlinstvo bylin, trav, keřů a stromů, a to nejprve těch, které byly pod vodou a pak teprve rostlin na pevné půdě. Jen růst rostlinstva na Zemi trval přes sedmdesát tisíc let. Pak teprve začala tvorba nejspodnějších tříd zvířat a to vždy v odstupu dvou tisíc let, až konečně došlo k velké době tvorby člověka. Bylo to spíš jeho odvázení ze hmoty.

4. Avšak v průběhu několika let přestál člověk zákony Boží poslouchat a tím se v hněvu Božství celá viditelná tvorba až na malé kousky země skoro úplně v ohni a bouřích Boha rozpustila, takže ze středu Země až k jejímu povrchu nezůstal ani kámen, ale byl rozdroben ve velmi malé kousky a i tyto kousíčky by byly zničeny, kdyby nebyly drženy pohromadě láskou.

5. Když se pak zase slutující se láska s Božstvím sjednotila prostředkující představou ze svého nejvnitřnějšího základu, tu se Božství zase zalíbilo – tvořit světy, země a slunce. Avšak celá tvorba podržela na sobě zřetelně čitelné stopy a znaky zrušení, jak se vám zde ve své tváři ukazují. Avšak 1840 let po tvorbě (člověka) = číslo po ztělesnění velkého Boha až k vaší nynější době,

6 byla tato krajina nebo spíš zemědělník který nazýváte Evropou, ještě z největší části zahrabána pod bouřícími vlnami moře, avšak Boží láska viděla budoucí ve velké jasnosti před Sebou a věděla dobře, že se do nynějška za stejně dlouhou dobu lidé velmi rozmnoží. Tu na míli hluboko

7 pod zemí ohněm Svě lásky tu a tam Zemi většími a menšími částmi zapálila a oheň hořel mocně a zdvihal pevné vrstvy, do výše roztrhává je. A poněvadž si oheň silou od Boha v něm sídlící, dělal pod vrstvami Země stále větší a větší prostory, tak se na mnohých místech pracoval strašně mocně až k povrchu a vymršťoval tu masy hmoty za masami nad vodní hladinu, a to do všech možných směrů. (Připomeňme si, že se to stalo 1840 let po tvorbě člověka).

8. A jak nyní vidíte směry hor na této pevnině, tak si můžete myslet i různá proudění podzemního ohně. Tam totiž táhla velké láska Pána křížem krážem v hlubinách Země a připravovala pro budoucí lidi plodné sídliště. Ale ne ve stejné době jako všechny tyto velké vyvýšeniny, které zde všude vidíte vysoko strmět nad rovinami, je můj původ, ale téměř o tisíc let později, když se nadbytek vody postupně ztrácel v otevřených hlubinách Země a na tomto místě, kde mě vidíte čnít, byla ještě rovina pokryta vodou.

9. Tu bylo ještě 200 sáhů hluboko

10. pod Zemí pevné kamení (horniny) a i do jeho středu se ponořila láska Pána. Byla to sice jen malá jiskra tohoto Božího silného ohně, ale dost silná k tomu, aby tyto masy, jak jsou nyní před vašimi zraky, vyzvedla z hlubiny nad vlny vody a dala jim vyčnívat do přítomné výše. Ale nepovstal jsem najednou, jak jsem nyní, ale po takových opakovaných Božích silných výbuších. Vznikl jsem a k stání na tomto místě přišel ovšem v menším měřítku jakož i celá tato hora, jejíž jsem malou částí a kterou lidé nedávno snížili o několik sáhů, neboť na nejvyšším místě vyčnívaly téměř v kruhu velmi vysoké a příkré skály a lidé je později rozrušili, aby na této hoře založili rovnější povrch. I já, nižší část hory, od pravěku sice ještě zde stojící, jsem na svém dřívějším tvaru utrpěl tak mnohé, jak časem, tak i rukama lidí. Před více tisíci lety oblévaly totiž vlny moře ještě mé čelo, ba, v mém klínu přebývala dokonce mnohá mořská obluda.

11. Avšak podle vůle Tvůrce se dělo v hlubinách poledních krajin Země velké vyvýšení pevné půdy tímto způsobem ohněm Boží lásky z hlubin Země. Tu znenáhla klesalo v této zemi moře, a to tak, že tu jsou jen ještě velká jezera, říkáte jim vnitrozemská moře a trvala několik staletí. Pán pak ve Své láskyplné slitovné péči dal tímto způsobem vystoupit nad hladinu vod celé polední části, dnešní Ameriky, tím stoupla hladina těchto vnitrozemských moří nad vlastní hladinu moře tak vysoko, že si tíže vod, toužících po svém původu, začala otvírat cestu skrze měkké části hor.-

12. Když vody roztrhaly měkké části hor, tu na mně šuměly po pět set let velké bouřlivé povodně. Co nyní totiž nazýváte planinou, tam byla v krajině, kde jste postavili most přes řeku

13. a na hoře stojí zámek

14. hora o sto sáhů vyšší,

15. než dnes vidíte, velkou hmotou vod prolomena. Vody planiny se pak vlily do velkého jezera, oblévaly mou nohu a zdvihaly ji zas k mému čelu a rozmnožovaly vodu tak velice, že hora, kterou odtud vidíte v nížině na několik hodin vzdálenou, - později byl na ní rovněž postaven zámek

16. a stojí náměstí, - byla zleva a zprava roztržena. A povodeň si klesala cestu dál, stejným způsobem. Kdekoli nacházely vody odpor, roztrhávaly měkkosti a vyplňovaly jimi prohlubeniny, které byly dříve v moři.

17. Jak vysoko tyto povodně šly, vám ještě všude ukazují stopy uvolněných kamenů, které kutálením dostávaly zaoblený tvar. První povodeň šla vysoko nad mou hlavou a teprve po jednom století došlo ke snížení proudu a jeho hladina šla až ke mně. A zase po jednom století se snížil tak, že byl jen o sáh

18. nad celou rovinou, kterou ode mne vidíte, šel od jedné hory ke druhé. A zas po jednom století se proud ztratil tak velice, že měl jen třicetinásobnou šíři současné řeky.

19. A když i hory úplně obrostly stromovím a travami, uchýlilo se pronásledované lidské pokolení do této krajiny a sídlilo na výšinách, které ještě nejsou horami, ale pohořím. A když sem později přišli jiní a tento lid objevili, začalo se mu teprve říkat horalé. A konečně byli tito lidé zase zahnaní jinými, kteří přišli od večera (západu) a byli silnější. A tak zůstali jen ještě málokterí na výšinách skoro nepřístupných až do dnešní doby. A tak je dnes už víc než tisíc let třetí lid v této krajině.

21. Ale já, jak tu stojím, jsem byl po dlouhé, velmi dlouhé doby velmi obávaným a nebezpečným bodem v tomto velkém proudu, neboť na mně pracovaly povodně svévolně rozpustile a u každého, kdo se na mne s dálky díval, probouzely hrůzu a strach. A když později lidé náhor-

ních planin vynašli druh lodí, které sestávaly z několika vzájemně upevněných stromů, tu byli jen málokterí z nich tak šťastní, aby na mém čele nenašli zánik. Ač totiž hladina proudu oblévala mou nohu, tak přece jeho vlny, u smrtelníků hrůzu vzbuzující dosahovaly až k mému čelu. A tato krajina, kterou dnes nacházíte tak půvabnou a krásnou, byla tehdy postrachem lidí.

22. Teprve v dobách, kdy bylo postaveno velké město, Řím se znenáhla zmenšovaly povodně proudu a zlo vln na této malé hoře bylo stále nepatrnější a nepatrnější a tak se konečně voda na mé východní straně ztratila docela a jen zřídka se zvedla povodeň až k výši mé východní strany, čemu nyní říkáte „násyp“. A tak jsem se pak stal lidem přístupný tím, když až do těchto dob z mého nitra plápolající oheň přestal.

23. Když byl nyní můj vrchol bez keřů a stromů, používali ho Římané, kteří později do této krajiny vpadli, k pozorování rozloh, povrchu a tím hledali i cesty k náhorním planinám, jimž se tehdy říkalo „norea“ nebo „noricum“. Obývali je lidé, kteří už bydleli v rovinách a k úpatí hor přišli, když jejich vrcholy byly nehostinné, poněvadž jim tehdejší povodně odplavily půdu a dopravili ji do rovin nebo k úpatí hor.

24. Byl jsem svědkem, jak tito obyvatelé náhorních nebo spodních planin byli co nejkrutěji přemoženi opovážlivými Římany. Na svém čele, kam matky vrhly své vlastní děti, jich zahynulo víc, než sto. Ale, co se dělo u mne jen v malém, o tom by vám mohly vyprávět a dávat do nejstrašnějších příkladů větší skály náhorních i nižších planin. Ale já jako nemotorný kámen nejsem povolán a určen – dělat vám dějepisce a chci vám ještě raději osvětlit blíže něco za svého vlastního okolí, pokud sahá okruh mého zření.

25. Tato celá, nyní tak zvaná oblast Muru (levý přítok Drávy) je jen naplaveninou. Můžete se o tom přesvědčit tím, když budete hrabat do hloubky sto sáhů.

26. Místa ale až do tisíce sáhů, tam byste našli mnoho mých kamarádů, kteří byli vrženi ohněm do povodní. A kdybyste mohli zvednout tuto naplavenou krajinu, objevili byste jen samé rozsedliny a skály ve kterých byste se setkali s mnohými mořskými obludami.

27. Avšak na těchto místech, jak je čára tam nahoře, kde stojí starý zámek, až k protilehlé hoře, byste hned přišli na kámen, tu byl dříve pod vodami hřbet hor. Tu dál dole, kde jste po nějakou dobu lámali kámen.

28 V čáře, tu je na povrchu malá hora

29, na které jste „zřídili znamení kříže a v této čáře dál až na ostatní horu, které říkáte „Plabuč“, byste nemuseli tak příliš dlouho hrabat a přišli byste na kámen. I více vlevo dole, kde nyní stojí náměstí, vámi nazvané „Wildon“, byste vpravo našli kámen. Ale ještě i na oné části této oblasti Muru, kde do ní ústí údolí, byste mohli rovněž brzy přijít na kámen (horniny), které jsou tu a tam poznamenány znaky moře, o nichž jsem se už dříve zmínil. A takových míst bych vám mohl po celé délce řeky ukázat na stovky.

30. Ale máte ještě pohlédnout na tyto menší a větší sousední hory a dozvědět se, že neuplynulo ještě víc, než nejvýše 2000 let, když tito mí menší a větší bratři stáli ještě v plných plamenech. A v této krajině není ani hora, aby takto nevznikla.

31. Jen jedině ve vaší kolébce, rodišti, - říkáte Asie, - jsou ještě prahory, které byly bezprostředně hned po hlavním zrušení poukázány omilostněným lidem jako obydlí. Ale ve zdejší krajině, kdybyste věnovali čas a námahu, byste našli ještě kameny na vysoké pastvině,

32. která leží odtud mezi polednem a večerem (jihem a západem). Tyto kameny a i hmoty jiných planet, podstatně rozdílné od mých, sem byly vrženy po velkém ději rušení, když první lidský pár zhřešil (se dopustil chyby).

33. Toto je nyní vše, co vám mohu a smím říci ze své přirozené oblasti. A o další, hlubší a tajemství – plné bytí se nemáte starat. Toto tajemství tkví totiž v hloubi Božího slitování a vás se málo nebo vůbec netýkají, ale toto vše máte čekat od milostí Pána, jak dalece to potřebujete k zušlechťování a děláním nesmrtelným své svobodně udělané bytí. Amen.

34. Tato řeč skončila 15 minut po 11 hodině dopoledne.

9. srpna 1840

Podobenství. (pokračování) 34.

(V sadu O. H. u Marie Schneeové poblíž kláštera karmelitánek. – Mluví J. L. píše K. G. L. S. D. O. a A. H.)

35. Konečně vám tu dávám ještě malou poznámku ohledně zločinu, který tu byl spáchán před 30 léty, **ale dál toto nemáte používat**. Majitel této nemovitosti měl oprávněně podle právního řádu svěřenou ženu. Pro příjemnější styk s nevěstkou s ní žil po tři roky ve sporu. Měl dům ve městě, jehož byl občanem. Ale kvůli svému smilstvu tam dal bydlet své ženě s dítětem. A když hanebným způsobem života promarnil své jmění pro smilstvo, chtěl se dotknout jmění paní nebo ženy, poněvadž ho už dráždící nevěstka nechtěla přijímat, když skrze ni zchudl.

36. Vyšel tedy jednoho dne a trápil ženu bez ustání, aby mu jmění postoupila. Ale když to nechtěla připustit ani na žádnou jeho pokryteckou podmínku, tak si usmyslel, že to z ní konečně vymáčkne zlým nakládáním.

37. Bylo to právě skoro jako v nynější roční době a kolem deváté hodiny večer, když s ní začal zle nakládat. Ale ona se bránila, jak jen mohla. Když toto vše trápení nic nepomáhalo (jemu), hodil své ženě kolem krku provaz a škrtil ji v úmyslu, že ji strachem ze smrti přinutí – odkázat mu své jmění.

38. Ale ona se pevně rozhodla ve své zbožné prostotě svého srdce raději zemřít, než ho podporovat v jeho smilstvu. Proto ji až do půlnoci škrtil, když se Mně poroučejíc, při mnohých bolestech svého ducha vydechla.

39. Když nyní viděl, že je skutečně mrtvá, ulekl se, že na krátkou dobu ztratil své vědomí. Ale konečně se ze strachu před soudem vychytrale rozhodl.: Vzal světlo. Motyku a lopatu, vykopal jámu pět stop hlubokou, hodil do ní ženu, jak byla oblečena, tam ji zahrabal, a to přesně pod vinným lisem, poněvadž tam mohl někdo co nejméně přicházet. Ale svým známým lhal a pokrytecky truchle, jim povídal, že se mu žena ztratila.

40. Na jeho žádost se tehdy velmi vlažný soud tu a tam písemně dotazoval, ale mrtvá už ovšem nebyla k nalezení mezi smrtelníky. A tento čin se mohl v této době zatajit tím snáze, poněvadž v této krajině, jak říkáte říkáváte, beztak nevědělo správně, kdo je pánem nebo sluhou nebo kdo je kuchařem nebo číšníkem.

41. Nyní máte i tuto událost. Ale co se týká jmen těchto osob, na tom vám má málo co záležet. V Mé knize je totiž vše zaznamenáno a věčně se neztratí ani křídélko komára. Amen. Věčná moudrost Amen.

42. Poznámka. Tyto řádky obsahují Velké, ale jsou tvrdé ke žvýkání. Proto své zuby šetřete a neukvapujte se na tomto ořechu, - jen ještě krátce, než zuby zesílí. Amen. Věčná moudrost. Amen. Amen. Amen.

Vysvětlení podobenství.

1. Notabene znamená – dobře si pamatuj. Když vám říkám notabene, nechci vás tím upozorňovat na nějaký, u vás dávno spáchaný zločin, ale použít té příležitosti a podobnosti k vašemu prospěchu. Zločin zde označuje váš první světský život, který se velmi vztahuje k vašemu duchu. Zde ukazuje vaši dvojitou přítomnost – přirozenou a duchovní. 30 let označuje připočitatelný stav vaší duši, které se otvírá brána života jakož i smrti a je to poznání dobrého a pravého a zlého a falešného. Spáchán znamená přijmout do sebe falešné a tím špatně jednat. Poloprošlý život říká, že ještě nejste v řádu.

2. Děj ukazuje za prvé, že na podobenství není přirozená soudní cena a za druhé, že jsem pohlédl na vaše chybné kroky.

3. Majitel je světský rozum ve smyslu podobenství. Nemovitosti se rozumí církevní ze slova, náboženstvím žena. Správně podle právní soustavy říká: Podle slušnosti zevního způsobu, svěžen = vázán na srdce svobodnou vůlí.

4. Notabene, zda O. H. nic nevyrozumívá, k čemu se to vlastně zaměřuje. Světskost je nevěstka, příjemné se zde rovná smyslné a hmotně- světské sebelásce, spor je mocné kolísání, žila = příslušela.

5. Radnice je světská moudrost, občan = držet se světské moudrosti a to zejména velmi špatné filozofie Kanta.

6. Na světě věšet (záviset) = provozovat smilstvo, kvůli smilstvu = z lásky k světu, žena s dítětem = církevní i s činností jako plodem víry, zde je to rovněž přítomné (současné) církevní, bydlet = být bez povšimnutí.

7. Darebné = nečinnost ze slova, způsob života je stav z toho nepříhodný, nepohodlný. Promrhat jmění = být zcela beze všeho duchovního. Dotknout se jmění žena = církevní pozdvihoval, není-li to ze sebelásky, a to z nevole (mrzutosti).

8. Lákající (dráždící) = světskou moudrostí se nedosahuje klidu a nevěstka nebo svět už nikde nic nenabízí. Zchudlý stav slepota skrze světskost.

9. Přijít = rozhodnout, den – vůbec :pozemský čas vzhledem k vnitřnímu mylnému stavu světla. Trápení = odhazovat jedno po druhém, neustále = všeho ohledu. – Jmění postoupit = chtít přetvořit církev podle svého názoru a pohodlnosti.

10. Pokrytectví = nemožnost nahlédnout, jak málo se vymůže vším rozumováním a jakoukoli rozumovou bláznivou ztřeštěnou vychytralostí, poněvadž Má vůle je silnější, než slabá šňůra světského rozumu. Odtud pocházejí pak i často bezúčelné modlitby a volání k dosažení jejich úmyslů – považují je za nejlepší, - poněvadž neznají Mé cesty, dobře vypočítané.

11. Zlé nakládání = úplné nevážení si a zneužívání vnitřních pokladů. Tím se člověk dál považuje jako nevinný a beze škody za svého vnitřního, lepšího přesvědčení, ovšem ze své vlastní představy pouze a, sebe nacházení v jiných myšlenkách pro velkou podobnost.

12. Dnešní letní čas označuje podobný horký stav mysli, rok = přirozený život člověka, devátá hodina večer = žalostný stav všeho vnějšího, v tomto podobenství a tím ukazuje přechod setmění do úplné noci.

13. Bránit se násilí = probouzení svědomí a vzpěčování se proti němu.

14. Nic nepomáhalo = zatvrzelost svědomí. Vzít provaz = uchlácholovat se klamnými závěry. Hodit provaz ženě kolem krku a škrtit ji = chtít své svědomí úplně udusit vzhledem ke všemu církevnímu, ve kterém je v politickém ohledu nutně člověk. Krkem se totiž rozumějí církevní státní poměry, škrtit se = s nechutí zachovávat státně – církevní z politických vnějších ohledů.

15. V domnění = stav bezbožnosti, bez víry, strach ze smrti je bližší označení stavu, jmění odkázat = oprostít se od všech vnitřních výčitek a hledět získávat z církevního světské.

16. Blíže zkoušet = pozorovat, že se církevní nehodí k jednomu ani k druhému a proto pryč se vším tím haraburdím. Zbožná prostota srdce = duchovní, podporovat = být účelný, vhodný.

7. Se svědomím zcela neutrálním. Půlnoc = vnitřní, skoro atheistický stav. Bolesti = neplodné snahy svědomí. Poručit se Mně = oněmět, umlknout ducha vydechnout = zcela se položit ke klidu.

18. = krátký stav spokojenosti.

19. – úlek = úplné odtržení se ode všeho duchovního a tak zvaně se povznést nade vše. Občas = neurčitá doba stavu. Ztratit své vědomí = o duchovním už nic nevědět ani netušit.

20. – konečně = pocit smrti v sobě, rozhodnout se = dát si směr (zaměřit se), vychytralý = světský chytrý, ze strachu před soudem = z časově politických ohledů.

21. Rozum, vůle, láska k světsky vážnému, jak získat zevně prospěšné = světlo : světsky soudcovská schopnost, pilná vytrvalost, lopata = světská pomoc čímkoli.

22. Poměrná chytrost v tom z policejních ohledů. Jako palec totiž označuje duchovní míru, tak stopa míru v ohledu světském a zrovna tak i číslo pět. Jáma = jištění, pojistka.

23. Schovávat se skrze právo

24 = před kacířským církevním domněním z policejní úzkoprsosti.

25. Církevní směšovat se světsky – soudním a považovat je za takové, aby se používalo jen právně. Duchovní státní tlak právě označuje – ze státních ohledů. Dole = politický zákon. Vinný lis = skrze církevní potvrzovat státně soudní pro lid.

26. Nejhlubší politika = stát je nejchoulostivější vzhledem k lidu a může vůči něm bezstarostně hřešit, počítaje s jeho hloupostí,

27 – označuje beletristiku. Lhát a zarmouceně vyprávět = dělat duchovně krásným. Přijít o ženu = církevní nebo náboženství vkládat do písemnictví.

28. Označuje častější přemýšlení u sebe sama a dotazování právní taktiky o vlastním účelu náboženství. Vlažný soud = slabost právního svědomí, na žádost = z vlastní světské bídy, tu a tam = časem, někdy, písemně = málo živě zkormoucen, pátrat po něčem = někdy se zahledět do sebe.

29. Mrtvá = jednou zhaslé svědomí ve všem církevním. Mezi světským věděním vynalézat = duchovně oživovat.

30. = Mezi živými smrtelnými = mezi světským věděním, vynalézat = duchovně oživovat. Neurčité poměry = tento stav zůstával tím snáze nedotčen něčí církevním.

31. Poněvadž církevní a politické bylo vzájemně propojeno a tak jedno druhé omlouvalo nebo jiný druhému v posudku přizvukoval a jedno bylo jako druhé špatné, poněvadž nebylo uvnitř duchovní.

32. K ničemu užitečné označuje zase duchovní bdění Mou milostí, poněvadž za falešným nevězela zrovna tak velká zlomyslnost.

33. Falešným označuje vnější církevní, sluhy a jméno církve.

34. Znamená poznali jste tuto událost = v Duchu poznáte všechny věci.

35. Oznamuje: Tu má i nejnepatrnější vůbec velký význam. Amen.

15. srpna 1840 večer.

Cesta ke znovuzrození – pravidla chování.

1. Zde vám dávám zcela krátká pravidla chování, jichž se má přesně a dobře dbát, chcete-li být jisti před všemi úklady světa a i vyraziti na nejkratší cestu, abyste se co nejdříve dostali k majetku Mé milosti a z ní dosáhli úplného znovuzrození. Ale tato pravidla jdou po sobě takto:

2. Za prvé : Každý musí co nejpřesněji zachovávat jakýkoli politický zákon v celé jeho podstatě a dát si dobře líbit každý zkušební tlak. Není totiž nikde jiná moc, než ve Mně a skrze Mne. Vše je Mi podrobena buď (zřídka) vědomě nebo (většinou) nevědomě. Panují totiž dobrá a tvrdá knížata podle poměru života poddaných, neboť vše závisí na Mně. Ale když jsou někde mezi lidmi ještě běžné všechny neřesti, jak to je u vás ve stupni vysoce zatratitelném, jak bych vám mohl dát nezištné panovníky, jimiž by pak lidu přitékalo ještě víc krmiva pro smilstvo a tím se lidé pak úplně opjeli ve své necudnosti? Běda tedy každému buřiči. Nemá být potrestán jen časnou, nýbrž i věčnou smrtí.

3. Panovníci totiž stojí příliš vysoko, než, aby mohli být lidu tím, čím jsou. A žádný tu není něčím bez Mé spravedlivé vůle, dobrý a mírný je útěchou a tvrdý a zistný spravedlivými důtkami v Mé ruce. Kdo mu odporuje, staví se proti Mému karabáči a bude tvrdě lízat osten. Ale, kdo žije v Mé lásce a z ní plynoucí milosti, jeho hřbet nebude nikdy krváčet pod ostrými ranami Mých důtek, ale bude silit jako dub, tvrdě ovívaný bouřlivými větry. Ale blaze čistému znovuzrozenému, neboť najde velkou slast ve velkých výronech Mé lásky.

4. Má říše není z tohoto světa, proto dejte císaři co jeho jest a Mně, co je Mé – totiž své srdce v poslušnosti, čisté pokoře. O vše ostatní se přestaňte starat, neboť Já váš Otec jsem uprostřed vás. Poslouchejte tedy svého knížete. Vezměte ochotně bez reptání lehký kříž na svá ramena a následujte Mě ve vsí lásce a mírnosti a sebe sama zapírejte, tu budete žít a v Mé milosti dělat živým, cokoli v mém jménu spatříte. Amen.

5. Za druhé: Co se týká vnější vládnoucí církve, tu každý, jí přivtělený, víře podrobený je v poměrech k ní, dokud se řídí ve vztahu její víry danými jejími ustanoveními zevními jako poddaní vůči svému knížeti jen s rozdílem, že opuštění není trestné jako ve státě, ale snáší se bez trestně. Ale dodávám, že hněvivýma očima pohlédnu na toho, kdo svou pozemskou matku víru opustí, ale jednou se mu nepovede mnohem líp, než šílenému sebevrahovi. Poněvadž máte totiž tělo, jímž se první dojmy dostávají k duši a ji živí, tak tu musí být i vnější spížirna a tou je vnější církev, aby skrze ni bylo vaše vnější tělo lámáno a zpracováváno jako dítě v mateřském těle. Ale, kdo své tělo příliš časně opustí, řekněte, co z něj bude nebo se může stát? - - Poslušnost a pokora je potrava duše ke znovuzrození ducha. A když vás tomu římská církev učí, a to jest zcela výborné, co vás opak odhání od vašeho těla matky víry?

6. Tak zůstávej každý věren své církvi a když příslušník římské víry odpovídá v poslušnosti své církvi, žehnám mu 99x a jinému jen jednou, poněvadž je samolibým opravovatelem a není v tom pokora a zcela hrozně málo lásky. V pravdě vám říkám, že se v žádné jiné církvi nedojde tak lehce k Mému živému slovu jako v církvi římské, kde se nade vše zdůrazňuje nejkrajnější pokora a poslušnost. Ale, co se týká jejich obřadů, to nemá nikoho zarážet. Pro živého je totiž vše živé, pro čistého – vše čisté, poslušnému vše správné a pokornému vše posvěcené, Jen svině se válí v blátě a hledá chuť života ve vlastním lejnu rýpajíc. A tak bude mrtvý nalézat vše mrtvé a plné špíny, kdežto čistý to uvidí zcela jinýma očima.

7. Ale jak se může někdo přít (hádat) o poměrech církve a státu, kdo si myslí, že je v Mém Světě? Myslí si snad, že nemám tak mnoho náhledu a moci – měnit poměry, že by měly odpovídat Mé vůli? Ó, takoví soudci stojí mnohem hlouběji, než i jen velmi slabě věřící, když si myslí, že nepotřebují, že bych potřeboval přispívání jejich zevního souzení. V pravdě vám pravím, že Mi jsou takové věci ohavností. Vše se totiž děje v pravý čas a Sám jsem Soudcem všech věcí a poměrů, neboť jedině Já jsem Svatý a lásky – spravedlivý. Ale vy všichni jste lháři a plni smilstva (necudnosti). Proto následujte církev v jejich požadavcích a dejte svým srdcím – táhnout se Mnou, pak přijdete brzy k životu milosti a tím dosáhnete znovuzrození ducha a svou vnější církev oživíte ve svém těle. Amen.

8. Co se týká obřadu, na něm není nic oblažujícího ani zrovna usmrcujícího. Poněvadž se ve světě děje vše při určitém obřadu, - říká se tomu postup, - tak může mít i církev ve své vnějšíosti zcela dobře obřady. Jen v tom nemá nikdo hledat něco záslužného, co by se hodilo k věčnému životu, tu totiž pomáhá jen zkroušené pokorné srdce, plné lásky a milosti a to je pak živá církev ve vás a teprve skrze ni se stává mrtvá církev živou a plnou hlubokého smyslu – buď tak nebo tak, že ze smrti povstává nebo ze života klesá do smrti, to znamená : Můžete jít buď poslušností v ní do pokory a tím k milosti a milostí dospět ke znovuzrození, nebo se můžete zahrabat do mrtvého obřadu jako pohané a ve svém marnivém, bezmocném třpytu zajít.

9. Jako totiž roste strom, vyhání ratolesti a větve, pak pupeny, listy, květy a v nich ženské a mužské nitky a to vše časem odpadá jako bezcenné a neužitečné, aby se plodu dařilo volně a účinně ve vsí síle jeho uspořádané podstatnosti, tak je to i u obřadů církve. Kdyby se někdo odvážil a vše dohromady snědl, po takové nezralé stravě by zahynul. Ale jen zralý plod je požeňnaně požitelný, ač se nezřídka už i v květu častěji osvědčily léčivé síly, které vám v tak mnohých nemocech dobře prospívaly. Tak nyní vidíte, že se tyto rostlinné pochody rovnají mrtvé obřadnosti. Ale nesmíte říkat: "Jsou přece nutné kvůli řádu, neboť stojí stromy bez květu, jeví se málo plodů."

10. Židovská církev byla předběžným obrazem, čistým obřadem jako listy a květy k živému plodu slova věčné lásky. Nyní Se táží : není správné, když byla, čím být musela? Když se vám dávají děti i, čím je chcete nebo je můžete učit lépe poznávat Mě a Mou vůli, než právě pomocí obřadných náhledů?

11. –Vy všichni jste s počátku jen Židé a děti a potřebujete tedy velmi dobře církevní obřad, pokud ještě dětmi jste, jen, jak se samo sebou rozumí, - nesmí se v nich zůstávat. Kdo totiž prošel prvopočáteční třídou ať vstoupí do vyšší a učí se tu číst a psát a konečně počítat v Mé lásce a jednat v milosti Mé moudrosti. A koho srdce se stalo čistě milujícím, ten ať pak přijde do Mé školy, ve které teprve dosáhne věčného života znovuzrozením. Ale, kdo si nevšimá svého nitra a zůstává u obřadu, který je o sobě mrtvý, ten se stane sám mrtvým, poněvadž byl tak hloupě zatemnělý, že ve vnějších smyslových požitcích hledal účel a to je největší nesmysl, ba, nesmysl hraničící s nejzřejmějším šílenstvím. Když někdo odhodí i s vaničkou dítě, je ztřeštělým bláznem. Ale, když někdo odhodí dítě bez povšimnutí a podrží si lázeň, ten je už mrtvý ze své pověrečné zlomyslnosti. Ale moudrý si uchovává dítě s vaničkou a pouze vylévá lázeň. Dítě si ponechává, poněvadž je živým plodem a vaničku, aby mohl dítě ještě častěji koupat.

12. Nuže, chcete-li se stát pravými dětmi Mé lásky a milosti, tak se nedávejte zlobit květem. Ať totiž květ vypadá jak chce, co vám je do toho? Myslete na plod a pak se vám bude jevit po-

svěcen i květ, poněvadž víte, že růst u listů a květů nepřestává stát. Ale, když někdo dosáhl plodu, nechybí, když se častěji ohlédne a bude si dobře všimnout, jak se stával duchovně živým. Ale není Mi dost příjemný ten, kdo opovrhne svými dětskými botičkami, pyšně se povznáší jako sup a pak ze závratných výšin shlíží vražedně na skromné holubí příbytky a chtivě popatřuje na jejich pád, aby tím něco získal.

13. Považte, že se neděje nic bez Mého dopuštění a věčně se dít nemůže, tu se vám bude okamžitě všechno jevit zcela jinak. Každý člověk má sice plnou svobodu své vůle, ale vedení národů je Mé dílo. - -Toto jsem vám řekl, abyste mohli mít úplný klid ve svém srdci, bez toho byste nemohli být náležitě k ničemu vyššímu. Sobotní klid vám buď nejvyšším požehnáním. Pravá láska je těhotná žena, která potřebuje klid k svému porození. Proto vám to říkám, abyste měli úplný klid ve Mně, Svém Otci, Který je povždy Svätý, Svätý, Svätý do veškeré věčnosti věčností. Amen.

14. Za čtvrté: Další odolnost (poměr je čtení tak zvaných zakázaných knih, Zde neříkám, že je nemáte číst, když vám přijdou do ruky a ani nikomu nezakazuj vyslovovat jméno knížete lži a kde je třeba – varovně se o něm i zmínit. Ale sami sebe se zeptejte, k čemu vám vše to čtené slouží? Co je v knihách, které pocházejí z pyšného lidského rozumu? Pravím vám: jen nesmysl a nade vše šílená ztřeštěnost, neprospívá k ničemu, ale vaši hlavu nacpává všelikým mylným světlem a vaše srdce všelikým neřádem a tím dělá mnohonásobně uzavřeným a temným vašeho ducha. Nebo říkáte : Dělá správně ten, když k němu volám : Pojď ke Mně, jsi-li trápen a obtížen, chci tě občerstvit, pros a dá se ti, hledej, tu najdeš a klepej, otevře se ti a když ještě dál volám : O cokoli budeš prosit Otce v mém jménu, dá ti bez odkladu, a hledej především Mou říši, vše ostatní ti bude přidáno.

15. Jak je to pak, když toto víte a přece ke Mně nepřicházíte, abyste to mohli ode Mne přijmout a učit se ode Mne velkým cestám Mé milosti a přijímali věčný život z Mé ruky, - pak je to, že vy Mě, jako vám rovného, považujete za pouhého lháře nebo tak nahluclého a zatvrzelého – dávat vám Svě živé slovo a dáváte si raději od světa něco nalhávat a hladovět v jeho šílenství, než abyste přicházeli v důvěře z pravé lásky ke Mně a přijímali pravdu všeho života a bytí z Prazřídla místo hledání života ve smrti. Ó, vy blázni, dávám vám chléb života a vy chcete kousat do tvrdých mrtvých kamenů, hlasitě k vám volám, abyste přišli ke Mně a vy pádíte za střesťými psy a chováte se jako oni.

16. Nočním strážcem naplňuji ve dne v noci vaše uši, ale vy nakládáte do svých uší plný balík neřádu – plných knih abyste nemohli slyšet nic z Mého hlasu a jako spánkem zpti hledáte život na začerněných polepených hadrech, Jak by se asi mělo pojmenovat takové třeštění? Ó, pravím vám, ve věčnosti budete plakat nad svou ztřeštěností, že jste zlatem opovrhovali a místo něho olovo volili, když se vám podávalo tak mnoho ušlechtilého.

17. Proto čtete málo, ale tím více se modlete, tu k vám budu přicházet a v minutě vám dávat víc než mohou ukazovat všechny knihovny celého světa. Přece jsem vám o tom dal už mnohé tak silně mluvící důkazy.

18. Starejte se tedy také málo o zákaz svobody knih (tisku), neboť, před kým jsem otevřel velkou knihu Svě věčné milosti, ten bude moci zcela dobře postrádat čtení zakázaných knih, poněvadž se Má kniha neřídí žádnou světskou cenzurou. Je totiž stále otevřena v lidských srdcích věrných a tam nemůže pronikat žádná světská cenzura, ani se tam nemohou věčně táhnout žádné meze. Amen.

19. Za páté: Co se týká Písma svatého, má v něm čist ten, kdo je prostého srdce a povolného a poslušného smýšlení. A nemá je čist ze všetečnosti nebo zvědavosti, neboť tu nachází na písmenech nalepenou smrt, ale, kdo je čte, má je čist jako ukazatele k živému slovu a podle toho jednat a také v něm nemá hloubat, ale podle něho žít a v lásce ke Mně vzrůstat. Tak mu bude dáno v pravý čas poznání a v jeho srdci se odhalí nebeský smysl Ducha a věčného života zrovna tak jako u tebe, Mého sluhu, poněvadž jsi ještě nikdy svatou knihu nepročel a přece ses

stal profesorem profesorů v ní v každém bodě Mou milostí. Ale to, čím jsi a čemu rozumíš, se může stát každému, neusiluje-li o marnivé vědění, ale jen o poznání Mé lásky a z ní plynoucí milosti a to je jen zbožná a pokory plná prostota jeho srdce.

20. Rovněž tak to je i se všemi mystickými (tajemnými) spisy. Jejich čtení vám přináší zrovna tak málo plodů a užitku jako jakýkoli hloupý oslovský a špíny plný román, který se vždy dá zcela dobře srovnávat s kaluží bláta, když v něm nemůžete dospět v sobě k žádnému přesvědčení. Tím totiž zatěžujete jen svou paměť jako hubu svého pyšného rozumu místo, abyste ji dělali hladovou a žíznivou pro lásku a moudrost a tak ji krmíte všelijakým neřádem a tím jí bere te chuť po pokrmu života. O, vy blázínkové.

21. Já jsem Písmo Svaté živé a život dávající, jsem nejlepším vykladačem, Písma a zároveň jsem nejhlubším mystikem (znalcem tajností, tajemství). Nuže, čtete málo, ale jedněte podle poznání, pak se vám vše stane (uskuteční). Hořčičné semínko je malé, ale může vzrůst velmi mocně a pod ním budou moci sídlit dokonce ptáci nebe. Amen.

18. srpna 1840

Pokračování cesty ke znovuzrození

1. **Za šesté:** Co se týká kněží, říkám: Jsou všelijací. Je mezi nimi jen málo, kteří si toto pojmenování zaslouží. Jsou tu totiž takoví, kteří tu jsou jen kvůli vážnosti a moci a hnusí se jim i Má velká chudoba a bezmocnost ve věcech světských, poněvadž jsem nechtěl být knížetem, nýbrž jen Zachránce světa. A jiní tu jsou jen kvůli kastovní hodnosti duchovní. Ti si osobují . být jediné církvi a zatracují pak ze žárlivé svévole vše, co vychází od Mne skrze nějakého chudého rybáře a učí přímočaře proti Mé vůli a káží to, nadouvajíce své břicho: Zjevují Se jen jediné církvi a myslí si, že jí jsou oni. Tímto hanebným způsobem zavírají pak i mnohým, přemnohým tisícům dveře k Mému živému slovu.

2. V pravdě vám pravím, že Mi je tento zrádný způsob ohavností. Je totiž Mým nepřítelem, poněvadž se pohoršuje Mou blahosklonnou láskou vůči hříšníkům. Ale říkám vám: Ti nikdy ode Mne neuslyší jiné slovo, než velké: Ustupte od Mne, vy prokletí, neboť jsem vás nikdy neznal. Vždy jste totiž pohrdali Mým živým slovem a protivili jste se Mému Svatému Duchu. Mé psané slovo jste obložili věčným zatracením, aby čekalo na vás. Udělali jste ze Mne lháře. Je totiž psáno: Kdo zachovává Má přikázání, ten Mě miluje. Ale, kdo miluje Mne, miluje i toho, Který Mě poslal, totiž Svatého Otce a my k němu přijdeme a u něho sídlit budeme a jemu Samému se zjevovat. Tak jsem ke každému mluvil. Ale vy jste kleli, rouhali se stále tomuto věčně pravému zaslíbení a v tom jste se protivili Mému Svatému Duchu. Ať vás tedy potkává věčně Má kletba, neboť jste byli jistě vždy sluhy satana. Proto ode Mne odstupte a přijměte odměnu od toho, komu jste v jeho kapli sloužili. Tu si zřídil na prahu Mé svatyně.

3. To jsou tak zvaní kněží; duchovní, Bohu se rouhají kastovní hodností.

4. A zase jsou jiní kněží, kteří se mohou kvůli svému břichu krmit na tak zvaném dobrém obročí. Tento druh nemá žádného ducha a za tučného vepře nebo vykrmeného vola ho lze používat pro vše. Tito kněží se Mi hnusí, neboť jejich bohem je jejich břicho. A chrochtání jejich tučných vepřů, blekot jejich ovcí a koz, hřmot jejich tučných krav a dobře krmených volů je jim tisíckrát milejší, než poslouchat Mé živé slovo, které by jim jistě přišlo zcela zofale nevhod, kdybych jim je chtěl dát slyšet. Ale v tomto jediné oživujícím ohledu se také nemají čeho obávat, poněvadž se nikdy nestarám – opatřovat Svá slova jako perly vepřům a předhazovat jim je. A za svou špatnou službu, kterou Mi prokazovali, budou snad dost dobře zaplacení, poněvadž jsem jim nedával přebytně víc, než po čem jejich srdce tak toužebně v jejich celém pozemském životě žíznilo. Poněvadž byli tak skromní, mají se po takových námahách břicha také po pozemském životě položit do věčného klidu smrti a tam čekat na vzkříšení svého hmotného těla a svého břicha až zetlí poslední slunce.

5. A zase jsou jiní kněží kvůli penězům. Ti udílejí odpustky za peníze a prodávají nebe podle jiter, sáhů stop a palců. Ale s peklem a tak zvaným očištěm jsou mnohem štedřejší, než s nebem. Když se jejich pokladny vyprázdnilly, tu drží peklo a očištěc velmi široce otevřené a kdo nekoupí odpustek nebo nezaplatí mnoho mší, je tam bez milostí a slitování uvržen, aby bylo pak zase něco k vykoupení, totiž opravdu mnoho zvučných duší, - a to, z pekla lišky a z očištěce bělouši.

6. Takoví si hubu na svých kazatelkách skoro roztrhávají a rukama kolem sebe pohazují jako posedlí, aby tím vydělali ještě i nějaký poslední groš z jeho klidu v tobolce žebračka a chytí jej do své zatracení – plné kličky (léčky) - -Takoví horliví dopravovatelé Mého slova dostanou jednou velmi mnohou odměnu. Tu má být jejich nebem zlaté srdce, stříbrná duše a měděné tělo a tak mnoho života v těchto mrtvých kovech, rovněž tak mnoho mají mít věčně.

7. A jsou zas způsobně odříkaví pochlebníci a pokrytci, aby tím na sebe upozorňovali pastýře, získávali jeho přízeň a byli co možno nejdříve postaveni do obročí, výslovně velmi výhodného. Ti si ze samé zbožnosti a pokory vykrucují oči, své tělo ohýbají skoro až k zemi, svou oběť vykonávají mimořádně zdoluhavě, pomalu, a svými rty skoro stále pohybují, jako by se modlili, mluví sotva napolo stále lomeným hlasem. Když vyslovují Mé jméno, tu se skoro usmrcejí. Postí se a před lidmi a kvůli nim dbají co nejpřesněji zachování všeho zevnějšího, ale u sebe se smějí všemu a jejich srdce je pevné jako kámen, takže ze samé zbožnosti nepozorují své chudé bratry kolem sebe, kteří snažně prosí. A jak to dělali jako kaplani a brzy se chtěli stát farními pány, tak v tom pokračují jako faráři, aby se stali děkany a když se jimi stali, zaměřují se na skvící místo kanovníka a tak dále až k hodnosti biskupa a před očima jim tane i kardinálské křeslo a pomýšlejí i na tiáru. Ale, co se v pravdě týká Mne, o to se nikdy nestarali. O Mé živém slovu nechtěli nikdy nic vědět a přesadili Mě – jako život všeho života – raději s kůží a vlasy do mrtvého obřadu a Písmo svaté si řádně ošklivili.

8. Takových plazičů je zvláště nyní velmi mnoho v římské církvi. Jsou sice knězi, lidu nedávají zrovna pohoršení, ale přinášejí také jen co nejméně dobrých plodů, poněvadž jejich slovo se rovná plodu, který nemá uvnitř živé jádro (jádro života), zetlívá a v půdě hyne, = v srdcích lidí. Dávám jim častěji dosahovat jejich cíle a nikdy nedávám opomíjet vnitřním napomínáním, která k nim volají: Vezmi svůj kříž na svá ramena a následuj Mě, tak budeš žít a opravdu oživotvat mrtvá srdce stáda, které ti je svěřeno. – Ale, místo, aby to poslouchali a podle toho konali, kupují raději když to jde dobře, tak zvaný křížek, pověsí nebo jej přibijí někde a tu a tam před tím mžikají (dávají zablesknout se), když se na něj někdo pobožnůstkářsky dívá. Ale, co by se jich týkalo, křížek by dlouho odpočíval dobře v klidu. A tímto snadnějším způsobem drží svá jemná ramena volná. Také posílají dokonce vroucné modlitbičky, částečně písemně mezi lidmi, mnohonásobně ale i u sebe bez přípravy o brzké odvolání nějakého záslužného výš postaveného z čisté lásky k bližnímu – skrze nějakého svatého – ke Mně.

9. I tento druh je mi ohavnosti. Tito budou dělat jednou velmi velké oči, když uvidí na onom světě znamenitou obludnou podobu svého života.

10. A jsou zase ještě jiní, kteří jsou bujnější, chlípnější než psi a kozlové a provozují smilstvo (necudnost) všeho možného druhu a své děti často zahrabávají živé do země, aby se u nějakého hodného biskupa nejevili ve světle, které se každému oškliví, rovněž tak i lidem, mnohem lepším, kterým byl dán jako vedoucí – pravá nestvůra. Pravím: Ti budou jednou stát velmi silně vlevo. Jimi mají být jednou krmny oděvy nevěstek.

11. A takových podobných, kteří se nazývají knězi, je ještě mnoho. Ale Já jsem je ještě jako takové nenašel nikdy, a to zvláště v kláštrech, kde často z čisté lásky bratrské a k bližnímu žijí vzájemně jako divocí psi a kočky a jeden druhému často sousto závidí.

12. Ale jsou přece i zase kněží, kteří si dobře zaslouží toto plně – požehnané jméno. Ti jsou přívětiví a láskyplní vůči každému. Co mají, dávají chudým. Nikoho nezatracují, nýbrž hledí jen pečlivě zachraňovat ztracené. Těší zarmoucené, poskytují přístřeší cizím a dávají jim měkké

lůžko a sami si pod svou posvěcenou hlavu pokládají kámen. Nedávají si platit za žádnou oběť, ale tomu, kdo by to chtěl konat, říkají: Bratře, oběť je svatá a má neocenitelnou hodnotu, neboť zase živě představuje velké dílo vykoupení ve víře a v lásce. Proto se to nemůže platit a konat pro blaho jednotlivce, ale jako se mocí velkého vykoupení mohou a mají všichni znovuzrodit k věčnému životu, tak rovněž působí i síla od Samého Krista k účelu ustanovené oběti. Obětuj tedy napřed svůj dar jako pomoc chudému bratru a zbývá-li ti pak ještě něco, tak to věrně přines a polož na oltář Páně a pros za své nepřátele. Tak velký Pán tvou oběť v nejsvětější oběti z mých rukou spatří se zalíbením a dá ti, co potřebuješ.

13. To je Mi pravý kněz, jeho oběť je Mi nekonečně příjemná. V pravdě vám pravím, tam jděte a poslouchajte jeho kázání, neboť slovo není jeho, ale Mé živé. Ó, ten brzy zakusí, jak velká bude odměna, která na něho čeká, - v pravdě pravím: Bude u Mne, Svého Svatého Otce bydlet věčně. Víc vám už říkat nepotřebuji. Podle jejich děl je snadno poznáte jako strom z jeho plodů.

14. Zde jsem vám ukázal celou nemoc římského kněžství, jaké o sobě je. Ale na tom vám málo záleží, každý zametej před svým vlastním prahem nikdy u bližního a vůbec už ne u kněze, ale buďte vždy svolní a poslušní a nedávejte se zlým zlobit a svádět jeho příkladem, ale jako děti následujte nauku, která tu přece musí být v katolickém duchu správná a i kdyby měl dokonce plevel přijít do ní, tak časem bude zase zničen, pohlcen. A nepřete se, (nekritizujte) cesty takového kněze. Já totiž, pravý Opravovatel, už beztak stojím na jeho týlu a než se ohlédne, bude mu zlomen. Jen se nedávejte nikým jako poštěvačem používat. Proklet ať je totiž doručovatel a ten, kdo dráždí.

15. Neboť je roven zlému rozséváči, který přimísil plevel mezi pšenici. Zlý, špatný kněz se jednou bude soudit sám a vás. Ale vy se budete soudit podle své poslušnosti a pravé pokorné lásky k bližnímu jen za sebe samé.

16. Proto se nemáte zarážet (zlobit) nad církví kvůli jejím kněžím, poněvadž je přece mezi nimi i mnoho poctivých a věrných. Ale už se vůbec nemáte zarážet nad nějakým biskupem, poněvadž už stojí výše v postavení a je v čele lidu a už si můžete dost dobře pomyslet, že tu nestojí zcela sám, ale, že každý jeho krok, slovo a čin Já Sám velmi přesně počítám a jím se má vždy udržovat vnější stav věcí v dobrém řádu.

17. Ale, pokud jde o vaše vnitřní, beztak dobře víte, že vždy záleží jen na vás samých a pak na Mé milosti, kterou vám nemůže dát žádný anděl nebe ani nějaký biskup či kdokoli jiný, ale nejdříve vy sami pravou láskou ke Mně a bližnímu přesným zachováváním příkázání – nebo jako hříšníci – vážným pokáním.

18. Ze všeho totiž, co konáte, ať vysvítá láska ke Mně a bližnímu. Starejte se tedy málo a vůbec nemyslete na špatného kněze a zachovávejte bratrské společenství ve všem dobrém mezi sebou, tu k vám budu přicházet a vás oživovat skrz naskrz. Milujte ty, kteří vás nenávidí a pronásledují a modlitbami žehnejte těm, kteří vás proklínají a zatracují, pak začněte spatřovat velká působení Mého světla ve svém temném srdci. Amen

19. **Za sedmé:** Pokud jde o tak zvanou ušní zpověď a sedm svatých svátostí, tu vám říkám a dokonce vás prosím, nepohoršujte se tím, používejte všeho správně a ve správném živém smyslu a budete žít. Opravovateli není totiž nic správné, ale spravedlivému vše správné a svaté. Dokonce i hnízdo ptáka podnítl jeho srdce k chvále a přece je to jen mrtvé hnízdo ptáka. Oč mnohem víc si můžete myslet, že věci, zřízené k vašemu posvěcování, nebyly uchopeny ze vzduchu, ale vždy na vás závisí, jak jich používáte.

20. Kdo se zpovídá a své hříchy knězi vyznává, tím své hříchy veřejně oznamuje světu a na takové vyznání se bude jednou pohlížet a k němu přihlížet, když nebude už nadále hřešit. Ale, kdo po zpovědi hřeší dál, ten si udělal ze zpovědi spořitelnu hříchů, která mu jednou vynese vysoké úroky k peklu. Nuže, kdo se zpovídá a koná správné a pravé pokání a

už dál nehřeší, ten to dělá velmi správně. Ale, kdo toto vše považuje jako zcela nicotné, ten se jednou velmi zklame, najde totiž mezeru, kterou bude moci těžko kdy přeskočit.

21. Ale, když říkáte : Kdybychom to měli jako za dob apoštolských, tu bychom byli jistě zcela jinými lidmi, poněvadž bychom mohli vlastníma rukama (rovni Jidášovi) sahat do mísy. Ale říkám : Ti křičeli z plných plic po upravené bohoslužbě a viditelném zlepšovacím ústavu jako izraelský národ po králi, zatím co jako vlci a medvědi přišli rvát (trhat) u účastníků hostiny.

22. Tak když jsem vám nyní dal pravidla, řád a soustavu, copak je, co vám v tom neodpovídá? Používejte toho správně a dbejte toho, jak to má být a nepřejte si to jinak. Jak se už řeklo, na zevním málo záleží, ale vše na vás, jak to vezmete. Jak to může být dobré a správné, tak to může být i špatné a falešné, když toho chcete nebo nechcete používat. Ale když pod sluncem rostou léčivé a jedovaté byliny, tu myslíte: Nezáleží na slunci tak či onak, ale vždy na dočasném nitru buď dobré nebo špatné uzpůsobení rostliny, zda je tu požehnání nebo jed. Záleží tedy vždy na vás zda je tu dobré nebo špatné. Amen Váš milý Otec. Amen. Amen. Amen.

Ale to je nejkratší cesta ke znovuzrození.

1. Se spravedlivým člověkem je to v tomto ohledu sice jako se stromem, jehož plod také na jednu neuzraje, nýbrž postupně. Ale, když jaro bylo vlažné a jasné a léto trvale teplé a střídalo se s malými dešti, tu říkáte: Tento rok dojde k předčasné zralosti. A tak je to i u vás, když jste své mládí prožili jasně v mírné lásce ke Mně, tu bude i léto, vše oživující, teplé se střídavými dešti milosti z nebe a můžete být ujištěni, že věčný zlatý podzim už nebude daleko vzdálen od věčné zralosti nekonečného plodu. Chcete-li totiž být někdo ode Mne znovuzrozen, tu musí své hříchy tak dalece poznat a veřejně se k svému pokoření přiznat a to je „ vážně vnější zpověď a vnitřně Mně a musí Mě prosit za odpuštění, jak to je udáno v Mé modlitbě a musí jako Petr pociťovat pravou lítost, zármutek a úzkost a plakat nad tak neocenitelnou ztrátou Mé milosti a musí si udělat co nejdůležitější předsevzetí vůle – do vsí věčnosti už nechtít hřešit.

2. Pak si musí zcela pevně předsevzít – se světem skoncovat a Mně se zcela odevzdat a ve své lásce mít velkou touhu po Mně a v této velké touze se musí den za dnem od světa a všech jeho záležitostech odtahovat a aspoň **sedm čtvrtí hodiny** (105 minut) při zavřených dveřích a oknech se nesmí modlit ani nic číst, ale tuto dobu musí trávit – v úplném klidu, zaměstnává se pouze Mnou ve svém vnitru. Ale vždy, když se někdo odebral do tohoto klidu, má zachovávat, ve svém srdci ke Mně malou povzbuzující řeč v nejpevnější vážnosti a říkat :

3. Pane, zde jsem. Dal jsem Ti ó, nejlaskavější Otče, dlouho čekat, poněvadž jsi ke mně už od mého dětství neustále volal: Pojď ke Mně, chci tě občerstvovat. – Nyní, ó, Otče, přišel čas, že se mé ucho otevřelo a má jinak zcela ztrnulá vůle se plná pokory a poslušnosti před tebou poddala do vůle Tvé jakož i podle Tvé vůle ke všem mým lepším bratrům. Nuže, pojď, Můj nejmilejší Ježíši, ke mně a občerstvi mou nemocnou duši balzámem Své nekonečné lásky. Dej mi najít mou velkou křivdu.

4. V tvém trpkém utrpení a umírání Dej mi vidět pět svatých znamení ran a poznat v nich můj velký zlý čin. Ó, Ježíši, Ty Přemožiteli smrti a pekla, přijď ke mně a uč mě – Tvé vůli správně rozumět, uč mě po znávat mé úplné nic a Tvé všecko.

5. Ty můj nejsladší, nejlaskavější Ježíši, Ty, Pane všech nebeských zástupů, přijď ke mně chudému, přijď ke mně slabému, ke mně slepému, hluchému, malomocnému, dnou stíženému, chromému, křivému, posedlému, ba, můj, můj, můj nejmilejší Ježíši, přijď, přijď, přijď ke mně mrtvému a dej mi jen dotknout se Tvého svatého oděvu, tak budu žít. – Pane, nemeškej, neprodlévej, nekonečně nutně Tě totiž potřebuji. Nemohu už být bez Tebe, poněvadž jsi mně z lásky k Tobě udělal vše ničím (vše se mi stalo ničím). Bez Tebe nemohu žít. Nuže, o, můj nejmilejší Ježíši, přijď hned ke mně. Ale jako vždy, i tentokrát se děj Tvá svatá vůle. Amen

6. Po tom se odeberte ke klidu a vzrůstajte v touze a lásce ke Mně. Budete-li to jen krátkou dobu cvičit, tu říkám : Brzy uvidíte blýskání a uslyšíte hřmění, ale pak se nelekejte a také nebudte úzkostliví. Tu totiž přijdu nejprve ke každému při bouři, blýskání a hřmění jako Soudce a pak teprve v mírném, svatém vání jako Otec.

7. Kdo chce v pravém smyslu vykonávat pravé, tak zvané generální pokání, ten bude mít mnoho v úmyslu, poněvadž se k tomu vyžaduje víc pokory a sebezapírání = dobře si pamatuj, musí tu být při tom úplné předsevzetí – už nehřešit a svatá večeře se musí přijímat v živé víře z nejčistší lásky ke Mně. Pak se teprve budou dávat okamžitě pociťovat její zázračná působení ve vás a hned se projeví v převeliké, nepochopitelné radosti a nebeské slasti.

8. To je nejkratší a nejúčinnější cesta k čistému znovuzrození, v němž se jedině získává věčný život. Každá jiná cesta trvá déle a je nejistá, poněvadž je velmi mnoho zlodějských cest, kde za křovím silnice číhají lstiví zloději, loupežníci a vrahové. Kdo není dobře obrněn a ozbrojen křížem krážem, ten bude těžko dosahovat cíle. – Uvažte dobře, Kým je Ten, Který vám to říká.

9. Myslím tedy, že byste mohli místo světských

10. zdrojů zábav a špatných společností vhodně, příhodně volit Můj klid a sobotní zdroj a tu se bavit se Mnou bez vstupného a jiné vstupné použít k něčemu lepšímu.

11. Co myslíte, že by bylo lepší a Mně příjemnější? Už kdysi jsem řekl apoštolům : Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Uvažte tedy dobře, Kdo vám to připomíná. Amen. - Já váš Svätý Otec od věčnosti jsem to Sám. Amen. Amen. Amen.

12. A já sluha říkám aleluja, čest a chvála a sláva Bohu na výsostech jako Otci, Synu a Duchu Svatému. Amen. (viz, k tomu přídavek ze 20.8.1840 – Nebeské dary I “

5. září 1840

Velikost tvorby a lásky Boha.

1. Krychlový obsah Země. Její průměr je 1720 míl a tím její obvod 5160 míl. Její povrch by byl tedy podle toho výsledkem průměru a obvodu 8875200 čtverečných míl povrchu země, krychlový obsah s daným průměrem činil tedy 15265344000 krychlových míl.

V krychlových sázích je to 976“982016“000000000000
v krychlových palcích je to 364““734279““587568“000000“000000
kubických linií - 137“““172733““875252““338664“000000“000000 –

Na krychlovou čáru se má vzít 10 holých zrn a tak to dělá pro celý obsah Země: Ale nyní se má ještě každé zrníčko rozdělit na milion dílečků a každý díleček je už tak malý, že jej lze zcela mírně pozorovat jen pod nejostřejším mikroskopem.

Podle toho pak celá Země sestává:
ze: 1371““““727338“““752523“““386640““000000“000000“000000

2. Tento počet jsem Svému sluhovi podal, abych vám nejprve Zemi mechanicky rozdělil na nejmenší dílečky, bez tohoto rozdělení byste si nemohli udělat správnou představu jejího celkového odhalení.

3. Kdybyste chtěli mít ještě takto rozděleno slunce, tu byste museli ještě všechny výsledky milionkrát znásobeny = všude připojit ještě 6 nul a tak vám bude znám obsah, pokud vám je to nutné. Nejde tu totiž o tak zvanou matematickou přesnost, - tu znám jen Já, ale o přiblížení co největší

4. Z toho můžete pak už zcela dobře nahlédnout, jak mnoho toho mám na starosti a trvale nad tím z lásky bdím. Závisí totiž moudré udržování nejmenšího a tím největšího na mocného řádu, pořádku a tu závisí udržování celku i na udržování jen jediného atomu. Ba říkám vám, kdyby někdo mohl zničit i jen monádu, celá viditelná tvorba by se stala brzy ničím. Ale bylo by to možné jen Bohu, kdyby neměl lásku, ale poněvadž ji plně má, nechce a nemůže tedy jednat proti Mé lásce a ta láska je Můj vlastní Boží řád a mimo ni a bez ni by nebylo nikdy nic stvořeno a nemohlo by trvat ani triliontý okamžik vteřiny.

5. Proto jsem vám nyní dal tento počet a ukázal vám miliardu, její velký počet a říkám vám, že v jednom slunečním globu je vsunuta skutečně miliarda sluncí (viz. „Anděl“). – A nyní se trochu zamyslete nad širokou oblastí smrti. K tomu si ještě přimyslete, že by od jednoho globu k druhému měla místo miliarda globů a dal uvažte, že teprve miliarda takových globů dělá Jedno.

6. A dál. Že počty Mé tvorby stále vzrůstají a že celá nekonečnost tak uzpůsobených tvůrčích počtů spočívá v Mé ruce jako kapka rosy a že takových kapek je zase bezpočet, tak se vám ujasní, jak velký jsem, jak velká je Má péče a jak velká musí teprve být Má láska, která vše toto udržuje jako tečku a život vdechuje všemu podle potřeby bytí.

7. Jsem vůbec velký Otec, Který má velmi mnoho a Mé milé děti nemají jednou za maličkost přijít příliš zkrátka, ale předpokladu – to dobře uvažte, že Mě milují. Můj dům má totiž mnoho příbytků. Amen. To vám říkám Já, velký Svatý Otec. Amen. Amen. Amen.

16. října 1840.

Velikost lidského srdce, cit a rozum.

1. Krátký přídavek k představě jižního pólu.

2. Malé je sice srdce člověka, ale tím větší obzor jeho pocitů, když je někdo v síle víry z čisté lásky ke Mně, pravím vám, - není věci tak skrytí, aby nemohla být dosažena paprsky čistého pocitu. A když pak čisté paprsky pocitu něco uchopily, sami sebe se zeptejte, zda by bylo možné – pojmát vše jinak, než jaká o sobě a pro sebe je a trvá.

3. Ale zcela jinak se to ovšem má s člověkem. Tito lidé krátkou rukou (rozumu) sahají na všechny věci jako nedospělé děti po měsíci a jiných věcech, velmi vzdálených. Tito lidé tahají pak svůj pocit do svého úzkého rozumu a dávají mu pak v něm pyšně tápat jako slepému, který se posadil na otesaný kamenný balvan s hieroglyfami a ten ohmatává a ani mírné tušení mu nemůže pošeptat, že to jsou jen pouhé hieroglyfy a ještě méně, že toto písmo je tajemství plnou řečí z jasných paprsků čistého pocitu

4. Tak se to má i s těmito Mými, vám davanými sděleními a zjeveními Mé milosti. Zkoušíte-li je paprsky svého pocitu a jste osvícováni, tu se vám pravda ihned osvětlí a hned shledáte, jako by vám vše byla už dávno známa. Ale nahlížením rozumem se vám to začne stále víc a víc od-cizovat. Rozum má totiž, jak bylo už řečeno, velmi krátké paže a ty jsou vedle toho i velmi slabé a nemohou tedy dosáhnout k velkým věcem i sebe jim bližším a tím méně pak k sobě přitahovat věci vzdálené a vsouvat i slunce do své úzké hlemýždí ulity k slepému ohmatávání svého pocitu, v bídě pěstovanému.

5. To vůbec nejde. A poněvadž musí rozum časem přece upozorovat, že to je nemožné, zlobí se, dává všemu stát, ze vsí hlemýždí ulity odklízí vše nepotřebné a stačuje si ve svých vlastních utvářených pojmech, konečně dokonce odsouvá i v bídě nutně pěstovaný pocit a stává se chladnějším než celý severní pól a ve své nejvyšší hlouposti začíná s podivením hledět na sebe jako na Boha, aby se k sobě samému modlil. Konečně to přivedl tak daleko, že začíná vědět, že nic neví a v tomto nevědění si přece myslí, že vše ví. To je pak největší vítězství, a to

takové, že by za to nejnevinnější dítě nedalo ani haléf a každému sebe nepatrnějšímu andělu se to oškliví.

6. Proto máte svůj rozum poslušností čistého pocitu v živé víře z lásky ke Mně úplně zamout, tu užijete všechny věci, jaké jsou a pak teprve začnete jasně a zřetelně nahlížet, kde věčné slunce pravdy a skutečnosti svítí.

7. Toto málo se vám říká, abyste si pro budoucnost pamatovali, jakým měřítkem se mají měřit Má zjevení. Amen. To říkám Já, velký Mistr ve všech věcech. Amen. Amen. Amen.

17. října 1840.

Úsilí lásky o sjednocení.

8. Uchovávaní zvláštnosti, osobnosti. Tak dodatečně piš a to ať ještě osvětlí tak mnohý temný kout jižního pólu.

9. Přitažlivé síly odpovídají lásce, která stále hladoví po pokojném sjednocení a co jednou uchopila, už nepustí, ale svůj uchopený předmět čistí ode všech tvrdých čistí tak dlouho, že musí odpadnout dokonce nejmenší prášek písku z předmětu, který byl láskou uchopen, aby se ten předmět stal veskrze měkký – jako láska sama, aby se tím uschoptil ke spojení co nejvroucnějšímu.

10. Že tomu tak je, to můžete snadno nahlédnout z toho, když pozorujete milující pár (dvojici), který se vzájemně drží a tak dlouho se k sobě tiskne a tlačí, jak je to jen možné. A kdyby mezi ní nebyla nepřátelská hmota odrážející jako kůže, maso a kosti, tu by se ti dva milující spojili až do puntíčku. A kdyby se pak milující teprve úplně duchovně srovnali, tu by sjednocení usilovalo o důvěrnost ještě větší.

11. Proto stále stavím ve všem a u každého moudré meze, aby vzdor vší lásce bez ohledu k tomu nikdy jedna osobnost druhou příliš nepohltila. A tato pravidla míry jako meze jsou odrážející síly ve všem a v každém. Děje se to tudíž i u andělů v nejpokornějším nejvyšším nebi nevinnosti, že se pro jejich velkou lásku dopouští změna stavu, aby se jejich osobnost stále zachovávala. Mají duchovně podobnou příbuznost jako je uvolnění a zemdení po souloží. A kdybych toto vše tak nezařídil, a sice vše to ze Svého věčného řádu, tak by konečně všechna hmota a všechen duch zanikl. Láska totiž o sobě by neměla žádný cíl a žádnou míru a ať už je jakkoli uzpůsobena, to vše se vám teprve ukáže při pozdějších odhaleních duchovního světa, nebe a pekla jasně a úplně zřetelně, až všichni proniknete hlouběji do sebe = do středu svého života ze Mne.

12. Rovněž tak je to mezi Zemí a sluncem, tak se vám tato světová tělesa jeví hmotným okem. Ale, kdo by se na ně mohl dívat očima Ducha, ten by ihned viděl místo světových těles odpovídající duchy v nejrůznějších odstupňováních lásky – v každé kapce vody, vzduchu, éteru. Ba, v zrníčku písku by viděl, odhalil celé spolky stejně se milujících a tím stejně smýšlejících duchů. Ano konečně by zpozoroval, že je sám nacpán a obklopen samými duchy, kteří jsou s ním Láskou spřízněni a i ve slunci by spatřoval duchy se Zemí spřízněné a tak i opačně.

13. Na tom se zakládá vlastně všechna přitažlivost a pohyb a tak i všechna síla odrážející, hnací a vrhací. Tak se pak přitahují protichůdné póly, poněvadž láska může uchopovat jen to, co stojí proti ní a přitahuje to k sobě pro krásnou podobnost: kvůli podobnosti proto, poněvadž se láska spatřuje v předmětu a krásné proto, poněvadž každý předmět ve své prostotě přijímá určité zaoblení a tím je svému prvnímu bytí příjemný, poněvadž pociťuje prázdnotu, když se část jeho lásky stala prostou, svrchovanou. A jako prvotní bytost pociťuje svou prázdnotu, rovněž tak pociťuje nepodmíněná bytost své osobní nestálé zvláštní a nemá klid dříve, dokud se zas nesjednotí s prvotností. Ale, když se pak proti takovým sjednocením táhnou určité meze, tu

z toho vznikají polární i pohlavní rozdíly, které přece stále pocítují potřebu sjednocení a stále o to usilují.

14. A jako je to u lásky, tak je to i u protikladu, poněvadž to samé se odráží a sobě oškliví, poněvadž to je odtažitě stejné a může se tedy tak málo sjednocovat jako stejný sud s jiným.

15. Toto málo a mnoho ať vám je zase malým plaménkem, přijměte jej do svého srdce, aby vám mohl osvěcovat ještě tak mnohá temná místa jižního pólu Země, ale zcela zvláště hmotného jižního pólu vaší lásky. Amen. Já, věčná Láska a Moudrost. Amen. Amen. Amen.

24. Listopadu 1840 odpoledne

Dotaz kvůli „Sedmému učedníku.“

1. Jak se máme chovat vůči domnělému sedmému učedníku, když Tvé napomínání, které mu předkládáme, považuje za marnivou lidskou slátaninu a mylně si myslí, že jsme se ho chtěli zbavit, když si jen upřímně přejeme přitáhnout ho k sobě blíž a získat ho pro Tvou svatou říši Tvým mocným přispíváním?

2. Pokud jde o slabého, buďte všichni zcela bez starosti. Tento velmi slabý se ve vás už zase časem najde. Ale když je vůle slabá, tak je slabá ve všem. Ale, když jen je ve své slabosti svolná, ochotná, tu ji už časem udělám silnou. Přijměte na sebe velmi slabého a udělejte ho pevným svou láskou, pak už přijdu a udělám silným co je slabé.

3. Milujte, důvěřujte a pevně věřte, v tom totiž tkví velké tajemství všeho zdaru. Víc toho tentokrát nepotřebujete, ale vše má svůj čas a nic před tím. Amen, to vám říkám Já jedině Svatý Amen, Amen, Amen.

2. prosince 1840

Dotaz na velmi slabého.

5. Pane, nejlepší, nejsvětější Otče! Co se tu má stát s velmi slabým, který nechce uznávat sladké napomínání Tvé věčné lásky a hledá ospravedlnění před světem a začíná se stávat zrádcem Tvé tajemné vnitřní milosti, která by podle Tvé svaté vůle chtěla být držena skrytě až k době Tvého zalíbení? My všichni tě prosíme ve své pokory-plné vědomosti o své velké slabosti a nečistotě, abys nám laskavě naznačil, co se tu má dál dít, aby Tvé svaté jméno nemělo a nemohlo být znesvěcováno u lidí, kteří žijí světu a ne duchu. Ó, Otče, vyslyš co nejmilostivěji naši prosbu. Amen.

6. Tak piš. To jsou následky, když se nejedná přesně podle Mého předpisu. Proč jste nekonali podle nařízení? Máte tedy u všeho, co konáte, přihlížet vždy k tomu, jaké by to mohlo mít následky, když se jen co nejnepatrněji odchýlíte v jednání, které vám přece dávám vždy přesně. Vždyť víte, že mohu a chci jen radit a osvěcovat, ale nikdy svobodného člověka k něčemu nutit. Ale, ať se děje, chce-li to přijmout.

7. Ale, co máte konat co s tím, kterého neznám? Pro toho jsem nic nedal. Dotkl jsem se jména někoho? Jak bych to pro něho mohl dát? Ale, kdybyste jednali podle předpisu, dobře byste se dověděli, kdo se tím rozumí. Tu bych totiž ihned v každém z vás vystoupil a byl bych vám dobře ukázal velmi slabého a byli byste ho také ihned dobře poznali. A kdyby byl i ten, koho míníte, přítomen, tu by se ani neodvážil – vztahovat takovou svatyni na sebe. A kdybych se i tu a tam cítil dotčen, tu by to pak posloužilo k jeho polepšení a byl by během krátké doby získán. Ale je to tak když někdo nenásleduje přesně Mou radu a Můj řád. Pak to jde od deseti k pěti a dobré símě se na cestě zašlapává, že nepřináší žádný plod.

8. Vy se nyní ovšem ptáte, co se tu má dělat. Ale říkám vám jako posledně + Láska, mírnost a trpělivost zas vše napraví. A co jsem vám řekl tehdy, to vám říkám i dnes, jen dodávám, že ten velmi domnělý velmi slabý není ten, koho míníte, ani to nejste vy, ale jsem to Já Sám ve vás a v tomto obraze беру všechny vaše nedostatky na Sebe, abych je za vás nesl, trpěl a umíral a usmrcoval tím vaši vinu v Sobě. – Pak opět vítězství nad smrtí ve vás povstal (se vzkřísil) jako přemožitel smrti a pekla a toto vzkříšení v člověku je vlastní znovuzrození. Ale tím bych se stal Já Sám sedmým učedníkem mezi vámi vzkříšením = ve velkém srozumitelnosti, vašeho srdce. Obraz se vám totiž dává proto, jako by obsahoval životní děj člověka vám známého, i když ne zcela podle stavu pocitů, ale dobře podle jeho člověka vám známého, a toho si má i každý z vás u sebe co nejvíce všimnout = každý sám pro sebe.

9. Ale, že se to takto dává, dobře si pamatujte, - je z důvodu : Víte, že vše zlé a falešné pochází od zlých duchů, sídlících v člověku a ti všichni usilují o to, aby získali vůli člověka pro sebe, aby se konečně jejím prostřednictvím zmocnili jeho lásky, - a tím by se pak člověk sám stal vlastnictvím pekla a velmi často se to i děje, když si pečlivě nevšimá napomínajícího svědomí, které v člověku vzniká tak, že po činu ihned srdce zašněruje a tím lásku nebo život v člověku opatruje, uchovávám, aby je zlí duchové nemohli na sebe strhnout. Tedy a proto pak i nechť po činu a lítost jako v srdci psané nalezené slovo z Mé lásky, které toto v člověku způsobilo.

10. Ale, když se nyní někdo začal podle Mého slova dobře obracet zevně a vnitřně, tu jsou tito duchové v člověku tiší a potměšilí a čekají jen na příznivou příležitost, kde by se pak spojili jako ve vzpouře zvedli, když by zpozorovali, že jsem zjevně přišel k člověku. Proto vedu pozornost škodolibé zlé cházky vnějším odpovídajícím darem podobenství, ve kterém se ale tajemně u sebe každý má ve svém srdci dobře poznávat a může se pak ohledávat a čistit tímto zvláštním darem milosti. Když se pak cháska zevně vesele oznamuje, ale uvnitř spí, přicházím Sám z vnitřku zcela tajně jako pouhý zloděj a poněvadž nikdo neví, odkud jsem přišel a kam chci jít. A tu pak má cháska co činit se Mnou, aby vám byl ušetřen příliš velký boj, ve kterém byste vždy podlehlí, kdybych jej takto chytře nebral na Sebe a vás z téhle bídy nevypouval.

11. Nazývám se tu „Velmi slabý“ proto, že musím být chytrý a nesmím vystupovat jako silný hrdina, ale musím vystupovat v síle vaší lásky, aby pak cháska napadala Mně a měli, co činit se Mnou jako kdysi Židé a farizeové, zákoníci a velekněží činili. Dávám pak i dělat se Sebou, co se tehdy událo v Jeruzalému a tento stav člověka je pak i co nejvíce k politování. Ale, když se člověk během této doby držel věrně a statečně ve své lásce, tu povstanu ihned ve velké síle a nádheře v člověku, usídlim Se u něho a tak je pak místo Mým vzkříšením v sobě samém v Duchu vzkříšen se Mnou. A takto Mým vzkříšením v sobě přemohl své nepřátele všechny, usmrtil je a ze sebe odstranil s tím je pak úplně znovuzrozen a veskrze živý, poněvadž nosí v sobě život všeho života. Ale často to - žel - nejde ovšem najednou, ale vůbec často Se k vám plížím jako zloděj, ale vy nemůžete pak po krátkou dobu bdít ve své lásce se Mnou a tu se vždy ještě ukazuje, že váš duch je sice svolný, ochotný, ale tělo slabé. Proto se pak máte modlit, abyste v pokušení obstáli a nedali se už rozptylovat, když je Pastýř bit a Mistra nezapírá jako Petr, ale jako Jan Mě opatrně následuje až ke kříži a pak vede poukázanou ženu jako silně vzatou lásku v opatrování a čeká na Mé brzké vzkříšení.

12. Nyní víte vše, jak se věci mají. Ale, co zvláštního dál obraz vypovídá, vám chci příště říci do péra

13. Sluhou od bodu k bodu. A všichni se tomu budete velmi podívat, Ale, co se týče vědomého, velmi pošetilého a nejnemoudřejšího člověka, mějte s ním trpělivost a ohled s jeho pošetilostí, neboť má bojácného ducha a řekněte mu, že se ho z toho netýká ani sluneční prášek. Dejte mu k vám přicházet a říkejte mu, jak se věci mají a že jste se zase vy ve svém mínění mylili a tím, že se toho on ani v nejmenším neúčastnil. Ale také mu řekněte, že ten, kdo se dříve omlouvá, než ještě určitě ví, že je obžalovaný, se nezřídky vydává soudu. Prozatím o tom všem nyní uvažujte a brzy se pusťte do díla, vše ostatní pak bude následovat. Poslouchejte a buďte mírní a chytří. To říkám Já Sedmý. Amen. Amen. Amen.

Mínit, mínění.

1. Míníte častěji a jste často v domnění, že míniti je z polovice věřiti. Ale vždy se mýlíte, když mínění máte za představu a jako takovou ji považujete. Uvažte, jak nesprávně byste museli pojmut mnohý smysl a složit nesmyslně mnohou větu, kdybyste mysleli: Mínit je tolik, jako bez zkoušky dávat o sobě nějaký zmatený úsudek nebo, když vnější okolnosti zaručují jen pravděpodobně, tak ve svém nepochopením mínění myslíte, že jste blízko na stopě pravdy.

2. Ale tohoto mínění vůbec nejsem. Ba přemýšlejte jen trochu a odvozujte toto slůvko, tu snadno najdete, kde a jak rostlina jazyka rostla. Mohla někdy povstat z víry jako polozralý plod? O, ano, z lidské víry by to bylo sice možné. Lidé věří tomu, co lichotí jejich svéhlavosti a domnívají se, že je pravdou to, co je v jejich představě, co vyrostlo na jejich vlastní půdě a jejich základu. Ale takovou víru, takovou pravdu nemůže čisté srdce potřebovat, ale poctivě brát dobré dary, dobré řeči a pak zas poctivě dávat pravé plody, pravou lásku.

3. Ale mínit pochází z hledte in = mé a když říkáte : míním, jakož i : říkáte tolik, jako byste chtěli říci, to je můj úsudek, jakož i : Myslím to ze sebe beze všeho ohledu k úsudku druhého, třetího, čtvrtého, nýbrž, jak jsem to nejprve v sobě pocítil, dávám to jako čisté jen sebou zplozené zboží doslovně věrně ze sebe. A kdybyste chtěli říci : Poslyš, příteli, copak míníš? Tu jste se ptali správně, kdybyste chtěli říci nebo jako byste chtěli říci: Příteli, co ti je do úsudků, které vyrostly na mé půdě? Ale, když říkáte nebo chcete říkat: Příteli, dej slyšet úsudku, který vyrostl na tvém základu, - slyšte – tu mluvíte holý nesmysl, neboť, jak má druhý umět mínit (myslit) umět nebo vyslovit úsudek prvního, když jej neslyšel jako vlastní, když nevyrostl na jeho vlastním základu a půdě.

4. Nyní zde vidíte, jak se němčina zlepšila od staré doby a zvyků, že jí ze sebelásky zůstalo ještě „mínit“. Ale sloveso deinen = myslíš ty, seinen = myslí on, jichž se užívalo v jednotném čísle, už dávno, pradávno z oběhu vyšlo. A tak, kdyby chtěl někdo správně používat tohoto slova, musel by říkat: Ich meine = já myslím, ty myslíš = du deinst, on myslí – er seint. Jako je tu mé mínění meinung, tak je tu i tvé = dinung) a jeho – (sinung). A ač tu každý má své mínění (názor), ale když má říci úsudek druhého nebo třetího, tu má mluvit o Meinung nebo seinung, ale ne o Meinung“, když se jedná o vyslovení názoru druhého, třetího, čtvrtého a tak dále. Rovněž tak se chybuje, když někdo říká : Mé mínění (meinung), poněvadž „to už dostatečně vyjevuje beztak zvláštnost řečníka, nuže k čemupak meine „= mé? A pak je ještě nesmyslnější, říká-li někdo deine – tvé nebo sine = jeho Meinung smýšlení. Takových pošetilostí řeči by bylo ještě mnoho na vašem jazyku, ba, bylo by tu ještě mnoho co soudit (říditi) a rovnat. Ale, poněvadž se nesmysl stal u lidí běžný a je tvrdou kůrou kolem kmenu národů už od dob Babylonu, tak je těžké – bojovat proti takové staré pošetilsti a zlomyslnosti.

5. Mluvte tedy, jak obvykle mluvíte, ale vždy přece rozumějte, co říkáte nebo co se vám ode Mne říká v tichosti. A když se tu mluví o omylu řeči, tak konečně k tomu ještě připojuji, že mezi všemi řečmi je francouzská ta nejhloupější a slovanská a maďarská zcela neporovnatelně lepší. Když se totiž řeč jinak píše a zcela jinak vyslovuje a má sotva jednu hlásku, která by vyrostla na vlastním základu a půdě, takové řeči jsou ponejvíce plny podvodu, klamu a lži jakož i lidé, jejichž jazyky se podle nich pohybují. Takové řeči se rovnají oněm temným pohanům, kteří přijali do souboru svého vlastního nejnesmyslnějšího zástupu bohů bohy hanebně přemožených národů a menší či větší změnou jmen bez uvážení, co jména chtěla v základu říci.

6. A přece jsou dnes ještě přemnohé tisíce ještě mnohem horších pošetilců mezi Mým německým národem, kteří tu svou vlastní mateřskou řeč zhoršují a pošpiňují čistě z plané ješitnosti a chlubitosti, aby jiné pošetilce udělali vůbec věrohodnými, že i oni jsou Francouzi nebo vůbec Angličany či Turky. Jakým jménem mám pokřtít takové pošetilce?

7. Ano, pravím, o Nekonečnosti, ty velké Slovo, dobře hodně pojmenováno velkým z úst Toho, Který tě věčně stvořil. Ty však jistě nikde ve svých věčných prostorech nenosíš tabuli, kde by stálo psáno nikdy nevyslovitelné jméno takových pošetilců, kteří tu místo řeči srdce učí mluvit řečí, za kterou by se podle Mého smyslu chtěl stydět nejhoupější osel. Ale nemyslím zde ty, kteří se v ni narodili nebo byli vyvoleni k jejímu tlumočení, nýbrž ty, vy je už znáte po druhé. Se už o takových pošetilostech nechci zmiňovat, kde němec s němcem chce mluvit francouzsky, anglicky nebo turecky.

8. Ale dobře si všichni zaznamenejte, že mluvím jen jednou řečí a jen této jedné řeči dobře rozumím. Je to řeč čistého, lásky – plného srdce a to je řeč všech nebi i všech andělů. Kéž by se brzy stala i vaší řečí. Amen, To říkám Já, váš nejlepší Mistr všech řečí. Amen. Amen. Amen.

6. prosince 1840

Velmi slabý sedmý učedník.

9. Píšíci: C. L., And, a Ans. H.

10. Když se přečetlo vedlejší slovo Slabému

11), zjevil Pán ústy svého sluhu:

12. Všichni budete dobře rozumět, že Já jako nejvyšší bytost, jako Bůh od věčnosti a Otec všech lidí, duchů a andělů ve skutečnosti neprovozují věci, co nichž tu dříve byla zmínka, abych Si pak před vámi jako dvojník takové výčitky a jistým způsobem Sebe napomínal, abych Sám Sebe polepšoval ve všech, co jsem přece nikdy neprovedl. Když o tomto řečeném trochu přemýšlíte, nenapadne vás hned skoro nemyslitelná myšlenka: Může-li Bůh také hřešit, když je přece Bohem, jak ve Své svatyni, tak i ve Své moudrosti a rovněž ve Své lásce? L Odkud pochází tedy takové obvinění vůči Sobě Samému? Avšak neříkáte sami, že Mé cesty jsou nevystižitelné a nezbadatelné? Ano, tak to také je. Od celé věčnosti Mi ještě nikdo nikdy nepřispíval radou a oko žádného anděla nespátří tajemné stezky Mé moudrosti a Mé lásky.

13. Ale, abyste mohli tohoto sedmého učedníka dobře chápat, tu chci na krátký okamžik vést vaše pocity zpět do velké doby lidského ztělesnění Své lásky. A jak odtud všechno světlo a všechna pomoc do světa přišla, tak vám má i toto světlo dobře osvětlit vnitřní malého lískového oříšku, který jsem vám Já, váš Otec, v tomto sedmém učedníku nebo ve velmi slabém dal vašim zubům k rozlousknutí.

14. Tak se ptá i Má láska: Ty nejčistší Bytosti Boha, Která není nikdy schopna ani nejnepatrnější chybné myšlenky, jak je to a bylo možné oddělit Tě od Otce, aby Tě obtížili všemi hříchy a vši jejich ohavností na světě, aby Ses Svému Otci nebo Svatosti Boha zjevil v horším světle, než sám ten, jímž přišla do světa všechna zlomyslnost? Jak Ses mohl stát vrahem všech vrahů?, cizoložníkem všech cizoložníků?, lhářem všech lhářů?, ba, jak Ses mohl stát největším tupitelem Svatosti Boha? Jak jsi mohl vzít na Sebe všechny velké a malé hříchy id začátku světa až k jeho konci, když jsi byl Sám Láskou Boha a Otec v Tobě jako Ty v Otci a Bůh v Tobě jako Ty v Bohu? A jak mohlo Božství z nebi přede vším světem při Tvém křtu v Jordánu Tobě říkat : To je Můj milovaný Syn v Něm mám zalíbení, Toho máte poslouchat?

15. Můžete tu myslet, jak chcete, nepřinesete z toho nic srozumitelného. A čím hlouběji se tím budete zabývat, tím záhadnější se to bude stávat, přitahovat to správně k světlu a správně hluboce v sobě o tom přemýšlet, jak je možné, že se právě nejčistší Bytost Boha, ba, život v Samém Bohu, Který je životem všech životů a světlem všeho světla, Se mohl tak zle obtížit, zatížit smrtí veškeré smrti a temnotou veškeré temnoty?

16. Můžete-li to pochopit, bude vám podaný lístkový ořech snadno srozumitelný, jako by byl zcela odhalen položen před vaše srdce. Ale je to velký krok, který má každý ve svém srdci udělat a pomoci věčné lásce nést kříž, aby mohl mít jednou účast na velkém díle dosud ještě neu-

chopeného, nepochopeného vykoupení, přemožení smrti a vzkříšení. Proto dávejte pozor a chápejte nejprve toto velké tajemství a spatříte v něm jasně osvětlenou každou jednotlivou průlinku velmi Slabého.

17. Víte, že svět byl od počátku ve všelikém zlém a kým a jak do toho přišel, také víte. Ale, jak by svět mohl ve svém zlu před Bohem trvat, to je jiná otázka. Tak byl svět ve své zlomyslnosti mrtvý a nemohl se sám už řídit podle nedotknutelné svatosti Boha. Musela jej stále řídit milosrdná láska Boha, aby mohl trvat aspoň tak, jak byl. Ale sami říkáte: Jaká je řízená (souzená) věc, je mrtvá nebo živá?

18. Tu vám mohu pomoci jen otázkou: Je automat mrtvý nebo živý? Na to můžete jen odpovědět : Automat je mrtvý a jeho pohyb řídí mechanik uměle. A právě tak to bylo se zlým světem před vykoupením. Byl jen Mou slitovnou láskou stále řízeným automatem. Ale, kdybyste měli před sebou co možno krásný automat, jemuž by, jak umění výtvarného umělce, tak i mechanika dalo vše, že by mu nechybělo nic, než jen samostatný život, aby byl člověkem ve vší dokonalosti, nepřáli byste si tu co nejtoužebněji nejen umělý život pro tento automat, ale život skutečný samostatný? A Kdybyste byli schopni jako Já, vtáhli byste svým životem v duchu sami do automatu a tím k sobě nutně přitáhli všechny jeho nedostatky a vnitřní vady a jistým způsobem byste se jím oděli.

19. Tu se musela láska oddělit od Boha. Jakkpak se to mělo nyní učinit, když jsem Já jen život a život mám v Sobě a ze Sebe, abych stále řídicímu světu dal život pravý a svobodný a ne jen mechanický?

20. Láska se musela oddělit od pravěčné svaté síly, ze které se věčně rodila a síla Boha věčně z ní. Tak tento věčný život ze sebe sama nebo z pravěčné síly Boha musel udělat s Bohem zlom a musel se sklonit k mrtvému světu a odít se jeho smrtelným, aby tím smrtelné ztratilo smrtelnost a stalo se zas živým v životě a ze života z Boha, Který je životem všeho života, poněvadž Bůh Sám je v tomto životě a život Sám v Bohu. A tak ale život vyšel z Boha, oděl Se smrtelností hmoty (těla), aby se tím mohlo stát všechno tělo svobodně živé v sobě skrze život z Boha jako je Bůh Sám živý od věčnosti skrze Sám věčný život lásky v sobě.

21. To je nyní velké tajemství, proč Se láska Boha v člověku udělala sama zlou činitelkou a hříšnicí, aby se mohlo nejen jedno tělo, ale všechna těla s životem z Boha proplétat. A tato láska takto vší vinou zatížená, přetížená Se musela pak pomocí všeobecné viny, nebo smrtelnosti na Sebe vzaté před svatostí Boha až k nejzevnějšímu puntíčku pokořit a musela snášet každou pomyslitelnou urážku, aby se tím mohla s Bohem zase sjednotit jakož i vše to Otcí nebo svatostí Boha živě zase odevzdat, co sice živé kdysi v šlo z Boha, ale umrtvilo se svévolným a pyšným odtržením od něho nebo od Jeho věčného řádu.

22. Poněvadž jste toto mohli tam dost pochopit, tak vás chci seznámit ještě trochu s výčitkami, které mi nutně dělala svatost Boha, abyste se dověděli něco, co se svět až dosud nedověděl.

23. Víte, že vše, co bylo v celé nekonečnosti stvořeno, bylo uděláno a stvořeno podle svědectví Mého milého Jana Mnou (skrze Mne). Ale nyní vezměte svět, který se stal zlý a tím byl svatostí Boha vždy zatracován, že jsem jako Původce takové zatratitelnosti tím také od svatosti Boha tuto výčitku musel nutně sdílet, poněvadž svět a vše, co v něm je, nebyl povolán v jsoucnu sám skrze sebe, nýbrž jen a jedině Mnou. Poněvadž tak byl svět přímočaře proti svatosti Boha, jaké bylo pak trvání lásky, která tohle vyvolala, to musila svatost Boha zatratit, - jak jinak, než sebe odsouzení? – Nyní pomyslete na všechny ty nesčetné činy lidí, kvůli všem těmto skutkům jsem musel být svatostí Boha odsouzen, poněvadž skutky samy byly souzeny ve světě jako zjevení, které vzniklo ze Mne. Co tu bylo ke konání?

24. Jen dvě cesty byly přede Mnou otevřené, totiž – cesta nahoru a cesta dolů. To znamená: Vrátím Se zpět k Bohu, sjednotím Se s Ním a zničím tím silou Jeho svatosti vše to, co ze

Mne vzešlo nebo Se ale od Boha oddělím zatížen veškerou výčitkou, nejvyšší zatratitelností, oživím a posvětim tu Svá díla a ve Své nekonečné pokoře učiním rovněž zadost nekonečné svatosti Boha. Kdybych rovněž Sám nebyl nekonečnou láskou jako je Bůh Sám nekonečnou svatostí, tu bych byl ovšem udělal to první. Jedině Má láska mohla udělat nevyslovitelné vyslovitelným, zapřela Svou svatost a udělala Se nesvatou, poněvadž Se obtížila veškerou vinou a tím i největším břemenem.

25. Avšak znáte událost, když jsem Se v zahradě Getsemane na Olivové hoře modlil k Bohu, od Kterého jsem Se kvůli světu oddělil. Tu se teprve probudila velká slepost Mé lásky a s nejhroznějším úžasem viděla mezi Sebou a Bohem nekonečnou mezeru. Tu jsem vážně litoval, že jsem Boha opustil a obrátil se k mrtvému dílu Své marnivé chuti a tehdy stála celá tvorba ve velkém vznášení se mezi bytím a věčným už nebytím. Buď totiž piji kalich, tu vše, co na něm je trvá, nebo kalich odsunu stranou a svět a vše pod ním bude ničím v tom okamžiku, když kalich postavím stranou.

26. Ale právě tu, kde se láska a život v nekonečné vzdálenosti od Boha stal slabý, tu Se Bůh mas Svou láskou slitoval, posílil ji a podal jí – předložený kalich k vyprázdnění a tajemně Jí řekl : „Ještě nejsou dotčeny mezi Mnou a Tebou krajnosti nekonečnosti. Ponoř Se tedy do nejzazší hlubiny smrti, která je nejzazší hranicí v protikladu k Mé svatosti, abych Tě zase mohl uchopit, poněvadž se věčný kruh Mé svatosti uzavírá. Tak jsem pak šel trpělivě Svému cíli vstříc, kde jsem pak v této nekonečné vzdálenosti od Boha na kříži zvolal: „Můj Bože, Můj Bože, proč jsi Mě opustil? A dále : „Je dokonáno“ a „V Tvé ruce poroučím Svou duši“ nebo duši všeho života, nebo duši, ze které vše, co tu je, vzešlo (vzniklo).

27. Když nyní o tomto trochu popřemýšlíte, dobře nahlédnete, že jsem u vás hříšníků ten velmi Slabý a jak Si musím ještě vždy od svatosti Boha v nějaké představené lidské slabé podobě dávat vyčítat, abych každého zvláště znovu zase vykupoval a uváděl živého do svatosti Boha. Takový člověk, jímž Si sloužím a jistým způsobem Se odívám jeho podstatnosti, abych tím zahaleně nosil vaše nedostatky, se rovná Šimonu Kyrenskému a mohl by rovněž dosáhnout velké odměny, kdyby Mi ochotně jen krátce pomáhal nést trochu kříž. Ale člověk je slabý a bojí se každé tíže, ale nejvíce tíže kříže a tedy Mi nezbyvá zas nic jiného, než co jsem učinil tehdy, totiž za všechny vláčet Sám kříž.

28. Podle toho vás musí ve vedlejší slovu velmi Slabému mýlit právě tak málo co se zdá osobně přizpůsobené jako, kdybyste například mohli slyšet životní děj velekněze Kaifáše nebo Piláta, Išariota nebo dokonce římského pohanského císaře Nerona a jiných podobných větších a menších hříšníků, na které nemyslíme. Všemi těmito výčitkami jsem Se musel odjakživa dávat zatěžovat. A rovněž tak jsem nyní pro vás zas zatížen všemi vašimi slabostmi a nedostatky a nosím je za vás v tomto trochu cizorodém zahalení, aby se, jak víte, na vaší duši neděla škoda, kdybyste chtěli, mohli vědomě podle svého těla jako Jidáš sahat se Mnou do tajemství – plné mísy působícího života.

29. Ale chcete-li, vezměte si k sobě toto vedlejší slovo s názvem „Velmi slabý“, ve svém srdci jím pozorně procházejte od bodu k bodu a podle toho si vysvětľujte, co jste nyní slyšeli. Jako Petrovi jsem vám dal klíč ke Své říši. Tento „Velmi slabý“ je Má zahalená říše ve vás. Otvírejte ji tímto klíčem a uzříte zázraky a pravé duchovní zázraky objevíte v sobě a na sobě.

30. Kdyby se v tom mělo vzdor všemu zkoušení zdát někomu vždy ještě něco zahaleného a tvrdého jako kdysi apoštolům nauka vám známá, tu se ve vsí lásce obraťte ke Mně a buďte jisti, že vás neopustím. Nyní totiž už neříkám : Jděte k Mému sluhovi a poslouchujte v tomto bodě jeho ústy Mou milost, ale nyní pravím : Pojdte s věrným srdcem ke Mně, abych vám Sám dal milost a vaše ústa rovněž vyslovovala posvěcené porozumění vašeho srdce, Mně připraveného. U Mého sluhy se můžete sice dotazovat, ale z jeho úst uslyšíte jen to, co vám říkám Sám skrze vaši lásku ke Mně. Amen. To vám říkám Já Pravý Sedmý. Amen

Sen (z 29.12. prosince 1840)

Ó, Pane, aby vyprávění bylo přesné a přinášelo plody, buď mně ubohému slabému sluhovi nápomocný. Sny jsou totiž častěji jen prázdné bublinky, pěny, ale i sny toho druhu mohou být vždy ještě vlastním dopuštěním milosti od tebe. Nemají se tedy ztratit, ale mají pomáhat ve slabém obhlížení našeho vnitřního a slouží pak našemu srdci, abychom mohli a chtěli stále víc a víc Tvé nejsvětější jméno oslavovat svou rostoucí láskou. Proto mi buď, o, Pane, nápomocný a neodtahuj mi Svě nejsvětější živé slovo. Vždyť ve výsostech i v hlubině není nic, co by nebylo podle Tvé vůle. Tak jistě i tento sen a tak se vždy také děj Tvá nejsvětější vůle. Amen.

2. Tak nyní vyprávěj a piš, jak ti budu dávat.

3. Chci ti tvé noční zření vyprávět proto, abys jako vyprávěč nepotřeboval vystupovat v první osobě a Mnou sebe sám oslavovat, ale abych mohl být Já oslavován tebou. Proto rozuměj dobře, když říkám: Já tebou, ale nyní ty Mnou. Nikoho totiž neoslavím dříve, dokud jsem nebyl jím oslaven. Kdo Mě totiž vyzná před světem, toho pak teprve vyznám před svým Otcem, poněvadž pak uzří Mou nekonečnou moc a nádheru a sám pak bude oslaven v této Mé nádhře.

4. A nyní piš svůj sen. - - Hle, jak se ti zdálo:

5. S dvěma známými a třemi neznámými a s Ans. H. jsi šel ze severozápadně položeného příkopu poněkud příkře nahoru k jihovýchodu, a to na západním kuželovitém svahu malé hory, jejíž vrchol byl dost hustě obrostlý mladými jehličnatými stromky a od lučního základu, poněkud chudě obrostlého, ji odděloval nepořádný a už značně poškozený selský tyčkový plot. A bylo to kolem sedmé hodiny večer v ranném podzimu.

6. Když jsi se svou známou a neznámou společností šel těsně po okraji lesíku, tu jsi se svými druhy šel k jihu došel jsi k bodu, kde byla cesta dost úzká, málo se po ní chodilo. Byla zatarasena všelikými tyčkami, stromy a prkny tak, že se tobě i tvým druhům zdálo nemožné – přes to přejít.

7. Nyní tě začali dva tví známí slovy poněkud hanlivě napadat, když řekli: Ty poloproroku, krotiteli mraků a dešťů a dobře obeznalý vynálezce létacích strojů, co se díváš tak zaraženě na tuto přehradu jako mladá kráva na nová vrata? Teď se uplatňuje pravdivě přísloví. Tu stojí nyní dva volové u hory, a to při vedení prorockého osla.

8. Na toto dosti silné hanobení sis dovolil malou poznámku a řekl jsi: Přátelé, mluvili jste správně, kéž vždy zůstanete, jak jste se nazvali. Ale pokud jde o prorockého osla, tu vás musím prosit o prominutí a neodvažuji se přijmout tak velké vyznamenání. Jistě totiž znáte proroka, před kterým osel prorokoval, a oslici, která nesla Pána na květnou neděli, nemohu tedy takové vyznamenání přijmout. Kdybych byl před Bohem hodný – být takovým oslem, ó, přátelé, pak bych se svým velkým jezdcem z převeliké radosti vyskakoval a svým dobře živeným kopytem bych vaše nezkracené rohy dobře s vašich volských hlav dolů strhával. A tvůj druh řekl na tuto tvou odpověď: Děj se a ať zhyne rok vola a chvála a sláva nejvyšší Pána našeho Ježíše Krista pohřbí svět a celé nebe.

9. Ale tomu přece říkám – vrazit jednou ranou pokorou hřebík do prkna (hlavy). Ale, odkud jste to tak rychle vzal?

10. A když tvůj druh H. tak mluvil, tu předstoupili ti tři neznámí a řekli jednomyslně. Copak už nevíš, že ti je propůjčen dar volného létání? Nyní je na čase – výtržníky (svévlníky) zahanbit. Pohleď na zuřící býky jak pádí z houštiny a ve spojení s těmito dvěma druhy by se svými špičatými rohy chtěli rýpat v tvých vnitřnostech. Uchop tedy svého druha H. a rychle se odtud vznes.

11. A když jsi to nepochybně slyšel, uchopil jsi H. ihned a vznesl se s ním. Ale ti dva volové se zuřícími býky za tebou marně řvali, poněvadž jsi byl ve výši volně ukryt. A ten jeden vůl za tebou posměšně řval, řka: Hleďte, jen hleďte, mezi novými proroky jsou vůbec i lstiví ptáci. Když nahlédnou, že by nemohli snést píchání našich zdařilých rohů, pakl z čistě prorocké síly vzlétnou a jdou od toho pryč. Je však k politování a velmi žalostné, že nerozumíme řeči ptactva. Co všechno by nám prorokovali tito ubozí zmozobci,

12. hmyzoštípači a mrchožrouti. Jen se podívejte na sokola ve vzduchu, jak nás s výše pyšně přehlíží, jako by jednomu nebo druhému z nás chtěl vyzobat oči.

14. Ale pojď jen dolů, ty prorocký ptáku, my ti už tvou moudrost sešlápeme. A tomu říkáme prorocká síla, když se takový při pohledu na silné a odvážné býky udělá z čisté Boží moci z prachu zajícem, - ha ha ha. To je mocný osel Pána. Místo, aby tuto přehradu přemohl, uletí odtud jen jako pták. Ojé, ojé, ojé - -

15. A když jsi nějakou dobu poslouchal tato lstná hanobení, tu jsi pomyslel ma Mne a žádal jsi Mě, že ti mám poslat z nebe blesky, abys pak tímto smrtelným ohněm mohl zahubit výtržníky. A hle., co jsi slyšel shůry? Neříkal hlas? : Co voláš oheň? Oheň, který by zničil tyto výtržníky, by uchopil i tebe a společně s výtržníky strávil. Ve hněvu Božím nemůže totiž obstát žádný tvor. Ale, chceš-li být mocný a silný v Mé milosti, pak musíš jen žehnat, kde se proti tobě kleje. Ale, když máš mocná křídla k létání, k čemupak je oheň, ve kterém by se tvůj pár křídel mohl stát neschopný k létání? Proto žehnej a létej.

A hle, když jsi tohle nepochybně slyšel, tu jsi teprve odtud odletěl k východu.

16. A tvůj druh H. se tě stále v rychlém letu ptal, kam nyní let zaměřuješ. Ale ty jsi mu dlouho neodpovídal. Ale když se tě konečně ptal, proč mu neodpovídáš, tu jsi mu teprve řekl: Jak ti mohu odpovídat na tuhle otázku? Ptej se napřed svého srdce jaký vítr v něm vane a kam bys chtěl a ihned tam budeme, poněvadž tvá láska je ještě poutána na dost silném lanu, které je ještě upevněno na kotvě tak dost mnohých světských nadějí v moři světských starostí.

17. Ale on odvětil : Poslyš, jak mohu nebo mám svou ženu a své děti opustit? Neměl bych se o ně starat, poněvadž nyní nevím, jak se jim vede? Tato starost je přece má největší povinnost a Sám Bůh mi ji uložil. Kdo mi pak může zazlívat, když usiluji o své otcovské povinnosti? Tedy věz, že bych chtěl ke svým. Jsi-li můj opravdový přítel, tak mě tam rychle dones jistě má žena, má Pavlína a všechny mé milé děti velmi starostlivě a toužebně na mne čekají.

18. Na to jsi řekl: Nuže, příteli, co by ti prospělo, kdybych ti i plán svého – shůry ostře označené cesty k velkému místu všeho lidského určení na tvé opakované otázky větně oznámil, ale ty by ses mi stal pak svou znovu probuzenou láskou a starostlivostí příliš těžký, že bych tě už nemohl déle ve výši udržovat a tím bych byl přece nucen, buď tě nechat spadnout nebo sám s tebou spadnout. Ale proto, že ses nyní sám projevil ve své hlavní lásce, jsi nyní i lehčí a můj let tě ihned přenese na místo samé, kam ukazuje magnetka tvého srdce.

19. Hle příteli, ještě je tvá láska k Bohu v tobě skrze Tvé. Je jen vděčným pocitem, na kterém ale ještě lpí tak mnohé starosti, poněvadž taková láska nejprve vychází z tvého srdce k srdci tvých a odtud pak teprve vděčně k srdci Boha. Tu pak je ta láska obtížena všelikými starostmi a věcmi a pak téměř obrácená (místo k Bohu ke své rodině). Tu se totiž tvá láska v tobě a k tvým a skrze ně stává kladně polární a živí tak vděčně tvou lásku k Bohu nutně obráceným pólem. Ale podívej se jen opravdu přesně, zda je tato láska i úplně podle Božího řádu?

20. Nyní se Mne ve svém srdci ovšem ptáš: Jak, má být podle toho uzpůsobena pravá láska? Na to ti pravím : Opravdová, svobodná, bezstarostná láska je právě k takové lásce opačná, přechází totiž nejdříve ze srdce člověka k Bohu, poněvadž je očištěna mírným ohněm milosti a odtud v jasném vědomí a úplně nejvyšší důvěře o sobě silná, bezstarostná a svobodná teprve k světu a k ženě a všem dětem se zase vrací.

21. Poněvadž tím vše Bůh v takové lásce zůstavil, odevzdal, tu tvoří pak člověk tak milující, s Bohem spojen, kladný pól a vše ve světě přirozeném je pólem záporným. Ale víš, že záporný pól je nutný a jen kladný svobodný. Ale, kdyby někdo chtěl posilovat záporným kladné, jaká síla by tu vyšla? Bude právě taková, jako kdyby někdo sčítal +2 a mínus 2, kde je pak konečný výsledek nula. A je to ještě horší, když takovou láskou zvrácenou musí nekonečná moc Boha vystupovat záporně, že je sycena ubohým kladným. Pak je totiž výsledek ještě mnohem chvalnější, než kdyby chtěl někdo sčítat 1 s nekonečně záporným a rovnal by se: I méně nekonečněkrát nic. Ale poněvadž je kladný pól nekonečně silný v Bohu a skrze něho, tu je pak právě takový, jako, když někdo posiluje kladný pól silou mu příbuznou. Tu se pak nepotřebuje starat o záporný pól, ale bude se v okamžiku bezstarostně žít v neměnitelném poměru – podle potavy kladného pólu.

22. Tak jsem ti můj přátelský druhu, musel nejprve ukázat tohle, aby ses stal lehčí a mohl jsem tě, zase snáze svými křídly nést do tvého domu k tvým.

23. Když jsi toto vyřkl, tu jsi teprve letěl zase dál k jihozápadu, a to k úpatí hory sousední k hoře o které byla řeč dříve. Na jejím jihozápadním svahu byl dům tvého druhu H. Po přistání tam jsi chtěl hned letět dál, ale tvůj druh H., jeho žena a některé jeho děti tě tak dlouho prosili, abys zůstal a tak ses vrátil do domu.

24. Ale, když jsi úplně vstoupil do pokoje, přišla k ženě H. návštěva. Ale ona hned na krátkou dobu opustila s návštěvníky vstupní místnost. Druh H. si lehl do druhé místnosti, aby si trochu odpočinul. A žádal tě, aby ses prozatím dobročinně bavil s jeho dětmi. Když jsi toto slyšel usedl jsi hned ke stolu, jako by sis chtěl sám trochu odpočinout.

25. Ale tvůj klid vůbec příliš dlouho netrval. Přišla totiž dcera Vilma, sedla si vedle tebe ke stolu a zvědavě se pokoušela o dotazovací rozhovor s tebou. Ale ty ses dělal hluchým a němým a zdálo se, že si dívky nevšímáš. Tak se k tobě poněkud hněvivým tónem, což jí je při takových příležitostech vlastní, tebe trochu ostře uchopujíc, zeptala : Ale řekněte mi přece, co zlého jsem vám udělala, že mě neuznáváte hodna pohledu ani odpovědi. Nemohu si totiž srovnat, jak jinak zbožný nebo chtějící zbožným být by mohl vůbec být tak zlobně pyšný. Že se nyní učím tančit, je to pak vůbec něco takového, když přece víte, že to musím dělat jen z laskavosti k tetě. – naše srdce a náš život na tom zrovna nezávisí, jak si vy možná myslíte. A když jste proto na mě právě tak pohoršlivý, tu skutečně nevím, co si mám o vás myslet. Dříve jste mě stále ujišťoval, že bych vám byla milá. Ale nyní už na mne vůbec nepohlédnete, jako bych se touto laskavostí vůči tetě, Bůh ví, jak stala špatnou. Vím dobře, co je příčinou a říkám vám to přímo v tvář: Je to jen vaše hněvivá žárlivost, kterou mě chcete obvinít tichým mlčením z nevěr a mstíte se, jako kdybych, Bůh ví, už jednou byla do vás silně zamilována, což mi až dosud skutečně ani ve snu nenapadlo. Fuj, styďte se.

26. A poněvadž tě poslední věta trochu rozhněvala, vstal jsi a chtěl jsi jít. Ale, když to dost drzá řečnice zaznamenala, chytla tě za ruku a prosíc a plačíc tě nepouštěla s místa, řkouc : Pro Boha vás prosím, odpusťte mi, jestliže jsem řekla něco nespravedlivého a odpusťte mi můj ukvapený nezpůsob. Vidím, už, že jsem chybila. Zůstaňte zde. Co by řekl otec a matka, kdybyste nyní, opouštěje mě, odešel.

27. A na to jsi otevřel ústa, začal konečně mluvit a nejprve trochu pohněvaně řekl: Nu, je to opravdu krásná zábava za dobrou službu, kterou jsem milostí Pána prokázal svému příteli, když si něžná dceruška bere spanilou volnost mě botou jízdniho posla a stavět mě do takového zvláštního lesku, že oproti tomu urážky se strany volů u hory se zdají jen jako zcela malé něžné žertovné básničky. Ne, není to vůbec zlé, takovou jemnou zábavu bych si chtěl brzy zase vyprošovat. Nuže tak Mně a tobě, ne jinému nejnevinnějším způsobem nejkrásnější hrubostí od světa do tváře, jako by je měla tištěná a byla za ně skutečně placena. A kdyby se konečně celému ději posadila koruna, plivne je jednomu k dobrému konci takové zábavy ještě jako do tváře. Nejposlušnější sluh, ta by Mě mohla mít přece pak zcela zvláště ráda. – Má milá Vilmo, u takových a skrze takové zabavující zvláštnosti to bude asi se zamilováním s mé ostře čištěné

strany mít své dobře vykázané cesty a mně nezůstane mnoho jiného, než vás co nejzdvořileji požádat, abyste, mě co nejlaskavěji chtěla takových krajně urážlivých zábavných rozhovorů laskavě ušetřit. Ale pro tentokrát se mějte dobře Amen.

28. Tu jsi pak chtěl zase jít. Ale stalo se jako dříve, že jsi pak zase zůstal a zcela pomalu se zase ke stolu posadil a na svou omluvu jsi začal říkat.: Vilmo nyní ale buďte klidná a poslouchejte mě. Když totiž budete v sobě chovat domněnky proti mně a to tak utvářené, že z toho musí zřejmě poznat, že jste se ve svém srdci za základu falešně zpravila, tu je mou bratrskou povinností – zpravit vás věrně o vašem mocném omylu. Podívejte se mi tak opravdu pevně v tvář, ba, pohleďte do mého otevřeného zdravého oka a sama se pak sebe zeptejte, zda se pak držím tak jako pěst hustě za ušima. Myslíte si, že bych se na vás díval s opovržením proto, že nyní konáte jistého druhu něco, co se aspoň nyní nedá sjednocovat s mými zásadami z čisté lásky k Pánu ? – Ó, podívejte se jen do mého otevřeného oka. Je v něm skutečně něco tak opovržení hodného: Kdybyste měla mé oči, bylo by vám jistě zcela zvláště, kdybyste své bratry a sestry viděla kráčet se zavázanýma očima přes nepřehlédnutelné propasti a rozsedliny, kde je velmi těžké myslet už na vykoupení, když se tam nešťastný slepý zřítíl.

29. Kdybyste viděla někoho, jak se chápe poháru s jedem, aby jej vyprázdnil do poslední kapky smrti, jak by vám při tom bylo, zvláště, kdybyste už zpozorovala nějaké stopy smrtícího působení, jak proudí tepnami pijícího. Nuže, co si myslíte, jak by to na vás působilo? Nebo, kdybyste mýma očima viděla někoho na zamrzlé řece se vrávoravě potácet a klouzat sem tam a vlny pod ledem by začaly vzrůstat a ledová pokrývka by začala místy pukát a člověk by pro svou hluchotu a slepotu neviděl hroudy ledu ani neslyšel jeho praskání a kdybyste ještě k tomu zpozorovala, jak se z dálky už vlny ženou přes hory ledu, ptejte se: Jak by vám tu bylo? A co všechno byste pak chtěla udělat k záchraně radostného hluchého a slepého? Nepřála byste si a co nejtoužebněji se nemodlila, aby se člověk přiblížil ke břehu, abyste ho uchopila a vytáhla z takového nebezpečí, které se stává každou minutou a vteřinou hrozivější a hrozivější?

30. Ale co jsou všechny tyto mělké příklady ve vši své ohavnosti oproti nejjemnější jen myšlence, která mi šeptá: Tvůj bratr nebo tvá sestra vystoupila nyní na cestu, která odvádí od Boha a vede k světu smrti, ba, věčné smrti. – pravila jste ovšem, že na tom vaše srdce a váš život tak velmi zrovna nezávisí, jak si snad myslím. Ale ptám se vás: Pročpak Pán řekl apoštolům nejen prchat od světa a jeho cest, ale řekl jim: „Představíte-li se v některém městě a nepřijme vás, tu tam nezůstávejte, ale hned se obraťte, svůj mír vezměte s sebou a před bránou setřeste prach se svých nohou.“ (Matouš 10, 14)(31).

32. Ale když Pán apoštolům přikázal setřást prach, který se zdál nevinný, ale na jejich nohou zůstal přilepený, když přece jako Jeho poslové, plni Ducha Svatého, v Jeho jménu vstoupili do takového města, co si pak, milá Vilmo, myslíte, co Pán řekne o prachu, který zůstává přilepen na voze tanečníka nebo tanečnice a plodí se tu v jezdecké škole satana? – nebo nás neučí už sama příroda, jak nepatrná dávka jedu už stačí vzít člověku život, když v celé přírodě neznáme prostředek, který by měl právě tak velkou léčivou sílu, aby nemocného rychle uzdravil, jak rychle grán

33. jedu zdravého usmrtí? A o prostředku – oživit zas mrtvého člověka – mlčí celá příroda, když však má smrtící v nepřehlédnutelném množství.

34. A vidíte jak nás Pán už přírodou učí, tak učil kdysi apoštoly, učil Své milovníky ještě v hodině a Duchu hlasitě mluvě, když k nám ještě stále volá tato svatá slova: „Vy temní lidé tohoto světa, slyšte Já jedině jsem cesta a život. Chodte po Mé cestě. Nikdo se nemůže dostat k Otci jinak, než Mnou (skrže Mne). Já jedině jsem totiž pravá cesta a dveře k srdci Otce a jsem srdcem nebo věčnou láskou Otce Sám.“

35. Ale z toho je přece nad slunce jasné tím že Pán je pro věčný život jen jedna cesta a životní prostředek, jen jediný je Otec, Kristus a jeden a tyž Duch Svatý vši moci a síly a lásky a

veškerého života, zatím co jsou nesčetné a nekonečné zástupy satanů a ďáblů jako páni ztraceni nebo věčné smrti a každý z nich má své vlastní lstivé cesty, které vedou k smrti.

36. Ale, když nyní tak správně pozorujete tuto neodvratitelnou pravdu, tu vám jistě nepřípadne za těžko – pochopit proč nejlaskavější Pán života varoval apoštoly před prachem a proč každý člověk, který má být křesťanem, se má ještě nekonečněkrát víc chránit před oním prachem, který je tak neuvěřitelně smrtelně napěchován v satanově jezdecké škole z uschlého bahna všeho neřádu a smilstva a v takovém neuvěřitelném množství s nohama co nejpohoršlivějšíma všeho pokrytectví, podvodu a všeho pomyslitelného svádění.

37. Kdo vnitřním zřením Ducha prohlédá tyto poměry, nepotřebuje být zamilován, aby se skloněnou hlavou němě a často úplně bezútěšným soucitěm pozoroval smrtelný prach na nohách svých bratrů a sester a přeslechl tak mnohé otázky v tajnosti už dost zaprášené sestry. – Ale, co jste mi o žalostném zamilování tak trochu ostře vyčetla, tu by bylo pro mě velmi slabé, kdybych se proto měl u vás ospravedlňovat námitkami nebo vám odporovat ve věcech, pro které jsem jiným nepřitelem pro jejich bezbožnou zvrácenost, a mělo bych si je dát sám na sobě trpět svou vlastní slepou pošetilostí.

38. Ale je nebesky vysoký rozdíl mezi láskou a opovržením hodnou zamilovaností. První, lásku nám podává Bůh a druhé jmenuje se smilstvo, se nám co nejpřísněji zakazuje. Tak vidíte, kdybych takovým byl, jak bych se musel pak jako povoláný sluha před očima velkého Boha vyjímat?

39. Nyní zase vidíte, jak velmi mocně jste vůči mně udeřila do prázdna, když se sama zlobíte.

40. Ale, když jsem vás často ujišťoval svou láskou jako i každého jiného hodného bratra nebo každou, povšimnutí hodnou sestru, kteří mi podle své vnitřní uzpůsobenosti stojí blíže, než mnozí jiní, lidské larvy, které na Boha a vše mravní zapominají, tu jsem udělal jen to, čím jsem jako křesťan povinen vzhledem k nedospělému lidstvu, jehož vnitřní oko není zdaleka ještě otevřeno, aby mohlo vidět do srdce bratra nebo sestry, zda se tam ve vážnosti nachází opravdu křesťanská láska a je udržitelně činná.

41. Ale hleděl jsem vás také k svému srdci přitahovat poněkud výš proto, že se přikláníte víc ke světským nicotnostem, než pro duchovní vznešenost. Viděl jsem a ještě vidím pomník Boha jmeně popsany Svou nejsvětější vůlí ve vašem srdci.

42. Ale, kdyby někdo postavil nějaký světský pomník a položil na něj kámen a na tom by bylo psáno mnoho krásného a slavného o Tom, komu se má pomník platit, a časem by tento popsany kámen malým zemětřesením s pomníku spadl, a to tak, že by jinak nepoškozen s písmem stál na zemi. Ale, když nějaký přítel nepostaví kámen zase na pomník, řekněte sama, jaké smutné postavení by asi měl krásný, hladký, popsany kámen, když jej spatří ležet na zemi zlomyslný, škodolibý a ničení chtivý svět? Nepříspěchají a nezačnou hned na něj škrábat všelike hanebnosti, takže se už brzy neuvidí nic z krásného nápisu a tím se tato tabule života a znak ušlechtilých činů bude konečně rovnat každému hrubému, nic neříkajícímu kamenu a nakonec bude ještě rozbit a zcela zrušen a zničen.

43. I váš Boží pomník jsem viděl už častěji obnažen od tohoto nádherného kamenu, jak leží na špinavé půdě světských zárodků vášní. Ale, aby se tento kámen zase spojil s pomníkem vašeho srdce a udělal se jednotným se sebou, udělal jsem jako pravý přítel zvláštní milostí shůry, co jsem udělal, ale ne, že mi proto máte hanět mé vidění.

44. A čím a jakým jsem byl dříve, tím budu i nadále. Ale mějte se na pozoru před vědomým prachem a aby řečená tabule nemohla utrpět škodu. Kdybyste také byly, odkud děti Boha jsou, tu si máte tím více připomínat, že se nyní nacházíte na jedovatém světě, který je obklopen čistě

dusným vzduchem – až na malé místo, kde Jakobova studna vydechuje kolem sebe vzduch života. Amen.

45. Když jsi ukončil tuto řeč, kterou jsem ti ve snu vnukl, tu přišla do pokoje dceruška Julie, pronásledovaná dvěma chlapci, poněvadž Pavel šval na ni proti dveřím malého černého psíka, takže by Julii kousl skoro do nohy. Proto jsi pak vstal, probudil ještě spícího druha H., který sem hned přišel a dvěma prsty zatahal chlapce P. za vlasy a za trest s ním trochu zatřásl. Ale uchoopené vlasy mu zůstaly v ruce. Ale, když se na ně podíval, byly zcela podobné oslím. Tomu se zasmál a řekl H.: To přece znamená, vytáhnout hloupost z hlavy nezkraceného studenta. – Tyto vlasy si musím schovat. – Brzy na to sem přišli všichni a ty ses probudil.

46. Tím se ti zase podal věrně Tvůj sen jako svobodný přídavek k obohacení Mé milosti v tobě a všech oněch, kteří jej ve svých srdcích budou plodně přinášet a vysoko stavět jako kámen, o kterém byla řeč, že tím pak sebe a svět v sobě budou vůbec snadno poznávat a to je právě nyní mnohem potřebnější poněvadž je Můj sedmý a poslední příchod přede dveřmi. Pohleďte jen na fíkovník a shledáte, že to tak je. (Matouš 24, 32. Lukáš 21, 29)(47)

48. Kdo nyní ještě miluje svět a vedle něj Mě, vpravdě, vpravdě, ten nebude přijat z těch dvou na poli, ve mlýně, v posteli (Matouš 24, 40 f.)(49)

50. Proto uchovávejte své nohy před prachem světa, aby nebyly před vámi uzavřeny brány Mé říše, na věčnost. Jste-li totiž už choulostiví na čerstvě umyté podlahy svých pokojů, když jste přece plni špíny zevně i vnitřně, oč tím víc tím budu Já ve Svém Svatém městě. O tom dobře uvažujte, vy, světsky zaprášení, a kdo je Ten, Který vám to říká, neboť Já, Začátek a věčná Omega Sám jsem To amen, amen, amen. (Jan 4, 10. Zjevení 1, 8) (51)

7. ledna 1841.

SNY.

1. Ó ty Můj nejlepší, nemilejší Pane Ježíši, kdyby to byla tvá nejsvětější vůle, nechtěl bys mi pak milostivě ukázat, co přece vlastně sny jsou a co se o tom má myslet, zač to považovat? Vůbec často má člověk významné i zdánlivě nevýznamné sny a když nevíme, jak, kdy, co a čím a proč, tu možná hodnotíme tento jev jednostranně nebo příliš málo nebo často příliš lehkomyslně. Tedy, ó, Ty, nejlepší, nejmilejší Pane Ježíši, mohl bys mně, ubohému hříšníku i v tom oznámit pravé porozumění? Ale nepřijímej tuto možná příliš všetečnou otázku nemilostivě, neboť Tvá svatá vůle zůstává povždy svatá, svatá, svatá a nad všechnu Tvou moc a sílu. Děj se tedy jen Tvá vůle. Raději bych totiž nechtěl věčně nic vědět, než něco, co by nebylo podle Tvé nejsvětější vůle. Amen. Jen v Tvém nejsvětějším jménu. Amen.

2. Tak piš: I. Když ještě dítě v mateřském těle klidně saje šťávy krve, poněvadž jiného není schopno, tu saje duše, také už čistý vzduch nebe a její duch se pase na pastvisti Mé milosti. A co si tělo z mateřského těla vzalo a to přišlo do ducha a duše, to se utváří pak ve světsky zevním životě, (co jsem mu v mateřském těle dal).

3. Ale, co ty, světla útvaru temné komory, zříš stromy, domy, bytosti a pláň, to se v komoře nikde nenalézá, hle, to je to, na čem se sny zakládají. Tak tělo vidí okem jen sobě podobné, poněvadž se jeho světlu všechny obrazy duše vyhýbají, odstupují. A když tělo spánkem ztemnělo, tu duše vidí mnoho, hordy jí podobné.

4. Ale když se i duše odebrala ke klidu a tak je duchu zůstaveno (odevzdáno) snažení (jakož i pohybování se ve vlastních oblastech světla, tu se pak může duch obracet k duchovnímu. A co zřel duch v otcovském domě, může duše zpozorovat i ve své cele. A když se tělo ze spánku vzbudilo, častěji ještě zpozoruje milost a trest Ducha.

5. Ale u světsky žijících lidí se nikdy vůbec mnoho z čistých duchovních snů necítí, tu sní duše jen o věcech ze světa a ponejvíce, na čem srdce ve dne žalostně viselo a tu jsou takové, prázdné zmatené sny jen pěny stojaté vody. Jen, když se nemocné duši často ukazují obrazy, otřásají jí a mnohdy i děsí, sužují.

6. A takové sny mají i zvířata, často jsou jasnější, ač se nezdají v noci. Avšak smysl takových snů je vždy jen pustý a prázdný, plný klamu a zloby a podle toho každý výklad hanebný. Jen když sny pocházejí z vašeho pozemského smýšlení a krátce vás uvádějí do říše Mé milosti, pak si je máte na světě zaznamenávat a pojmout je do srdce pro mír své duše.

7. Když totiž sníte o marnivých pozemských věcech, tak to je jen přinášení vašich přání a po čem jste ve dne v srdci toužili, to bude ve spánku s vaší duší žertovat. Avšak, když jste si ve dne také často ne Mne vzpomněli a všechno své konání a snažení stále ke Mně zaměřovali, pak Duch dostane na krátkou dobu nebeskou potravu, když se tělo a duše odebraly do klidu.

8. Nyní si ještě vy málokteří věrní ke konci poznamenejte : Právě sny vás vždy potěší. Jen, když je na Zemi duše kolísavá, tu bude někdy i nebeská potravu hořká. Kdo totiž ještě neprošel ohněm lásky, toho by mohla taková ohnivá strava trochu soužit, ale kdo tu myslí : Jednou to musím přece přijmout, ten nepřijde těžce. Přijde snadno k Mé cestě milosti. Toto málo, dobře promyšlené, zatím stačí k tomu, co jsi chtěl vědět. Ale ve snech není nic záslužného ani trestuhodného a dobré a pravé jsou svobodným přídatkem bez jakéhokoli započítávání. Kdo si toho všímá, činí dobře. Ale, kdo žije věrně podle Mého zjevení, dělá lépe. Sny dávám totiž jen Svým hluchým milovníkům. Ale, komu ohněm lásky roztály a otevřely se duchovní uši srdce, ten, ať jen velmi pilně poslouchá v sobě kázání Mého živého slova, jen jím totiž přijde k životu. Ale co zvláštního se týká podstatnosti snů, o tom bude už beztak podrobná zmínka při odhalení člověka – nejprve přichází malé, pak velké a konečně největší. Amen. To říkám Já, Který byl zavolán. Amen Amen Amen.

5. března 1841

Příslloví a průpovědi, připomínky.

10. Tak jen piš některé průpovědi a přísloví. Ty má každý u sebe nosit v srdci, na papíře jsou jako vše podobné neplodné, mrtvé a bez požehnání. Viz působení amuletů a jiných podobných znaků. Co prospívají bez víry buď dárce nebo příjemce? – Nic. Ale říkám, když jde víra živě s láskou ruku v ruce, k čemu pak prostředky mrtvé pověry? – Ptám Se: Může někdo nebo něco Mě pomoci? – K čemupak amulety a škapulíře – Tedy, dám-li tobě a vám všem ze Sebe shůry průpovědi a přísloví, máte je uchopit do života a takto u sebe v srdci nosit, ale ne pověšené nebo zašité v rohu kabátu nebo v tobolce nebo na šňůře. A tak piš průpovědi a přísloví v Mém jménu amen.

11.- 1. Zdání tohoto pozemského života, ó, bratře není tvé. Ale ve zdání sídlí velké Bytí, tudíž nedůvěřuj zdání, ale používej této pozemské pochodně matně plápolající, abys v ní našel pravé Bytí v sobě.

12.- 2. Nehledej, co by bylo lepší nebo horší na matně osvětlené dráze zmateného života, ale považ: Jedno je jen dobré a pravé – a to jsem Já a Má láska. Vše ostatní je marnivé, špatné a falešné.

13. – 3. Církev je jen církví, vyučuje-li Mé vůli a káže život z lásky, která na kříži pro celou Zemi, ba, pro celou tvorbu krvácela. – Ale církev si jen žehná a vše jiné proklíná, je lakomec, který přeje všem smrt, aby se pak mohl zmocnit všeho jmění. Ale snáze projde velbloud uchem jehly, než takový lakomec do nebe.

14. – 4. Co konáš, konej v Mém jménu a Má láska ti bude hnacím perem tvých údů, pak se ti bude v pevné důvěře dařit velmi dobře každému tvému dílu. Ale, ať Mé jméno není nikdy znešváčeno neřádem všelikého druhu a smilstva.

15. – 5. Kupujte mnoho loktů (metrů) drahých látek pro zdobení svých hmotných hrobů a ceníte si při tom dvaceti tolarů (dolarů) mnohem méně, než tolik krejcarů (haléřů), abyste je darovali mým chudým bratrům. Ale pravím: Dělejte to obráceně, tu budete život zdobit.

16. – 6. Kdo velebí básníky, umělce, herce a pěje chválu marnivým škvřnatům, vítězům, vojevůdcům, zuřivcům všeho druhu, jak velkým je přece pošetilcem. Zalepuje neřád všelikým marnivým sukнем a uctívá páchnoucí výkal nevěsty. Ale si slyším-li její hlas jen zdaleka, tu prchá jako šílený. Chraňte se vstupovat do jeho stop. A když chvalořečíte, pějte chválu Mně, velkému Umělci života a Vojevůdci nekonečnosti a nepomíjející sláva bude věčně vašim podílem.

17. – 7. Ale, kdo velebí tanečnický a kejklíře, vpravdě je knížetem vrahů, cizoložníků a sebevrahů. Kde věčný vír velkého ohnivého moře šumí s hromovým vytím do věčných hlubin smrti hněvu, chci takové pěvce brzy poslat na nové, uměním odhalené cesty. Kdo totiž hřích chválí, je horší, než tisíc činitelů. Ale vy se chraňte – jen je omlouvat.

18. – 8. Když pozorujete na jaře strom, plný květů, říkáte : kdyby tohle vše zráló, strom by nikdy neunesl tu tíhu. Ale tak je to i se všemi dobrými předsevzetími světa, jen málokteré uzrávají a i ty nesou jen plané plody. Ale, chcete-li zachránit svůj květ svého života, tu jej musíte velmi horlivě zalévat vodou Mé lásky.

19. – 9. Díváš-li se na vzdálené věci, ukazuje se ti modré pohoří jako plochá stěna, ale, když přijdeš do blízkosti, stane se plochá stěna rozsáhlými krajinami. Tak to je i s věcmi duchovními : Kde tvé oko vidí jedno, - pravím ti, tu jsou triliony.

20. –10. Po noci následuje jitro, po něm poledne a po obou večer a noc ze všech tří, je totiž tak dlouhá jako jitro, poledne a večer. Ale, když jsi v jitru svého života, ó, tu se neptej na poledne, večer a noc. Jen ráno totiž přichází život a uzavírá, přemáhá v sobě ty tři. – Chraň se, abys nebyl podobný času světa.

21. – 11. V každé rostlině vězí i jiné semeno a na tisíc druhů stromů zraje i tak mnoho různých plodů. Znáš-li užitek všech? – jistě ne. Ó, viz, tak se utváří i život Ducha v člověku, v lidech, kteří jsou dobré vůle, druh a způsob, i když jsou rozdílné, nedělají rozdíl. Je jen otázka, jak dalece všechny prospívají. – nemáte tedy nikoho odsuzovat, zatracovat, ale za to poznávat Mé cesty.

22. - 12a – Budte šetrní v domě, ale mimo něj plni štědrosti, tak zůstane váš práh ušetřen od špinavých žebráků.

23 .- 12b – Udělejte svůj dům hostincem nemocných, lékař k vám bude přicházet a od vás odcházet.

24. - 12c - Myjete-li se, napřed si umyjte ruce, pak obličej, aby nebyl znečištěn a tudíž vaše mytí neužitečné.

25. - 12d. – Modlíte-li se, tu ne podle lokte nebo hodiny, ale v srdci, plném lásky duchovní a pravé.

26. –12e – Děti učte slepé poslušnosti, tak jste je přivedli na správnou cestu. Ale jen nezapomínejte na kořen poslušnosti, jímž je láska.

27. – 12f. –Kde vidíte jiskru, máte udělat požární poplach, tu plamen střechu nezachvátí.

28. – 12g – Malé věci nepovažujte jako nevýznamné. Malá jiskřička už často zničila celé město.

29.- 12h – Když se děti smějí máte plakat. Když pláče, máte důvod – těšit se.

30.- 12i – V žertu tkví pohřbená bolest jako v ní jasná radost.

31. –12k –Je lépe trpět hladem, než s plným břichem zajít, amen, amen, amen.

3. dubna 1841 od 18 do 22 hod.

Podobenství. (Otec s 3 dcerami).

Píšící : Marie, Vilma, Paulina a A. H. Témata zvolená třemi sestrami: Co značí vosy? Co večerní hvězda? Co je nevina?

34. Pán na to co nejmilostivěji odpověděl sluhou:

35. – Byl jednou otec, měl tři děti ženského rodu. Otec sám byl velkým světským mudrcem a byl dobře obeznalý ve všech pozemských vědách i v počtářství a uměl tedy i dobře počítat pohyby souhvězdí. A poněvadž byl i dobře obeznámen s vnitřní odpovídající vědou zkušeností, tak uměl i z různých pohybů a postavení planet a jiných souhvězdí všelico vyložit a rozluštit. Tato zmíněná věda byla rovněž i jeho koníčkem (zálibou).

36. – Abyste toto podobenství snáze pochopili, myslete si tohoto světsky moudrého před třemi tisíci léty, než je dnešní doba a k tomu ještě uvažte, že tento muž byl pohanem, který o Mně nevěděl nic víc než novorozeně.

37. Ale jednou se přihodilo, že v nejhlubší noční době vyšel ze své nepatrné chaty se svými už dost dospělými dcerami, aby v jejich přítomnosti dělal na sestaveních hvězd nové objevy ve zmíněné oblasti vykládání. Když takto do puntíku prozevloval světlé nebe a nezískal z něj nic nového, chtěl se obrátit a obtížen hubenou kořistí, vrátit se do své chaty.

38. Ale takto jeho tři dcery nesmýšlely. Když totiž podle zvyku této krajiny nesměla dívka po západu slunce vyjít z chaty, tu byl tento první okamžik hvězdného nebe s velkým půvabem velmi přitažlivý pro velmi citlivé mladé dívčí srdce, že se nemohlo tak rychle oddělit od tohoto tak skvěle osvětleného nebe. Tak ty tři dcery prosily otce, aby tentokrát mohly v této nádherné síni zůstat až do východu slunce.

39. Nebylo třeba mnoho prošení a otec svým milovaným dcerám povolil, co žádaly. Ale jak to už tak chodívá, když se někomu podá prst, uchopí hned celou ruku a tak to bylo i zde. Dcery se nespokojovaly jen s němým nahlížením, ale každá se hned začala ptát, jak jí jazyk narostl a jak jí smysl ve vší touze vědění vnukal.

40. A pohleďte, jak tyto dcery předhodily svému moudrému otci tak mnohé diamantové droby, aby je rozkousl, rozluštil. Co si, milé děti, myslíte, že se ptala první? Otázka nebyla vskutku tak špatná, netočila se o nic jiného, menšího, než jen o dětsky škádlivou maličkost : Kdo asi tyto světlé puntíky s touto rozlehlou nebeskou klenbou udělal. Otec odpověděl : Milé dcery, máme tu nauku, která říká, že má někde nad všemi těmito hvězdami sídlit mocná Bytost, která měla někdy stvořit vše, co nyní vidíte. Ale, mezi námi řečeno, je to jen starobylá pověst, bez skutečnosti. Věda totiž učí „o tom zcela jinak.“ „A zas se dcera ptala: „Jakpak zní toto „zcela něco jiného“? Otec odpověděl:“ Tak, milé děti, že vše toto co tu vidíte, už tak trvá od věčnosti, jak to nyní vidíte

41. Ale dcery nebyly s touto odpovědí spokojeny, ale ptaly se zase, otce, co znamená : Od věčnosti. Na to otec odpověděl. „Od věčnosti značí tolik, že věc nezačala nikdy být a se stávat. Ale tato odpověď neuspokojovala dcery ještě víc, ne předešla a tak si otec musel od svých dcer dát líbit, že ho štvaly ještě kritičtějšími otázkami. A tak se jedna hned ptala: „Ale otče, platí tato nauka pro všechny věci nebo jen jedině pro hvězdy?

42. Zde byl otec už trochu rozpačitý, ze smyčky se chtěl dostat tím, že svou nauku vztáhl jen na hvězdy. Ale tím své postavení nezlepšil, neboť jiná dcerka byla zas hned hotova s novou otázkou: „Tato Země není od věčnosti, když se tvá nauka vztahuje jen na hvězdy.“ Zde otec nevěděl už nic jiného, než se omluvit, že v ukvapenosti na Zemi zapomněl. Ale tento zdánlivý důvod dal dcerám zase jen příležitost – stahovat otce ještě úžeji.

43. A tak byl hned zase dotaz: „Jakpak se má rozumět tomu, že Země, která se stává z hlíny, kamenů, hor, vody a písku a jinak všelijak různě uzpůsobených věcí – nikdy nezačala být, když přece mnohé věci na ní vznikají a zas zanikají. Pozorovala jsem už častěji malou kapku vody, jak ji sluneční paprsky zničí a při tom jsem si myslela: Kdyby slunce posílalo Zemi paprsky ještě žhavější, mohlo by to zničit i jezero, tu bych přece chtěla vědět, jak se má brát : že za prvé – může být něco, co nikdy nezačalo být a když to tu je, přece vzdor tomu může pomíjet (zanikat), že to už dříve od věčnosti mělo zde být ?“ – Zde byl otec jako v sedminásobném pytli zašit a mohl na to říci jen: „Mé milé děti, tohle nemůže člověk vědět.“ A hned se zas jedna ptala: „Ale, když podle tvé nauky to moudrý člověk nemůže vědět, kdopak to má vědět, když člověk je už nejvyšší bytostí? „A jiná připojila ještě otázku : „Když se podle tvé nauky všechny stromy, keře, rostliny, zvířata a lidé stále dál rozmnožují, tu jsem si často už lámala hlavu, zda tu nikdy nebylo první? Napadá mě totiž : Kde nikdy nebylo první, tu je přece nemožné, aby vznikalo druhé, není-liž pravda, milý otče? Vždyť tak nás učí tvé počtářské umění.

44. Nyní byl otec čistě hotov, nevěděl, co si počít, než svým dcerám říci: „Milé děti, slyším už mocné bzučení píchajících vos, víte, jak velmi pálí jejich pichnutí. Nebudeme tedy na tyto nemodlené hosty čekat, ale, poněvadž jitřenka už vstoupila nad obzor a oznamuje blízký východ slunce, odebereme se do své chýše, aby nás nikdo nezastihl nenáležitě ve volné přírodě k tomu ještě zle zřízené vosami.“ A tak se zvedli. Ale nešlo to správně dobře kupředu. Když se totiž blížili k své chýši, polekali se zvláštním ohnivým meteorem a neodvažovali se ani pohlédnout v místo chýše. Tento meteor totiž sestával z blýskajícího se velkého ohnivého sloupu a vypadal mimořádně hroživě.

45. Když byla společnost zase na dřívějším místě, její bázeň se zmenšila a dcery se ptaly otce, proč se tohoto ohnivého sloupu bál a zda tento ohnivý sloup je také od věčnosti? Ale na tuto otázku otec zůstal dlužen odpověď a z bázně pouze řekl: „Neměl by se člověk sice bát, ale při takové mimořádné příležitosti se přece jen bojí. Taková bázeň je totiž pro člověka léčivá, poněvadž ho zdržuje od neštěstí.“

46. Ale tímto vysvětlením se vrhl do nové rozpačitosti, poněvadž tu byla ihned nová otázka : „Odkud přichází při takových příležitostech tato dobrá, chránící bázeň do člověka? Je-li totiž dobrá, nemůže přece vycházet z toho, čeho se člověk hrozí?“ – Na tyto otázky řekl konečně moudrý otec : „Milé děti, kdyby mohl člověk najít na každou otázku uspokojující odpověď, tu sám nevím, čím by byl. Víc než člověk by musel v každém případě být“.

47. A nová otázka, proč se všechny hvězdy nelesknou stejně silně a lidé nevědí stejně mnoho, přivedla moudrého otce téměř k zoufalství a konečně otázka, jaký rozdíl by mohl být mezi krásnou jitřenkou a jednou už viděnou večerní hvězdou stejně silného světla, přivedla otce k odpovědi poněkud hněvivé: „Žádný jiný, než mezi vašimi otázkami a vaší nevinou.“

48. Nuže, milé děti, v tomto podobenství máte vysvětleno vše, na co jste se ptali. Neptali jste se na podstatu, ale jen na význam a ten se vám zde dává v přetékaném dodatku. Přemýšlejte o tom v srdci a vše se vám stane nad slunce jasné, amen. To vám říkám Já, váš Otec Amen.

5. dubna 1841. večer ve 22 hodin

Slovo snaživému o Slovo.

Když Jakub Lorber přečetl 58. sloku „Vykoupení“ ,

1. kterou napsal. Ans. H. řekl J. Lorberovi, že každý čin Pána je největší a velikost Jeho činů nelze měřit loktem lidského rozumu a srdce, že ztělesnění Pána je tak velké jako jeho učitelský úřad a ten tak velký jako Jeho smrt na kříži a ta tak velká jako poslání Svatého Ducha a to tak velké jako sídlení Pána v srdci jeho ubohých a slabých věrných. Na to byly J. Lorberovi dány tyto čtyři verše do péra:

Ty snaživý ve slovu se nesmíš pouštět do prázdného sporu. Ó, věz, že vám nevinné děcko přinese věrně pravdu. Nesmíš se tedy v ničem odůvodňovat, zakládat se, pak už velikost najdeš. Já Amen, Já Amen, Já Amen.

6. května 1841.

Nemravné spravování úřadu (Postavení zemského rady O.H.)

4. Piš jen. Víím už totiž, že ty a všichni jste necudníci, smilníci a cizoložníci. Kdo má úřad, má jej k užitečnému spravování, a ne pro plat nebo pohodlnost. Ale, když někdo hledá příhodný úřad, je necudníkem, poněvadž by chtěl blaze žít bez přičiňování se o blaho jiných a rovná se tomu, kdo prchá z manželství a stydí se starat o ženu a dítě, ale za to se dvoří všemu ženskému světu a konečně své chuti a žádosti těla a ukájí se buď s nejspinavějšími nevěstkami nebo i sebe poskvřňováním.

5. Kdo má dobrý úřad, kterým může působit opravdu mnoho dobrého, ale hledá nebo by chtěl jiný, ve kterém se provozuje jen nejpustší modlářství, se podobá tomu, kdo by se chtěl se svou ženou rozvést proto, aby se stýkal s jednou nevěstkou za druhou a nechtěl o tom od své ženy slyšet nejspravedlivější výčitky. – Ale, kdo chce svůj úřad zaměnit za jiný, nemá tu duchovně cizoložná smýšlení? A to přednostně ještě při takovém úřadu, kde je pravou vrchností zákona, která je a trvá ze mne, s úřadem, který žádná vrchnost není, ale je jen vedoucím úřadem líčení, souzení, a to přednostně šlechty a kněžského stavu a má málo nebo vůbec nic co dělat s Mým ubohým, všeobecným lidem.

6. Ale každé soudní řízení je nejpustší cizoložství, poněvadž se tu zákona používá k podpoře sebelásky jako se používá velkého přírodního zákona plození k chlípnému otročení své necudné sebelásky a vykonávající úředník takového řízení, je zaopatřovatelem cizoložství a to vždy značí: Kdo má peníze, vede nevěstku do postele. – Právní překrucování, obracení a používání zákona se zcela dokonale rovná onomu hanebnému způsobu, kde necudný nápadník žádá od své nevěstky všechna možná postavení, aby tím dosahoval nějakého nového dráždění a síly a tím právě ještě rozstříkával poslední kapku života jako rozstříkuje na papír inkoustem jiskru moci úředník, vykonávající soudní řízení.

7. Hle Můj milý A. W. Tak to je s tvým úřadem, který bys chtěl. Ale říkám ti, chceš-li jednat a konat dobře a správně, tu zůstaň, kde jsi. Tvůj úřad je totiž starý úřad a jeho moc a síla je ode Mne, vše ostatní je Mi však hanebností. Chceš-li dlouho žít, tu zůstávej a pečuj jako věrný a spravedlivý soudce podle zákona pro dobro poddaných a co nejnaléhavěji se odtahuj ode všeho soudního řízení. Ale, když tě císař chtěl převést do jiného úřadu,

8. nebo bys i v nynějším postavení chtěl dosáhnout nejvyššího stupně, tak to můžeš přijmout a po tom druhém toužit. Ale ze sebe se vyhni postavení zemského rady, který vede soudní řízení. Budu ti všude žehnat, jen tam ne, leč by tě císař k tomu povolal. Ale ostatně tím

nechci ukládat tvé svobodné vůli žádná pouta, ukázal jsem ti totiž jen věc, jak stojí u Mne. Ale najdeš-li bez ohledu k tomu ještě pohnutky, které věc ospravedlňují, tu můžeš vždy ještě konat, co ti vyhovuje. Ale z vnitřní žně si pak nemůžeš příliš velké slibovat, neboť pohled předloženého soudního řízení se rovná nahé nevěstce, kde je jistě každému těžké – zdržovat se nestoudných myšlenek – dobře rozuměj – amen, pravím Amen, Amen, Amen.

18. května 1841.dopoledne.

Tón – živá slova duše.

9. Ó, Pane, Můj Bože a Otče, jenž jsi pln lásky slitování, shovívavosti, mírnosti a štědrosti a nedáváš nikomu prosit o něco nadarmo, má-li jen trochu věrné a důvěřivé srdce, hle, Tobě se zalíbilo – dát mi hudbu a od mládí se jí učit. Chtěl bych se nyní tedy rád od tebe ve srozumitelném slově dozvědět, co – za prvé – hudba v základu je a za druhé měl bych se tomuto nádhernému umění také příležitostně pilně učit? A konečně, jaký užitek uděluje pro život? – O, Pane, buď mně, ubohému hříšníku, milosrdný a přijmi a co nejlaskavěji vyslyš mou prosebnou otázku a obcerstvi mou duši slovem, plným života a lásky z Tebe, Amen. Tvá vždy svatá vůle, Amen.

10. A tak nyní piš, piš, piš. – Nejvnitřnější slovo lásky, jemuž říkáte hudba, ať piše hlubinu hlubin, moc mocí, sílu sil. Chci ti dát slovo lásky, avšak jen ve vysoké písni. Je totiž příliš vysoké a vznešené to, nač se ptáš. Dám ti to a pak dobře chápej, co přijímáš. – A nyní piš, piš, piš vysokou píseň tohoto znění :

11. Ve svatých věčných hlubinách lásky je skryto jitro, které v základu ještě lidé ani andělé netušili, vy tomu vůbec pošetile říkáte hudba a ta se dává jako nejvnitřnější slovo najevo. Čím pak má být toto nejjalovější slovo, které chutná jen nepodstatným pošetilým? (Má tě učit chápat zázrak hlubiny lásky?) Chceš-li velké chápat, pojímat, tu se chop nejvnitřnějších pudů lásky.

12. Tón je živá duše slova, i život a podstata. Co by bylo slovo bez tónu? Mohlo by uvolnit myšlenku srdce? Písmeno je jen zmrzačený tón bez zvuku a významu. Znaky může dobře psát slovo podle vnitřního vedení, ale nikdy nemůžeš probudit zvířata z jejich omamujícího spánku, to totiž může vždy jistě vymoci (toho dosíci) jen oživující tón.

13. Nejvnitřnější svaté slovo je jen tón bez jazykového zakalení. Toto svaté slovo můžeš najít v nejhrušších věcech bez cvičení, ve všech kovech a pevnějších kamenech a ve vodě a v půdě, ve zvířatech a rostlinách, ve všech vzdušných bzučících hordách. Pravím ti, poslouchej a naslouchej s otevřeným srdcem a ušima a brzy zaznamenáš, že se bez tónu nezrodí žádná bytost.

14. A tak v tónu sídlí i zcela tiše jen bzučící moucha (základ, hlubiny) nemohl bys ji chápat. – Můžeš Mi opravdu věřit, že dítě v kolébce ve svém jednotvárném pláči říká nekonečněkrát vyšší než Šalomoun a všichni moudří a čistí, - a tak i šelestící listí a prýšící bystrý pramen, který ve svém šplouchajícím tónu skrývá velmi svaté klenoty.

15. – Nyní však v srdci trochu přemýšlej, pojímej a pociťuj, co vše soulad v čistých tvořených zahaluje - -zvláště, když se vůbec čistě vznášejí ze srdce zbožných. Pravím ti : Z kovových strun se odvíjejí nesčetné životy. V oratoriích a symfoniích a jiných zpěvech se nádherně proniká život za životem jako vlna za vlnou velmi nádherně.

16. Ó, Chtěl-li bys dobře zakusit prospěch souladně tvořených tónů, tu se sám ptej po prospěchu života a zpozoruješ a najdeš, že asi není nic důležitější, než blažený život. Může ti mimo tón lásky dát někdo něco takového v nebi? Hudba je nejvnitřnější řeč nebe, nejblaženějších čistých. Vpravdě, komu hudba vadí, toho ke Svým nepočítám.

17. Lenivé a nepřátele a ty, kteří ji volí k nejnižším účelům, ty budu asi velmi těžko probouzet k vnitřnímu životu ducha. Ale, kteří tu nádhru uctívají a milují ve slastné radosti ze Mne a

ke Mně a i kdyby měli u Mne napsanou tak mnohou vinu, vpravdě, ty budu soudit podle jejich pociťovaných tónů. Přivykejte tedy k ní dětičky časné a pilně.(18)

19. Z této vysoké písni by měla být tvá otázka dobře řešena, když to správně uvážíš. Považ, že nečlankovaný tón není ničím a nemůže být, než nejčistší duchovní slovo v nejvyšším nebeském smyslu, tu se ti bude stávat postupně tak zvaná hudba ve své vnitřní podstatnosti stále jasnější a nádhernější. Porad' to i svým přátelům a přítelkyním a budou z toho mít velký užitek, amen. To říkám Já, věčný základní Tón všech nekonečných tónů, amen, amen, amen.

Přirozené a duchovní příčiny chladného počasí,

který odpovídá neobvykle chladnému počasí v této době, 19. června 1841 od 15,30 do 19,45 hod.

Píšící Andreas a Anselm, Vilma a Pavlína H.

21. Asi jste pozorovali, že v tomto roce bylo už časné neobvykle teplé a suché počasí. A také jste zaznamenali, že během trvajících teplého a suchého období vály víc jižní větry a tím pomáhaly oteplovat paprsku slunce vzduch. A též jste si všimli, že v tomto teplém období bylo málo elektrických výbojů a že po každém z nich byl jeden nebo dva dny den zakalený, pošmourný a mezi tím i přšelo. Má-li někdo tlakoměr a je s ním obeznámen, jistě ví, že při vysokém stavu rtuťového sloupce tak dobře jako i středního a nižšího také při stoupání nebo klesání přšelo.

22. Kdyby někdo toto vše přesně pozoroval a při tom probouzel svého bádajícího ducha, nestřelil by daleko od cíle, poněvadž se mohl asi dobře ptát : Kampak přichází stále od jihu k severu proudící vzduch, za předpokladu, když ze všech středozezemských krajín kolem celé Země proudí k severu? A odpověď by byla rovněž velmi snadná, a to zvláště, když předpokládáme a předpokládat musíme, že vzduch je důležité těleso, které je schopné shromažďování a to znáte z měchu a z každého svého jednotlivého dechu svých plic.

23. Poněvadž se vzduch všech středozezemských krajín pohyboval kolem Země pohyboval se k severu, musel by tento badatel přijít nutně k názoru, že tím je nad významným severním velké nashromáždění a natlačení vzduchu. Vidíte, jak správné objevy už náš badatel udělal pólem a když je ostatně už trochu seznámen s pokusy a tlakem vzduchu, tak se ho zeptáme : Co se nyní stane, když se nad ledovým severním pólem naskládají nad sebou takové masy vzduchu a tím jedna vrstva začíná tlačit druhou víc a víc. A badatel vám po uvažování ne příliš dlouhém odpoví : Ostatně, neklame-li mě zkušenost a to není dost dobře možné, tu musím navrstvení vzduchu nad severním pólem působit stejně jako, když dva velké měchy obrátíme k sobě jejich východy vzduchu a na místě, kde se oba vzdušné proudy tvrdošijně potkávají, dají prokapávat vodě, která při tom ihned zamrzá v krupky a když se vzájemné proudění vzduchu ve své prudkosti ještě zvětší, tu se ihned vidí množství malých ohnivých jiskřiček, podobných elektrickým jak do všech stran sebou trhají, škubají a dochází ke známému elektrickému jiskření. Když stlačeným vzduchem dochází stále k tomuto jevu a působení, tu musí nad severním pólem také s tímto nashromážděním vzduchu přibývat stále víc a víc chladu, a to v tom poměru, jak se nejspodnější vrstva vzduchu od hromadících se vrchních vrstev víc a více stlačuje. A když tlak dosáhl nejvyššího stupně, tu se musí vzduch ve své nespodnější vrstvě zapálit zrovna tak dobře jako v malém mezi dvěma velkými měchy. Tak je závěr našeho badatele správný.

24. – Tak se to vzalo i v přirozeném ohledu. Slunce hnalo svým paprskem ze všech krajín Země vzduch od jihu k severu, a to proto, poněvadž právě slunce v této předčasné teplé době svými velkými a nově utvářenými ohnivými jícny umocňovalo své světlo víc než tisícinásobně, což přirozeně není každoročně. Vzduch se kupil nad severním pólem a tím způsoboval co největší chlad tak, že moře, severní pól obklopující, nad stou mlí.

25. dál až k jihu až do základu zledovatělo a tím na mnohých místech, kde je moře velmi hluboké, dosáhl led až do hloubky tisíce sáhů(26).

27. Ale nyní vás musím upozornit ještě na jeden jev. Můžete si ještě vzpomenout na den, když se v pokoji A. H. W. bez jakéhokoliv podnětu začalo pohybovat kyvadélko? Právě v této době se vzdušná vrstva nad severním pólem při přirozeně nejvelkolepějším výbuchu zapálila a tento výbuch byl tak prudký, že jedním nárazem skoro všechen led který severní pól na sta a sta milí daleko obklopoval, se roztříštil a následným dál trvajícimi zapalováními posouval v kusech ne zřídka takových jako jsou celé krajiny dál do jižnějších krajin. A některé z nich dosáhla dokonce až k rovníku. Kdybyste tahovému výbuchu mohli jen z velké dálky přihlížet a slyšet jeho hřmějící praskání, vaše tělo by to nepochybně usmrtilo. O takových nepochopitelných výjevech přírodních sil si nemůžete udělat žádný pojem.

29. Věru, kdybyste mohli po celém svém cisařství veskrze všude nakupit střelný prach do tisíce sáhů

30. a zapálit, tu by to bylo oproti polárnímu jevu a i ve vztahu k celé zemi právě tolik jako kdybyste na stole zapálili jediné zrnko prachu. Působení výbuchu severního pólu je v poměru zrovna takových vzhledem k zapálené hromadě prachu, jak se chová výbuch této hromady k jednotlivému zrníčku střelného prachu. Poněvadž si tím můžete jen poněkud znázornit výbuch, tak si můžete udělat jen slabý pojem o všeobecném praskotu, který byl vyvolán víc, než trilionem současně působících blesků. Takový náraz pociťuje celá Země, jak jej pocítilo i vám známé kyvadélko.

31. Když to nyní shrnete a podle toho usoudíte, tu vám už nebude záhadný chlad, který po tom nastoupil v krajinách jižnějších. Když totiž vzdušná hmota od severního pólu začne proudit přes všechna ledová pole, která se často táhnou do dálky až přes sto milí.

32. Zase směrem k rovníku a na své cestě vede s sebou také přemnoho tisíců kusů jako hory a celé krajiny, tu vám bude přece pochopitelné, že vzduch ze severu proudící nemůže být teplý, jako, kdyby přicházel od žhoucího rovníku.

33. Z tohoto důvodu bylo u vás i málo bouřkového počasí a stoupání a klesání rtuti v tlakoměru není až dosud následek vnitřního zvyšování zemské kůry, ale je způsobováno tím, že nad povrchem Země tu větší a někdy zas menší dávka vzduchu ze severu a tím podle své větší a táhne nebo menší tíže působí klesání a stoupání rtuti v tlakoměru.

34. Tak může také pršet, když rtuť v tlakoměru stojí, jak chce nebo může klesat či stoupat, poněvadž vzduch je vždy chladný a teplota Země ale teplá. A tím dochází vždy ke stejnému jevu a v malém to může pozorovat už na svých okenních tabulích, když je venku chladno a v místnosti se topí. Tu se zrovna také kyslík chladnějšího vzduchu spojuje s dusíkem, který je v místnostech následkem topení (ohřívání) a na okenních tabulích se ukazují kapky vody..

35. Jak vysoko se vzduch nad severním pólem nakupil, můžete pozorovat snadno z toho, že večerní soumrak trvá soumrak trvá dlouho a dokonce ještě i kolem půlnoci můžete objevit směrem k severu významný světelný třpyt a je to jen osvětlení, daleko se rozléhající vzdušný sloup nad severem. Kdo umí počítat podle poledníků a počtu stupňů od vás až k tak zvanému polárnímu kruhu, může s dostatečnou jistotou určit podle milí

36. výši vzdušného sloupu, který se už známou cestou nad severním pólem navrstvil. Prozatím vám říkám, že tentokrát dosáhl výše sedmi tisíců milí. Nyní byste měli přirozený základ tohoto jevu, jak daleko by vám jej mohl oznámit dobře obeznalý, tak zvaný přírodovědec.

37. Ale, jak to vypadá s duchovním základem, který je vlastně hlavní, kdy každý přírodovědec musí vyslovit pro něho smutné až sem a už ne dál“? Chcete-li vysvětlení o severním pólu i o mnohých ještě jiných věcech a jiném mnohém ještě z oblasti nerostné, rostlinné, zvířecí,

zejména ale také ono vysvětlení o zemětřesení, tu by vám už měl být duchovní základ tak dost znám. Jen se zde má přihlížet k rozdílným okolnostem, poněvadž tentokrát došlo k řídkému případu, - konalo se zde všeobecné zajímání duchů jakož i vykoupení, čekali už dlouho v ledu severu. Zajatí jsou ti, kteří byli z jihu vedeni k severu a byli tam vedeni proto, že by jinak způsobili příliš velké zlo, neštěstí v jižních krajinách Země.

38. Můžete-li pohlédnout na všechny ty povstalecké a válečné pohyby jižních národů, tu by vám mohl být důvod takového všeobecného zajetí zcela vysvětlitelný. A když říkáte: To má ovšem mnoho o sobě a zdá se to nejvýš pravděpodobné, tak ale na druhé straně nelze tak snadno pochopit, proč se tím naopak zase uvolnilo, osvobodilo právě tak mnoho silně ochlazených ze severu a byli a dosud stále ještě jsou vedeni do teplejších krajin jihu částečně ve velkých ledových masách a částečně ve zpětně proudícím vzduchu samém. Ale o tom vám říkám, že kdo chápe jedno, může rovněž tak snadno chápat i druhé.

39. Malý příklad vám má celek objasnit, Co asi myslíte, že je nejlepší k zmírnění výtržníků v nějaké horké záležitosti?, aby se to stalo co možno rychle? Pravím vám : Polijte je ledově chladnou vodou nebo je dopravte ven do sněhu a můžete být plně ujištěni, že ochlazení už aspoň pro tuto dobu ruku na sebe nepoloží. Tak je to i ve velkém. Kdybych tohle nyní nedopustil a mocné žhavé rváče neochladil pokojnými duchy, tak by byl nyní celý jižnější pozemský okruh až po krk a hlavu ve válce, zamotán do povstání, hladu a moru. Ale dal jsem vanout studenému vzduchu. Ten ale neochlazuje jen vaši kůži, ale poněvadž ochlazení jsou o sobě jen pokojní nebo aspoň umírnění duchové, tak konají na smýšlení totéž, co působí zevně chladný vítr na kůži. Víte-li, na jak mnoha lidech často závisí, že jsou vzájemně do válek zapleteny celé národy.

40. Podívejte se jen trochu do minulosti a prvopočátku se setkáte zřídka s více, než dvěma horkými hlavami. Když se rozpálí, chovají se k národu jako jiskra k suchému lesu a když tam spadne na těleso snadno zapalitelné, brzy jasně vzplane a v krátké době uvede celý les do požáru. Jiskra je například nějaký rozpálený ministr, velmi zápalný předmět je buď vládce sám nebo vojsko a suchý les je celý ostatní národ, který často tělesně a duchovně trpí a strádá pod tlakem nějaké ziskuchtivé vlády. Řvaní chtivý ministr považuje válku za nejvýš nutnou, přirozeně pro svou panovačnost a zisťnost. Panovník a války chtivé vojsko budou strženi stejnými pohnutkami a ubohý lid musí hořet s nimi, ať chce nebo ne a tak si pak obvykle říká: Zajdu tak nebo tak a pak se rvou a vraždí celé národy skrze dvě jednotlivé jiskry. Ale když se hořící jiskra padající dešťovou kapkou ještě dříve uhasí, než se dotkne zápalného předmětu lesa, nezůstává tu pak celý les ušetřen?

41. Tak je i uzpůsobeno toto současně trvajícím chladným počasím, aby si velcí místo vzájemného potírání za to potírali a třeli ruce, ale ne své horké hlavy, aby nemohly tím dříve vzplanout.

42. Z tohoto nyní uvedeného příkladu můžete dobře vhodně posoudit, jak vůbec dobře rozumím držení tak mnohého duchovního zla v pozadí. Které vám připadá jen jako přirozený zjev. Ale když uvažujete hlouběji, tu budete beztak nalézat ve všech přírodních jevech směšně málo přirozeného, poněvadž jsem jako Původce každého přirozeného jevu přece jistě v nejdokonalejším smyslu podle toho slova a významu Duchem, ale ne zevní smyslovou přírodou (přirozeností), která o sobě a v sobě není ničím, jak vám bylo už oznámeno, ale je jen drženou představou nebo zpevněnou myšlenkou.

43. Ale když nyní toto víte, tu můžete k tomu ještě vědět a chápat, že, když dávám nějaké Své myšlenky do malého pohybu, nedělám to kvůli myšlenkám, jako bych je chtěl snad prověrávat a uchovávat před moly jako kožešník své kůže, ale Svými myšlenkami pohybuji vždy jen kvůli nim. Jsou nyní víc, než Mé jediné myšlenky a jak víte, jsou totiž svobodnými samostatnými bytostmi, které by se měly stát Mými dětmi. Ale, když ten či onen je dobrým otcem svých dětí, nevede svou celou domácnost kvůli svým dětem a nepracuje, nehospodaří, nemyslí a nespoří pro ně?

44. Když to vy nedokonalí, děláte pro své děti, jak byste pak mohli myslet, že Já jako nej-moudřejší a Láskynejplnější Otec všech lidských dětí dám nosit větry vzduchem i jen nejmen-šímu mráčku z pouhé zábavy, tím méně pak uskutečnit takovou velkolepou výpravu k severnímu pólu pro nic a zas jen z pouhé zábavy a tím být jako vy, kteří často děláte věci pro nic a zas za nic a mnohdy jste podobní větru chtivým chlapcům, kteří nabíjejí krabici klíčů a pak se kochají čadícím prachem, na kterém podle vašeho úsudku není jistě nic prospěšného.

45. Při této příležitosti vás ještě upozorňuji na ono u vás stále trvajících praskajících a znící boha uctívání. To není ke srovnání s mráčkem neseným větrem, tím méně ještě s velkolepým zjevem severního pólu, ale ještě sedmkrát méně říkajícím, než chrastění klíčové skříňky větru chtivých chlapců, kteří se aspoň při tom mimořádně obveselují, kdežto takovým praskáním, tlukotem do kovů a podobným zněním – uctívat a oslavovat Mé jméno nikoho neobveseluje ani nepotěšuje. Ale vše toto se děje podle jistého předpisu bezděčně, pudově a člověk se tím buduje, vzdělává zrovna tak jako jeden strom vedle druhého, když od jednoho je odsekuta větev, k dobrému porozumění.

46. Taková zjevení nepocházejí z Mých myšlenek, nýbrž z nic neříkajících myšlenek lidí. Ale, aby mohly dosáhnout myšlenkové výše Mne hodné, budu asi velmi brzy nucen – uvést v pohyb větší myšlenku. Dobře tomu rozumějte, amen. To říkám Já, jedině velký Pohybovatel myšlenek. Amen.

26. srpna 1841.

Bud' bez starosti kvůli cestám svých bratrů.

Jakub Lorber se ve starosti o své bratry obrátil k Pánu a přijal toto útěšné slovo:

1. Co se staráš o spravedlivé. Dej, ať chodí svými přímými cestami, říkám ti : Kdo věří a přece nic neslyší a nic nevidí a přece pevně a bez pochyby věří, že jsem Já Ježíš Kristus opravdu Synem Boha a Bůh Sám od věčnosti, Jehož zásluha v Mém jménu stojí výš, než apoš-tola, který vložil své prsty do Mých ran a pak teprve věřil, poněvadž viděl, cítil a slyšel. Pravím ti vpravdě: Chvála spravedlivého slepého je Mi milejší, než děkovné písně vidoucích a slyšících. Co je těžší – vidět a následovat vůdce nebo jako slepý následovat z lásky Toho, Kterého nevidí a neslyší, ale následuje Ho jedině vírou, důvěrou a láskou?

2. Bud' tentokrát bez starosti kvůli svým bratrům. Jako jsem totiž tobě neslyšitelným, nepoci-ťovatelným a nezřídka vnitřně neviditelným Vůdcem, tak jsem neslyšitelný a neviditelný tím víc tvým bratrům. Slabým jsem totiž bojujícím a chránícím hrdinou jako jsem vidoucím vlídným Vůdcem a Učitelem. Blaženější je sice nahlížení, ale proto není záslužnější, než zahalená pev-ná víra. Bud' tedy bez starosti. Amen.

Greifenburg srpen 1841

Světlo z výšin.

4. Obrat' své oko k výšinám, světlem ozářeným a čti velká znamení všemoci svého Boha. Jak se třeseš, ty, zaprášený červe, před šuměním večerního vánku, který jen jemně šelestí su- chými větvemi zvadlých, sešlých jedlí a smrků a neodvažuješ se pozvednout své oko, na světlo citlivé, vzhůru ke svatým výšinám?

5. Ty svobodný duchu, se toho neodvažuješ? V nástraze přece, v temných komorách hří- chu můžeš přece ve své domnělé smělosti kouti násilí a ničení a zdáš se velkým, když svými línými plícemi drtíš na atomy morem zachvácené země, tu jsi svobodný, ba, převelice svobodný ve velké temnotě svého bludu, domnění. Avšak pohlížet k výšinám, světlem ozářeným – tobě, domněle silnému tvůj vlastní, tebe ničící závrať z výšin nepřipouští, nedává.

6. O, červe, marně se kroutíš, tvůj třpytící se, prach tebe obklopující, s tebe padá a jsi nahý v celé své ošklivosti. Namáhavě hledáš ochranný hrob na rozsáhlé zemi, krev kapající. A hle, ona uzavřela všechny své zívající rozsedliny a své vody učinila tvrdým kamením, kampak chceš zalézt, aby ses ukryl?

7. Kteří kráčejí na Zemi, tě poznali a velmi se tě bojí, myslíš-li si, ty domněle velký, že ti ve svých hrobech dopřejí prostor k hanebnému oddechu nebo ti dají plížit se do starých rakví, aby ti světlo se svatých výšin neškodilo a k tobě nepřispěchalo a před zraky všech hvězd nezjevilo? Marně rovnáš nyní stará bezpráví, křivdy, tvá morová kukla je zbavena škrabošky, líný lhář dlouhé noci. Stravuj ještě mrzký zbytek svých uloupených zlatých zrnků ze svatyně,

8. Svaté světlo šumí mocně a nezadržitelně nad výšinami shora dolů. Hory svědčí hromovými hlasy proti tobě a před tebou uzavírají své rozsedliny a vysoušejí všechny své oplodňující prameny. Kdy je nyní tvá velikost, kterou sis vysnil ve své komoře smrti? Vidíš, jak jsi menší a stále menším se stáváš (se zmenšuješ), jak vše před tebou prchá, tebe se bojí a před tebou domněle velkým se uzavírá, ani chřtán hyen už nechce chválit a odhání tě z krvácející krajiny a drak moře trhá plachty tvých zděných lodí. Co křičíš a kvílíš do svatého ovzduší, světlem naplněného. A tygr a chřestýš, jinak tví věrní druzi volají proti tobě a dopouštějí se vražedné velezrady v tvých hnisajících vnitřnostech.

9. Ale, jako paprsek slunce ruší špatný mlhavý vzduch pontských bažin, tak světlo výšin učiní tobě a nikdy se už nevrátíš. Hle, to působí světlo s výšin, ukazujíc Velký den, Poslední, Nekonečný. Amen.

24. října 1841 neděle dopoledne

Nové světlo v novém světě.

10. Pryč, pryč s vámi – hory mizí, vody v hlubinách vysychají, pryč, pryč s vámi, čas je naprosto stlačen, z bezčasového Bytí vane zničující dech nad matnými rozsedlinami Země a moře, v led ztuhlé, jde vstříc ohni hněvu – pryč, pryč s vámi.

11. Dvojsečný meč, který jste na výšinách Sionu uloupili, je zas co nejostřeji nabroušen v ruce věčné všemoci a nyní bude mávat nad sedmou hlavou zvířete, aby drak už nikdy nepožíral sladkou krev nevinny, nikdy nepronásledoval ubohou spravedlivou ženu v poušti a její dítě, pán ve slovu ať žije živě v každém zrníčku písku ve věčném Velkém dnu.

12. Země má být postavena mezi pól a pól a žádný den nemá být delší a kratší. Chci hnát zpět vody, ba, nad nejvyšší hory až ke hvězdám chci nakupit vlny, ve sloupy postavit všechny kameny a oheň spadne až do propasti a zde zapálí všechny ty, stojaté vody a jejich páry pak zamoří všechny červy Země.

13. Nuže pryč s tebou, ty draku – kam s tebou, ty těžký? Do ohně, do tvého ohně, jímž jsi dlouho páčil pokornou trávu na velké louce života a za to jsi posypával pustou zemi žhoucimi kameny, aby se mravenci pod zemí k smrti potili. Avšak toto tvorstvo, tvrdě zkušeno nevyhynulo, žije, ba, musí žít, aby tebe, bídného červa podle soudního způsobu drtilo v prach tvé nicotnosti.

14. Vy hory, vám má být horko a vás, mraky, chci honit od jednoho konce světa k druhému blesky a hnát vás v závratných vírech, o tom máte vy kroupy, krupobití, svědčit, potlouci všechno hanebné krmivo pro zvířata zvířete a pokrýt žhoci půdu slabých ledem až ke hvězdám, aby slepý blud země ztuhl v led pro věčnost. Jsem totiž Pánem veškeré moci. Předem Mnou musí vše, ustoupit a udělat volné místo, Když přijdu, kam přijdu, tam už po Mně nikdo nepříjde jako přede Mnou nebyl a neukázal dalekou cestu nekonečnosti. Amen.

25. října 1841 odpoledne

Ještě nové světlo v novém světě.

15. Viz nový dům, je nově postaven, na střeše je kámen, v komoře kámen a ve sklepě kámen. Kdo bude kráčet na střeše, tomu bude kámen v cestě a bude mu bránit v cestě kupředu. Ale, kdo kráčí v komoře, v temnu, ten bude na kámen narážet tvrdě, že tím ponese velké utrpení. Ale, kdo konečně bude kráčet ve sklepě, který je úplnou temnotou, ten přes kámen padat a o tvrdý kámen rozbíjet všechno své živé vidění a bude pln zlomenin na rukou a nohou a už nebude moci vidět ani hmatat, ani se držet, ani stát, chodit a svobodně kráčet.

16. Ale, kdo má uši, slyš a kdo má oči, viz. Tak tomu bude nadále s domy a v žádném už nebude zůstávání. Kdo se dostane na otevřené volné pole, ať se už nevrací a nestará se už o žádný dům.

17. Kdo Mě totiž vyznává, má Mě vyznávat otevřeně v Duchu a veškeré pravdě svobodně bez domu, přehrady a střechy. Zošklivily se Mi totiž všechny domy. Proto už žádný dům, poněvadž každý je víc a víc domem smrti A vy víte kde je sídlo života, v něm jedině bude věčné trvání. Nehleďte tedy a neříkejte: Podívej se sem, nebo tam. Ale uvnitř ve vás přichází říše života, říše nebe, věčné sídlo Ducha Svatého.

18. Běda všem domům které jsou plny kamenů, plny temna a plny temnoty, v nich sídlí duch smrti, ale život je svobodný ve Mně a musí být takový i ve vás věčně. Amen.

28. listopadu 1841 na 1. adventní neděli odpoledne

Na otázky Ans. H.

1. -Jakub Lorber žádal Ans. H. o otázky, které zodpoví ve jménu Pána.

2. Ó, Pane, co znamená tak časté, vůbec velmi hluboké vzdychání při čtení Tvého Svatého nového, živého slova?

3. Odpověď: Copak znamená prázdné narážení větrů při hladovém žaludku? – Proč škytají, vzlykají děti, které rády jedí, když hned nedostanou velkou dávku chleba? Ale proč jim jej otec nedává?

4. Je dobré pořekadlo, které jsem si poznamenal: neobracej se na koně, ale na jezdce?

5. Odpověď: Přejde na to, jak je jezdec uzpůsoben. Mnohdy by se měl kůň upřednostnit. Ale nejlepší pořekadlo je: Obrát se na Pána, On je totiž koněm i jezdcem zároveň.

6. Po pádu cítím obvykle teprve třetí den zase návrat duchovní síly. Jak bych se mohl rychleji zvednout?

7. Odpověď : Rychleji zvednout? – Kdybys raději nepadal, tak by to šlo nejrychleji. Ale kdo je ještě slabý v hrudi, musí často ovšem těžce oddychovat, až se zase po odporném pádu pozvedne.

8. Ale, kdo po nějakou dobu je dobrý v hrudi, nepadá nebo aspoň velmi nesnadno a zřídka, ale může se ihned zase vzpřímit. Jaká je totiž hrud', takové jsou i nohy.

9. Má se věřit proroctví Buga z Milhasu v Pyrenejích, podle kterého má být rok 1842 pro Anglii a Francii velmi osudný?

10. Odpověď: Jaký je lid takové je proroctví, a proroctví jako lidé. Víc nepotřebujete. K čemu pro hluché kázání a pro slepé hrozné světlo? – mohl by se po tom někdo obrátit?

11. Nechybil jsem, když jsem svému bratru Ondřejovi složil v Tvém Svatém jménu slovo útěchy ve způsobu, jak píše Tvůj sluha?

12. Odpověď: Máš-li víru a lásku, co tě dělá pochybným? Nebo jsi utěšoval svého bratra svým nebo Mým jménem?

13. Smíme Tě, Pane Ježíši, volat i jménem Abedam? Jste-li také z šedého pravěku? – nebo spíše plody z velké doby dob? – Když máte Ježíše, k čemupak ještě Abedama?

14. Nezrcadlí Tvého sluhy zevní zjevení vnitřní podstatu Tvého nehodného služebníka?

15. Odpověď : Ale nikde nestojí, že sluha byl zvolen z továrny na zrcadla, ale sám z temnoty světa, je jen k propouštění světla jako zápalné sklo, ale není zrcadlem. Zrcadlem, ba, živým zrcadlem máte nyní být a dobrým zapalovačem, snadno oheň chytajícím skrze spojené paprsky zápalného skla.

16. Můžeš nám zazlívát, ó, Pane že i my pocítujeme největší touhu – spatřit Tě jako Asmahaele, Emanuela nebo Abedama u nás a blebtat Ti u Tvých Svatých nohou dětsky – prostý dík?

17. Odpověď: Mohou dělat něco takového vaše děti? – jen opravdová láska stojí výš, než všechno nahlížení. Ale už častěji jsem byl mezi vámi viditelný, ale dosud jsem ve Své viditelnosti přijímal jen skromnou almužnu. Rozumíte tomu? Napřed chci být nalezen v srdci.

18. Jaký je nejjistější prostředek – poznávat člověka?

19. Odpověď: Láska, vše ostatní je neprůhledným sklem – Dobře rozumějte. Amen.

20. Který je u vás, mezi vámi a ve vás žije a dělá, že žijete, říká. Amen.

29. listopadu 1841 odpoledne

Na otázky Ans. H.

21. Ó, Pane, jak se může ve zpětném pohledu na spáchané hříchy asi najít čistá blaženost v Tvé říši?

22. Odpověď: To je otázka. – Copak se modlíš v Mé modlitbě, abych ti mohl odpustiti hříchy jako ty svým dlužníkům? – A neříká se v Písmu, že Pastýř opustil 99 ovcí a šel hledat stou ztracenou? Jak to zní dál?, to dobře víš.

23. Jak se liší staré a nové světlo Tvé, to, nejlaskavější Otče, věru nevím.

24. Odpověď. To můžeš přiznávat? Zda je starý a nový Bůh? Ale co čteš v Janovi o slově, že je? Staré a nové se ale nevztahuje na slovo, nýbrž na člověka, který je do sebe přijímá. Tu se ze starého člověka stává nový a pak je tím i slovo nové.

25. Není léčení vodou ze všech léčebných způsobů nejlepší pro onemocnělou přirozenost?

26. Odpověď: Ano, sice, ale zvláště pro trpící přirozenost ryb. Ale pro lidi je ještě prostší a účinnější, snad Mi rozumíš, jakou myslím?

27. Mírné, chladné, svaté vání kolem hlavy – je to Tvá blízkost? Zjev to mé ubohé kapce.

28. Odpověď: Na vání mírné, jemné a chladící kolem tělesné hlavy ti může ukazovat Mou blízkost, to nemůže, ale jedině pokorné, zkroušené srdce. Nebo bys snad chtěl přestavit mezi jemné strašidelné duchy? – Co pociťuješ, pochází od tebe nebo někdy od duchů lepšího druhu, kteří tě obklopují.

29. Výšiny severu čisté zcela zahaleny, co nám měl včera říkat tento obraz

30. Odpověď : Poznání dost čisté, ale láska ne příliš jemná – to ti mírně ukazuje tvůj nahlednutý obraz.

31. Aby nebyl člověk za živa pohřben, čeho mají dbát lékaři?

32. Odpověď: Staráš se o to? Kdo předčasně zemře světu, tohle přece nikdy nezažije. – Ale lékaři mají dbát, aby mrtvé příliš rychle nepohřbívali.

33. Že konečně berlínští filozofové vidí v sobě noc, zda se nemá v toto doufat?

34. Odpověď – Ó, vždy se může v něco doufat, ovšem ne vždy v totéž, také ne vždy v něco dobrého. – Ale zde pro tentokrát není od tvých filozofů příliš v co doufat.

35. Pane. Ty jsi chodil na pustá místa, aby Ses modlil. Není to pro nás pokyn dělat totéž? – Odpověď: Příliš mnohé rady a pokyny vám berou odvahu, zmužilost, proto dbejte jen o lásku, ta má nejlepší podněty, puzení. – Nemůžete konat vše, co jsem konal, ale jen tolik, kolik můžete.

1. Pane, řekl jsi, že jsi byl už častěji mezi námi viditelný. Ale my jsme tě nepoznali. Ale měli bys k nám viditelně přijít, tu nám co nejlaskavěji řekni, jak Tě můžeme poznat, zda na Tvém pohledu, na Tvé řeči nebo na čem jiném.

2. Odpověď: Taková otázka. – Na ničem, než jedině na lásce a ničím, než jedině srdcem, neboť žebrák nemá a nenosí žádné znaky řádu, než jedině znaky holé chudoby.

3. Kdo Tebe Svatý Otče, poznal a nade vše Tě miluje, nepřestává skoro být mužem ženě, dětem otcem? Není pak žena jeho sestrou a dcery a synové jeho sestrami a bratry? - -

4. Odpověď: To se ti už beztak řeklo a věrně projevilo. – Ale znovuzrozený je už v nebi, které je věčným životem a ten přichází z lásky a živé víry z toho. – Co říká Písmo o manželských poměrech a v důsledku toho i o všem ostatním? Co jsi četl? – kde je ten jeden Otec, co je vše ostatní?

5. Odkud přichází ostýchavost a nechuť, odpor k pyšným bohatým a moc majícím, když je v srdci přece s nimi soucit?

6. Odpověď: Je to jako u vzájemné polaritě magnetu, kde se také póly od sebe co možno stále vzdalují. Ale bez ohledu k tomu se přece polární čára neruší. To už spočívá ve věčném řádu.

7. Když nevinná, člověku k požitku sloužící zvířata pociťují při usmrcování bolest, nebylo by lépe, aby se člověk živil jen rostlinnou stravou?

8. Odpověď : Kvůli bolesti zvířete se nikdo neztratí, ale kvůli bolesti bratra, když si ho někdo ve svém srdci nevšimá. Ale svévole je dokonce na kamenech trestuhodná a tím a spíš na zvířatech. Mučitelé zvířat jsou i člověku nebezpeční.

9. Nebyla hrozná bouře a mohutné vichry, které nedávno zuřily v Římě kolem sedmi pahorků, znamením pro pontifaxe maxima?

10. Odpověď: Co se týká místa Zemi na to neodpovídám. Ale dej zuřit moci orkánů a sluncím velkým a jasným vrhat blesky k rozdrobování světů a kovové uši nic neuslyší. Pontifax (velekněz, papež) je totiž kovová modla, - Rozuměj a mlč.

11. Dojdou někdy národy německého jazyka k bratrské jednotě?

12. Odpověď: Zde sotva kdy, ale mnozí na onom světě. Zde totiž až příliš holdují staré lži a ztrnulé lakotě.

13. Není nespravedlivé, že v mnoha zemích jako u nás nesmějí Židé zůstat trvale?

14. Odpověď: Daří se Mně, Arcižidu lépe? Kde nesloužím jako člen obchodu, tu se už dlouho radí o mém vpuštění. Ale, co se děje na Židu, je znamení pro ně. Avšak, co se Židu děje, je hanebnost zpusťování, o které mluví Daniel.

15. Ó, Pane, odpusť mi všetečnost a řekni co nejlaskavěji, jak vypadala Tvá panenská matka, matka plná milostí?

16. Odpověď : Ó, ty žen chťivý člověče, nechtěl bys také na ni při nějaké procházce polosmyslně zevlovat? – Hle, to nepotřebuješ. Ale, chceš-li být úplně čistý, pak se má uspokojit i tvá všetečnost. – Byla veskrze krásná. Rozuměj.

17. Smíme doufat v radost, abychom Tě jednou všichni, kteří tě milovali, viděli, jak jsi chodil na Zemi, jako například Magdalena, Marie z Betanie, Jan, Zacheus, atd?

18. Odpověď : Pročpak jsi v otázce ve své touze uvedl dvě ženy a také jen dva muže, když jsem Se přece mnohem víc stýkal s muži, než se ženami? Hle, to není v pořádku. Mě je milejší, aby se muž ptal na sobě rovného, ale ženám pomáhal v mém jménu, nemyslíš tak jako Já? Ale ti, kteří budou u mne bydlet, proč se nemají vidět a poznávat? Nejsou-li také vašimi bratry a sestrami?

19. Ó, Pane, proč nesměl onen ze zlých duchů, Tvou mocí vykoupený, Tebe následovat?

20. Odpověď : Kvůli Mé lásce, která ho chtěla udržovat, ale ne zničit, neboť očištěné sídlo satana není hned schopné sloužit Duchu Svatému jako sídlo. – Nucené vykoupení není totiž dostačující k věčnému vykoupení, nýbrž jen svobodné, vykoupeným samým osvědčené, totiž svobodné znovuzrození

3. prosince 1841 odpoledne

Proroci a jejich přijímání.

„Kdo přijímá proroka ve jménu proroka, obdrží odměnu proroka. A kdo spravedlivého přijímá ve jménu spravedlivého, obdrží odměnu spravedlivého.“ (Matouš 10, 41).

Ale aby se to pojalo v duchu pravdy, musí se napřed poznat, kdo ve vlastním smyslu prorok je.

23. V rozšířeném smyslu je prorokem každý člověk, když mluví k svému bratru nebo své sestře o Mé lásce a z toho kvůli oslavení Mého jména, které se tu nazývá Ježíš Ukřižovaný. Je totiž psáno. Podá-li někdo žíznivému i jen pohár vody, nezůstane bez odměny.“

24. Může tedy být v tomto smyslu každý člověk prorokem. Kdo ho v mém jménu přijme buď duchovně nebo tělesně, má jako prorok obdržet také buď duchovní nebo tělesnou odměnu. Ale,

kdo ho přijme duchovně a tělesně, toho odměna má být také duchovní a tělesná jako je to u proroka, který v Mém jménu uděloval dary duchovní a tělesné.

25. Ale, kdo je vůči proroku skoupý, skrblý a má kovového ducha, toho odměna bude stejná podle přijetí taky skrovná.

26. Ale, kdo přijímá proroka kvůli zisťnosti, ten už svou odměnu přijal u proroka samého a jinou nedostane.

27. Takový je význam tohoto textu v rozšířeném smyslu.

28. Ale v užším a vlastním smyslu je prorokem jen ten, kdo nemluví a nepíše z vlastních úst, nýbrž jen z Mých Mé čisté slovo. Kdo tohoto proroka jakkoli popírá, nepopírá proroka, nýbrž Mě, neboť takovým prorokem není on ale jsem to Já.

29. Kdo přijímá takového řídčejí se vyskytujícího proroka přijímá, ten přijímá Mě, jak je psáno. A tu, jak se říká dál, Já Sám jsem odměnou proroka a takovou budu i tomu, kdo Mě v proroku přijímá.

30. Ale takového proroka nemá nikdo zjevovat jinak, než jedině ve jménu Toho, v Jehož jménu tu prorok je. Ale běda těm, kteří ho zkracují a pro zisk mu chtějí činit újmu. Věru, to vše dělají Mně, ne proroku. Jim připadne málo z prorokova požehnání, na konci stráví oheň prorokova ducha.

31. A tak je to i se spravedlivým. Ale spravedlivý je ten, kdo je v pravé lásce ke Mně a z toho k bližnímu v užším smyslu. Ale v širším smyslu je to každý bratr k druhému v Mém jménu, přednostně kvůli Mému jménu chudý a pronásledovaný.

32. V pravdě. K tvé nespravedlnosti se přihlédne kvůli přijatému spravedlivému a jeho odměna má být i tvou.

33. Ale běda, přijal-li jsi spravedlivého kvůli zisťnosti. Pravím ti, budeš započten mezi loupežníky a vrahy a bylo by lépe, kdybys ho nebyl přijal.

34. Tak se má těmto textům pro všechny časy časů opravdu rozumět.

35. Jan 12, 27: „Nyní je Má duše zkormoucena. A co dím? Otče, pomoz Mi z této hodiny. Avšak proto jsem do této hodiny přišel.

36. Je pochopitelné, že jsi nemohl Matouše správně pojmout. Nevěděl jsi totiž, co v pravdě prorok je. Ale, o kom mluví Jan, to by ti přece mělo být známé.

37. Kdo a co je Má duše? – Hle, nevidíš-li to ještě, je to Má láska. Nemohla být před nejvěrnějšími dětmi jiná, než jen veskrze zkormoucená, a to až k smrti = až k noci smrti, která všechny děti držela tak tvrdě zajaté?

38. A dále, poněvadž se říká: A co mám říkat? Copak bys chtěl říkat, když tě všechny tvé děti proklínaly a zatracovaly?

39. Hle, v takových případech má i nejčistší láska osten, který se těžko líže. Tak dlouho opovrhovaná láska totiž Boží ne jen lidská, ale i v Boží hrudi. – O tom uvažuj a dobře tomu rozuměj.

40. Proto pak zůstal v Boží hrudi ještě jen jeden pocit, totiž – otcovský pocit – ten měl vzít lásce osten. A Otcovský pocit se dotkl opovrhované zmírané lásky a ta opak v tomto pocitu

mluví : Tvá vůle, proto jsem do této krajiny přišel, bych byl Otcem všem, kteří ke Mně zavolají: Abba.

41. Rozumíš nyní textu? Tak mu máš rozumět a Boha velebit. Amen.

4. prosince 1841.

Proudy živé vody.

42. (Jakub Lorber) Dnes ráno jsem v sobě našel: „Nesluší se, aby ženich myl nevěstu. Nevěsta se musí mýt sama.“ Neudělal jsem tím, ó, Pane, dobrý nález?

43. Ovšem – a může to dělat také dobře, poněvadž jí ženich dává k tomu přitékat celé proudy živé vody. Rozumíš tomu? I tobě je živá voda, ale musíš jí používat v celém domě. Amen.

8. prosince 1841. ráno

O zármutku pro zesnulé

44. O, Otče Emanueli, pošli ze Svého nejlaskavějšího srdce Svým sluhou co nejlaskavěji Otcovské slovo našemu bratru Karlovi, jehož duše je zarmoucena kvůli smutnému stavu jeho strýce, stíženého mrtvicí. Tvá nejsvětější vůle se děj. Amen.

45. Ano, tak je to nyní s velmi mnohými lidmi, jako to bylo už i v řídkých výjimkách od doby Adama, že jim byly uspávací útěchy milejší, než vnitřní probouzející lehké bolesti. A tak je to ještě i ve zmíněném stavu s tebou bratře Karle. Poněvadž jsi mě ty i tvůj bratr A. H. W. požádal o útěchu, chci ti také pravou útěchu dát a při tom ti ale ukázat i správnou cestu k ní a když budeš chodit, tak ji snadno neztratíš, totiž útěchu. A najdeš-li ji také, tu ti bude přece snadné i shledání. – Ale s útěchou ti nechci podat nápoj ke spaní, nýbrž k probuzení, ba pravý probouzející nápoj k věčnému životu.

46. A tak slyš a poslouchej srdcem, co ti nyní Já tvůj nejlaskavější Otec řeknu: Hledáš-li útěchu, přijď jako vždy pln lásky a důvěry ke Mně. Svému Svatému dobrému Otci, ba, ke Mně, k Svému Ježíši přijď a budeš vždy nalézat dokonalý utěšující klid pro své snadno snesitelné pohyblivé srdce.

47. Ve svém srdci jsi pln úzkostlivé žalosti, že se tohle stalo tvému strýci, ale víz a poznej v sobě, že to je Má vůle a Můj řád. Jako jsem totiž určil čas a následné tělesné vyrození dítěte z mateřského těla, tak jsem jistě i s nemenší láskou učinil opatření, kdy má být živý Duch vzat z těla smrti a být postaven dokonale svobodný.

48. Když nyní víš, že vše toto pochází ode Mne a také věčně nikdy nebude moci pocházet od nikoho jiného, než ode Mne, jak můžeš ve svém srdci truchlit a být malomyslný ve své duši, znáš-li Mě. Svého a jistě i svého šťastného strýce nejlaskavějšího, Svatého nejlepšího Otce? – Myslíš si, že ten, pro kterého tvé srdce naříká, snad trpí nějakou žhoucí bolestí nebo, že je mrtvý? Ó, věř Mi věrně v srdci, že nejlaskavější Svatý Otec nemá žádnou radost na bolesti dětí a k mrtvým nepřichází žádné živé slovo jako i nekonečně těžko pro mrtvé, než jedině jim už dané slovo, které je soudí. Ale nyní ti živým slovem říkám, že tvůj strýc je už nesčetněkrát šťastnější, než ty a všichni tví bratři, kteří ještě chodí po mrtvé půdě Země.

49. Nemáš truchlit proto, ve svém srdci, že chci vzít tvého strýce k Sobě. Nebo bych mu měl snad dávat umírat kolem a s mrtvým tělem jako Kahinovi? Nebo bys snad chtěl pro něho slyšet kletbu z Mých úst, aby žil věčně na Zemi pro smrt (k smrti)?

50. Věř Mi jen opravdu pevně a nepochybně: Koho způsobem tvého strýce nakonec navštívím, ten je navštíven živým ohněm lásky. Staří v pravěku říkali takovému druhu smrti Boží úder nebo Boží smrt. Ano, je to tak, neboť loučící se už ani zde necítí nejmenší bolest a náhle se probouzí z tohoto pozemského snu života dokonale do nejjasnějšího života ducha.

51. Ale u tohoto druhu přestupu je třeba brát zřetel i k tomu, že je i takový druh přestupu nepravý, špatný, a to, způsobený pošetilým požíváním všelikých pamlsků a hýřením v pití a cizoložství. Tu Se zachovávám jako u sebevraždy. Všichni totiž hýřilové, hejskové, pijani a cizoložníci se sami usmrcují a smrt si sami zaviňují. S těmi nemám nic co činit, poněvadž si sami svou vlastní smrt krmili, aby je pak k povinnému díků činění měla přijmout rychle a mocně do své náruče.

52. A pak je i odměna práce přiměřená. Ale tento způsob není Boží úder k životu, nýbrž smrtelný k smrti a je veskrze úzkost trápící a bolestivý často až do hrobu při nejúplnějším pozorování samé smrti a všech pomíjivých vnějších věcí.

53. Ale, poněvadž jsem ti v této řeči nazýval tvého strýce šťastným, tak přece nebudeš to zlé snad vztahovat na svého strýce?

54. Ale říkám ti: Vůbec se nestarej a těš se ve Mně, zda se tvůj strýc zase vrátí do domu smrti nebo už bude zůstat úplně u Mne, poněvadž už nebude nikdy potřebovat – sídlit často dost malomyslně v ústavu choromyslných. Slyš totiž dobře a rozuměj v sobě – Já, Tvůj všemocný a nejlaskavější Otec, Já Tvůj milovaný Ježíš to tak chci. A jak to chci, to bude přece jistě asi nejlepší? Nevěříš tomu tak ve svém srdci ve Mně? Ó, věř tomu, neboť je to opravdu tak.

55. Ale, že jako jiní lidé pociťuješ bolest při loučení s blízkými příbuznými, i to je v řádu zdůvodněno. Ale byla by tu lepší bolest z radosti, než nevděčná bolest z truchlení, smutku. Bolest z truchlení se skoro rovná oné bolesti ze závidi spravedlivých dětí otce, který z převeliké radosti připravil velkou hostinu, když se k němu zase vrátil domů ztracený syn. – Rozumíš tomu dobře?

56. Zármutek většiny lidí pro zesnulé je ale ponejvíce i truchlení ze zvyku, poněvadž lidé truchlí nejvíce pro ty, na které si jejich srdce už od mládí zvyklo. Ale každá zvyklost je bolestivá pro toho, který ji musí opustit. Jak nemá být pak bolestí srdce:

57. Ale bez ohledu k tomu není smutek truchlení ctností a je bližší sebelásce, než Mně. Kdyby totiž byl zármutek ctností, tu by musili lidé truchlit pro každého zesnulého bratra a každou zesnulou sestru, poněvadž jsem přece všem Jedním a Týmž Otcem. Ale tak to není a proto příbuzní pro příbuzné pociťují také víc zármutek ze zvyku, než zármutek ze ctnosti.

58. Ale říkám, že nechybuj nikdo kdo truchlí. Ale, kdo Mě správně poznal ve svém srdci, nebude nikdy truchlit. A tak poznej i ty Mě. Svého všemocného, nejlaskavějšího Otce. Mě, Svého Ježíše, v srdci, tak jsi našel nejjistější útěchu, plnou všeho života v sobě pro všechny věčnosti. Amen. Považ, odkud je toto slůvko a budeš radostný v srdci.

30. ledna 1842

Krátké pohledy na podstatu železnic.

1. uvažuj o bodech přesně a zlé budeš vidět zavázanýma očima a vůbec snadno plně chápat.

2. Jak velký je rozdíl mezi ubohým nuzným lidstvem a bohatými hodovníky, lichváři a pak i oněmi bohatě a dobře zámožnými, kteří přece ještě aspoň stý nebo někdy dokonce padesátý díl svého srdce vyplnili láskou k bližnímu? Pravím ti, že je rozdíl sotva jako sto k jedné. – Ale řekni Mi, kdo bude pak při tomto velkolepém průmyslovém rozvětvení získávat? – převelká část chu-

doby a nouze jistě ne, ale vůbec ani ne dnes ten lépe smýšlející občan venkova, ale jediné jen samolibý, požitků a nádhery chtivý hýřil v pevném svazku se ziskuchtivým lichvářem, a proč?

3. Kdo krávu platí, tomu patří i mléko, je už prastaré přísloví. – kdo staví tuto dráhu? Pravíš: Stát a pomocí těch, kteří už mají tak mnoho lichvářského bohatství, že státu k tomu účelu půjčí sumu, kterou nechci vyslovit. Dobrá, - „Ale, co musí udělat stát oproti tomu? Pravíš: Musí jim vydat dobře zúročitelné dluhopisy a jejich půjčku zajistit na život, smrt, požár a vraždu. – Také zas dobře. Ale, kdo konečně bude velkou půjčku se silnými úroky zpět splácet? Ó už zde krčíš rameny. – Ba, máš pravdu, že krčíš. Ale pak přijde i doba, že budou mnozí ohromně krčit rameny a konečně celým tělem. A zcela začnou zvláště se u mnohých začne krčit žaludek a naříkat na svou velkou prázdnotu.

4. Protože krčíš rameny chci ti odpovědět : Aby si pak s klidným svědomím mohl jako Pilát umýt ruce, když se brzy stanou takové dráhy červotočivé, tu je bude muset už dříve při zdravějším dřevě předat rukám lichváře skoro celé za vlastní. - -Pověz Mi, kteří chudí a nuzní snad z toho něco získají, když ostrozubý lichvář bude nenasytně hlodat na mrtvé kostře a nenajde už maso na dutém zubu? Ale ty si myslíš: S počátku bude tato kráva dávat tak mnoho mléka, že se z jeho přebytku bude moci i všem pomáhat.

Ale pravím ti a ptám se tě: Neviděl jsi ještě nikdy v létě chytat mouchy? Předloží se jim libě vonící jídlo a smísí se s jedem. Ubohé roje much se radostně sytí libým pokrmem, ale nemusím ti říkat, co přijde pak.

5. Tak to půjde pak i ve vnějším tělesném občanském ohledu a ještě nepoměrně víc ale teprve ve vnitřním duchovním ohledu. – Pravím ti : Tato kráva se předá jen lichváři, který ji také náležitě vydojí a chudému se nedostane ani syrovátky. Ale dojde k tomu, že konečně bude muset chudý podat krávě všechno své krmivo, když jejího mléka bude stále víc ubývat, aby byla pro lichváře zase mlékem bohatá. – Ale ujišťuji tě, že této krávě nebudu nikdy žehnat, poněvadž je ve chlévě lichváře.

6. Ale , jak nyní obchodník volá: Šťastné jsou krajiny, kde se jezdí po železnicích, právě tak bude vůbec brzy žalostně úpět. – Vaši nejkrásnější volové se vyvádějí ven, ale vy budete za vysokou cenu hlodat na hubených skopcích.

7. Vaše dobré víno se bude požívat venku, ale vy se za to budete moci posilovat ze stok, a to draze. Vaše krásné ovoce a obilí se bude stravovat venku a vám se to nenahradí. Vaše dřevem bohaté hory se obnaží, ale Já proto zimu nezruším. Z vnějšku budete sice levně a snadno dostávat sukna všeho druhu a jiné oděvní látky, ale občané vaši chudší země budou naříkat, plakat a mnozí se chopí žebrácké hole a mnozí budou pro neschopnost – splácet dluhy – zavřeni do vězení a tam klít.

8. Mnozí budou moci dělat v kratší době dokonce daleké cesty a velmi snadno navštěvovat dovadla, plesy apod. v jiných městech. Bude docházet k pravému setkávání zábav a radovánek všeho druhu (všemožných), Ale co a kolik z toho budu získávat Já a Má říše, to je zcela jiná otázka. Přepych všeho druhu, nové světské potřeby, pýcha, vypínavost, nádhera, zlé cizí zvyky, nemravnost, cizoložství, zapomenutí na Boha, sebeláska, ziskuchtivost, žravost, obžerství u hodovníků, nepatrné cenění si vlasti, necenění si všeho toho, co se týká Mne, chladnokrevnost vůči chudobě bratrů, dokonce ani necenění si všech státních zákonů, mají-li se snad vztahovat na omezování ziskuchtivosti, z toho všeobecná nespokojenost. Ale o dalších krásných následcích z toho pro nyní ještě pomlčme. – Ale zkušenost o tomto prázdném přijímání vám předá teprve potvrzení s krvavě – rudým podpisem nesčetných chudých.

9. Jak je podle toho takové průmyslové podnikání a teprve konečně jeho zdar u Mne zapísán, si můžete velmi snadno představit.

10. Apoštolové přenesli Mé slovo bez železnic do všech zemědělců. Byl to přece jistě nejdůležitější člověk pro každého člověka, kterému něco záleželo na Mně a věčném životě. A Mí vy-

volení přicházeli ke Mně a nacházeli Mě jistě bez železnic. Ale, kdo ví, k čemu všemu ještě železnice budou sloužit? Dosud sice ještě na všech Mých nebiích železnice nejsou, ale mohlo by snadno být, že na konci dám Sám nebe takto čistě železnicemi protáhnout pro budoucnost, že bude zas zcela kovové jako v době Noema a Lota.

Ale pak i Svě nyníšší Loty vyvedu z měst a městům dám díl Sodomy a Gomory.
Tomu dobře rozuměj. Amen.

8. února 1842 od 16 do 19 hodin.

Tři texty Písma.

11. Píšící Marie, Vilma a Paulina H.

12. – Skutky 12, 8 : Tu mu řekl anděl „Opásej se a zavaž si opánky. On tak učinil. A pak mu řekl : Oděj se a pojď za mnou.“

13. Marek 6, 51 : „A On vstoupil k nim na loď a vítr se utišíl A oni se nad míru divili.

14. Skutky 20, 10.: „Pavel k němu sestoupil, položil se nad něho, objal ho a řekl : Nermuťte se, však jeho duše v něm ještě je“.

15. Sluha Pána o tom diktoval toto

16. Oku člověka se zdá někdy jako náhodné, když na podzim větřík snese na hromádku listů z různých stromů a rovněž tak se ne zřídka setkají docela cizí lidé, že se to zevně zdá nepochybně jako náhoda. A tak se to i zde zdá jako náhodné, že jste si, Mé dětičky, zvolily tři různá místa, kde každé z nich je jiného původu. Ale není to tak. – Že tyto dříve zmíněné listy větříkem nuceny, utvořily hromádku, tři vzájemně cizí lidé tvoří přátelskou společnost a tak i tato tři různá místa Nového zákona, v tom tkví už od věčnosti Mnou dobře promyšlený a dobře řízený řád.

17. Co je asi víc, hluchý vrabec na střeše, jalový vlas na hlavě nebo tři věčným životem naplněná místa z Mé knihy?

18. Ale, když Se už starám o hluchého vrabce a co nejpřesněji spočítám jalové vlasy na hlavě každého člověka v každém okamžiku, aby bez Mé vůle nespadol ani vrabec se střechy a ani vlas na hlavě se neviklal, oč víc Mi pak záleží na tom, co vám prospívá k věčnému životu. A tak se podívejme, jak se tato tři různá, vámi zvolená místa, zcela dokonale řádně k sobě hodí.

19. Poněvadž Můj apoštol byl zajatcem a ve vězení živou vírou jakož i svou velkou láskou jako zajatec Mě chválil, velebil a volal Mé živé jméno, ve kterém spočívá skryta největší síla, moc a mohutnost, tu jsem k němu poslal ihned posla nebe, aby ho z vězení osvobodil. Nyní si dobře zaznamenejte: V podobném vězení je více nebo méně každý dobrý křesťan, vytrvalý vyznavač Mého slova a Mého jména ve svém srdci.

20. Svět je jako toto vězení a do tohoto temného vězení vám bez ustání posílám vykupující posly z nebe. A tito poslové mají až dosud jeden a týž příkaz (pověření), aby ke všem zajatým volali. Opásejte se sebezapíráním a přivažte si podrážky pokory na své nohy a pak se oblectě do šatu nevinny a lásky a konečně : Následujte Mě odvážně a s útěchou na úzké cestě a úzkou branou z temného a smrti plného vězení světa. Ti, kteří jako apoštol ihned ve všem následují volání nebeského posla, ti budou také ihned z tohoto vězení úplně osvobozeni a rovněž tímto poslem vedeni na břeh velkého moře slitování a milosti, tu uvidí velké vlny tohoto moře narážet a bít na břeh, tu na ně čeká loď převozu do věčného života. Bude je ovšem ještě asi zachvacovat velká bázeň, když vidí, jak velmi se ještě nad vlnami svatého nekonečného moře Mého slitování a milosti loď, pro ně připravená, kymácí. A šumící vítr nad vlnami bude neméně naplňovat jejich srdce třesoucí se bázni.

21. Ale, když pak, poslem vedeni, vstoupí do lodě a uvidí mě Samého přicházet k nim na loď a jak se ihned vítr utiší a moře se uklidní, jak velmi nadměrně se podiví, že už našli nejpilnější a nejblaženější věčný život tu, kde se domnívali, že jim hrozí ve velké úzkosti a bázni, zánik jejich bytí.

22. Takto bychom měli už dvě místa k sobě přizpůsobená, jako bychom byli už od věčnosti navzájem spojeni.

23. Tak se chceme i nyní pokusit – dokonale přizpůsobit k těm dvěma předcházejícím třetí místo. Ale, abyste mu mohli i prospěšně rozumět, musíte napřed ještě věnovat pozornost stavu na lodi.

24. Stav na lodi, a to v přítomnosti Mne Samého se rovná nebo je spíš stav celkového zkroušení před Mou nekonečnou Boží svatostí. Ač je tento stav pro konečné získávání nejsvoobodnějšího věčného života nevyhnutelně nutný, tak tu přece ještě jako poslední zůstává, aby člověk vše světské v sobě umrtvil = všechny myšlenky, všechny žádosti, krátce – vše až do posledního halče opustil. Ale, co ho nyní zase oživuje? To nám říká třetí místo: Pavel, který tu je učitelem lásky = lásky, život probouzející = Mne Samého, sestupuje k němu, pokládá se na něho, zcela ho objímá skrz naskrz a při tom říká ostatním bázlivým, kteří tento poslední pád ještě neudělali : Budte klidni a nebojte se. Vidíte, že jeho duše, která je naplněna Mým Duchem věčného života, je ještě úplně v něm a bude i nadále věčně zůstávat v klínu Mé nekonečné Otcovské lásky

25. A vidíte, že se věc takto má a tento druhý a poslední stav je nutný, můžete tím zřetelně poznat, že, vstupuje-li někdo na jednom břehu do lodě, chce přece jistě plout k cíli na opačný břeh. Ale tento stav je poslední cílový břeh, kterého má jako apoštol dosáhnout každý poctivý křesťanský bratr. Kdo totiž tohoto posledního břehu takto nedosáhne, ten také jednou nebude přijat do Mého Otcovského klína.

26. Nyní vidíte. Mé milé dcerušky, jak se krásně a jistě řádně hodila k sobě tato tři místa, a to tak, že k dosažení věčného života musí zůstávat věčně nerozdělitelně pohromadě, že ano, to se vám snad líbí?

27. Ale nyní vám také pravím: přizpůsobte i vy tato místa živě k svému životu, pak v přeplněnosti zakusíte, jak jsem Já, váš pravý svatý Otec vůbec dobrý, láskyplný a milosrdný. Mé požehnání s vámi všemi. Amen.

13. února 1842.

On musí růst ale já se menšit.

28. Píše Anselm H.

29. Sluha Pána diktuje o Janovi 3, 30: „On musí růst, ale já se menšit.“

30. Tento text se zdá většině mnohých snadno pochopitelný. Ale nikterak to tak není. Tento text se teprve pak úplně pochopí, když někomu přešel do činného životního chování. Ale bez ohledu k tomu má zde následovat pravé porozumění tomuto textu.

31. Ale, aby se tento text důkladně pojal, musí se nejprve do vědomosti jeho vnitřního pocitu přinést, kdo je především Jan nebo Já a kdo podle tohoto je vlastní On, Který tu má růst a já ubývat.

32. Jan je obraz vnějšího člověka, který potřebuje pokání a to je jen živé obrácení člověka od světa k Bohu. Tak i Jan pokání kázal, aby lidé odložili své světské a měli obláci duchovní. On sám byl vzorem (obrazem) nejpřísnějšího pokání.

33. Co je podle toho u lidí Jan? Jan u lidí je vlastní, správně utvořené já nebo život těla, když Duch a duše ještě nežijí pro sebe, nýbrž pro tělo. Zde si asi může mnohý pomyslet: Takový život přece nemůže být pravý, správný. Mně příjemný. Ale v přírodě a řádu všech věcí to není jinak možné. Aby se tato pravda plně poznala, smí každý obrátit své oči jen k rostlinstvu a najde docela zřetelně to je On.

34. Pozorujte jakýkoli květ, co bude z plodu, neodejde-li květ a neuvadne? Zde vizte to já a On. Když květ už zcela odpadl a tělo plodu a vlastní číška, ve které plod leží ukryt, přibírá a roste, tu se vidí ještě velmi málo z vlastního vnitřního plodu, ve kterém je On uzavřen. Ale když číška jako toto druhé tělo začne také ubývat, když tedy usychá a tím se stává mrtvá, pak teprve roste a zraje v tom poměru, jak vnější já ubývá, vnitřní On, Který je živým plodem.

35. Nyní vidíte, že zde musel napřed působit život duše a Ducha zevně, jak to ukazuje květ a číška plodu. Ale, že nemohlo zůstat u tohoto zevního života, to jste mohli dobře pozorovat na zvednutí květu a konečně i číšky. Chápe-li někdo správně toto podobenství, tu mu nebude vůbec asi příliš těžké – najít Jana v sobě.

36. Ale Jan je takový : Když někdo čte od začátku až do konce slovo, tu přece napřed četl očima, pak ústy a tak i ušima. Když to dělal velmi pozorně, tu duše a Duch byly zaměřeny na venek a všímaly si těla, jak toto slovo podle písmen do sebe přijímalo. Není to květ? Ale, co se děje pak, když se slovo přečetlo? Podívejte se jen na květ, jak jarní dech začne pomalu pohybovat jeho kalichy. Nepadají tu oplodňovací vnější prášky s vnějších mužských květních nitěk na ženská květní vlákna, čímž se pak teprve vkládá nový zárodek života k tvoření vlastního plodu do sotva viditelného vznikání číšky?

37. To je přijímání slova do vnitřního pocitového života. Když se tu slovo zakořenilo, tu začíná růst a zvětšuje se a takto tvoří napřed tělo a to je tělo pokání, do kterého přešlo vše vnějšího těla. Toto tělo je pak vlastní Jan.

38. Ale nechtěl by se tu někdo ptát, proč má pak také zas toto ušlechtilé tělo začít ubývat a čím je pak On, Který má růst: Když slovo vyrostlo v životě pocitu, co se stává živé nebo jaký cíl má pocit? Může si pocit dobře stačit? Nebo nemusí mít jiný předmět k uchopení, aby do něj konečně zcela přešel?

39. Abyste toto zase důkladněji pochopili, dám vám jiné podobenství. Nevěsta dostane z daleké země dopis od svého ženicha čte každé slovo. Ale když dopis pročetla, tu se také ihned utvořila z tohoto slova bytost – totiž pocitový člověk jako její ženich a do tohoto člověka nyní přešel celý její květní život vnější, a to tak, že nyní žije jen v tomto druhém člověku, dýchá, myslí a cítí v něm.

40. Tento člověk je podle toho také Jan v nevěstě a ten jí svým kázáním pokání nutil odvracet se a odtahovat se ode všeho jiného světa a spojovat se s tímto novým člověkem v ní. Ale táž se dál : Spokojí se nevěsta s tímto v sobě utvořeným člověkem, který přece stále ještě dělá já? Ne, ale začne v tomto novém člověku vůbec brzy pozorovat živý plod lásky – velmi mocný k tomu On, a to tak, že v této lásce přejde k tomu On. Z tohoto On se bude její žádost (touha) vyslovovat stále živěji a živěji po vlastním, on se nikdy neuklidní, dokud skutečný on nepřijde a ona se s ním dokonale sjednotí.

41. To je také případ se slovem v člověku, poněvadž napřed přešlo do živého pocitu. V novém pocitovém člověku nedojde ke klidu, dokud nenajde v sobě velké a svaté On. Ale, když toto On v sobě našel, řekněte a sami posuďte, nebude chtít úplně do tohoto On přejít? Vždyť se to zakládá v přirozenosti všech věcí a mezi nimi a člověkem není jiný rozdíl, než, že se u věcí toto díť musí, ale u svobodného člověka je to libovolná podmínka jeho života.

42. A tak musí já ubývat, aby On v člověku rostl. A když já neubude tu přejde vše do vnějšího – do kůry, květu a číšky, ale plod života se nikdy neobjeví.

43. Do půdy můžete sice rozsypat nejkrásnější květiny, ale nikdy z nich nevzejde plod všechny v půdě zajdou. Ale, vezmete-li zralé semeno a vložíte do půdy, tu se přece viditelně přesvědčíte, že do tohoto semena musel přejít dokonale celý vnější život. Kdyby to tak nebylo, jak by pak zase ze semena mohla vzejít stejná rostlina, stejný květ a stejné vše u dřívější rostliny?

44. Když o tomto správně uvažujete, tu i dokonale dobře nahlédnete na tento text Písma, který zní : Kdo svůj život miluje, ztratí jej, ale, kdo z něj prchá, udrží (zachová) jej. Tak se zde Janem v každém člověku ukazuje druh a způsob, jak se ze života prchá. Chovejte se podle toho, dávejte svému já ubývat, tak budu i Já ve vás růst a přibírat do nekonečného, jak vás zde v základu poučuje tento text Písma Amen.

20. února 1842

Pokoušení Pána na poušti.

Lukáš 11, 1 – 13.

1. Píše Ans. H.

2. Hle tu jsou zase velmi snadná místa Písma a vy jim nerozumíte. Ale proč jim nerozumíte? Poněvadž ještě neumíte zacházet s velkou knihou výkladů slov života a to je jediné láska. Kdybyste mohli správně pojmut podstatu lásky, vpravdě by nebylo až do středu Země místočko jako zrníčko písku, aby se vám nechtělo ihned představit jako dokonale odhalený svět. Avšak snáze se rozhazuje, než sbírá. Vy jste ještě silně zahloubáni v tom. Kde se paprsky rozptylují. Ale jen v ohnisku je podstata dokonale po ruce, v rozptýlenosti je jen atomově malá.

3. Tak se i slovo Pána dává písmenem v rozptýlení světa a v tom nemůže nikdo dobře vidět ohnisko slova. Ale, když někdo začne v sobě toto rozptýlené slovo shromažďovat (sbírat), tu tím vede všechny tyto rozptýlené duchovní paprsky k jednomu společnému bodu ve svém srdci. A tento bod je ohniskem a zapaluje vnímavé srdce v lásce ke Mně a plamenem lásky pak osvětluje velké tajemství Boha v sobě samém. Ale co je toto tajemství Boha? Nic jiného, než věčná láska. Ale, co je tato láska? Je Duch Boha v člověku, kterým jediné přichází všechn život. A zvláště věčný život člověka. Když nyní víte, že Duch Boha není nic jiného a nemůže být, než věčná láska v Bohu, tu máte v sobě už ohnisko, jímž máte hlubiny Božství osvětlené a můžete na ně pohlížet. –

4. Copak jsou hlubiny Božství? Je to rozptýlené slovo Boha v písemném smyslu před vámi a v něm nemůže nikdo bez Ducha Boha vyzkoumat vnitřní smysl nebo hlubiny Božství. Samo přece už ve světských věcech říkáte, že láska je zlatým klíčem, před kterým není jistý žádný zámek. Toto staré, ve vaší době už spíš zašlé přísloví je pravým hlasem lidu a hlasem Boha. Láska je totiž opravdu ten klíč, prostřednictvím kterého může každý pronikat dokonce až do středu Mého srdce.

5. Poněvadž nyní toto víme, pokusíme se, zda tento hlavní klíč také neotevře předložené tajemství Mého slova ústy Lukáše.

6. Ale musí předcházet místo pro osvětlení všeho ostatního. A to zní : „A Duch Boha na něho viditelně přišel.“ (Lukáš 3, 22; Matouš 3, 16; Marek 1, 10). Těchto málo slov je klíčem k celému tajemství předložených míst. - - Takto je to porozumění :

7. Až do této doby byl Ježíš člověkem, kterého Otec vychovával zcela dokonale pro Sebe. A tento člověk Ježíš byl Synem Boha proto, poněvadž Mu Bůh dal pro Své nejvyšší přijetí bezprostředně zrození pannou. A se Své nejvyšší strany mu i Sám dal náležitou výchovu. Tak byl

tento Ježíš až k tomuto prvnímu časovému bodu vystoupení jen neznámým slovem Boha, které se stalo tělem a musel Se jako člověk svobodně činně jako každý jiný člověk nejkrajnějšími sebezapíráními co nejdůkladněji připravovat k plnému přijetí Ducha Boha.

8. I On Se musel odebrat k řece Jordánu, kde Jan kázal největší díla pokání, jako by byl jedním z mnohých hříšníků. A tak Se Ježíš jako věčně nejčistší Bůh – člověk jistým způsobem Sám pokořil, že Sám vstoupil do zástupu hříšníků a dal Se jako oni pokřtít pokáním. Ale, co se nyní děje při tomto Jeho prvním největším pokoření?

9. Duch Boha přichází viditelně na Něho = láska Boha věčného Otce zaujímá nyní plné sídlo v člověku Ježíši a vyslovuje Se také při tomto jednání každému zřetelně, když shora posílá k uším každého slova: „Tento člověk Ježíš je Můj milovaný Syn, ve Kterém mám zalíbení = se Kterým Se nyní na věčnost nerozdělitelně spojuji v Jedno. Tohoto člověka Ježíše máte od nyníška následovat. A Jeho slova slyšet.

10. Zde je Ježíš Jedno s Otcem a to tak, že mezi Ním a Otcem už není rozdíl. A toto dokonalé Jedno je přece nemožně něco jiného než láska, ale ne nějaké rozptýlení, láska je totiž sjednocení, které se zde děje viditelně pro každého a nemůže být nikdy rozptýlením, ve kterém není věčně nikdy myslitelné sjednocení.

11. Když s pak praví : „Ježíš byl Duchem veden na poušť, tak to bude přece asi znamenat: Nejvyšší láskou byl Sám ze Sebe puzen, veden do pustého světa lidstva. Když se praví : „aby byl pokoušen satanem,“ tak je tu přece s předpokladem lásky vůbec snadno k porozumění a jinými slovy neříká nic jiného, než, že tato věčná nekonečná láska i nejzatvrzelejší ze Sebe nevyklučuje, nýbrž Se mu Sama ukazuje, aby i ono mohlo poznat, že v Bohu není nejvyšší vypínatost, jak se lidé mylně domnívají, ale že v něm sídlí jen nejvyšší pokora.

12. Ale, čím mohla věčná láska ukázat satanovi, že v ní je doma nejvyšší pokora (že je jí vlastní)? Tato otázka si ze sebe odpovídá, když satanu připuštěná tři pokušení jen poněkud osvětlíte duchovně pozorným okem.

13. Bůh člověk Se z lásky postí a dává k Sobě přijít velkému hladu a při prvním pokušení pak ukazuje, že Se pravá láska může i při největší vlastní potřebě vůbec dobře zapírat a jakékoliv slovo lásky pro udržování všech stvořených bytostí je jí víc, než samo vlastní sycení. Proto se v odpovědi ukazuje „Nežije člověk jen z chleba, nýbrž spíš z jakéhokoli slova z úst Boha lásky.

14. Kdo zde neuzná, co Duch Boha představuje Svému protivníku a odpadlému co nejpochopitelněji, když mu ukazuje cestu k obrácení a říká mu v Duchu : Hle, zde je místo i pro tebe, přijmi lásku ze Mne a opusť tvrdý kamenitý chléb světa, tak budeš i ty žít.

15. A zas při jiném pokušení, kde protivník ještě jednou zkouší pokoru v Bohu – člověku, se mu oznamuje, že i on je láskou povolán – pokoru v ní zkoušet, ale za to raději jí sám sloužit.

16. A zase při jiném pokušení se jeho dílo tvrdě odmítá a ukazuje se mu, že se má obrátit a má Bohu sloužit a ne Ho pokoušet.

17. Kdo zde bude asi tak slepý a nebude chtít vidět, co zde chtěl Duch Boha bez nejmenšího omezení svobodné vůle Svého protivníka způsobit, když mu zde ukázal, že Ho jen nejvyšší láska k němu vedla? A pak mu ale i na straně nejvyšší lásky ukázat, mluvila rovněž tato láska, že není v řádu a je nemožné, aby bylo, že by Se Bůh mohl pokořovat před jedním ze Svých tvorů, ale, že to musí být vždy opačně.

18. Když tohle jen poněkud náležitě promyslíte, tu se už nebudete moci zase tázat, co se rozumí Duchem Boha a jak a proč Ježíše vedl do pouště.

19. Ale mohli byste se ptát, jak se tato událost vztahuje na nás? Tato otázka se rovněž snadno zodpoví, pozorujete-li jen trochu poušť svého života : Jak Se Svou Otcovskou láskou dávám vést do této vaší pouště a tu Se musím často vůbec dlouho postit a dlouho v největší nuznosti a bídě čekat a vytrvávat a být vámi, tvrdými protivníky častěji pokoušen víc, než třikrát, až se stanou duchové vašeho srdce anděly, aby Mně pak začali sloužit.

20. Všiměj si tedy také každý slov, která jsou v těchto třech pokušeních zaměřena k satanovi. Každý člověk je napřed totiž satanovým nevolníkem, než se stane vlastnictvím Mé lásky. Ale, aby se tím stal, přicházím ke každému do jeho vlastní pouště Duchem lásky a dávám Se jím dlouho všelijak pokoušet, aby tím měl poznávat Mou nekonečnou lásku a největší pokoru. Ale, kdo bude setrvávat v chování jako Můj pokušitel v poušti, jaký div bude, když na konci bude muset i on slyšet z Mých úst slova: Ustup ode Mne, satane. – [Toho si dobře všiměj-te a přemýšlejte o tom ve svém životě, tu budete mít život jedním a týmž Duchem Boha věčně. Amen](#)

26. února 1842 od 16 do 18,45 hod.

Judská knížata a Pán.

21. Píšíci: Marie , Vilma, Paulina H.

22. Ozeáš 5, 10 : Judská knížata jsou jako ti, kteří posunují hranice, proto chci na ně vylít Svůj hněv jako vody.

23. Amos 7, 6: Tu bylo Pánu také líto a Pán pravil : Nemá se také tak stát.

24. Micheáš 4, 6: V téže době, mluví Pán, chci shromáždit chromé a odstrčené a které jsem trápil.

25. O tom nám dal Pán Svým sluhou toto vysvětlení.

26. Abyste mohli těmto textům správně rozumět, jsou zas už vážně velmi důležité, tu musíte napřed vědět, co se rozumí judskými knížaty a pak zas i výrazem: posunout hranice.

27. Zde se knížaty nemyslí královští potomci, ale takoví lidé, kteří mají Mé slovo buď podle prorockého způsobu vnitřně živé nebo podle kněžského způsobu podle písmen.

28. Když pak jacíkoli majitelé Mého slova s ním jednájí svou svobodnou vůlí v té či jiné části Písma samolibě proti Mému Božímu úmyslu podle svého vlastního dobrozdání, když ti první k Mému slovu přiměšují své vlastní a ti druzí převracejí smysl slova, které je psáno, panovačně a zjištěně a světské, tu posunují hranice = meze Mého věčného řádu, proto pak svůj hněv na ně vylévám jako vody, když se neodeberou do ustanovených mezí Božího řádu.

29. Ale co je tento Můj hněv?, který na taková judská knížata nebo zjištěně majitele Mého slova povždy jistě vysypu, vyleji jako kalné vody? Je to vždy dostavující se úplná slepota jejich srdcí, proto tu jsou pak jako šílení, slepí a svým zatvrzeným srdcem nepocitují, očima zdánlivě otevřenýma nic nevidí a ušima nic neslyší a nerozumějí, co tu je Ducha lásky a všeho života z ní. I když vnějšími tělesnými smysly čtou Mé slovo, tak přece jen z toho ničemu nerozumějí, proto jsou v mém hněvu.

30. Mé milé dětičky, v dnešní době je vůbec mimořádně mnoho takových judských knížat, až dosud se nad nimi smilovávám, tím se rozumí Má trpělivost, mírnost, jemnost a slitování. V tom, co se týká Mé lítosti, se také nemá dít že tu má stát Země takto osiřelá, poněvadž by vše bylo zaplaveno Mým hněvem. Proto pak zde totiž stojí Pán, Který tu mluví ze Své lítosti dvojitě jednou, aby ukázal, že jsem v nekonečném smyslu Pánem nebe a Země a tím celé nekonečné

tvorby duchovně a tělesně a za druhé jsem ale jedním a týmž Pánem v jednotlivém srdci každého člověka, který srdce své ke Mně obrátil. A tak znamená dvojnásobné slovo Pána jak Mou vnější, tak i Mou vnitřní přítomnost, vnější odpovídá věčné moudrosti se rovná věčné lásce Boha, která tu mluví v srdci a jedná v něm a táhne je.

31. Tento druhý (vnitřní) Pán je vlastně, Který tu mluvil a vždy ještě mluví a i právě nyní mluví ve Svě lítosti: Nemá se také díť vzdor mnohým judským knížatům v této době, že bych chtěl nechat opuštěné ty, kteří mě hledají, ale chci zůstat u nich a u kohokoli až na konec světa, až do doby, kdy svět u nich vezme úplný konec (se světa úplně zřeknou). Od té doby pak dosáhnou Mého dokonalého, věčně trvajícího náhledu a vlastnictví nepomíjícího věčného života a to říká třetí verš textu, který jste zvolili:

32. Ve stejné době chci shromáždit chromé a přivést na hromadu odstrčené a ty, které jsem trápil. To znamená : V bez-světské době každého jednotlivého člověka se mají probudit všechny jeho v něm tkvící síly a spojit se v sílu lásky a věčného života v něm. A odstrčené a roztroušené žádosti se mají přinést na jednu hromadu, pod jednu a tutéž střechu lásky. A konečně ti, které jsem trápil, jsou různorodé zkoušky a pokušení, které se tu zcela přirozeně věčně ukončí. Když totiž v někom mluví a působí Pán a vyučuje a táhne ho, ten je přece jen v jistém ohledu trpícím člověkem, poněvadž se sám netáhne, nýbrž je tažen Mnou a to je tolik jako – být trápen.

33. Ale, když se člověk dal až do konce svého světa táhnout a tím vytrval až do konce, pak vystupuje v něm Pán a to je úplné vykoupení. Duchovní křest ohněm nebo úplné znovuzrození, čímž je člověk úplně naplněn Mým Duchem Svatým ve vší lásce, síle, moci a mohutnosti, proto se stává pak dokonale Jedno se Mnou. – Jakápak pokušení by tu pak byla ještě myslitelně možná, kde je přece pak už nemyslitelná jakákoli slabost v člověku, a to ze zcela prostého důvodu, poněvadž takový znovuzrozený člověk a Já jsme dokonale Jedno a on pak může zvolat s Mým Pavlem: „Nežiji už já, nýbrž žije ve Mně Kristus. Ale Kristus je Pán Sám!

34. To je pravé vnitřní porozumění těmto textům. Dobře o tom uvažujte a přijměte to živě do svého srdce. Není totiž opravdu dost - -vědět podle vnějšku jako judská knížata, kteří tu také říkají Pane, Pane, ale Pán Pán nikdy do jejich srdcí nevtáhne. Ale vše toto se musí číst živě srdcem a v srdci a musí se tomu rozumět co nejčinněji (víra bez lásky je mrtvá), pak teprve přichází Pán a konečně Pán Pán, jak se ukázalo v průběhu tohoto zjevení, do člověka a dělá ho ze Sebe veskrze živým.

35. Budete-li podle toho činit, tu budete vůbec jistě a určitě i vám, a to v nejkratší době ochutnávat ohnivý křest Ducha. Amen. Mé požehnání s vámi všemi nyní a věčně. Amen.

3. března 1842 od 15 do 18,30 hod.

60, Žalm Davidův verš 8 – 14.

1. Píšící: Marie, Vilma a Paulina H.

2. K porozumění těmto veršům se musí napřed vědět, čemu se rozumělo jako David v průběhu jeho žalmů. Pokud totiž někdo chápe v Davidovi jen starověkého krále, který psal žalmy, tu není ani nejnepatrnější porozumění takovým textům.

3. Ale když někdo rozumí duchovnímu smyslu, čím tu je David, ten i rozumí, co říká Sicheu, údolí Suchot, Gilead, Manasse, Efraim, Moab a Filistaea.

4. Tak se podívejme, co vězí za Davidem

5. V Davidovi není nikdo více a nikdo méně, než Já Sám. Nyní máte klíč. Ale, jak se má rozumět, že David je člověkem jako každý jiný, složený z duše a těla a jak je on podle toho zároveň také Já, poněvadž přece přede Mnou také hřešil?

6. Tak poslouchejte a chcem vidět, jak Se Já a David staneme Jedno. V těchto verších totiž přece mluví zřejmě David k Bohu a Bůh k Davidovi

7. Vizte a dobře nyní zaznamenávejte: Jako stanovisko Davida se rozumí sestupující láska Boha a Bohem se rozumí nekonečná moudrost věčného Ducha.

8. Když nyní toto víte, nebude už těžké porozumět, co znamená osmý verš 60. žalmu, jež zní: Bůh mluví ve Svě svatyni nebo Bůh mluví ve Svě lásce a ne ve Svě moudrosti, nýbrž moudrost v lásce. Veselí se budu. Budu dělití Sichem a údolí Sichot rozměřím za to pravou pokoru a čistou lásku z ní. Z toho se raduji. Bude sotva nutné se zmiňovat, kdo se tu rozumí jako Já, který se raduje nebo je pln lásky a proč? Kvůli (pro) sjednocení nekonečné moudrosti s láskou právě tak nekonečnou skrze slitování Boha.

9. Poněvadž nyní jistě rozumíte osmému verši, tu porozumíte i neméně verši devátému, který rozděluje jen předešlý jako, i desátý a jedenáctý. Poněvadž Suchot znamená pokoru a jejím následkem lásku, v lásce ale nyní sídlí moudrost jako dokonalé Jedno, tu budou přece Gilead a Manasse Mými. – Gilead, moudrost nebo světlo, které je měnitelné a nestálé, a Manasse, láska nebo oheň života, který tu trvá věčně.

10. Efraim je moc Mé hlavy a Juda – Můj kníže. Kdybyste to chtěli brát podle písmen, vyšel by z toho největší nesmysl, poněvadž by tím musel David nosit ve své nebo na hlavě za první celý judský prakmen, za druhé stejnojmennou zemi a za třetí své stejnojmenné město a k tomu ještě opatřené veškerou válečnou výzbrojí. Ale bez ohledu k tomu by byl takto mocný král David přesto poddán knížeti Judy, proto praví : Juda je můj kníže a to znamená : Juda je Můj pán. Nahlížíte nyní už trochu, jaký nesmysl by tu mohl vyrůst z takového písemného smyslu, kdyby tu nespočíval v základu čistě duchovní smysli?

11. Ale, poněvadž je Gilead Můj a Manasse Můj, tu je Efraim jako světlo lásky ovšem asi mocí vši moudrosti, která je Mou hlavou a Juda opravdu knížetem ve Mně – je to od věčnosti živé slovo lásky, jímž byly stvořeny všechny věci a které se tu Davidem začalo mocně rozlévat po Zemi. Vidíte, Mé milé dětičky, zda tento verš, zvláště od Efraimu začínající, nemá, mnohem moudřejší smysl, než, jak se jeví zevně v písmenech?

12. Tak je i v desátém verši jako Moab nejpokornější láska = lítost v lidském srdci, zde vyjádřena umyvadlem. A bota, přirozeně světské, které je nocí smrti, se táhne nad Edomem. A Filis teď jásá pro Mne nebo očištěná láska je jedno se Mnou. Ale, když je očištěná láska nyní Jedno se světlem, jediným vůdcem všech věcí, a pojala je do sebe, proto je světlo v lásce uzavřeno tu je zde v jedenáctém verši zdánlivá otázka: Kdo Mě povede do pevného města? A kdo mě doprovodí do Edomu? Ale v této zdánlivé otázce spočívá už zřejmě odpověď tu, kde se výrazy „kdo Mou lásku, jako Mě – moudrost, pevné město“ chápe jako dobře připravené srdce, ale Udumeu chápe jako srdce, nacpané světským a tím i vším co je smrti.

13. Ale, jak se to má s otázkou jedenáctého verše, právě tak je to i s otázkou dvanáctou, víc vysvětlující, totiž : neučiníš to Ty, Bože, Který jsi nás zapudil a nevytáhneš, Bože, na naše vojsko?, což znamená : Ty, světlo lásky mě povedeš do doby, kdy sestoupím k Zemi. Nevytáhneš sice s mocí světla, ale vytáhneš na naše vojsko a to je moc věčné lásky.

14. Ale, abyste tomu porozuměli správně vnitřně, tu vás upozorňují na to, že tu je řeč o Boží moudrosti a ta je vždy, když se představuje pro sebe, v jednotném čísle. Ale Boží láska se hojně jmenuje v množném čísle, poněvadž vše, co je v celé nekonečnosti a věčnosti, z ní vzešlo.

15. Když nyní rozumíte předešlému, nebude vám těžké – porozumět dvěma posledním veršům, jsou totiž jen živě pokorným opakováním dřívějšího ve znění: Přispívej nám v nouzi – nebo : Ty, věčné světlo, buď a zůstávej věčným Vůdcem Své lásky, lidská pomoc totiž neprospívá neboť: láska se nehodí jen pro sebe, poněvadž jakákoli láska bez svatého světla je jen čistá sebe stravující samolibost.

16. Dej tedy, Bože, Své lásce konat všechny činy, tu bude temnota jako největší nepřítel života na věčnost podrobena. Ale nepřítel lásky je, že je slepá bez Boha. S Bohem nebo s věčným světlem ve spojení je největší silou, mocí a mohutností a tu musí na nejmenší pokyn celá nekonečnost věčně poslouchat.

17. Konečně vám k tomu ještě říkám, že tyto odhalené verše mají dvojitý vztah, a to právě tak, jak se vztahují na Mne, vztahují se tedy i na každého jednotlivého člověka. Pojměte je tedy velmi hluboce, ba, co nehlouběji do svých srdcí, tu osvítil noc vašeho srdce velké světlo. Amen.

18. Má milost, láska a slitování s vámi všemi, Amen.

27. března 1842 Velikonoční neděle

Čtyři evangelia o vzkříšení Pána.

19. Dotaz C. L. sluhovi J. L. předán Ans. H.

20. Jak lze nejkldněji vzájemně vyrovnat odchylky ve vyprávění čtyř evangelistů o vzkříšení Pána – jako:

21.- 1. Vzhledem k ženám, které navštívili hrob. Matouš 28, 1. Marek 16, 1. Jan 20, 1.

22. – 2. Vzhledem k počtu viděných andělů a místa kde seděli. Matouš 28, 2. Marek 16, 5. Lukáš 24, 4. Jan 20, 11 – 12.

23. – 3. Vzhledem k okolnosti, zda ženy jako u Matouše, Marka a Lukáše, nebo, zda Petr a Jan, vstoupili nejprve do hrobky.

24. – 4. Vzhledem a dalšímu sdělení zprávy. Matouš 28, 8. Marek 16, 8. Lukáš 24, 9. Jan 20, 10. 18.

28. března 1842, Velikonoční pondělí

Čtyři evangelia o vzkříšení Pána.

25. Piš jen piš. Místo večer (26) má zde být : ke konci soboty, poněvadž u Židů, jak jistě budete vědět, trval každý předešlý den až do východu slunce příštího dne. To by podle toho souhlasilo s ostatními třemi.

27. Ale v počtu žen není žádný údaj správný, bylo jich totiž sedm. Jen Lukáš se jich neurčitě dotýká připojením: a ostatní.

28. A u Jana říká Magdalena Petrovi. Nevíme kam Ho dali.

29. Ale co se týká příčiny tohoto nestejného početního údaje žen, tu je důvod za prvé – v neznalosti, že sami evangelisté neznali celý plný počet a za druhé, že ženy měly být světu pohoršením a za třetí, že nikdo nemá zakusit Božskost Mého slova z počtu žen, nýbrž jen z živé činnosti ze základu svého srdce.

30. Ale co se týká jen u Matouše zmíněného zemětřesení.

31. to je správné i podle písemného záznamu, ale přednostně se to má pojímat duchovně a označovat úplné otřesení srdce, než znamení nebe mají člověku oznamovat, že jsem vstal z hrobu. – Ale důvod, že se ostatní tři o zemětřesení nezmiňují, je v tom, že je brali jen duchovně a jen lehce je naznačili bázní žen. Ale byl i ozdobnější způsob řešení tehdejší doby, že se pozemské činy zamlčovaly a dávaly se poznávat jen ze stavu mysli příslušných lidí. Přece však málo záleží na takovém chytání komárů, ale vše jen na konání Mé vůle.

32. Ale, co se týká u Matouše 28, 2. 3 anděla blesku podobného a kámen odvalujícího a u marky 16, 5 také sice jednoho, ale už v hrobě sedícího mládence a u Lukáše dvou mužů v rouše skvoucím a u Jana dvou andělů bíle oděných.

33. Tu má tento zdánlivý rozpor, co se týká počtu, v tom svůj důvod, že se první dva evangelisté, vázaní co nejvíce svědomím, zmiňují jen o jednom andělu, za prvé proto, že dva čin vykonali a také jen mluvili podle starozidovského způsobu a za druhé, že všech sedm žen nevidělo dva anděly, nýbrž jen tři nejdříve jmenované, ale ostatní čtyři jen jednoho a tím pak byly jejich výpovědi apoštolům a učedníkům nestejně, proto pak i Matouš a Marek jako co nejpochybnější.

34. Pisatelé se neodvážili psát o dvou, aby je učení židovští křesťané neobviňovali z chybného psaní jako neschopné pisatele, kteří by nevěděli, kdy se má používat u dvou jednajících osob jednotného a kdy množného čísla. – Ale Lukáš a Jan, kteří slovo sepisovali mnohem později, už byli povzneseni nad takové maličkosti řeči a oznamují tedy výpověď prvních tří žen.

35. A je ještě třetí důvod v tom, že jsem to chtěl takto mít kvůli slepému světu, protože Mě zavrhl, aby se měl k smrti pohoršovat na ženách a počtu jejich světských duchů. – A konečně ještě kvůli duchovnímu smyslu, proto má pouhá žádost slyšení a vidění jen napomínajícího Ducha k probuzení víry. Ale láska Magdaleny vidí i vyššího Ducha lásky a života, který tu je ohnivým a skvoucím oděvem. – A tím by se vyrovnal tento rozpor dějinně a duchovně.

36. Ale, co se týká nestejně podoby andělů, to odpovídalo vnitřnímu stavu žen. Magdalena je viděla ohnivě a skvoucí, ale ostatní jen bíle oděné. Příčinou je žhoucí láska Magdaleny a u ostatních jejich klidná mírnost a zármutek.

37. Tím udává jen jedině Matouš pohled Magdaleny v jednotném čísle ze známé už příčiny. Marek se drží ještě více pochybuje než Matouš sice množství hlasů, ale co se týká počtu, souhlasí s Matoušem. Lukáš udává věrnou výpověď Magdaleny, jen používá místo slova bílý věc zvyšujícího slova skvoucí = sněhobílý nebo oslnivě bílý a proto mlčí o ohnivém vidění, aby dvojitě výpovědi přinesl spíš k zaoblení celku a konečně ale i podle Mé vůle, aby tím byl naznačen přechod od víry k živé činné lásce, jak to je opravdu patrné z řazení čtyř evangelistů. Jan mluví jen o dvou sedících andělech, bíle oděných. Příčina tkví zde v duchovním podle jeho evangelického řádu, čímž se tu naznačuje nevinnost lásky a nevášnivý klid získaného věčného života. A tak jako jinak nejohavnější píseň zamlčuje oheň Magdaleny a tím i světsky vášnivou lásku ke Mně, která byla sice slušná, přiměřená, ale přece ne zcela věrná nebeskému řádu

38. A tím by byl vyrovnán i tento rozpor. A tak zbývá jen ještě vyrovnávat rozpor, vztahující se k různému postavení andělů.

39. Z Matouše

40. přicházejí s nebe, odvalují kámen s hrobu nebo spíš od dveří hrobu a andělé a ženy jdou do hrobu. –

41. je sice ještě při příchodu žen hrob uzavřen, ale jakmile zpozorují, že je kámen odvalen, vstupují do hrobu. – U Lukáše

42. vstupují do otevřeného, pak teprve přicházejí andělé a dávají ženám odpověď. – U Jana

43. hledí jediné Magdalena do hrobu a dostává od andělů na různých místech sedících, odpověď. A to se děje teprve, když Petr a náš evangelista Jan, které přivedla, už opustili hrob (Jan 20, 10) (44).

45. Zdánlivá rozdílnost výpovědi pochází jako všechny dřívější body podle Mé vůle a kvůli svatému odpovídajícímu duchovnímu a nebeskému řádu, ve kterém následují po sobě čtyři evangelisté od zevní víry až k nejvnitřnějšímu znovuzrození Ducha.

46. Podle této hlavní příčiny ale pak o různém údaji sedmi žen, - každá viděla podle uzpůsobení svého vnitřního stavu, - tu vypovídá buď Matouš, Marek, Lukáš nebo Jan. – Ale, Co tu ti čtyři vypovídají, se stalo a vidělo se, ale jen duchovníma očima, a ty jsou vždy zaměřeny, jak je zaměřen vnitřní život z lásky, poněvadž duchovní zření není stejné jako pozemské, kde vidí jeden jako druhý, ale každý vidí jen, co a jak je v něm a tak se to pak i utváří.

47. Jan sám (48) se zmiňuje o přivedení Petra a Jana. Toho příčina tkví v tom, že Jan byl vlastně napomínán, že chtěl zamlčet i připojení této události, aby v něm mělo být vše zjevné jako duchovní svědectví, že pravá živá nejvnitřnější láska vše ze sebe dává a nechce dokonce zamlčet ani nejnevýznamnější tajemství. Nebo se už na světě nezkouší pravá láska tím, že uchazeč o lásku hledí na otevřené srdce své vyvolené? Ale, když bude před ním jednat tajně a své sousedce šeptat do ucha, co si tu o jejím srdci pomyslí? Pravím ti : Prokleje je a odvrátí se od nevěrné.

49. Podle toho je vše zas v nejkrásnějším řádu. Co ty první tři považují ve sdělení za nepatrné, to musí dokonaný přece vyznat a vypovědět. – je tu ještě nějaký rozpor. A tak by tedy zůstávalo jen ještě – zmínit se ženám o mém zjevení.

50. U Matouše (51) se zjevuje Ježíš jen Magdaleně a jiné Marii, když už byly na cestě k apoštolům a učedníkům, nedaleko hrobu.

52 – U Marka (53) Se zjevuje nejprve Magdaleně a neříká se, zda se už jiným zjevil, nýbrž je to jen neurčitě naznačeno tím, že se říká „nejprve Magdaleně“ a má se samo sebou rozumět „potom i jiným“

54. –U Lukáše (55) se Kristus ženám vůbec neukazuje. A Petr spěchá bez Jana nejdříve po zprávě k hrobu.

56. U Jana přichází vůbec jen Magdalena sama k učedníkům a říká jim, že je kámen odvalen. (Jan 20, 2 (57) A když se Petr a Jan zase vracejí tu teprve se jediné jí objeví Pán a zakazuje dotíravé dotyk. (Jan 20, 14. 17) (58) a o jiné se tu dál nemluví.

59. – Jako vše dřívější, tak i toto vše přednostně vnitřní jediné duchovní základ, důvod. Co se na tom týká dějinného, tu vlastně jen Magdalena nejprve a pak i Marie Jana viděly Ježíše, a to Magdalena nejprve, poněvadž chtěla ihned na něho padnout, ale byla odmítnuta. Nato Ho pak spatřila i Marie Jana a pak s Magdalenou padle k Jeho nohám a obě je společně objímaly. (Matouš 28, 9

60. Marie Jakub a Salome neviděly sice nic (Marek 16, 1).

61. Nýbrž pociťovaly blízkost Ducha Pána. Ale tři ostatní ještě nepozorovaly ze zjevení Pána nic a cestou se dokonce velmi snažily – představovat těm dvěma jejich zření jako čisté dílo jejich rozžhaveného domýšlení.

62. Co se týká prvního oznámení Petrovi, tak tu skutečně byla poselkyně jen jediné Magdalena a všechny ostatní zůstávaly v zahradě, kde byl vytesán hrob ve skále a tak pět Petra a Jana přehlédlo. A jen Marie Jana viděla Petra přicházet a odcházet, ale mrštného Jana přehlédla i ona a byla by jistě přehlédla i Petra, kdyby ji skoro bez dechu supající Magdalena na to ihned neupozornila. Ale, že se Petr a ani Jan u hrobu dlouho nezdrželi, se vysvětluje dobře z velké bázně, kterou měli před Židy.

63. Když nyní toto vše souhrně pojmete, tu vám už přece nemůže připadnout těžké – ucho-pit rukama důvod těchto zdánlivě rozporných údajů čtyř evangelistů. Jako byly totiž údaje se strany různě vidoucích žen apoštolům a učedníkům rozdílné, tak byla i rozdílná zaznamenání podle víry písařů. Ač totiž vše toto psali za vedení Mého Ducha, tu měli přece svobodnou vůli a podle ní byl i jejich úsudek a přijímání. A i když byla jejich vůle následným znovuzrozením říze-na, tu však přece podle jejich sdělení a to je ještě víc, byla dokonale podle Mé vůle. A když nyní vše toto víte, tak se už nedávejte mýlit takovými komárčimi mezerami, ale buďte za to horlivými a pravými činiteli slova, tu už vůbec brzy nebudete narážet na žádný rozpor.

64. Ale jste-li jen pouhými posluchači slova a chtěli byste je přinést do lenivého řádu svého rozumu, tu budete ovšem právě tam nalézat největší a nejhorší rozpory, kde se jedná o vaše věčné vzkříšení. – Ale, když už chcete vůbec kriticky přistupovat k dílu, tu pojímejte nejprve řazení evangelistů, jak jsou po sobě a porovnejte je se čtyřmi hlavními stavy člověka, od jeho krajní víry až k nejnuitnějšimu znovuzrození. Nebo, poněvadž člověk začíná večer, nocí je po-koušen až do svítání a tak stále přibírá až k východu věčného života skrze Jana. Rozumíte-li tomu, tu už věčně nebudete narážet na žádné rozpory.

65. Ale, kdo by tu měl ještě nějakou pochybnost a nemohl si pomoci, ten učiní lépe, když se ptá, dokud tu je někdo, kdo je opatřen světlem. Ale povede se vám ještě špatně a vy uvidíte své nehlubiny, až odsunu Svůj svícen. Pak se teprve všichni dozvíte, jak jste byli slepí, že jste chtěli tak málo dbát slov svícnu. Ale, kdo zná a rozumí svícnu? – Ó, jak jste přece ještě slepí. Ale, proč jste tak slepí? Poněvadž ve vás není ještě žádný řád a tak ani žádná pevnost, proto také stále kolísáte mezi nocí a svítáním a právě proto také poznáváte co nejméně to, čím máte do-sáhnout znovuzrození Ducha a jen a jediné dospět k nejnuitnějšimu poznání toho, všeho, co je Ducha a tím i věčného života.

66. Ale pravím vám: Dosud jste slovo jen četli. Všechen váš čin byl jen puzeným činem skrze božsky-magickou sílu slova jistého druhu o sobě a pro sebe. Ale nebudete-li v budoucnosti už puzenými, hnanými, ale ochotnými činiteli Mého slova, tu už nebudete na rozpory narážet. Ale to vše si запиšte co nejhloběji do svého srdce vy, hloubalové a poznejte, od Koho přichá-zejí tato slova a budete žít. Ale dbejte, aby vám zcela ještě neznámý svícen nebyl zcela odsu-nut, pak by se vám všem mohlo dařit zase hůře. Vy jste totiž dosud jen čtenáři, ale zdaleka ješ-tě ne činitelé slova Ale připomeňte si začátek jedné staré písně: Kdysi svítilo nad naší hlavou slunce mírně a jemně, ale my jsme před Jeho světlem prchali do děr svých pohárů, avšak brzy zmizel tento nádherně svítící Boží sluneční obraz. A nyní nás tlačí šípy toulce noci a vši smrti.

67. Píseň mravenčího lva není špatná a dobře se hodí k stavu člověka, poněvadž je pochy-bovačem, kde by už dávno mohl být zřecem. Toho také vůbec dobře dbejte – amen a Kdo to říká – amen, amen, amen.

10. června 1842 dopoledne

Probouzející síla lásky.

Požehnání věřícího otce a zbožné matky

1. Ondřejovi H. W.

2. Slyš a viz, ty Můj milovaný Ondřeji H. W. Mám ti totiž říci něco utěšujícího

3. Přivedlo tě v poněkud úzkostlivé přemýšlení sdělení

4. které jsem dal Svému písaři k nutnému uklidnění. A k tomu tě ještě udělalo poněkud mallowěrným vzhledem k tomu, co se týká smrtelnosti vlašných, a to hlavně proto, že jsi tím ovšem asi myslel svou světsky velmi smýšlející a uzpůsobenou ženu a ani ne ve velkých odstupech také své děti s ní. Ale pravím ti, že je zcela a velmi správné – o tom uvažovat. Ale, co se tu říká v dodatku písaři, má však jen všeobecný smysl, ale ne, že bych chtěl jistým způsobem tajně narážet na tvůj dům.

5. Ale abys to mohl jasně nahlédnout, tu dávej dobře pozor na to, co ti o tomto bodě povím.

6. Kde by byli oba manželé stejně vlašní v Duchu a tedy zcela obráceni do hmoty a pečovali tak i o své děti, tu by i úplně platil dodatek Mému písaři. Ale, kde je manželský druh zvláště manžel věřící a plný lásky ke Mně, tu jeho žena, poněvadž je s ním jedno tělo, posvěcen vírou a láskou muže a může to platit i opačně.

7. Tak je to i se strany věřícího otce vůči jeho dětem, poněvadž jeho požehnání může přecházet až do třetího, někdy až i sedmého a někdy dokonce až do sedmdesátého člena, proto mohou být na onom světě probuzeni přebohatým životem takového otce a to znamená, jako, že mohou být zase úplně oživeni.

8. Toto může způsobit i velmi zbožný život matky. Ale, poněvadž každá žena musí mít muže, má-li se stát matkou, tu patří už pohlavně muži, tím víc ještě duchovně zjevná, patrná přednost. Je-li její manžel stejného Ducha s ní, jsou beztak úplně jedno. A co podle toho platí o muži, to platí i o jeho ženě.

9. Ale kdyby byl muž nevěřící avšak žena věřící a zbožná, tu je pak ona probuditelkou, jak muže, tak i děti, které byly vedle vlašnosti muže také špatné, zlé. Ale v tomto případě se velké požehnání matky vztahuje jen až na třetího člena. Její muž a její děti mohou být sice dobře probuzeni jejím životem a tím jsou skrze ni posvěceni. Ale v tomto případě takto probuzený a posvěcený muž nemá v sobě další oživující sílu, nýbrž jen, že žije v životě své ženy skrze její lásku ke Mně a z ní k své manželce. Ale takový je podle toho i život ženy o sobě a v sobě sice mrtvé skrze její vlašnost, že žije v životě muže skrze jeho lásku ke Mně a z ní k své ženě. Zde není třeba už dál osvětlovat, že taková spoluoživená a spoluposvěcená žena o sobě a pro sebe nemá v sobě další oživující moc, nýbrž, že žije jen životem muže.

10. Ale, zde by ses jistě zeptal, jak je k porozumění, jak podle toho takto žije jeden v druhém, z druhého nebo skrze druhého? To ti chci také rád úplně oznámit a tak slyš:

11. Hle, jistě by ses nikdy neoženil s ženou, kdyby ses s ní napřed v srdci nespojil. Tímto vnitřním spojením ale byl přijat do tvé duše živě obraz jejího Ducha a žije nyní stále silně v tobě zcela podobně tvé vnější skutečné ženě, jen s rozdílem, že zatím co skutečná vnější žena žije jen světu, její obraz v tobě se stává stále živější a duchovně ušlechtlejší tvou láskou, věmostí a vírou ke Mně.

12. Dejme tomu, že tvá vnější skutečná žena zemře podle těla před tebou, tak podle její světskosti a vlašnosti zanikl všechn její život. Zde pro sebe zcela dokonale zemřela pro všechny věčnosti, ale její živý obraz žije dál v tvé velebné duši. Ty se pak za svou zemřelou ženu modlíš. Co se pak děje? – Hle, zde se pak děje opravdový duchovní zázrak. – tento tvůj živý zušlechtěný obraz tvé ženy vystupuje pak svobodně z tebe, (co bys zpozoroval tím, kdyby tě skoro všechn zármutek pro tvou ženu zcela opustil) a vstupuje k mrtvé hmotě zesnulé ženy, pak ji prožhavuje, probouzí a čistí pak její zcela upevněnou duši a přijímá do sebe uschlého ducha a zavlazuje ho svou s tebe sice vzatou, ale nyní mu už zcela vlastní láskou. Tím se opravdu mrtvý duch zesnulé ženy zas oživuje, přechází pak zcela do života tvého živého obrazu a úplně se s ním sjednocuje v jedno – (stává se jednou s ním). Tak žije pak žena jistým způsobem druhý život lásky z muže a to se může ovšem dít i opačně.

13. Ale jaký případ může zde být mezi manžely, se vztahuje i na děti se strany dobrých a zbožných rodičů. Ale v základě jsou tyto zvláštní jevy, - už Můj apoštol Pavel se o nich zmiňoval, - jen miniaturním obrázkem toho, co Sám konám ve velkém, ba, v nekonečnosti. Tu se totiž také Mým obrazem ve vás, který tu je Má láska nebo Kristus ve vás, změkčuje a oživuje zase váš mrtvý a uschlý duch a tím se znovuzrozuje k věčnému životu, když se napřed ohněm lásky právě tohoto Mého obrazu ve vás z mrtvé hmoty uvolnil (vykoupil) a toto dění se pak a proto nazývá vykoupení.

14. Tak toto jistě, Můj milovaný Ondřeji H. W. nahlédneš a pochopíš a rovněž tak, jak jsou u Mne všechny věci možné. – A jak mohu dokonce uchem jehly hnát ne jednoho, ale tisíce velbloudů.

15. Ale bez ohledu k tomu zůstává přece dodatečně slovo služebníka přece pravdivé, když jsou oba manželé buď vlažní nebo nemá jeden o mnoho víc ctností života než druhý, nebo jsou vzájemně úmyslně cizoložní, proto nechce jeden druhého ve všem následovat.

16. – Ale, že probuzení ode Mne je lepší a nekonečně dokonalejší, než takové zadní, vysvítá už z toho, že Sám jsem přece jistě dokonalejší, než každý, Mnou stvořený duch. Ale, jako každý Mnou probuzený, musí na Mně věčně záviset, - tato závislost právě zcela jediné dělá věčný nejblaženější život ducha, tak bude i podružně probuzený věčně zůstat závislý na tom, kdo ho zase probudil a nebude tedy nikdy moci dosáhnout bezprostřední závislosti na Mně a tedy ani ne na mém bezprostředním náhledu, nýbrž jen na nepřímém skrze toho, který ho z lásky v sobě samém probudil. Toto máš správně chápat a dá ti to velkou útěchu v srdci.

17. Konečně ti ještě říkám ohledně tvých dětí, že jim dáváš až příliš svobodné vůle, k tomu nejsou nyní ještě zcela zralé. Proto je nyní ohýbej, dokud se ještě ohýbat dají, jinak by ti vůbec brzy připravily na zemi mnohou starost a to by tě pak mohlo udělat malomyslným. Přidržuj je tedy ke všemu, čemu je dáváš učit, jen opravdu vážně a aby bez odmlouvání úplně poslouchaly své učitele, tu u nich docílíš dobrých plodů. V každé vážnosti totiž spočívá v základu život Duha, poněvadž chodím vždy těsně za vážností lásky. Toho také dběj a Já, tvůj milý Otec Ježíš, nedám nikomu z tvých zahynout. Mé požehnání s tvým Duchem věčně, amen.

11. července 1842

Pečetní prsten.

18. Zdánlivě nevýznamnou, nicotnou věcí se jeví oku kovový pečetní prsten. Ale když jej nosí na ruce kníže, má velkou váhu pro celou zemi. Tak má prsten, který kníže nosil, velkou cenu, když se za dlouhou dobu pátrá a bádá o jeho skutcích a bedlivě se vyhledává takový starý poklad.

19. V mnohém státě je dokonce úřad s názvem „opatrování pečeti.“ A komu se takový úřad svěří, na tom kníže jistě velmi staví. Jen jednoho, v zemi dávno vyzkoušeného věrného, zmocňuje kníže k tomu. Jiný se může k smrti ukřičet a nikdy se z tohoto úřadu nebude těšit.

20. Tak mnohý zbožný i o Mojžíšovi mluví : Byl pánem prstenu, velkým světlem. - - Vskutku jím je i nyní, pečetí Boha pro Starou smlouvu (Starý zákon), Boha v Abrahama už postavil, ustanovil. A co On tomuto nejosvíceněji moudrému zatajil, pro to zvolil Mojžíše, aby všemu světu oznámil, toho On s Sebou oduševnil, oživil.

21. Ale když pak toto platí o Mojžíšovi a v každém proroku je Mojžíšův obraz, poněvadž tu každý mluví v jeho Duchu, lidu je nezbadatelným světlem. – Pročpak tak vysoce cenit Mojžíše, který minul a netoužit a nepojímat to, co tu právě je?

22. Tak si zapamatuj, ty, marnivá přítomnosti, říkám ti: jsi tak tvrdá, nepoznáváš u sebe pečtní prsten, jeví se ti, tvému oku nicotnou věcí. Máš-li však v úctě prsten knížete, který se však obrací ke světskému, ó, viz., jak můžeš tak klamat, podvádět, tak slabě Mě uctívat v Mém prstenu?

23. I když se u sebe už každý pečtní prsten nicotnou, nevýznamnou věcí, tu je přece ten, kdo ho používá a nosí, vysoce vznešený a plný nejvyšší hodnosti moci. Kteří podle toho chtějí knížete uctívat, musí i prstenu vzdávat. Ale, kdyby chtěl někdo na prsten nevražít, nebude také úctu knížete tupit?

24. A i kdyby byl prsten ze špatného kovu nastrčen na Můj prst, nemá cenu, on, nýbrž ten kdo jej nosí, že se ctí pro pečeť. Proto tu nemá o tom nikdo moudře mudrovat a k prstenu přistupovat s modlitbou. Ale – připravovat prstenu pošmournou dobu, tím nikdo nezíská ode Mne mnoho.

25. Ať tu nikdo nevzdoruje tomu, co se tu říká, ale užívá toho k prospěchu. Když nemůžeš uctívat, co tvé oko vidí, jak potom ctít to, co stále tvému oku prchá? – Koho jsem tu k prstenu ustanovil, ten jako Mojžíš také nezestárnul, ale skrze něho nebo jím bude přece vše nově přetvářeno, bude-li jím vládnout láska lásky.

26. To je něco jedině pro tebe. Chceš-li to někomu ukázat, můžeš tak učinit, ale tvou povinností to není – Patří ti to sice kvůli Mně, ale přece by bylo pro tebe lépe – trpět a mít jako dosud pokorné srdce. Nejsi tedy povinen – sdělovat to ihned jiným, amen.

12.července 1842

Vysvětlení k písni Pečtní prsten.

27. Ó, Pane, „Ty nejtrpělivější Učiteli a Vůdče všeho lidstva, hle, píseň „Pečtní prsten“ má v celku i v jednotlivostech nějaký tajný smysl. Nerozumím tomu, nemohu to totiž vztahovat k své osobě, jak to mám chápat? Ó, Pane nehněvej se na červa v prachu vší nicotnosti před tebou, a ani, jak jsem nepatrnější, než všichni mí bratři a přátelé a o mnoho horší, než oni, proto se Tě nyní na to ptám, ale buď mě ubohému hříšníku milosrdný a milostivý. Kdyby to byla Tvá svatá vůle, mohl bys snad připojit k tomu ještě svítící jiskérku milosti. Ale jen, chceš-li. Amen.

28. Tak piš. – Pravím ti : Ty a pečtní prsten nemáte vzájemně konat nic, leč, že se tebou dává tento nový pečtní prsten ze Mne.

29. Pečtní prsten ale je slovo a ne ty, ani pak ne, když mluvím tvým duchem tvým jazykem. Nemá tedy vyslovená úcta nic co konat s tebou, nýbrž jen jedině se slovem. Ale, aby tomu každý dobře a přesně rozuměl, tu má vědět, že se jako prorok nikdy nerozumí jeho osoba a podstatnost, nýbrž jedině Já ve slovu. Ale, když ani slovo o sobě není Mou vlastní podstatou, tak je to však vám nebo všem jiným lidem zjevená vůle ze Mne, představená k nahlédnutí buď slovy z úst člověka, kterého jsem k tomu povolal, nebo znamením od něho samého nebo někoho jiného, koho k tomu určuje.

30. Ale podle toho je vůle pečtní prsten, ale ne ten, kdo Mi sám slouží jako nástroj.

31. Tak je tedy slovo, které tebou k Zemi snáším, domnělým pečtním prstenem, ale ne ty. Je s téhož prstu jako v době Mojžíše. Ale Mojžíš musel svou tvář zahalit, aby naznačil, že ne on, nýbrž jedině Já jsem ve slovu a zákonech jediným prorokem a ne on.

32. Ale, když toto musel učinit Mojžíš, jak tě může podle toho také jen ve snu napadnout – vztahovat pečtní prsten na svou osobu? Hle, jak jsi ještě o sobě slepý vzdor všemu tomu, co jsi už slyšel. – Máš tedy rozumět, že jsem toto dal spíš pro tebe, než pro někoho jiného, poně-

vadž právě ty sám jsi nerozuměl tak mnohému daru ze Mne a o sobě sis všímal mnohého bodu méně, než jiní.

33. Proto jsem pečetní prsten postavil tak, že jeho smysl vypadá tak, jako by se vztahoval k tvé osobě, abych ti tím dal nový zkušební kámen pro tebe samého a na něm máš zkoušet zlato svého poznání, zda je ve zkoušce trvalé pro to, čemu dávám den ze dne tebou procházet. Ale, když mnohdy z sebe prsten zakaluješ, jaký zisk ti má pak jednou z něj vzejít?

34. Ó hle, dělali to i mnozí jiní povolání a hloubali o přijatém, zatím co by to byli měli provozovat co nejživější vírou a proto jsem jim nastražil, položil podobné, ba, ještě mnohem silnější pasti. – Kteří se ale jako ty, ke Mně obrátili, těm jsem dal také ihned rozřešení. Ale kteří to vztahovali ke své vlastní osobě, těm se na konci vedlo jako moudrému Šalomounovi.

35. Tak podle toho označuje pečetní prsten nové slovo tak, jak se zevně zjevuje. Nemá se mu nikdo kořit (vzývat je, modlit se k němu), ale ctít je ve všem a každém, proto je pravý pečetní prsten na Mém prstu slitování nastrčen srdcem nebo Mou velkou milosrdnou láskou.

36. Dobře tomu nyní rozuměj, dal jsem to totiž prozatím jen tobě. Proto to máš také chápat tak v pravém smyslu jako po tobě každý. To říkám Já, věčná pravda a moudrost. Amen, amen, amen.

25. července 1842 dopoledne do 11 hodin.

Pán ke jmeninám Jakuba Lorbera.

1. Dám ti písničku, když kvůli světu nepřijímáš žádná blahopřání. Ale myslím, že tento lísteček potrvá déle, než světský. K otevřenému budu vždy otevřený, štědrý a pozorný, ale k zdrženlivému také skrovným Dárcem. Proto nepřemýšlej o tom, že tě dnes v tvůj svátek nemohl nikdo najít, zato přicházím Já k tobě dvojnásobně, jak pro ucho, tak pro oko. Viz, zde jsem.

2. A tak nyní piš v této Mé pro tebe viditelné přítomnosti písničku ve znění :

Poslední lísteček stromu.

3. Na hustě obrostlém okraji lesa spatříš zvláštní suchý strom, zdobí jej jen zcela bledý lísteček. Avšak tento poslední list nevisí už na větvi, ale jen zcela mdlé na pavoučí nitce (vlákně) tak dlouho, až jej sršeň vazby zbaví, odvede.

4. Pohleď na svět, jak velmi se listu rovná, (i on tu visí zcela suchý a lehký na stejné niti stromu života, Ó, hleď, už se tam hýbe hrubá sršeň, provede konec, zbytek této ozdoby, už bzučí na kraji trnitého lesa.

5. Ó, strome, ty mrtvý zbytku lesa. Vychloubal ses svou zdánlivou mocí, - proč, ty pošetilý? Není smrt tvým údělem, osudem? Ba, mrtvý zcela jsi už, ó, strome, už dlouho. Proto ti nebude v Mé blízkosti úzko, nebudeš se bát v temném lůně svého hrobu.

6. Poslední list, zcela volný od tvé vazby, zdobí tě jen ještě silou nitě, kterou upředlo mrzké zvíře a ty se tím chceš přede Mnou ještě honosit na tomto starém hájemství za honbou po smrti?

7. Trylkuješ už, ty osaměle bledá věci? Dobře děláš. Jen jeden Můj pokyn, udál se, ó, strome, pro tvou nádheru. Nechceš tušit, kdo zde u tebe nyní stojí? Ano, ano, sršeň kolem tvé větvičky, nedává ti znát velkou moc.

8. K čemu zde, o, sršni, tak velká síla? Suchý list jen mezi větvemi je, zavěšen na nejslabší niti pavouka. Proto můžeš vát zcela mírně a jemně, budeš snadno hotov s tímto obrazem, který je mrtvý zcela a vůbec v nejplnějším smyslu.

9. Ó, vyrozumívej, pamatuj na tento obraz, ty mrtvý světe, proto tě jen ještě víc a více oživuje tvé domnění (blud), to je tvé bytí v této poslední době. – Slyš poslední volání z Mých úst, obrať se ke Mně ještě v této hodině, než tě zastihne věčnost.

10. Slyš, rozuměj, následuj. Amen.

25. července 1842 odpoledne.

Už stojí hvězda na východě.

Světlo lásky nového slova bude Boží lásce klestit dráhu.

11. „Už stojí na východě hvězda, která bude klestit dráhu Orionu a oheň velkého psa bude všechny stravovat“ (Domácnost Boží I. Kap. 1, 12).

12. Co je východ, hvězda, Orion, oheň, Velký pes? Kdo jsou ti, které bude oheň velkého psa stravovat?

13. Východ je vnitřní živé slovo a jím pravé porozumění Písmu svatému Staré a Nové smlouvy (zákona).

14. Hvězda je světlo lásky v tomto slovu samém.

15. Orion je láska Boha.

16. Oheň velkého psa znamená velkou věrnost této lásce, poněvadž pes je známkou věrnosti. Ale ty, které bude oheň stravovat, jsou všichni světší lidé.

17. Tak hoření věta znamená jen:

18. Světlo lásky nového slova bude klestit dráhu Boží lásce a věrnost této lásce bude zahanbovat všechny svévolníky, rouhače, všechny nevěřící a vlažné, neboť východ je volný, svobodný a hvězda lásky už stojí vysoko.

19. To je snadné porozumění tomuto poněkud jen výše postavenému slovu. – Ale, poněvadž jsem je nyní ještě více odhalil, tu se jich má tím více dbát. Amen.

20. To říká velký Orion Svým velkým psem, amen, amen, amen.

4. srpna 1842

Odpověď na několik otázek.

21. Tázající: a) Ans. H. b) C.L. c) Elise H.

22. Ó, Pane, když jsem se před třiceti léty uložil k spánku, viděl jsem ve své ložnici v klášteře R. ohromného muže na koni a to mě udělalo velmi úzkostlivým. – Bylo toto zjevení klamem nebo to bylo skutečně duchovní zjevení?

23. Můžeš o tom pochybovat? – Ale táži se tě : Co je asi rozumnější a moudřejší přijmout, že dokonalé nic ve tvaru tvého viděného jezdce na koni vstupuje v nějaké zjevení a nebo viděný tvar je ve vážnosti něco, co tu je jeho pravým obsahem - plným základem?

24. Mluvíš o klamu. Ale, co je klam? – Když vidíš dvě jako pět, nebo černé jako bílé, nebo strom jako věž, měsíc jako slunce, planetu jako stálici, či ženu jako muže, - hle to je klam, jehož základem je slabost smyslů a je tedy jen zneuznáním nahlédnutého bytí, ale nemožně nahlédnutím ničeho ve tvaru, což je přece největší nesmysl, jaký si člověk kdy jen může pomyslet.

25. Zůstaň tedy u toho, co jsi viděl a považ, že i snové bytosti nejsou tak zcela prázdné nuly (nicky), nýbrž náležitě věci. Rozuměj tomu.

26. b) Je znovuoživení a opětovné rozšiřování jezuitského řádu lidstvu prospěšné nebo ne?

27. Odpověď: Ovšem to znamená – pro jezuity samé. Ale, co se týká ostatního lidstva, tu to bude mít s lichvářskými procenty velmi písčité základy. Ostatně není ani zrovna chvalné přijímat bankou černě oděné nebeské posly, ač u Mne kabát nedává muže, ale jen, Jakého ducha dítětem je. Rozumíš tomu? O, ano rozumíš tomu správně.

28. c) „Každý kdo volá jméno Pána, bude blažený (Řím. 10, 13)

29. Odpověď : Tím si můžeš být zcela jist vzor vše, zatracujícím úsudkům a zpovědnímu zrcadlu římských mnichů. Vskutku, kdo Mě volá ve svém srdci, nebude ztracen, i kdyby ho zatracovali nejen římsko – katoličtí nýbrž zároveň i jiné sekty co nejneúprosněji nejostřeji pro všechny věčnosti. Světská žárlivost sekt nebyla ještě nikdy úsudkem věčné lásky v Bohu. – Tomu dobře, Má milá dcero rozuměj. Amen.

6. srpna 1842. odpoledne

Vysvětlení deseti otázek.

30. Na žádost služebníka napsal Ans. H. deset otázek.

31. Ó, Pane, nemohu pochopit, že v mojžíšském zákonu byl stanoven trest smrti na tak mnohá jednání. A že Izraelité v Tvém jménu vyhlazovali tak mnohé národní kmeny se všemi jejich statky a majetky, a to bez ušetření. Kdyžto ty jsi Sám jako Ježíš říkal : Nesuďte, abyste nebyli souzeni a nezatracujete, abyste nebyli zatraceni.

32. Odpověď: Za Mojžíše a po něm trvala Stará smlouva (zákon) až k Mému sestupu. V této smlouvě byla k ospravedlnění stanovena jediné víra, poněvadž od Noema začala stará láska přecházet stále víc a více do čisté moudrosti A tak svědčil mojžíšský zákon jen o víře. Ale láska se stala vnitřní, tajemná, jistým způsobem nevědomě podmíněná jen jediné přísnou poslušností. Poněvadž se totiž moudrost uvolnila (oddělila) od lásky, tak musela být láska také stále a přísně souzena, aby nemohla vystoupit z okruhu věčného řádu. A tak bylo toto údobí od Mojžíše ke Kristu tvrdým údobím předběžně vzdělávaného soudu, proto jsem musel konečně i Já vzít na Sebe soud a tíhu, břímě všech jeho ustanovení a soud vyhladit a na místo studené víry zas nastolit starou lásku. To je důvod.

33. Ale jiný, ještě hlubší důvod prvního důvodu tkví v tom, že tehdy ještě kníže smrti a lži nebyl souzen, nýbrž byl ještě zcela svobodný. Snadno se uhodne proč. Chtěl se tehdy sám dokonat moudrostí jediné víry a soudu. Ale toto jeho zaměření přecházelo do veškeré modloslužby a tak se musela s Mé strany proti jeho soudu činit také zase stejnou měrou opatření.

34. Proto to tehdy vypadalo tak kruté. – Ale, když jsem sestoupil, došlo k souzení a stará láska se stala zase jediným zákonem. I když se nyní koná zlé, děje se to z vlastní zlé vůle lidí skrze ďábelská našeptávání, ale v mém zákonu v tom už důvod není. Hle, to je důvod.

35. Je manželské pouto věčně nerozlučitelné?

36. Odpověď: Ovšem, když se z opravdové čisté lásky uzavřelo za příčinou hlavně Mé ceny jako pak i vzájemné ceny člověka (lidí) nebo se tak aspoň potom úplně projevovalo. Ale, nebylo-li to tak, pak to, čemu se říká manželství, nemá pro nebe vůbec žádnou cenu a jméno, ale často tím silnější a větší pro peklo. Každý tomu rozuměj.

37. Když říkám jdu do sebe, chci se zkoumat, jde tu duch do duše nebo duše do ducha? Zkoumá tu duše Ducha nebo Duch duši? Nemůže totiž vcházet duše do duše a Duch do Ducha. Kdo je zde podle toho „já“ a kdo „sebe“?

38. Pravím ti, že zde není ani jedno ani druhé, ale vcházením do sebe se rozumí jen, že tu Duch nebo láska vtahuje svou svobodnou vůli a zaměřuje ji jedině na to, co tu je Má vůle. Ale, když láska vůli vše povoluje, uvolňuje všechny uzdy, tu se brzy stává vůle silnější, než láska ke Mně a táhne ji pak navenek, zeslabuje ji a tím i sebe samou, než v ní působit Mou silou navenek. Vcházet do sebe podle toho je „záření vůle táhnout do sebe a zkoumat se je: láskou ke Mně prohlédat paprsky vůle. Zda jsou všechny zaměřeny ke Mně. Tak to

39. co znamená, že jsem předevčírem viděl na výšině zámecké hory radostný krouživý let nesčetných vlaštovek kolem sedmi zvonové věže?

40. Odpověď: Zle hloupí lidé světa, kteří také raději poletují kolem blýštícího se kovu, než kolem živých stromů života a nemohou se oddělit od toho, co je víc než smrt a přináší věčnou smrt jako ne zřídka i těmto zvířátkům pozlacený vrchol věže, přeplněný elektromagnetickým fluidem. – Hle, to znamená tvůj viděný obraz.

41. Má se věřit údají somnambuly, že někteří lidé mají výpary hákovité, jiné kulovité a že první jsou duchovnější a druzí spíš světsky smýšlející?

42. Odpověď : Somnambuly nevidí vždy správně. Ale co se týká těchto údajů, tu jsou dost správné ve zjevnosti, ale ne také tak ve významu. Zjevitelností se představují magnetické nebo spíš duševní polarity, ale ne, buď duchovnější nebo světšější vlastnosti vlastního Ducha života vůle lásky. Mohou být tedy koule tak dobře nebeské jako háčky. Záleží tu jen na lásce. Hle to je správné

43. Je tvrzení jiné somnambuly správné, že je každému člověku při narození dáno určité číslo? Tak by měl například C. L. a já číslo 5

44. Odpověď: Když chceš věřit, pak je to tak, jak tomu věříš. Jinak se nepočítá nikdo, leč podle velikosti a síly své lásky. Ale ta je vždy číslo jedna se Mnou, ale vše ostatní závisí na pouhé víře. Hle, to je čisté, dobré a pravé

45. Má se na smrt vévody Orleánského pohlížet jako na událost tak velmi důležitou?

46. Odpověď: Pro svět ano, ale v nebi se i zánik sluneční oblasti považuje za nepatrný. Ale v čase se musí dít všeliká znamení. Tak má být znamením i to, že nejsem vůbec přítelem ústavního panovnického rodu. Když totiž na jednom voze chce vést vůz více kočích o různých vůlích, kam pak vůz přijde? Nebo se takovým vedením koně nesplaší a nakonec celý vůz roztrhají? – Hle, proto pro takový lid i takové znamení. Tak to je být, chápat.

47. Neříká často pohled víc, než slovo a není často v pohledu víc moci než ve slovu?

48. Odpověď: O, ano, když pohledem mluví Duch. – Ale měli byste se tázat :_ Zda v duchovním slovu je více moci, než ve slovu jazyka? – Tak bys byl měl rozumět své otázce. Hle, to je pravý důvod.

49. O, Pane, jak rozumět 19. kapitole veršům 17. a 18. Janova zjevení : Pojdte, shromážděte se k velké hostině Boha, abyste mohli jíst maso králů a maso vůdců a maso silných a maso ořů a těch, kdo na nich sedí, a maso všech svobodných sluhů, malých a velkých?

50. Odpověď : O, ty Můj milý příteli tomuhle nerozumíš? – Hle, velkou hostinu máš už před sebou a ty se můžeš na to ptát jako jeden, který hledá něco, zatím co to už nosí v ruce? Má láska, toto svaté město, to je velká hostina, která časem stráví vše světské. Hle, to je velká hostina Boha, na kterou jste zváni. – Tak se zde, tak se všude oznamuje úmysl nebi. O, příteli, přijď, přijď k hostině celý.

51. Mohu na někoho ve Francii působit tak, že se tím zdrží jednání nebo se k jednání povzbudí?

52. Odpověď : Pravím to je : Láskou a z ní přicházející živou vírou ke Mně ne jen na jednoho ve Francii, nýbrž i na někoho ještě mnohem víc vzdáleného a i kdyby byl na Siriu nebo ještě nekonečněkrát dále vzdálen. Se Mnou totiž můžeš vše, ale beze Mne - nic. – To ti jistě není cizí, neznámé? Tak proto miluj a věř, tu budeš vždy vítězit. Amen.

16. a 17. srpna 1842.

Krátká vysvětlování textů I.

1. Chci tobě a jiným dát něco pozoruhodného a má se to stále u sebe nosit a do sebe přijímat, a to úplně. I děti And. H. W. ať se s tím seznámí. Kdo toho bude dobře dbát ve svém srdci, bude mít spravedlnost života a bude podle ní kráčet přímou cestou, která vede plná světla, ke Mně.

2. Sluha není větší než pán ani apoštol větší, než Ten, Který ho poslal. Jan 13, 16.

3. Jak je podle toho ustaven dnešní stav sluhů a apoštolů, když se sluhům zřizují oltáře a apoštolové se ctí víc, než Já, poněvadž se Mi bere všechna moc a všechnu čest strhují na sebe a Já musím být, jak to chtějí mít sluha a apoštol, ale ne, aby byli po Mé vůli. A přece se při tom modlíte : Tvá vůle se děj. Co to asi znamená?? Neříká to – popírat Boha každým vláknem a chmýřím

4. Mé jho je rozkošné a Mé břímě lehké. Matouš 11, 30.

5. Ale jak to přijde, že si lidé k získání smrti chtějí raději dávat líbit celé hory na svá ramena pod tíhou železného jha, než jen peříčko Mé vůle lásky? – poněvadž jsou mrtví a tedy nepoznávají, jak a co je tlačí, utiskuje. O, ta nejhroznější pošetilost světa.

6. Syn člověka je to Kristus, Který jen jedině rozsévá dobré símě. Matouš 13, 37.

7. Dostatečně dokazuje, jakého ducha děti jsou ti, kteří říkají : Co nepochází z určitého města a z určitého lidského představeného (vrchnosti) nebo aspoň není schváleno, je dílo satanovo. – Když podle toho Syn člověka nekoná podle vůle tohoto města, poněvadž to přece konat nemůže, čím je pak? O, nevěstko, jakou zlou hru se Mnou provozuješ?

8. Všichni, kteří mi říkají Pane, Pane, nepřijdou do nebeské říše, ale jen kteří plní vůli Mého Otce v nebi Matouš 7, 21.

9. Tak bude co nejméně vymáhat říši Boha „Pán s tebou“, „Pán s vámi“ a „Pane vyslyš mou prosbu“ ale co nejméně. To se rozumí, pozorováno s Mé strany. Ale myslím, že se to týká jen pána světa. Já totiž hledím jen na díla, ale ne na „pán s tebou“, s vámi a prázdné vyslyš.

10. Kdo činí vůli Mého Otce v nebi, je Můj bratr, Má sestra, a Má matka. Matouš 12, 50.

11. Bylo by proto lépe – říkat si Milujte bratry, než bratři, modlete se, čímž se pak nemá žvatlavá modlitba považuje jako dílo lásky, ale všechno jiné konání lásky se nepočítá za nic, jen jedině pohnutí palcem a ukazováčkem pro „modlete se, bratři.“ O to jsou, to by však byly zvláštní matky, sestry, bratři? Vpravdě, ti nestojí se Mnou ve vůbec žádném stupni vnitřní příbuznosti.

12. Kdo má, Má přikázání a zachovává je, ten je, kdo Mě miluje. Jan 14, 21.

13. To znamená: Kdo má lásku a v ní zůstává věrný a stálý, vytrvalý, ten jistě miluje Mě a svého bližního, neboť to jsou Má přikázání, že lidé mají Boha milovat nade všechno a své bratry a sestry ale jako sebe samé. – ale, jak miluje bratr jiného, když mu je pánem a soudcem? Ale, jak může vůbec milovat člověka jako bratra, dokud nechce napřed poznat a milovat velkého Svatého Otce? Co je bez Něho člověk pro jiného? Pravím: Nic, než jen, že se mu má stávat přirozeně mravně tažným zvířetem, že má za nejhorsí mzdu sloužit bohatému a tím i mocnému a tento pak jako pán a soudce nad ním vládne, nad ubohým bratrem. Takoví páni a soudcové jistě nezachovávají Má přikázání a rovněž pak ani ti někteří mají být pravými tažnými zvířaty, poněvadž jsou plni zloby, nenávisti a pomsty vůči těm, kteří tu chtějí být jejich soudci a dokonalými pány nad jejich životem a smrtí. – ó, hanebnost nad hanebnost. – Vpravdě, ti nemají nikdy spatřit tvář Otce v nebi a já k nim nikdy nepřijdu a nezjevím Se jim.

14. – V tom se uctívá Otec, když přinášíte mnoho plodů. Jan 15, 8.

15. Co je plod, který se má mnohonásobně přinášet? V čem spočívá? Díla lásky a vši pokory z ní jsou tyto plody, které se mají přinášet. Ale, na jakém stromu mají tyto plody růst, když příslušný strom lásky a života je od kořenu uschlý a tím úplně vymřelý?

16. To vám přikazuji, abyste se vzájemně milovali. (Jan 13, 34),

17. Ale neodsuzujte nesudte a pak se víc neradujte, když pomýlený bratr propadá zákonitému trestu, místo, abyste se nad ním smilovali a chtěli ho přivést na správnou cestu. – vpravdě, kdybych přikázal : Ať jeden olupuje druhého a ubíjí ho k smrti, tu by takové přikázání našlo jistě velký ohlas ve veškeré činnosti, Ale jen milovat svého bratra a svou sestru nechce nikdo. Ó, ty světa nade vše zlý. – Tu bude zapotřebí mnoho nejhorsího ohně pro uvolnění tvé tvrdosti.

18. Ale, když světlo v tobě je nejpustší temnotou, jak velká musí být pak teprve být tvá temnota o sobě? Matouš 6, 23

19. To znamená: Když člověk miluje klamně, aby tím dostával větší prostor pro svou zlobu, jak velká pak musí být teprve láska k zlému. – To je ta vychvalovaná moudrost světa, osvícený rozum : Vynalézat pravidla, aby při nich mohl člověk tím víc hřešit. Ale Mé pravidlo – lásku považuje za titěrnou a nehodnou muže, který chce být dokonalým žákem rozumu, který také lásku kárá a chvalně mluví o sebevraždě. – Ó, světe, ó, hanebnosti.

20. Blahoslavení, kteří pokoj působí, neboť oni synové Boží slouti budou Matouš 5, 9.

21. Kde asi nyní tito jsou? U kanonů, mečů, kopí jistě ne. Ale, kde žije pokojný lid, který by tu žil v pokoji, míru pravé bratrské lásky vzájemně pod Mými ochrannými zbraněmi? – Ale, kde tu je, tak je to jen z bázně před děly, meči a kopími. Ó, jak jen málokterí žijí tedy nyní jen na Zemi, aby se mohli opravdu nazývat dětmi Boha, jak málo je blažených. Vše totiž nyní vytahuje se zbraněmi, buď se zbraněmi v ruce nebo s ostrým dvojsečným jazykem. – Kde jsou podle toho pokojní, kde blažení, kde děti Boha?

22. Když je sůl zmařena, čím bude napravena? Lukáš 14, 34. Matouš 5, 13.

23. Tento text platí přednostně pro přítomnou dobu, kdy se skoro všechna sůl stala nechutnou, hluchou a hloupou, poněvadž se už nevyhrabává z hor lásky, ale připravuje se jen ze stok sobectví. Povězte mi přece, jakou chuť asi dostanou nezralé a nevhodné světské plody, touto solí kořeněné? – nebo, zda nyní už skoro každý otec nedává své děti pro jediné získání jejich samostatnosti a kvůli chlebu, s tím spojenému, solit zcela a veskrze touto špatnou špinavou solí? – Ó, má se jim i jednou v mé říši stát samostatností pro věčnost ve velké plnosti.

I Já je budu umět takto samostatně a jediňe pro sebe postavit, že se jim jistě nikdy nebude něco blížit. Udělám z nich totiž sochy jako z Lotovy ženy a postavím je pak na věčně osamělé opuštěné krajiny. Tam mají svou sůl samostatností hájit bez újmy pro věčnost. – Rozumíte nyní hloupé soli?

18. srpna 1842 dopoledne.

Krátká vysvětlování textů II.

24. Když se postíš, pomaž svou hlavu a umyj svou tvář, aby ses pústem nehonosil před lidmi. Matouš 6, 17. – Tento mnoho říkající verš se rovněž zvláště hodí pro tuto dobu, kdy pokrytectví všeho druhu všude dosáhlo nejvyššího vrcholu. Někteří chodí do kostela jen, aby byli považováni za zbožné a aby tak u toho či onoho duchovního mohli získávat správnou milost, jiní, aby mohli v kostele trochu lenošit, jiní zase, aby se tu v nějakém kostelním koutku setkávali se svými objednanými milovníky a aby se tu vzájemně dorozumívali, jak hřešit v té či oné záležitosti, kterou mají v úmyslu. Jiní zase, aby se sousem nebo sousedkou srovnávali lidi,

26. nebo viděli oděv té či oné. Jiný jde zas kvůli své pobožnůstkářské příbuzné nebo příbuzným, aby tím získal jejich úctu, aby ho chválili a někdy i obdarovali. Mnohý jde do kostela, aby tím potkal tak mnohé zlé podezření, které na něm spočívá. Ale nejlepší jde každopádně s vírou poloviční, spíš s pověrou do modlitebny, aby si sice řidčeji ode Mne, ale přesto od nějakého svatého vyprosít časnou, výhodu, přednost, ale žádný, aby Mi vzdával čest (Mě uctíval).

27. Je ještě mnoho ohledů, proč lidé chodí do modliteben, ale při tom jsem Já nejmenším důvodem jejich chození tam. – To jsou samí neumytí postící se a nemají pomazanou hlavu. – Tak se postí lidé také skutečně jen z bázně před Římem, ale z lásky ke Mně se nechce nikdo postit v jednom ani v druhém. Nikdo se nechce opravdově zapírat, brát kříž na svá ramena a Mě následovat. Každý se chce jen zdát, ale ne být, poněvadž ke světské službě také jen zdání nestačí. Pročpak k tomu ještě obtížné být? – K čemu pomazání hlavy a mytí obličeje? Světu totiž zdání stačí. Já jsem při tom beztak ničím. – Ale vůbec přijde pro každého čas, že se nemytí a nepomazání budou jako plevy od pšenice oddělovat. Tu se jim zdání vyhne a ve své nahotě budou házení do ohně draka. – Dobře tomu rozumějte.

28. Nesudte, abyste nebyli souzeni. Matouš 7, 1.

29. Myslím, že tento verš ještě s mnoha jinými verši světla a života stojí nyní jako páté kolo u vozu. – Kdo by toto měl nalézat přehnaným, ať jen ráčí procházet miliony světských zákonů a nařízení a pak ještě nesčetné vzájemné občanské ohledy, co vše se před světskými soudy prodává, posuzuje a odsuzuje, co se může takto činit a dokonce – politicky vzato, - konat musí, tu mu bude páté kolo u vozu tak jasné jaké slunce v jasném poledním dnu. A při tom nemysleme na vzájemné soudcovské ohledy, poněvadž jeden člověk je druhému stálým soudcem. – měl bych snad proto taková pátá kola u vozu – textů Písma vymazat? – O, ne, to se nestane. Spíš mají nebe a země pomínout, než, abych kvůli zlobě lidí zrušil i jen háček. – Ale právě takové texty budou jednou lidstvo soudit a budou mu zatarasovat cestu k životu, proto už nic víc o pátém kole.

30. Podle plodu se pozná strom. Matouš 12, 33.

31. I tento text patří nyní spíš už do říše pátého kola u vozu. Ptáš se : Jakpak? Tak slyš : Je ovšem pravda, že se strom poznává jen podle plodu, zda je dobrý nebo špatný, Ale řekni Mi,

z čeho se pak pozná takový strom, že je hloupý a nenosí žádné plody? – O, jak jsi nyní rozpačitý – odpověď – Hle, strom se dá poznávat i z listů. Sám jsem tak totiž poznal neplodný fíkovník, který tu byl jediný, který jsem proklel. Nenosil totiž žádné plody, než, jen plody zdání jako pokrm červům a práchnivění půdy. Hle na tomto stromu stojí kovovým písmem psán osud nyní žijícího, neplodného lidstva. Dobře tomu všichni rozumějte

32. Z hojnosti srdce člověka mluví ústa jeho. Matouš 12, 34. Lukáš 6, 45.

33. To je pravý soudce. Nyní je dotaz i zde v této době : Z čeho pak ústa přecházejí, když je srdce zcela prázdné dle velké vlažnosti lidí, kteří se stali dokonce příliš leniví k hřešení dřívějším pilným hřešením, neřku-li, že mají snad k tomu vůbec ještě přinášet dobré plody? – To je nyní zcela jiná otázka, - znamená také : Podle svých děl budeš souzen. To je stejné. Jak vypadne soud u těch, kteří nemají vůbec žádná díla? – Pravím ti: vše podle zdání na způsob (způsobem) výše uvedeného neplodného fíkovníku. Co je totiž mrtvé, je už také souzeno, nepotřebuje nic, než prokletí k zahazení (zahubení) všech příživnických rostlin na ušlechtilých plodných stromech. Rozumíš tomu? Ó, ano, rozumíš.

34. Každý zákoník , k nebeské říši poučený, je jako hospodář, který vynáší ze svého pokladu nové a staré. Matouš 13, 32.

35. Pročpak? Poněvadž to je už od věčnosti založeno v Mém řádu. Z každého semena vyroste, jak čerstvý plod, tak i zase semeno, jaké bylo před tím zaseto do půdy a bez staršího stromu není myslitelný žádný nový plod. Má-li něco povstat, vzniknout, musí tu být přece základ. Tak je i starší slovo základem k novějšímu a starší nauka základem k nové, jako je předešlý život základem života po něm. Takto to pojímej, chápej. Podle toho se totiž Mé slovo posuzuje ve své plnosti pravdy, zda má pravý starý základ. Rozumíš tomu? Ano, musíš tomu napřed co nejvíce rozumět.

36. Praví modlitebníci se budou k Otci modlit v Duchu a v pravdě. Jan 4, 23

37. To znamená – živé skutky lásky. Nikdo totiž nemůže říkat : Otče náš, když díla lásky k bližnímu neproказuje otevřeně ze svého srdce, že považuje všechny lidi za své bratry a sestry. Ale, kdo podle toho koná skutky lásky, ten se modlí k Otci v Duchu a v pravdě. Rozumíte tomu vůbec dobře a živě? Hluboce?

38. Písmeno umrtvuje, ale Duch oživuje. 2 Korintským 3, 6.

39. To znamená : Vědění a víra bez skutků neprospívá, není k ničemu. K čemu je hladovému jídelní lístek? Kousek nejobyčejnějšího chleba pro něho znamená celou knihovnu nejobsáhlejších jídelních lístků a kuchařských knih. – Závísí tedy život jen na samém díle, skutku, ale ne na prázdném poznání díla. To znamená tento verš.

40. Pravda vás osvobodí. Jan 8, 32

41. Jakpak a kdypak? Když se stane živým světlem ve vašem srdci a to pochází ze živě činné lásky. – A toto světlo se může také jen jedině nejuplnějším právem nazývat pravdou, - jinak se ale každá, rozumem chápaná pravda rovná namalovanému plodu, který pro oko vypadá sice krásně, ale pro hladový žaludek je znamená tolik jako tropit si bláznů a je nejpustší lží. – Rozumíte tomu.

19. srpna 1842

Krátká vysvětlení textů III.

Kdo svou ruku položí na pluh a ohlíží se zpátky, není způsobilý pro říši nebeskou Luk. 9, 62.

2. Ruka je vůle, pluh je slovo Boha, nebeská říše je láskou činný život podle slova. Někdo sice dobře chápe slovo Boha a z poloviny podle něj koná, ale z poloviny je obrací k světskému a říká : Dokud žiji ve světě, tu s ním musím žít. Nemohu se s ním tedy úplně rozejít, ale kvůli němu jsem přece nucen aspoň pro zdání ke spolupráci s ním, aby to či ono o mně nemyslel nebo hlasitě naříkal. Svět totiž nelze dělat jiným, než je a tak jednomu přece nezůstává nic jiného, než dělat s ním to, co se zrovna neuznává jako naprosto špatné. V ostatním ale může u sebe přesto konat, myslet a věřit, co chce. Ale toto právě znamená vložit ruku na pluh a táhnout jej zpátky k světu, aby od něj nebyl ukřížován.

3. Ale je dotaz jak se to u tohoto orání polí zařizuje pro setbu životního semena? Ostatně je jistě pravdivé, že tak pluhu nazpátek stojí mnohem méně námahy, než jeho tažení vpřed. Ale kdo toto podle Písma koná, není veskrze způsobilý pro nebeskou říši. Dokud totiž světu nezaplatíš poslední haléř, který sis od něho vypůjčil, nevejdeš do říše nebe. Všimněte si toho dobře a buďte dokonalými oráči.

4. Nejtěžší v zákoně je spravedlnost, milosrdenství a věrnost. Matouš 23, 23.

5. To je hlavní uzel, kdo jej rozmotá a jak? Přísně vzato totiž znamená spravedlnost a pevně na ni vázanou věrnost vyloučení veškerého milosrdenství, poněvadž spravedlivě jednat znamená - - jednat věrně podle zákona, kdežto být milosrdný říká – někomu zákon prominout. Ale, jak se podle toho má rozumět : Buďte milosrdní, tu také milosrdenství dosáhnete (dostanete)? Jak může být někdo milosrdný a spravedlivý. – Pravím vám: Ne snáze, než tak; být spravedlivý k sobě a milosrdný k bratru – to je život v dokonalém řádu Boha a tím je dokonale spravedlivý, milosrdný a věrný. Toho je třeba dbát, dobře si všímat a tomu rozumět.

6. Blažený je sluha, když přijde Pán a najde ho, že koná povinnost. Luk. 12, 37.

7. – Zde je dotaz: Jakou povinnost? Nic jiného, než Mou vůli a ta je jen a jedině v Příkázané (spíš doporučené) lásce. A tím se pak živě modlit v Duchu a v pravdě. Tvá vůle se děj. – Rozumějte tomu k věčnému životu.

8. – Nové víno liji do nových nádob a obé se uchovává (totiž víno a nádoba) Mat.9, 17.

9. – Tak může i živé slovo vejít jen do takových srdcí, která se sebezapíráním stala úplně nová. Ale, kdyby se zvěstovalo do starých neřestných a tím i zpuchřelých srdcí, tu by s nimi udělalo rovněž to, co dělá nové víno ve starých zpuchřelých měších, - totiž, že je roztrhne a pak s nimi samo zajde. A zrovna tak se z tohoto důvodu nemají házet perly vepřům. Toho je rovněž třeba co nejvíce dbát.

10. Moudrost se ospravedlňuje u svých dětí. Mat.11, 19.

11. Tak je to věrné a pravé. Proto se nemají děti Boha kormoutit, když jim svět nerozumí. Jiné jsou totiž cesty noci a jiné zas cesty dne. Kdo putuje ve dne, ví, kam jde. Ale hosté noci běhají sem tam jako pomatení a nikdo neví, proč a kam. – nemá se tedy den kormoutit nad posudkem noci, nýbrž den ospravedlňuje den. Tomu máme také správně dobře rozumět.

12. – Kdo má tomu bude dáno, aby měl v plnosti Mar 4, 25, Mat. 13, 12,

13. To se zdá skoro jako nespravedlivé, ale není to tak. Znamená to totiž jen: Když někdo svou malou sílu cvičí a může nosit větší břemena, nebude tím slabší, ale stále jen silnější. – Ale, kdo svou malou sílu nechtěl nikdy cvičit, ten brzy ještě ztratí i tuto malou sílu, když jí bude chtít použít i jen k nesení sebenepatrnějšího břemena a vůbec brzy upadne vyčerpán do úplné smrti. Cvičte tedy i vy stále síly Ducha a jednou tu bude stát ve věčné životní síle v plnosti a bude moci na svých ramenou nosit největší břemena v plnosti Mé lásky, milosti a slitování. Tak se, tomu kdo má, dává více ale, kdo nemá, ztratí ještě i to, co měl ze svého základu. Rozumíte tomu? – Ano musíte tomu dobře rozumět.

14. Jan Mi řekl : Mistře, viděli jsme jednoho, který vyháněl ďáblы v Tvém jménu, ale nenasledoval nás a proto jsme mu zakazovali toto konání. Ale Ježíš řekl : Nebraňte mu. Kdo není proti nám ale je s námi. Luk. 9, 49, 50.

15. Tento text ať je ti vždy obrannou zbraní proti útokům světa. – Kdo totiž není proti Mně, je pro Mne. Tomu snad rozumíš? – Jen jednoho je třeba a to je Má vůle a Můj mír ve vás. Tomu dobře rozumějte. Amen. To říkám Já Ježíš věrný a opravdový, amen, amen, amen. –

18. září 1842 odpoledne 15 hod.

O Matoušovi.

16. „Proto se nestarejte o zítřejší den, ten se bude starat o Svě. Každý den má dost svého trápení“.

17. Tak piš. – Tento text má totiž nejprve jen přirozený význam. Ale bez ohledu k tomu má přesto ještě hluboký nebeský, duchovní smysl jako každé slovo, které plynulo z Mých úst.

18. Písemný smysl tohoto textu mluví o přirozeném pohledu. Ale, co pojímá nebesky – duchovně, je nekonečně velké a vašemu duchu dá pořádnou námahu – jen z poloviny pojmout jeho nejmenší část.

19. Budete říkat : Jak to asi může být možné? – Přece jsme už pochopili tak mnoho těžkého (závažného), jak by mělo být zrovna tohle tak nepochopitelné? Ale pravím: Jen trpělivost. Několik malých nahrávajících zkoušek vás o tom ihned přesvědčí, jak nesnadný je nebesky – duchovní smysl tohoto textu v pojmání pro ty, kteří nejsou ještě úplně v nebi.

20. Je sice ještě mnoho takových textů, ale tento patří k nejnesnadnějším, poněvadž má v základu čistě nejvyšší moudrost. – Nuže – ke zkoušce:

21. „Nestarejte se znamená : Neprorokujte. „O zítřejší den“ znamená O nejvyšší moudrost věčného Ducha z Boha. „Neboť zítřejší den se postará o Svě znamená: Tato moudrost nepotřebuje pomocníka. „Každý den má dost svého trápení“ znamená: Stačí vám, že se každému s duchem, naplněným láskou k Otci, dává dobře vyměřená část moudrosti podle síly jeho lásky.

22. Ale toto je snáze pochopitelnější smysl. Ale slyšte ještě další: nestarejte se o plnost příštích věčností, jsou totiž už naplněny v Mém Duchu. Stačí, že před vašimi očima je přítomnost nekonečná.

23. Tento smysl je už ve svém pojetí nesnadnější ve své plnosti. Ale chceme významy sledovat ještě hlouběji a tak si všimněte dál, co všechno text znamená.

24. Lásky ať se nestará o moudrost. Stačí, že se nejvyšší moudrost stará o lásku. Lásky je totiž základem vší moudrosti. – To je nejvnitřnější hloubi zas nesnadnější k pojetí.

25. Ale chceme pronikat ještě hlouběji. Ve dne nezapalujte olej v lampě, neboť den má svou svítilnu. Ale v noci nedejte oleji dojít netraptě své srdce třpytem lampy, aby v něm nevyšla svítilna ke dnu života. Oč, mnohem hlouběji a nesnadněji už zase tkví tento smysl.

27. Ale pojďme ještě trochu dál, půjde to ještě lépe: Svobodné slovo ať nehledá svou podstatu (bytí), neboť slovo a podstata jsou Jedno. Ale každému slovu je beztak vlastní jeho bytí. – Rozumíte tomu v plnosti? To se bude asi těžko držet (v paměti).- -

28. Slyšte jen ještě dál : Dar je spravedlivý, je-li dárce moudrý. Nestarejte se tedy o dar, nýbrž o dárce. Dárce se totiž dar posvěcuje. To je zas už o mnoho hlubší.

29. Ale chci vám dát ještě hlubší smysl, abyste z toho nahlíželi nekonečnou hlubinu, která tkví v tomto textu. A tak slyšte ještě dál: Nechtějte být soudci velkého kola nekonečnosti, stačí, že tu je věčný Soudce. Ale vám se dává vlastní kolo. Hledte zůstat v koleji života.

30. Tak skrývá u těchto textů vždy smysl jiný do nekonečna dál a každý odhalený smysl má dál zase v sobě, - to znamená – osobě a pro sebe zas nekonečné. Proto se takový text může právem nazývat těžko pochopitelným, poněvadž je nekonečný ve své plnosti.

31. Ale z toho se právě také může poznat čistá Božskost a velká důležitost takových textů, když v sobě skrývají takové nekonečno.

32. Z toho důvodu nemáte také snadné texty považovat za snadné (lehce pochopitelné). Když je totiž písmenný smysl otevřenější, je tím hlubší jeho smysl duchovně-nebeský. Je tedy třeba si co nejpečlivěji všimnout i písmenného smyslu takových textů, aby se tím oživoval duch pro hlubiny nebe. O tom velmi dobře uvažujte a kdo je Ten, Kdo vám to služebněm radí. Amen.

19.září 1842 odpoledne

Modlitba Pána

1. Dnes piš o předmětu, plném hodnosti, – totiž – o zvolání v Mé modlitbě:

2. Otče náš který jsi v nebi.

3. Takto volají nyní miliony lidí, ale jen velmi málokterí při tom uvažují, co tím říkají a ještě méně z nich se modlí v pravém nebeském smyslu a přece se v něm mají modlit, když v nebi je Otec, ke Kterému se modlí. - -

4. Jak zní toto volání v nebeském smyslu? Zda není místo k rozkládání tohoto smyslu obdoby, nýbrž na místě vám chci ukázat jen v čistě nebesky- duchovním způsobu, a to přirozenými slovy, poněvadž řeči Ducha nerozumíte, jak zní z úst nejčistších duchů. - - A tak slyšte:

5. Věčná nekonečná láska, Ty sídlíš ve Svě svatosti

6. To je způsob a smysl. Ale z toho vychází ještě další hlubší smysl a ten zní:

7. Živote života, Který sídlí v našich srdcích.

8. Tento smysl leží už zase hlouběji. Ale chceme ještě dál vidět, co ještě hlubšího vězí za ním a tak poslouchejte:

9. Člověče lidí, Který sídlíš v člověku.

10. – To je zas už mnohem hlubší. Ale poslouchejte dál, jak to zní ještě hlouběji:

11. – Slovo všech slov, sídlíš ve Svém základním Bytí a my v něm a ono v nás.

12. – A oč mnohem hlouběji leží zas toto, ó, všimněte si tohoto smyslu, neboť v něm sídlí plnost Svatého Ducha. Ale poslouchejte jen dál a hlouběji, neboť tu to zní takto:

13. Ó, nekonečný středu nekonečnosti ve vsí lásce, síle, moci a mohutnosti a svatosti, které objímáš jedině Ty, Tvé nekonečné Bytí.

14. – Dále poslouchejte s otevřeným srdcem, tu to zní:

15. – Věčný neomezený Bože, Který sídlíš v Duchu Své nekonečné plnosti a jasnosti.

16. Vidíte , jaká zde vládne hlubina a přece ani ona nemá zde ještě konec, nýbrž hlubiny hlubin se stupňují i zde do nekonečna, takže každý i sebedokonalejší anděl v tom vidí stále nový a hlubší začátek a vidí také, že tu v každém hlubším o sobě a pro sebe tkví nekonečno, které se do veškeré věčnosti v plnosti nepojme, neobsáhne.

17. Ale nyní se u sebe zamyslete, když toto zvolání i s dalšími prosbami často dost zcela jako stroje vyslovujete, co si asi při tom musí myslet andělé, kteří vůbec dobře vědí a nahlížejí, že s jediným voláním nemohou být hotovi v hlubině hlubin do věčnosti, – a co pak teprve Já na Kterého se toto zvolání zaměřuje? – Ó, vy ještě silně mrtví, že vás tohle ještě nikdy neosvítlo.

18. Nyní se probudte a volejte v Duchu a v pravdě: „Otče náš, Který jsi v nebi“, tu budete nacházet život, jako v hlubině, tak i na výšině. Už v tomto samém jediném zvolání spočívá celá modlitba a každá prosba se mu rovná.

19. V budoucnosti tedy přemýšlejte, o co a jak prosíte, tu bude vaše modlitba vyslyšena. Takto tomu dobře rozumějte pro všechny věčnosti věčností. Amen.

17. prosince 1842 dopoledne

Následuj Mě, chceš-li žít

20. Z Mých úst máš N.N. oznámit toto: Velmi Mě pohoršuje, když muž dává slyšení slovu ženy. Kdo svou ženu, své děti, ba dokonce své rodiče miluje víc, než Mě, není Mne hoden. - - Ale, jak Mě chceš sem táhnout se světem? Nejsm víc, než všechen svět? – Jak ti může vyhovovat neřád světa, když ti podávám stravu z nebi? Když ti radím a svět ti radí a ty jeho radu následuješ, čímpak jsem ti asi Já? Buď jedním, který není nebo jedním, kterému není co důvěřovat, tedy lháři.

21. Když ti chci pomoci, tu musím jako nyní žehnat světskému neřádu pro nezmaření. Ale, je to od tebe chvalné? A přece Mě stále žádáš o takové jednání s tebou a nutíš mě dělat z neřádu světa čisté léčivé zlato.

22. Víš dobře, jak jsem dobrý, shovívavý a trpělivý, tak to děláš. Ale pravím ti, že na této cestě najdeš málo živých pokladů. Snáším velmi mnoho, ale věř Mi: V tomto mém strpení je vůbec málo života.

23. Snáším i tvou ženu, která Mě pohoršuje víc než Iškariot (Jidáš), ale je vzdor tomuto mému strpení velmi dlouho ze základu mrtvá a přece se chceš dávat jejím slovem nad sebe pozvedat a velmi se ho bát kvůli Mně. – Ó, hle, jaké to jsou věci.

24. Ale nyní ti pravím : Dbej, aby Mi tvá žena neškodila. Buď mužem a nezměkčilcem ženy. Odvrát úplně svou tvář od jejího světského boha a ukryvej dobře Mou věc před očima ženy a jejích zkažených dětí, jinak povstane z hrudi ženy orkán, vichr, který by mohl Mé věci značně vadit a mě konečně nutit, že se mocně přepočítá.

25. Jsi na rozcestí – tedy mezi Mnou a světem. Máš svobodnou vůli, následuj mě nebo svět. Dosud jsi následoval svět a měl jsi Mou radu, ale nyní máš radu světa, tak následuj Mě, chceš-li žít, dobře tomu rozuměj. Amen.

Má rada není přikázání a nikoho nenutí

26. Na dotaz Ans. H. kvůli přesídlení.

27. Tak řekni Mému příteli, na co se Mne ptá: Má rada není přikázání a tedy nikoho nenutí k jednání. Ale bez ohledu k tomu nemá brát Mou radu na lehkou váhu ten, komu se uděluje, chce-li chodit opravdu šťastně.

28. Už víckrát jsem prokázal Svou nejspravedlivější nelibost nad veškerým městským životem v různém pohledu. Ukázal jsem, jak nyní už města bez výjimky žijí v nejdokonalejším protikřesťanství a sídlí v nich už jen sebeláska jako: lakota, závist, podvod všeho druhu, cizoložství všeho druhu, chlípnost, smyslnost, lichva, obžerství a opíjení, zkaženost všech lepších zvyků, mravů a vůbec všeho druhu neřestí neslýchaného způsobu.

29. Co je asi přirozenější, než, že asi co nejspíše odvrátím Svou tvář od takového satanského sídla, ba, že ji jistě zcela úplně odvrátím a dám nad ním přijít k silnému soudu. – Zda je tu bezpečné zůstat, můžeš, Můj příteli nyní sám posoudit.

30. Proto ti říkám : Odtáhni se co nejdříve od města (vystěhuj se), opusť sídlo neřesti, chci je totiž co nejdříve navštívit velkou drahotou,

31. velkou temnotou je chci bít a dát mu zcela přejít do všeho nevěstkářství, aby se udusilo v bahnu noci a jejího Mně nejodpornějšího světského života.

32. Tak ti radím – z města vytáhnout, ale nikterak ti to nenařizuji. Ale myslím: Když někdo ode Mne ví, že v domě už není bezpečné zůstávání, poněvadž mu hrozí blízké zřícení tak je velkým pošetilcem, když nechce následovat radu Toho, Který jen příliš dobře ví, jak to s domem vypadá.

33. Tak jsem také vedl izraelský národ z Egypta, neboť jsem věděl, jak to s touto zemi stojí. Tak musel Lot z města, neboť jsem věděl, jak to s městem je. Tak jsem dal i všem Svým z Jeruzalému dříve uprchnout, než jsem soudil tuto starou cizoložnici.

34. Tak je vždy má rada uzpůsobena. Kdo ji v pravý čas následuje, není soudem postižen, ten totiž přijde jako blesk zcela nečekaně.

35. Ale ptáš se: Kam mám, ó, Otče, podle Tvého zalíbení přesídlit? Neříkám ti: tam neb onam, jinam. Přesídli, kam zamýšlíš a půjdu tam s tebou, žehnaje ti. – Neptej se, zda jsou Korutany správnou zemí. Přesídliš-li tam, budu s tebou.

36. Ale ve Štýrsku, jehož srdcem je město, kde bydlíš, se nemáš nikde usazovat. Jaké je totiž srdce, takové je i tělo.

37. Korutany, Švýcarsko, Würtemberg jsou ale vždy nejlepší země. Tyroly by nebyly tak špatné, kdyby údolí nebyla tak plná noci, ale jsou přece o mnoho lepší, než jiné rakouské země, než Štýrsko. Proto je chci také ještě po nějakou dobu zachovávat před přicházejícím morem.

38. Ale, co máš říci svým bohatým příbuzným, proč to děláš, kdyby se tě ptali? – Za prvé jsi pánem své vůle a můžeš činit co chceš. Ale za druhé je lépe – poslouchat Mě, než příbuzné. – Dej mrtvým pochovávat mrtvého, ale ty Mě následuj.

39. Ale v době, kdy zamýšlíš následovat Mou radu, ti už doslovně řeknu, podám, co máš říkat a nikdo ti nebude bránit v podnikání i Mému zaslíbení. Ale příliš dlouho to neprotahuj. Mé dělo je totiž nabito a dobře zaměřeno.

40. Ale budu ochraňovat i Svě jiné přátele. Jak? To vím. Dbej tedy této rady, chceš-li. Amen.

18. ledna 1843 večer

Dr. David Bedřich Strauss

42. Jmenovaný chce blíže určovat ony texty Mé knihy, nad kterými se pohoršuje a snaží se dokazovat nebožskost Mého slova.

43. V Mé knize je mnoho takových textů, jichž tento muž používá jako zbraně proti Mně. Ale máme dost připravených textů, abychom zcela prohlédli podstatu svého protivníka a tím i jeho velký omyl.

44. Ale ty se ptáš: Kdo je Strauss a proč to dělá? Chci ti to oznámit, dávej pozor.

45. Strauss je prorok doby a prorok světa, stavitel, který staví z drahokamů velkou budovu na létajícím lesku světa. Ale jaký rozpor, jaká pošetilost to je, se prokáže velmi jasně na dalších textech, muž se zastaví, nahlédne svou pošetilost. Když přijdou deště a větry, jeho nádherná budova zanikne. Ale na písku budou pak mnozí hledači nalézat ušlechtilé kameny, budou je nosit na skály a z těch nalezených drahokamů budou pak za Mého vedení provádět tak nádhernou budovu, která bude vzdorovat všem věčným časovým bouřím.

46. Tak musel přijít i Strauss, jeden z největších protivníků Mého slova, že se Mé svatyně mohla potírat až k poslednímu háčku (mohl bojovat proti Mé svatyni) a mohla se stanovit nejzazší čára noci, aby nyní všechen učený svět nahlédl, jak velký je obzor jeho znalostí a řádně a doslovně řekl: až sem a už ani o vlásek dál. – Tak je i Strauss potřebným prorokem.

47. Ale už je mnoho sběratelů drahokamů na létajícím písku tohoto proroka a už stojí skoro dokončena jiná budova na skále silné. Ponechejme tedy tohoto muže – v jeho oblasti. Potřebujeme ho, poněvadž rozséval napřed semena noci. Tento plevel se shromáždí a má se spálit na našem poli, aby se jeho popelem pohnojilo co nejvýhodněji.

48. Doufám, že nyní budeš vědět, kdo je Strauss a proč to dělá. Ale, poněvadž to nyní víš, tak se kvůli němu nezlob, i on totiž pracuje pro Mne a musí tak činit, poněvadž to tak musí být. Tak tomu dobře rozuměj. Amen

20. ledna 1843 dopoledne

Pokračování Strausse

49. 4. kniha Mojžíšova 22. kapitola, verše 28-30.

50. Kdo asi může tento obraz zneuznávat? – Kdo je prorok Bileam? A kdo jeho oslice, která ho dříve vždy ochotně nosila?

51. Ó, jak jasně to leží před očima každého a přece to nechce nikdo správně pouznat. – Bileam označuje všechnu přirozenou učenost světa a oslice přírodu, na které se všichni tito učenci prohánějí.

52. Pokud učenci na této oslici jezdí kvůli svým světským a vlastně přirozeným účelům, tu je tento soumar stále trpělivý, ale chtějí-li se odvažovat na tomto tažném zvířeti postupně do vnitřní duchovní svatyně, tu se tato oslice stává stálá.

53. A poněvadž to chtějí vynutit násilím, tu začne oslice ihned mluvit a říká : Co jsem vám udělala, že se mnou tak špatně zacházíte a chcete ze mne vynutit, co je nemožné? – Můžete

mě zničit a rozdrobit v atomy, tak to přes mne nepřivedete ani o vlásek dál. Zde se nestavím já proti vám, nýbrž síla Boha a ta vám nedá jít dál, poněvadž konáte, co je proti jejímu Božímu věčnému řádu. – Není to tak?

54. Co dělá Strauss nebo nejsvéhlavější prorok této doby? – Jezdí právě na této oslici, aby mě všude před Mým lidem podezíral. Chce soumara, přirozenou zemi nutit, že mu má sloužit k tomu, aby Mě a všechno Mé zjevení odsoudil k zániku. Ale toto jinak trpělivé zvíře mu říká: Až sem a už ani o vlásek dál. – Ale chceš-li oznamovat čest Boha, tu se ti oči otevrou a tvůj soumar tě bude nosit tam, kde budeš mluvit o svém soumaru slovo Boha a oznamovat Jeho čest.

55. Bileam svému soumaru rozuměl, ale Strauss, velký učenec mu ještě nerozumí, – Ale nebude mu ještě ani dlouho rozumět, pokud bude zůstávat přirozeným jezdcem přirozeného knižního písma. Ale, kdyby mohl uvážit, že příroda skrývá v sobě ještě zcela jiné síly, které nemohou být odhaleny žádným vnějším tvarem, tu by mu muselo být pak zcela jasné, že tu za písmenným tvarem slova Boha spočívá jistě také asi skryto ještě něco jiného, než jediné mrtvý tvar, který vidí.

56. Ale myslím, že i pro něho přijde ještě jednou doba, kdy svému stálému soumaru porozumí jako Bileam. Rozumíte tomu nyní?

21. ledna 1843 dopoledne

Dál o Straussovi

57. Kniha Josue, 10. kapitola , verše 12-14

58. Kdyby tak mnozí učenci uměli s Bileamovou oslicí lépe zacházet, tu by i jim dal tento trpělivý soumar co nejsrozumitelnější řeči vysvětlení náležitě, ale toto zvíře se nyní pod veršem velmi hrubým nového nejsvéhlavějšího proroka stalo dokonce němé a raději by zemřelo, než otevřelo hubu.

59. Ale netáži se : Kdo udělal Slunce, Měsíc a Zemi a kdo jim dal pohyb? Kdo vložil všechny tyto zákony do světových těles? Ale předpokládám, že by takový učený prorok přišel do mechanikovy dílny a ten by na nějakou dobu zastavil kyvadlo astronomických hodin, způsobem, prorokovi neznámým. Tu myslím, že by nemohlo být nic pošetilejšího, než prorokova otázka mechanikovi : Příteli, jak to můžeš dělat a nechceš kyvadlo zastavit v místě jeho největšího pohybu, ale místo toho saháš jen zcela tajemně do soustrojí mnohem klidnějšího a kyvadlo vlastně zastavuješ způsobem mně nevysvětlitelným?

60. Co by asi odpověděl mechanik takovému učenci, který chce vše vědět a k tomu ještě popíral všechnu mechanickou znalost, kdyby bylo kyvadlo zastaveno úplně neznámým umělým zásahem? Buď by učenec litoval nebo by mu ukázal dveře. Ale myslím: Jak dobře zná své dílo mechanik, tak dobře budu i Já znát Svě a mohu tedy velmi dobře sahat do Slunce a při tom ale přesto mohu zastavit na nějakou dobu kolem slunce kolující Zemi a ostatní tvorba tím ani co nejnepatrněji nedochází újmy, omylu.

61. Ale ve 14. verši je: „A nebyl nikdy před tím a potom tak dlouhý den, když Pán poslouchal hlas člověka, neboť Pán bojoval za izraelský národ.

62. Ale neznamena to tolik jako: Pán ve Svě tvorbě učinil zadost člověku, který neznal řád světových těles a splnil zdánlivé přání člověka, který nevěděl, co mluvil.

63. Ale myslím, když nový Bileam může z Mého slova vše tak špatně pro Mne vyměřovat, mohl by také měřit tak, jak jsem nyní ukázal. – Ba, to by mohl, ale jeho soumar se stal stálý, proto i slepý v oné oblasti.

64. „Slunce“ ale znamená také moudrost a „Měsíc“ lásku.

65. Avšak Strauss nepřijímá nic duchovního a tedy ho ušetříme také vnitřního smyslu těchto textů. Tak tomu i vy rozumějte i ve smyslu písmene. Amen.

23. ledna 1843 dopoledne

A ještě o Straussovi

66. 2. kniha Mojžíšova, 11. kapitola, verš 2, a kapitola 12. verš 36.

67. Zde se ptáme učeného muže, odkud mají právo králové a knížata – žádat daně od svých poddaných a odkud kněží desátky? – Proč má správný občan státu dávat císaři, co je jeho a Bohu, co je Jeho? Pročpak se praví: Budte poddáni světské moci, neboť není nikde moc, mimo v Bohu. Ale, když se jednomu moc dává, tak se mu dává z Boha, ať je nyní uzpůsobena tak nebo tak. – Jak to podle toho může muže ýlit?

68. Ale myslím, že to, co Pán činí a učinil, mělo být přece správně učiněno, když Pán je přece jistě dokonalým Pánem a tím zcela jedinečně nejdokonalejším soujemem všeho práva nade všemi věcmi a nade všemi Svými tvory? – Měl by muž proti tomu také snad nějakou námitku? Tak by soused řekl jinému: Příteli, žádám od tebe ročně třetinu z tvé žně – Co tu asi soused řekne? – Pravím: takto žádajícího se hněvivě a vážně zeptá : Jakým právem to ode mne žádáš? Odtáhni se svou žádostí, nechceš-li být mnou zmařen.

69. Ale, když mocnár dá uveřejnit příkaz ve znění: Každý můj poddaný mi musí nadále odevzdat polovinu své úrody a kdo se proti tomu bude vzpouzet, má se považovat za buřiče, a kdo nic nesklidil a má dům a pozemek, tomu se má vše vzít, abych ke své polovině přišel. – Proč zde nemluví poddaný tak jako před tím mluvil se svým sousedem? Odpovídáš : Poněvadž to nařizuje mocný zeměpán.

70. Ale, když má zeměpán svou mocí právo – zdaňovat svůj národ neúměrně a nikdo se neodvažuje proti tomu bojovat, poněvadž to je s bratrsky lidského pohledu co nejzřetelněji nesprávné – chtít všude sklízet, kde se nikdy neselo ani zrnko, - tu myslím, že by Tvůrci všech věcí muselo přece patřit právo tím spíš – říkat Izraelitům, že mají brát sebou zlato a stříbro svévolných Egyptanů, když jim před tím museli dlouho otročit, poněvadž vojevůdce má právo na rabování a pustošení dobytého města. Ať se muž dá dříve lépe poučit o Mém věčném jedinečném právu a pak teprve posuzuje, zda Má vedení jsou Boží nebo ne.

71. Ostatně ale znamenají zlaté a stříbrné nádoby ještě něco zcela jiného, avšak to není pro našeho muže, tedy pouze jen meč písmena. Amen

23 ledna 1843

Zase o Straussovi

1. 2. dopis Kor 11. kapitola verše 13 – 15.

2. To je dobré i pro tebe Dr. Strausse

3. Hle. Krátce řečeno je i dobře řečeno – všichni ziskuchtiví kněží, čím vyššího zařazení, tím horší, a to jakéhokoli vyznání, pak všichni ziskuchtiví s tím panovační zákonodárci a mocnáři jsou podle toho čistě takoví zadní apoštolové (špatní) a vůbec velmi podvádějící dělníci v Mé vinici. I když se zevně zdají jako by byli Mými apoštolů, přece to však jsou jen draví vlci v beráncích kožíších nebo ještě víc přetlumočeno : Jsou to satani, kteří se kvůli jistějšímu lovu utvářejí jako zevní andělé neklamného světla. A tak také není nic zvláštního, že sluhové, kteří

mají konat spravedlnost v jejich oblasti, jsou stejní se svými, pány. – Ale pravím: Jejich odměna bude podle jejich děl.

4. Ale kdo z nich je lepší? – Hle Strassové jsou lepší u sebe, než kněží a zákonodárci. Straussové totiž nežádají nic za světlo své a způsobenou škodu, ale jiní za to žádají ještě mocnou daň.

5. Kdo činí zlo, aniž zlo vidí, je jen slepým vůdcem slepého a jeho soud bude mírný. Ale, kdo chce být vidoucím a vede slepého do zkázy, usmrcuje ho a k tomu ho ještě olupuje a jeho malé jmění – to bude přece asi zlý satan?

6. Myslím, že ti toto málo může dobře stačit, je to totiž snadno k pochopení, jak to myslím. – O, kněžství, o spravedlnosti. Ty velké trápení světa až k blízkému konci. Tvá odměna bude velká, amen.

26. ledna 1843 dopoledne

Ještě o Straussovi

7. Jan 7. kapitola verše 3 – 5

8. To se hodí k proroctví Dr. Strausse.

9. Když Pán nečiní podle smyslu, lépe nesmyslu lidí, tu nechce nikdo v něho věřit. – Neříkají Mi i nyní bratři víc, než v Mé době: Odeber se odtud, jdi do Judeje, aby i apoštolové viděli díla, která konáš. Kdo koná něco tajně, chce-li se stát zjevným? Ale Ty taková díla konáš, tak je konej před světem, aby i Tví apoštolové v tebe věřili.

10. Kdopak jsou bratři : Každý, kdo ve Mne věří a slyší Mé slovo, je Můj bratr. I Já jsem přijal lidské proto a chtěl jsem se tedy a z toho stát zrozeným jako se z toho rodí každý jiný člověk.

11. Ale věří tito bratři ve Mne úplně? Ne nevěří. – Ale, proč nevěří? Poněvadž jsem jim chtěl být jako Bůh s Tvůrcem bratrem, a poněvadž jako takový nečiním podle jejich nesmyslu, proto jsem nejvyšší moudrost od věčnosti.

12. Ale, co přece žádají bratři ode Mne? – Žádají, Že Se mám před všemi vepří světa projevat jako Bůh. A když to nekonám, nechtějí Mi věřit a říkají: Co má být s takovým Bohem, Který se neodvažuje na denní světlo a stahuje se stále zpátky jako liška do své nory? Nejsou-li všichni lidé Jeho tvorové? – Proč se stýká jen s jednotlivci a nedbá o celek? – Proč nechodí tam k mocným, veleknězům, které až dosud trpěl v blahobytu, ale plíží se jako bázlivý do kluzkých koutků kolem, dělá Si přátele z rybářů a všeliké jiné nic neříkající hříšné chásky a s ní a bratry mi chce působit? Ale ty, které Mojžíšem udělal při hřmění, blescích a zemětřesení Svými sluhy, nyní nechává sedět, vůbec jimi opovrhuje, nadává na ně a vyhýbá se jim kde jen může.

13. To je ta stará výčitka a Strauss s celým svým nevěřícím světem Mi dělá stále stejnou výčitku. A přesto Se nechci měnit – nezdá se vám to zvláštní. – Mluvím s každým z vás, ba s hříšníkem stále a s jinými nechci mluvit – není to zase zvláštní? – Chudí otrhanci Mi jsou milejší, než honosní boháči, kteří tu jsou opravdovou světskou ctí a třpytivou ozdobou. – není to zvláštní? – Magdalena Mi je milejší, než nejukázněnější řeholnice. – není to zvláštní?

14. – Ba, bylo by ještě mnoho takových zvláštností, ale nač o tom dumat, když Mi je milejší dítě, než nejučenější Strauss. Jednou už takový jsem a ne jiný. Komu se tak nehodím, ať mě udělá jiným, může-li, ale Já zůstanu provždy v tomto složení. Proč? Poněvadž se Mi to právě nejlépe líbí

15. Ať tomu každý Strauss rozumí , amen.

27. ledna 1843 dopoledne

Svět a duch času – zase o Straussovi

16. Daniel, poslední doba, antikrist, 11. kapitola přecházející do 12. kapitoly verše 37 a 38.

17. I zde chceme pojednávat jen krátce a několika slovy ukázat, jak se to s věcí má. Kdo je král a kdo bůh „Mausim? – Král je svět a bůh Mausim tak zvaný duch času.– Jakpak tak, pravíš. Jen se dívej a sám posuď, zda to tak není.

18. Ctí přítomný lidský svět Boha? – Pravím ti, ani ne lepší kněží bez peněz, bez zlata a stříbra. – Jak to vypadá s láskou k ženě? – Pověz Mi, která bohabojná a cudná a při tom ještě i žensky přitažlivá nejkrásnější panna má ještě před muži světa cenu bez peněz? Kdo se ožení s chudou služkou?

19. Chce-li dělat nevěstku, je placena za odhalení a nechce-li to z lásky ke Mně, považuje se za choromyslnou a svět jí pohrdá.

20. Nahlížíš nyní, že je král správně označen? A jeho bůh, duch času učí krále hledat zlato, stříbro, drahokamy a jiné klenoty (hodnotné peněžité předměty) a jimi ho uctívat

21. Ale, co je podstatou tohoto boha? – To označuje už jeho jméno musím, totiž: křivá přísaha, sebeláska, sobectví, sláva, nádhera, panovačnost, pýcha, pohrdání vším tím, co je proti sobectví. Znáš nyní boha? Hle takto je nyní doslovně před tvýma očima.

22. Pravíš: Ano Pane, tak je to správné před našima očima, až na jeden vlas. Ale co má Strauss společného s Mausinem? – Pravím ti : velmi mnoho. V něm se totiž zosobňuje tento bůh na jedné straně právě tak jako se na druhé straně zosobňuje v přítomném vysokém kněžství, a to bez výjimky v celém světě.

23. Strauss popírá Krista svými spisy, ale vysoké kněžství svými činy. Strauss prodává svůj spis nebo ne Krista za peníze, ale vysoké kněžství dělá vše pro Krista za peníze. Ale bez peněz a slávy by pro Krista dělalo právě tak málo, jako kdyby Strauss psal tak málo pro ne-krista, kdyby za to nedostával tak mnoho peněz. Nuže, Kristus nebo nekristus, je to stejné, jen, když to vynáší peníze tak či jinak, tu se může pro Něho všechno konat.

24. Tento Kristus nebo nekristus je vlastní zosobněný Mausim nebo nejvlastnější antikrist. Nyní myslím, že konečně věci rozumíš. Ale rozuměj i proč 11. kapitola přechází tak silně do dvanácté jako noc do dne, tu spatříš odhalené celé vysoké tajemství. Tak si toho dobře všimněte a tomu rozumějte Amen.

28. ledna 1843

A zase o Straussovi – pokračování

1. Tak piš ještě krátký dodatek ke Straussovi.

2. Ještě ses tak zcela nevypořádal s představou lásky k ženě v Danielovi a říkáš: Copak s tím má asi co činit Strauss? – Pravím ti : velmi mnoho. Jak? – To se má ihned vysvětlit.

3. Hle, Strauss tak nebo nekristus, to je stejné. Ale nyní máš pravého Krista. Ale co ten říká? – Pravíš : Pravý Kristus říká : „Hledejte především říši Boha a jeho spravedlnost (která je láskou) a vše ostatní se vám k tomu přidá.“ – „Nestarejte se o den příští a neptejte se : Co budeme jíst a čím se budeme odívat? O to vše se starají pohané. – Ale vizte ptáky ve vzduchu:

nesejí a nesklízejí do stodol a nebeský Otec je přece živí. A vizte lilie na poli, nepředou a netkají a Šalomoun nebyl ve své královské nádheře skvostněji oděn než ony.

4. Dobře jsi odpověděl. Ale nyní Mi řekni: Jak se podle toho chová tvůj pravý Kristus a přítomný všeobecný lidový průmysl? – Pravíš : Ó, Pane, je to zrovna tak jako nebe a peklo. – Dobře změřeno, ti pravím, ale nyní dej pozor.

5. Nyní znáš a máš u sebe pravého starého Krista, a to svou vírou v Něho a svou láskou k Němu. Ale jdi nyní jako svobodný, ještě dobře ženění – schopný muž do tak zvaného domu křesťanského, který má dceru na vdávání a poněvadž mě úplně máš, ucházej se s tímto věčným pokladem života u rodičů o ruku dcery. – Co asi myslíš, že ti na tvůj dotaz odpovídá? – Chci ti to doslovně říci

6. Rodiče ti řeknou: Dobrý příteli, je od vás velmi chvalné a krásné – ostatně vás dobře známe jako úctyhodného a počestného muže, že jste své oči obrátil k naší dceři. Avšak jako velmi zkušený muž budete jistě i vědět, že v přítomné době musí člověk něčím být nebo něco mít, aby dostal ženu. Ale vy nejste ničím a podle našeho vědění nemáte také nic, než své úctyhodné vlastnosti, ze kterých se v nynější době nedá ovšem nic ukusovat. Tak jako rozumný muž asi také nahlédnete, že vám při takových vyhlídkách nemůžeme své dítě dát. Dcera dostane dnes nebo zítra slušné jmění a může si tedy zvolit také někoho, kdo jí to tím neb druhým způsobem může oplatit. Jsme vám ostatně velmi zavázáni a vždy se budeme cítit polichoceni, když nás budete chtít jako přítel navštívit, ale jen ne v přítomném úmyslu, tu bychom vás totiž museli vážně prosit, abyste se našemu domu vyhnul.

7. Zde to máš doslovně a můžeš se ještě ptát, co tu má Strauss co činit s láskou ženy? Copak nevidíš : Kde je Kristus nejsou peníze. Ale, kde jsou peníze, Kristus tam není. Ale Strausse nebo zlato, budeš mít také lásku ženy. Ale bez Strausse dostaneš vždy tuto stejnou odpověď.

8. Podle toho se má brát láska ženy dvojnásobně: Za prvé, že muž se jméním, - nyní s nejvzácnější výjimkou se po ženě neohlíží, není-li mu rovnocenná duchovně, buď výhodným postavením nebo jméním a za druhé, nemá-li žena sama v sobě lásku mimo lásku Strausse, zlato.

9. Ale že takové křesťanství, které má být co nevroucnějším bratrstvím, je právě tak dobré křesťanství jako to, jaké popsal Strauss, můžeš vidět velmi snadno z toho, když porovnáš pravého starého Krista a přítomným penězokristem a že právě takový penězokristus se Straussovým nekristem je nejskutečnějším bytostně zosobněným antikristem.

10. Myslím, že ti to už nepotřebuji blíž dokazovat a tak s tím buď spokojen. Amen.

7. dubna 1843 večer

Neházejte perly vepřům (Mat.7, 6).

11. Matouš 7, 6. Ó Pane, mluvil jsi k Svým: „Neházejte perly vepřům. Avšak dal jsi rozšlapat nejvzácnější perlu kněžskými pacholky:

12. Ano, je to tak v nejpilnější vážnosti, ale zde se musí jen velmi dobře rozlišovat, kdo jsem Já a kdo jsou apoštolové a učedníci.

13. Jsi pánem ve svém domě a se svými poklady můžeš dělat, co chceš a nemáš o tom nikomu co vykazovat počet, proč děláš tak, jak za dobré uznáváš. Ale, ustanovíš-li ve svém domě sluhu, dáš mu plnou moc – konat s tvými poklady, co chce, aniž se tě bude ptát co nejméně na radu nebo se držet nějakého tvého předpisu? Ale myslím, že svému sluhovi určíš co nejpovinněji – bdít stále co nejvěrněji nad tvým domem a pečlivě jej chránit od jakéhokoli zloděje, aby svou lepkavou ruku nepoložil na tvou pokladnici.

14. Ale kdybys už chtěl tak opatrně jednat pro svůj dům, tu přece nebude ani u Mne ne-moudré jednání, když Svým sluhům uložím – nekázat Mé slovo vepřům, poněvadž je přece co nejživěji největším pokladem Mé lásky a slitování.

15. To je jistě jasné jako slunce. Podle toho se jedná jen o to – vlastně zcela vědět, kdo jsou vepři a kdo jsou nejvlastnější zloději. – vepř žene vše do svého břicha a používá toto přirozené k své výživě. Tak krade i zloděj vše, cokoli jen si může učinit prospěšným. Ale podle toho se nemají kněží považovat za vepře a zloděje, neboť Mé poklady nechťeli. Jsou tedy pravými vrahy, ale tím se nemají považovat za vepře a zloděje Mého slova.

16.-17. Ale v každé době jsou určití kouzelníci, mágové, falešní proroci a ziskuchtiví, hanebně prohnaní podvodní divotvůrci. Ti mohli používat ke svému zjištění nejlepšího Mého slova, které je v sobě samém přemocné. Kdyby je tito vepři a zloději mohli dostat, bylo by nejlepší vodou na jejich mlýny. Pro tento případ jsem dal apoštolům toto výstražné přikázání – neházet perly vepřům a zlodějům.

18. Ale takovými vepři a nejpustějšími zloději jsou nyní všichni takoví, kteří si z Mé nauky dělají nejprostší obchodní předmět a za jakékoli slovo evangelia si dávají platit a do slov života přiměšují i svůj neřád, aby z toho připravovali novou, zázračně činnou a velmi mnoho peněz vynášející podstatu.

19. Podívej se jen na všechny zázračné obrazy v těch nesčetných kamenných, hliněných a dřevěných modlitebnách. Nejsou všechny naplněny Mými perlami? Viz jen všechny obřadní předměty. Není ani jeden až ke kostelnímu prachu aby nebyl aspoň trochu omotán a protkán perlami. Myslím, že není třeba říkat ti o tom víc.

20. První apoštolové také dbali co nejpečlivěji na zachování tohoto přikázání. Ale při stále větším rozšiřování slova bylo nemožné zabránit, aby se na volné Zemi nedostali do Mé velké vinice vepři a zloději. Tak se i vždy k přikázání v Sobě samém přihlíželo.

21. Ale, poněvadž jsou i vepři a zloději živými tvory, kteří mají svou svobodnou vůli, tak se mohli i dobře dostat do velké vinice a tam páchat neslušnou loupež. Mají tedy také jen, co ukradli a uloupili, ale ne, co by se jim bylo dalo.

22. Ale co mají, je mrtvé a k životu jim nijak neprospívá, nýbrž jen k smrti, když namáčejí do Mé mísy své ruce, plné nejhanebnější nečistoty. Kdo má perlu a nemá ji ode Mne živou, nýbrž ji má odjinud, je zlodějem, lupičem a vepřem. Ale pro ty by bylo lépe, ponořit je s mlýnským kamenem na krku do hlubin moře, než mít takovou perlu. Ti totiž neujdou svému soudci, kterého nosí v sobě.

23. Ale, kdo se tomu ode Mne, od Otce naučil a má slovo živé, má je spravedlivě. Ale, ať rovněž dbá, aby je pak neházel vepřům. – Tak je to k porozumění a tak tomu rozuměj i ty, Můj synu. Amen.

3. května 1843

Krátká odpověď Pána na otázku ohledně satany a jejího přívěsku.

1. Otázka: Ó Pane, jak jedná satana se svými duchovními přívrženci? Milují ji nebo se jí bojí?

2. Odpověď: Na tuto otázku ti mohu říci jen, že se had chová neutrálně a s nikým nezachází, nikoho nevzdělává, ale nyní žije každý na svém vlastním základu a s nikým nezachází, nikoho nevzdělává, ale každý žije na svém vlastním základu a půdě. Ale všechna pekelná láska je

vnitřní nenávisť, všechen blahobyt je sebeláska a každá velkomyslnost je nejodpornější páchnoucí pýcha. Víc ti o tom nepotřebuji říkat, na tom totiž můžeš mít až dost . Amen

26. května 1843

93. Žalm Davidův

3. Dnes piš něco o 93 žalmu Davidově, aby z toho tak mnohý viděl, o jaké době jde nyní v této době.– Je to sice jeden z nejkratších žalmů muže podle Mého srdce skládá se totiž jen z pěti veršů, ale svým významem je právě pro tuto přítomnou dobu a její budoucnost jedním z největších zpěvů pěvce v Duchu věčného řádu ze Mne. –Ale, jak tomu je, má ihned krátce následovat a tak piš a slyš pak a viz.

4. Pán je král a velmi nádherně zdobený.

5. To znamená: Já, Pán Ježíš Kristus jsem jediným Bohem všech nebí a světů ve vší nekonečné věčné plnosti Boží moci, síly, mocnosti, svatosti, milosti, lásky a slitování a to vše je Mým věčným řádem moudrosti nebo Boží spravedlnosti. – Pán je zdoben a začal říši, jak daleký je svět, znamená: Ze Svého řádu jsem Se smiloval nad lidmi Země a chci je postavit v jejich duchu, pozdvihnout je a jejich duch má být pánem v jejich duši a v jejich těle a připravil to, že to má zůstat, znamená dávám to z nebí duchu v člověku. Od nynějška má zůstat dál a dál živé slovo v člověku a smrt už nemá míti moci.

6. Od toho (té doby) stojí tvá stolice pevně, jsi věčný.

7. Znamená: Od té doby, poněvadž vnitřním živým slovem probudím Ducha člověka, bude Má láska v člověku zůstat a nikdo u probuzených už nebude pochybovat o Mně a Mých zaslíbeních. Ukáží totiž Duchu nekonečné zázraky Své lásky, moudrosti, svatosti a moci v hlubině hlubin pro všechny časy časů trvale.

8. Pane, pozdvihují se řeky, pozdvihují řeky zvuku svého, pozdvihují řeky vlnobití svých.

9. Znamená: Jsem jediným Bohem. Světští lidé se budou s počátku proti tomu vzpouzet a světští učenci proti tomu budou křičet a psát a mocnáři budou hněvivýma nohama mocně proti tomu dupat

10. a budou se tomu mocně protivit.

11. Vodní vlny v moři jsou velké a hučí strašlivě, ale ještě větší je Pán na výšině

12. Znamená : Kněžství světa potáhne proti tomu velmi mocně do pole a velkým hněvem a velkou zlostí bude zatracovat novou říši v člověku, ale nikdo si z toho už nebude nic dělat a nebude se obracet k brekotu, tlachání ubohých, bídných, poněvadž budou tlachat jen jako bezmocní soptiči hněvu. Ale přesto budu Svou láskou a moudrostí z nebí v Duchu lidí pronikat a budu sušit a zcela vysuším proudy a nad mořem (kněžským pohanstvím) budu rozprostírat Svou mohutnou paži, aby ztuhlo co nejbezmocněji na věčnost.

13. Tvé slovo je správná nauka. Svatost je ozdobou Tvého domu věčně.

14. Znamená: Mé živé slovo v Duchu je opravdové kázání, nauka, církev. Je to opravdové, svaté sídlo Boha v člověku, opravdová říše Boha v lidech a mezi lidmi Země. Toto slovo (svatost) je pravda, (ozdoba) je cesta a věčný život v čisté lásce ke Mně.

15. To je základní význam tohoto žalmu, podle jeho proroctví čas právě začal a bude dělat mocné pokroky, i když s počátku jen potají. Ale, když v krátké době srdce proteplí a prosvítí, pak bude ale i Má ruka mocně bojovat proti veškerému světu a Mým živým Duchem probuzení

budou křtěni ve velkém třpytu srdce a Dám budu ne zřídka viditelný mezi Svými a budu je obo-
hacovat velkou mocí nade všemi věcmi amen, amen, amen.

28. června 1843

Jitro

16. Vznešeně se blíží matka dne. Dříve zemi a moře kolem zahalovala temnota. Jak nád-
herně nyní září v lesklém šatě a daruje radost.

17. S ní se probouzí obnovená životní síla, (jak se ve světě vše pohybuje), jak skvostně září
nivy v ranní nádheře, slunečním mocnějším plápozem oživené.

18. Tak přichází i Pán. Nejprve soumrak, pak jasnější červánky, pak světlo, až konečně pl-
ný den čistý, čerstvý a mladý prolomí hustou noc srdce.

19. Dokud tam na nebi slunce hoří, jeho oteplující světlo potěšuje srdce, tak ani srdci ne-
chybí radost, pokud Mě věrně vyznává.

20. Chceš-li žít dobrý život zde, tak mluv ve své hrudi věrně příští sloku živě stále v sobě a
ta zní takto volně:

21. „Ó, sviť Ty, věčné slunce života po celý den života ve mně, pak ponesu zcela vesele to-
to pozemské jho, občerstvované a vysoce obšťastňované v Tobě.“

Léto 1843

Osobní slovo o vlažných dcerách

22. Ale poslouvej dobře. – Co tvému srdci působí malou nelibost, to dokázalo už Mé úplné
popuštění od koncertu v prvním poschodí pro Mou už dřívější velkou nelibost.

23. Tak jsou lepší lidé proti Mně. – Chtěl jsem je časně a věčně udělat co možno šťastné a
proto jsem jim prokázal už převeliká dobrodiní a nejspolehlivější zaslíbení. Ale poněvadž jsem
už příští den nedal co jsem slíbil, tak se hledí sami odškodňovat.

24. Ale ponechejme jim jejich ješitně pošetilou světskou radost, ponechejme jim jejich ve-
černí procházky, které jim jsou nyní mnohem milejší, než, že musí ještě tu a tam naslouchat
Mému živému slovu, když jim je náš přítel A. H. W. předčítá. Ponechejme jim jejich římskou, ale
Mně nade vše nepřátelskou kněžskou lásku a také lásku těch, které jim takoví kněží za všeli-
kých přátelských záminek přivádějí.

25. Ale my oba, rozumíš Mi, se při této příležitosti stáhneme svou milostí a láskou a svým
požehnáním pěkně daleko. A následek je pak už poučí a poznají, i když už příliš pozdě, jakou
proměnu udělaly a kdo v nás dvou je opustil.

26. Já a ty jsme se stali proto žehravými, že jsme se odvážili udělat svědomí několik neslu-
šicích se poznámek. – Ale od nynějška od toho upustím a přenechám je zcela jejich světskému
smýšlení a jejich vdavek chtivosti, ale, že při takových svatbách nebudeme přítomni, rozuměj –
tím můžeš být ujištěn.

27. Dosud jsem A. H. W. radil – předčítej jim Mé slovo. On to i poctivě činil. – Ale, od ny-
nějška mu to už neradím, poněvadž jeho starší dcery to tajně považují jen za pošetilé básnění
z tebe a už si toho necení a poslouchají to také jen s tichým odporem.

28. Nepřijdou-li k nám co nejhrolivěji, ponechám je, jak jsou a nebudeme se o ně už v nejnepatrnějším starat, neboť Mému slovu naslouchají ospale a nudně, ale tím veselejší a živější jsou ve společnosti těch kteří k nim vzhlížejí. Ať tedy jdou a nechceme mít s nimi nic společného, abychom se nejevili před nimi jako žebraví a nudní. – Rozumíš Mi. Tak se děj. Amen.

13. října 1843

Požehnání navštívení

Piš jen piš, vím už, o co jde.

30. Můj milý A. H. W., hodina ve které ses tělesně narodil, Mi je dobře známa. Tehdy jsem ti žehnal a nyní ti žehnám zase, abys byl stále zdrav Duchu jakož i vedle toho těla, jak dalece je to potřebné k tvé spáse. Ale nezaměňuj se přespříliš na zdraví těla, neboť škodí Duchu víc, než mu prospívá.

31. Podívej se na čerstvý zelený ořech na stromě. Pokud zůstává pevný, čerstvý a zelený, potud není ani jádro časně. Ale, když začne zevní zelená slupka hnědnout a kolem ořechu usychat, pak je to znamením, že ořech uvnitř slupky uzrál.

32. Z toho důvodu dávám tu a tam Svým také stále podle těla trochu churavět, aby se, se světem tak příliš nesměšovali v tělesném stavu příliš zdravém. Je-li totiž někdo podle těla tak opravdově zdravý jako lev, tu k němu nepřijde ani nejslabší myšlenka, že bude muset jednou tento klamný svět opustit. Na světě se mu totiž vše velmi líbí, každá kytička, každé sousto, každé děvče, každá krajina a přeje si co nejtoužebněji – takto věčně na Zemi žít a nikdy nedostane svatou touhu po věčném Otcově domě v nebeské říši.

33 Ale, když jeho tělo onemocní, tu si člověk připomíná, že na Zemi nezůstane a začíná pak tu a tam přece poněkud úzkostlivě přemýšlet, co asi bude a mělo by přijít po smrti těla a to je v Duchu už prospěšnější, než všechny třeba i nevinné zábavy a potěšení při jaderně svěžím a zdravém těle.

34. Tak, kdybys chtěl poslat syna do ciziny a vedlo se mu tam výborně, dobře, myslíš, že se vrátí k tobě domů? Myslíš, že bude toužit po Otcovském domě? Ó, ne, tím můžeš být zcela jist. Řekne totiž: Musel bych být opravdovým bláznem. Vždyť tu mám vše, cokoli jen mé srdce žádá a k tomu mě tu ještě všude uctívají, (ctí), kamkoli jen přijdu. Ale, přijdu-li domů, tu musím přicházet k Otcovi zas pro každou maličkost a prosbou a pak teprve bude dlouho přemýšlet, zda mi žádané má dát nebo ne. Zde jsem váženým pánem pro sebe, ale tam doma po boku svého otce jsme nikým a tak zůstanu zde.

35. Hle, to je doslovně vyjádření tohoto syna v cizině, kterému se velmi dobře daří na cizí půdě. A když ho otec povolá domů, bude se tam odebírat s velkou nevolí a doma se bude chovat tak, že to bude nejpustší ostuda. Vše se mu bude totiž zdát těsné, bídné a špatné, jedním slovem řečeno, – doma nebude konat nikdy dobře. Ale, nevede-li se synovi v cizině nejlépe, ale má dost starostí nebo se mu vůbec daří bídně tu to udělá velmi brzy jako ztracený syn.

36. Tedy ti říkám i Já dnes, že si máš připomenout a vědět, když tě navštívím malými tělesnými nepohodlnostmi, že to jsou čisté lístečky jimiž Svým dětem připomínám jejich otcovský dům a návrat do něj, aby se v cizím světě příliš pevně neusazovali. Ale proto tě snad ještě nechci tak brzy z ciziny odvolat, ale jen ti připomenout tvou vlast, že podle toho máš měřit všechny nepříjemnosti svého pozemského života, to ti přeji Já, Tvůj Svatý Otec dnes i povždy ve vší plnosti Své lásky a milosti, dbej toho co nejživěji. Amen.

17. října 1843

Oslavení Marie

1. Z vedlejšího slova o nanebevzetí Marie.
2. Ale bez ohledu k tomu ti chci přece říci, jak Marie zemřela.

3. Marie zemřela za dvanáct roků po mém návratu domů v Betanii v domě Lazara, Marie a Marty. Jedině Jan byl očitým svědkem o jejím odchodu. Její nemoc ale byla stále rostoucí láska ke Mně a plamen této lásky Marii rozpustil a pro věčnost proměnil. Ale o viditelném vjezdu k nebi není ani řeči. Marie byla a nebyla už a to je dost pro tvou vědychtivost. Amen

29. října 1843

Pán chrání Své dílo

4. Ó, Pane a nejlaskavější Otče. Jak je brát případ někoho kdo byl podle mého vědomí silným opovrhovatelem a řádným protivníkem Tvé svaté k nám zaměřované milosti a v každé době se jí jako pošetilosti vysmíval?

5. Pro svůj klid můžeš napsat několik slůvek. Hle, tak chráním stále Své dílo. Neřekl jsem ti už jednou při příležitosti, když jste všichni dostali varovné psaníčko,

6. jak ihned potkám všechny ty, kteří se Mi chtějí vážně stavět do cesty? – Hle to je druh a způsob, jak zneškodňuji Své nepřátele. Když se nedávno chystal zcela vážně vystoupit proti Mně velmi významný nepřítel, dostal svou odměnu. Ale má být ještě trochu poučen. Co tím chci říci, tomu v dalším porozumíš.

7. Kdokoli světské považuje za vhodnější, než Mě, na toho se budu od nynějška dívat jen zcela krátce. Neobráti-li se brzy, tu má být souzen. – Víš, co tím chci říci. Když někdo tobě nebo někomu, kdo v mém jménu něco říká, jen poněkud tuze odporuje ať otevřeně nebo tajně je u tebe nebo od tebe vzdálen, tomu budu umět ochromit jazyk tak, že s ním nemá už nikdy dokazovat a svědčit pro to, co mu není po chuti. Ale netaž se Mne, jak. Stačí, že jsem ti to přísahal. –. Můj soucit s Mými nepřáteli je u konce. Ať je tedy souzen každý, kdo Mi chce odporovat v malém i velkém. Amen, amen, amen To říkám Já, Všemocný, amen.

26. června 1844

Veselé slůvko pro malou Martu

9. – Piš jen, vím už, co zase máš. - - Mám ti zas už doručit příležitostného básníka? – Nuže chci to hned udělat, ač Mi Marie byla milejší, než Marta, ale ne snad nějaká přítomná Marie, nýbrž sestra Lazara. Přítomné Marie totiž se všelikými odchytkami a převrácenostmi tohoto jména jsou rovněž tak odchýlené a zvrácené jako jejich jména. – A tak piš jen veselé slůvko.

10. Slyš, Má malá Marto : V tomto tvém dnu ti nyní říkám : Jsi v postavení, plném marnivém trápení a na to si každý den hned stěžuješ. Nechce se Mi líbit : Když si matka stěžuje na kávu, pak tě to také už mrzí, když je polévka mdlá, matná, pak jsi hladká. Svírá tě zcela žalostně, když ti někdo říká, co tě píchá.

11. To nemá být u velkého ani u malého. A proto Mi často dělá silné utrpení, když máš s mytím a drhnutím podlahy tak velké potěšení. – Mnohdy se zcela hrabeš ve slepičím hnoji. – to ti někdy přinese sice vejce, ale nebe tu při tom není. Za to jsi musila přece jednou pykat, proto ti tchoř tvou radost rozkousal a ty ses tu silně divila takovému krvavému znamení. Ale takové tvé smutné zaražení ti přineslo ozdravující léčení (prospěch), odňalo ti totiž radost z kuřat a tím i Mně bolest srdce.

12. Nyní zanechej i své kněžské lásky, neboť tě duchovně nepodněcuje, pak se Mi budeš přede všemi skoro nejlépe líbit. – Hle, tělo neosvobozuje duchovnost a dělá Mi malou radost, proto Mě netěší, když tvé oko ke kněžům hledí. Obracej proto své srdce ke Mně v radosti i bolesti, to ti bude užitečnější a bude tě víc těšit, než kaplanů klanění se tobě a jejich tisknutí tvých rukou.

13. Není to ovšem zrovna žádný hřích, ale také ne nejlepší vítr na moři tvého mladého života, pohání totiž loď života často daleko kolem a ztratí pak vůbec cíl života, – to ti říkám zcela tiše.

14. Následuj jen Mou radu a miluj Mě v činu, pak budeš lépe jezdit, neboť znám nejlépe nebezpečí, která často na takové lodníky čekají. Kde se totiž co nejméně ohlížejí, tak jim jde vstříc nejnepříjemnější a nemilé, nežádoucí překvapení (zánik).

15. Hle, to jsou tvé malé hříchy a musel jsem ti je oznámit. Vyhneš-li se jim budoucně, tak zcela jemně a zcela skromně, odejmu ti mnohá utrpení a daruji ti mnohá potěšení. Mám tě věru přenesmírně rád, to jsem ti říkal napořád a proto ti to nyní říkám jako vážně dobrý žert. Ale ber jej jen vážně, přinese tě na dobrou stopu, na které věčně život lpí a ode všeho utrpení tě odvrátí.

16. To říkám k tvým jmeninám : Staň se Mi vážně věrnou a svobodnou a nadále už nenaříkej, amen, amen, amen ti říká Tvůj dobrý Otec, amen.

25. srpna 1844

Na dotaz kvůli sdělení obdržného zjevení

17. Ó, ano. Tomu, kdo žízní, se nápoj podává. Ale jsou i duchovní pijani a není dobré jim podávat takové příliš duchovní věci, poněvadž pak hloupnou a stávají se zlými jako zlí blázni. Ale především se perly nemají dávat vepřům.

18. Ale, chceš-li už někomu prospívat, kdo se ti zdá vhodný, tu uděláš nejlépe. Budeš-li mu udělovat zprávy ústně

19. a teprve pak mu dáš něco číst nebo mu sám budeš něco předčítat, když jsi ho podle svého Ducha úplně poznal, jinak by mu totiž čtení spíš uškodilo, než prospělo.

20. Ale kázání je lepší, než čtení, poněvadž lépe vniká, než něco čteného a pak i utkvívá. Důvod ti ukazuje zkušenost ze všech dob.

21. Také podle toho příležitostně konej a bude to dobré a správné. Amen. To ti pravím Já, Který jsem také kázal ve velké době dob amen, amen, amen.

25. srpna 1844

Cherubín a Serafín

1. Ó, Pane, jaký je rozdíl mezi cherubínem a serafínem?

2. Cherubíni znamenají a jsou věčným výronem Boží lásky a serafíni jsou výronem Boží moudrosti. Proto se za starodávna říkalo: Ten žhne láskou jako cherub a je moudrý jako seraf. Tak se cherubem rozumí Boží láska a serafem Boží moudrost.

10. února 1845 Greifenburg

Jen Má odměna trvá věčně

3. Julii a Martě H. ke jmeninám.

4. Tak můžeš mluvit k té, pro kterou jsi je Mně přišel. Ve světě se říká: Hraní na lyru je lepší, než slavení. Avšak u Mne to tak nemá být, tu platí jedno tak málo jako druhé.

5. Nebeská říše trpí vždy násilí. Kteří ji na sebe násilím nestrhnou, nebudou ji mít. Proto tu prospívá hraní tak málo jako úplné slavení. Ale, kdo hraje pro Mou říši koná pro Mne ve světské horlivosti jen tolik, že na Mne zrovna zcela nezapomíná a chce Mě spolu táhnout vedle světa, ale když na Mne ve světských záležitostech zcela zapomíná, ten to je, kdo slaví.

6. Ale nejsem Tím, kdo by házel na záda svou říši hrajícímu i slavícímu. Ale, kdo chce mít Mou říši, Která je věčným životem, musí ji úplně vážně žádat bez hraní a slavení, jinak dostane odměnu také jen hrajícího a slavícího a ta se bude rovnat sklizni toho, který rozséval semeno na cesty, kameny a mezi trní.

7. Tak to můžeš své přítelkyni takto oznámit a říci, že Mé jediné a věčné přání a vůle je, že se nemá i se svými sourozenci obracet k hraní a ještě méně k slavení. Odměna světa je totiž nepatrná a trvá krátce, jen Má odměna trvá věčně.

8. Ale co máš, že jsi po celé dny sloužil světu za pár grošů? Pravím ti, že ti je příští den zas vezme a bude ti je brát až do konce tvého pozemského života a v posledním snu loučení se světem tu budeš stát nahý jako kostelní myš. A co pak s tebou?

9. Proto sbírej spíš poklady, které rez ani moli nekazí a pozemské dny nestravují, tu najdeš v den loučení, v den vzkříšení bohatý poklad v Mé říši pro věčnost, Amen. To říká Pán, Opravdový pro věčnost amen, amen, amen.

11. února 1845 Greifenburg

Co činiš chudým, činiš Mně

10. Ondřejovi H. W.

11. Můj milý Ondřeji H. W., co činiš chudým a Mému sluhovi, to činiš jako zcela bezprostředně Mně Samému. V chudých jsem totiž Sám chudý a ve Svém sluhovi, ale bydlím pro vás všechny v plnosti síly slova ze Své věčné lásky a moudrosti, která sice ve světě také v chudobě sem jde – kdy a kam přichází, ale přesto je bohatší v duchu věčné lásky ze Mne.

12. I když je tato láska zajata ve vězeních světa, – to jsou tvrdá srdce, tak ale přesto slouží všem k vykoupení z věčné smrti. A i když je tato láska před světem chudá, tak ale dává přesto všem vše. I když se jí pohrdá a posmívá, tak přesto rozdává největší cti pro věčnost. I když ji mnozí také vůbec usmrcují, tak ale přesto dává všem život. I když je trhána a mučena, tak přesto vše, co dává, je dokonalá. Za křivé dává přímé, rovné, za nerovné dává rovné, za nestejně dává stejné, za hořké dává sladké, za ocet nejlepší víno, za noc dává den a tak všude dává dobré za špatné a ušlechtilé ze neušlechtilé.

13. Když ale už láska dává dobré za špatné, co teprve můžeš ty, dárce dobrého, čekat od této Mé lásky? – Proto činiš Mému sluhovi, který má tuto Mou lásku v sobě, co si přeje, co si přeje, tu má být tato tvá odměna také převelká v této Mé lásce ve sluhovi pro věčnost, amen. – to říká věčná Láska amen. – To říká věčná Láska amen., amen, amen.

27. března 1845 Greifenburg

**Dopis Ondřejovi Hüttenbrennerovi o začátku sepisování –
výměny dopisů Ježíše s králem Abgarem**

14. Chci vám sdělovat výměnu dopisů mezi králem Abgarem a Pánem Ježíšem, jak se děla v pozemské životní době Pána. – A tak poslouchejte oba dopisy.

15. Abgarův dopis Pánu zní:

16. Abgar, kníže v Edesse Ježíši dobrému Spasiteli, Který Se objevil v zemi kolem Jeruzalému, všechna sláva.

17. Slyšel jsem o Tobě a o Tvých uzdravováních, jak léčíš bez léků a bylin. Mluví se, že děláš slepé vidoucími, chromým dáváš chodit, že čistíš malomocné a nečisté duchy vyháníš a léčíš ty, kteří bojují a nemocní dlouho trávajícími a konečně probouzíš mrtvé.

18. Když jsem o Tobě slyšel všechny tyto věci, tak jsem sám u sebe usoudil, že musí být pravdou jedno z dvojího: Buď jsi Bohem, Který sestoupil s nebe, nebo Ty, jenž tyto věci konáš, jsi však přece aspoň Synem velkého Boha.

19. Tedy tě tímto psaním žádám, aby Ses ke mně obtěžoval kvůli vyléčení mé nemoci.

20. Také jsem slyšel, že Židé proti tobě reptají a chtějí Ti provést zlé. Mám sice malé, ale dobře spořádané město, které bude nám oběma stačit. Příklad' tedy, Můj nade vše nejctěnější příteli Ježíši, ke mně a zůstavej u mne v mém městě a v mé zemi. Tu máš být od každého nošen na ruku a v srdci. – Čekám na tebe s největší touhou svého srdce.

21. Posláno mým nejvěrnějším sluhou Brachem.

22. Abgare, jsi blažený, poněvadž jsi Mě neviděl a přece jsi uvěřil. Stojí totiž o Mně psáno, že ti, kteří Mě viděli, nebudou ve Mne věřit, aby ti kteří Mě neviděli, věřili a chtěli žít ve věčnosti.

24. Ale co se týká toho, proč píšeš, že mám k tobě přijít, poněvadž jsem v Judeji pronásledován, tu ti pravím: Je nutné, aby se vše kvůli čemu jsem přišel do světa, na tomto místě na Mně splnilo, a že, až se vše toto na Mně splní v krátké době, vystoupím k Tomu, z něhož jsem vyšel od věčnosti.

25. Ale buď ve své lehké nemoci trpělivý. Až budu vyzdvižen do nebe, pošlu k tobě učedníka, aby tvou nemoc uzdravil a dal opravdové zdraví tobě a všem, kteří jsou u tebe.

26. Psáno Jakubem, učedníkem Pána Ježíše Krista a posláno Brachem, poslem krále, z krajiny Genezaret.

27. Nejmilejší příteli a bratře v Pánu, myslím, že jim bude toto sdělení milejší, než všechny švýcarské zmatky, které v sobě neskrývají nic pozdvihujícího pro nebe. – Ještě se mi oznámilo šest takových dopisů mezi Ježíšem a králem Abgarem. Až zase přijdu do Hradce, chci vám je vedle ještě mnohého jiného sdělit. J. L.

28. dubna 1845 Greifenburg

Nepřátelům žehnej a přátele podržuj v srdci

28. Anselmu H. k jmeninám. Můj milý Ans, H. W., tak mluví věrný Pán:

29. Má láska, milost a slitování tvému domu povždy, neboť jsi bedlivým občanem Mé říše, která tu je věčným životem. Ale mnohdy máš ve svém domě prudkou mysl a občas dáváš svému srdci obveselení prázdným pohledem na štíhlé městské děvče. Ale říkám ti: To vše se do Mého Otcovského domu nehodí, na všem totiž vězí pozemský zájem světa a to se nehodí do domu Pána věčného života, do domu věčného Otce. Tedy od toho upust' a nepřijdeš ke Mně o mnoho stupňů blíž.

30. Také se rád dovídáš z novin co vše se děje ve světě a nezřídka při tom děláš straníka, přeješ vítězství své straně a odporujícím porážku. Ale pravím ti, že ani toto není dobré. Bude-li totiž tvá strany bita, budeš pln zlosti a zahořklosti. A není to prospěšné pro tvé srdce, ve kterém má sídlit Má láska, neboť musí objímat přátele a nepřátele stejně žhavě jako vyzařuje slunce své teplo a světlo nade všechno, ať je to dobré nebo zlé.

31. Všichni lidé jsou více nebo méně hříšníci a ve svých úsudcích nespravedliví. Ale nechceš-li být nespravedlivý, tu tě nesmí nespravedlnost lidí zlobit. Nepřátelům žehnej a přátele podržuj v srdci, tu se budeš podobat Mně, kdy jsem na kříži žehnal těm, kteří Mě křížovali.

32. Ať ti je toto poučení skvostným darem, následuj je a budeš mít velký užitek, prospěch časně a věčně.

33. Má láska, milost a slitování tvému domu a malý křížek kterému dám tobě přijít ze Své lásky. Amen

15. září 1845 Greifenburg

Má láska je nejsilnější pravý lék

1. Karlu Leitnerovi. Tak mluví Pán:

2. Slyš Můj slabý synu Mé milosti, chceš-li dosáhnouti opravdového zdraví, jak ducha, tak časně i těla, tak pomazávej své srdce pilně Mou láskou, milostí a slitováním a zakuňuj svou hrud' věčným kadidlem živé plné důvěry ke Mně svému věčně živému všemocnému Otci, pak dospěješ k opravdovému časnému a věčnému zdraví.

3. Jen ve své hrudi nevěř, že ti mohu pomoci jen požehnaným lékem, ale spíš věř, že ti mohu jako každému pomoci volně, svobodně bez použití čehokoli.

4. Když jediné živě hledáš pomoc u Mne, uzdravíš se úplně, budeš totiž ve své vlastní hrudi nosit v Mé lásce nejsilnější lék proti každému zlu a je to jediný obecný, povšechný lék.

5. Všechny pozemské léky se vzhledem k svému působení rovnají vzájemnému boji pekel-
ných duchů a jsou tedy pravým zlem proti zlu.

6. Ale Má pomoc je v každém ohledu pravé dobro proti zlu,

7. tudíž ten pravý lék, jímž může být člověk jediné vyléčen ze základu od jakéhokoli zla pro věčnost.

8. Ale, máš-li už tak nepatrnou živou důvěru ke Mně a hledáš Mé požehnání víc v přírodě, než ve Mně, Průvodci přírody, tu, můžeš užívat „evangelické masti“,

9. ale s největším klidem myslí a to lepší i s tvými nervy, jímž jen velmi zřídka dopřáváš posilujícího horského vzduchu jako pokrmu.

10. Uvolni se na několik týdnů od světských záležitostí a odcestuj do Mé svobodné tvorby, ve všem tě to posílí. Ve městech světa jsem totiž jako zcela malá, často skoro vysychající stružka (potůček), na volné půdě jsem jako proud a nad horami jsem jako moře, a to pro lidi.

11. Jdi tedy k proudu, k moři, když ti mnohdy potůček vysychá, a najdeš mnoho ozdravení a posílení. Vždyť jsem vám všem už říkal, že máte chodit rádi na hory. Proč následujete tak málo Mou radu a chcete být raději nemocní než zdraví v duchu a těle.

12. Má nauka je vždy velmi léčivá a kdo se jí řídí, následuje ji, nebude trpět nikdy nouzi a nikdy si nebude stěžovat. Následuj tedy i ty předně Mou nauku. Nebud' příliš úzkostlivý o blaho svého života, ale buď stále plně důvěřivě veselého srdce v Mém jménu a budeš zdrav časně a věčně, amen.

28. prosince 1845 Greifenburg

Ber Mě jako svého nejopravdovějšího Otce do svého srdce

Elise H.

14. Víím o tvém dnu a o tvém narození, ale ty také víš, že jsem nepřitelem blahopřání. Proto ti také posílám toto slůvko tak opožděně po tvém dnu a v něm ti říkám jen, že tě mám opravdu rád. A s tímto slůvkem můžeš také být, Má milá dcero úplně spokojena.

15. Na krátkou dobu dostaneš sice malý křížek, který nebude osazen pozemskými diamanty, ale bude tím bohatěji podržovat Mou Otcovskou lásku a milost. Vezmi Mě úplně jako Svého nejopravdovějšího Otce do svého srdce, tu budeš sotva pociťovat jeho křížku.

16. Zdržuj se světa, který má jen smrt a zkázu a drž se pevně Mého srdce a nepochybuji o tom, že jsem Tím, Kdo ti to říká a budeš časně a věčně blažená ve Mně, tvém Pánu a Otci.

17. Všechny své starosti a nepotřebné, mnohdy tě tak skličující myšlenky vlož jemně na Má ramena a pak půjde vše dobře a budeme vždy přicházet k pravému cíli.

18. Ale cokoli se ve světě na tebe usmívá, od toho utíkej v srdci. Kamkoli nyní ve světě nyní jen vstoupíš, pravím ti, je to jen škraboška, za kterou vězí jen všeliký trus. – Pravím ti : Ani v dobách Noemových nebyl čas horší, než je všeobecně nyní.

19. To si vezmi ve vsí lásce ke Mně tak opravdově živě k srdci a snášej vše trpělivě a mírně a budeš růst jako cedr v Mé milosti.

20. Ale nenaříkej ani na svět, obětuj Mi vše. V pravý čas udělám a ustanovím vše tak, že to bude co nejspravedlnější. Svět má svůj chod, nebe také a ani jeden den se nerovná druhému. Vše je tak v řádu. Proroctví se musí splňovat i na veškerém světě jako se splnilo na Mně.

21. Má být tedy i každý, kdo Mě miluje, v nejuplnějším klidu ve svém srdci, neboť může řádně rukama hmatat, že všude převládá Můj věčný řád. Život je ustavičný boj, ať tě tedy svět-ský boj neděsí. Jsi-li totiž v Mé lásce, tu budeš mít s tímto bojem málo co činit. Jedině Já jsem pro všechny Své všemocným bojovníkem po věčnost.

22. Ale tím ti dávám i Své živé požehnání a Svou milost Amen.

12. února 1846 Greifenburg

Chci žehnat těm, jimž žehnáš ty.

23 Julii H.

24. Tvá radost je spravedlivá, že Se Sám raduji v tvé radosti. Chci tedy také žehnat těm jimž žehnáš ty. Malá Marta Mi je také velmi milá, neboť její duše je u Mě svobodnější, než u mnohých jiných, kteří se modlí příliš ústy, ale málo srdcem. – Pověz jí tedy, že ji mám opravdu velmi rád. A toto Mé ujištění ať jí je nejdražším pojídlem (spojovací páskou) k jejímu pozemskému svátku, jmeninám.

25. Co si bude ode Mne vyprošovat, jí chci také dávat, bude-li setrvávat v lásce j'ke Mně, amen.

21. února 1846 Greifenburg

Tvá míra v Mé říši

Ans. H. k jmeninám.

27. Ty, jehož jsem v mateřském těle stvořil z hlíny, vody a Ducha jako dobrou nádobu, kterého jsem vzal z dechu Svého srdce, hle, jsem tvůj Bůh a Tvůj Boží Otec. Co jsi Mi pro to dal napřed, že jsem tě stvořil? Dělal jsem to svobodně a nikdy jsem neměl rádce ani pomocníka. Tak jsem tvořil každou věc bez tebe, bez rady, pomoci a odplaty.

28. Ale, kdy už Má láska a moudrost konala tak velké věci na lidech, proč se pak stvoření oceňují vzájemně? Kdo říká o jednom, že je lepší, o jiném, že je znamenitější, tomu, že dává přednost, jeho posudek se netýká díle, ale mistra.

29. Ale co dělají lidé, co říká otec, co matka? – Neříkají : Hle můj synu, jsi z lepšího rodu, to prosté děvče se k tobě nehodí jako žena, vezmi si sobě rovnou. A ty, má dcero, co máš co dělat s tímto mužem nízkého a nuzného stavu? Hle, jsou ušlechtilí a bohatí, pro tvou ruku a tvé srdce stvoření. – Co myslíš, týká se toto třídění Mne, Mistra díla nebo lidí, kteří všichni stejní jsou Mým dílem? – Já myslím, že se posudek týká Mne.

30. Následek toho bude velká přehlídka nad hrobem, neboť Já jako věčně nekonečně nedokonalější nemohu brát na Sebe, aby takovými posudky klnuli Mým dílům jako nedokonalým.

31. Proto ti pravím: Chceš-li na Zemi hledět na nebesky nedokonalější, tak se dívej na nejnepatrnější. Nejvyšší na Zemi bude tam (na onom světě) nejspodnější a nejbídnější.

32. Chceš-li mít měřítko, které ti může ukazovat tvou míru v Mé říši, pak hled' na sobě rovného z jakého domu si má tvůj syn vzít jednu dceru a jakou váhu, cenu má mít muž pro tvou dceru. Ale taž se přísně v srdci, pak zcela přesně najdeš, jak mnoho ti ještě schází k dosažení nejvnitřnějšího Mé říše. Tu totiž neplatí jen říkat všichni lidé mi jsou rovni a nejnižší je mému srdci nejbližší, ale musí tu být živá pravda v Duchu, oživena nejpevnější vůlí, pak je i Má říše v člověku živá. Ale, kde se ještě ustanovují jakékoli stupně o hodnotě člověka (s výjimkou lupičů, nevěstkářů, cizoložníků, zlodějů, lakomců, vrahů a podobných, kteří nejsou lidmi, nýbrž jsou ďábly) kteří se vynořují v srdci, kde se přirozenost, ještě proti tomu vzpěčuje, tam je Má říše vzdálena zrovna o tolik stupňů, o kolik se někdo z jakéhokoli pohledu považuje za lepšího a znamenitějšího.

33. Dokud někdo ve vnějších záležitostech svého srdce nedosáhne nejnižšího stupně, nebude moci vejít v Mou říši, neboť Já Sám jsem i zvolil nejnižší.

34. Hle to je dobrá nauka a dar, je nejnechybnější a nejpřímočařejší cestou, a tím nejkratší cestou ke Mně, která se jako vázané hodí co nejlépe pro tvůj den, Vezmi jej živě do svého srd-

ce a přinese ti i živý plod Mého slova, pocítíš jej v sobě. A budeš-li mít Mé slovo, budeš mít věčně i Mou říši. Amen. – To říká Ten, Kdo tě v mateřském těle utvořil z hlíny, vody a Ducha, amen, amen, amen.

11. září 1846 Greifenberg

V Kříži klíčí věčný život pro duši a Ducha

1. Karlu, rytíři Leitnerovi

2. Můj příteli a bratře, slyš mě ze svého dobře zdobeného srdce. Netrap se příliš ze své, poněkud oslabené nohy, časem to bude s ní lepší. Hle, je dobré vše, co dávám. Ale nejlepší ze všech Mých darů je kříž, v něm totiž klíčí věčný život pro duši a Ducha.

3. Když stromy vyhánějí mnoho listů, tu bude velmi málo plodů nebo vůbec žádné, ale, vy-padají-li stromy spíš hubeně a churavě, tu dávají mnoho plodů. – A tak je to i s člověkem, dokud žije na této Zemi. Je-li jeho tělo opravdu svěží a zdravé, tu pocítuje po Mně malou potřebu a dává Mi být, jak se říká, dobrým mužem. Ale při malé tělesné nemoci, zvláště, když ji pozemští lékaři nedovedou odstranit, je člověk zas ke Mně přitahován jako poutem a začíná zase hledat u Mne pomoc a to je pro jeho ducha velmi prospěšné. Tím totiž začíná zase růst z nitra a pracovat na příštím vyhánění plodů pro věčný život. A to je o sobě lepší, mnohem lepší, než úplně zdravé tělo s duchem skoro mrtvým, ze kterého nepučí žádný plod k věčnému životu.

4. Z toho důvodu ti ponechávám i tvé malé trápení nohy a není ničím jiným, než zcela malou páskou, kterou jsem zcela jemně ovinul kolem tvé nohy, abych měl ve Svě ruce jmění, abych tě opravdu vedl k věčnému životu na vodítku přes zamořené pláně světa. Proto je i tato pásečka trochu tvrdošijná a nedá se tak zcela odstranit mazáním mastí ani umýt koupelí. – Ale, až bude na čase osvobodím tě už úplně zcela zdarma.

5. To ať slouží k tvému uklidnění a k tvé velké útěše, abys časem (někdy) nezmalomyslněl, když pásečku trochu víc natahuji. Ale ty si při tom vždy pomysli, když v noze pocítuješ malé nepohodlí: Nyní mi zase můj dobrý Otec v nebi přitáhl pásečku k mému spasení, za to Mu vší svou láskou děkuji.

6. Budeš-li to dělat v srdci častěji, budu také stále víc uvolňovat pouto na noze a oproti tomu budu pevněji uchopovat pouto srdce, ale mytí nohou je první při znovuzrození Ducha.

7. Tím ti buď Mé požehnání, Má láska, milost a slitování věčně, amen.

**Začátek spisování díla „ZEMĚ“ přirozená a duchovní 28.12.1846
ukončení 27. dubna 1847**

3. ledna 1847

Písař : Ans. H. podle diktátu Pána Jakubu Lorberovi

Otázky k textům u Marka a Jana

Dotazující se : Pavel, Petr a Paulina H. Mar. 9, 10 : a ptali se Ho a říkali : Cožpak to farizeové a zákoníci praví, že musí napřed přijít Eliáš?

12. Jan 7, 13 : Ale nikdo nemluvil svobodně z bázně před Židy.

13. Jan 3, 12 : Když vám říkám o pozemském, nevěříte, jak máte věřit, když k vám mluvím o nebeském?

14. Hle, to je pravý způsob, jak se svět obvykle ptá při všech zaslíbeních z nebí, zda se nepřipravují ze zázraků, které si svět představuje ve své velké pošetilosti. – Svět propadlý do vší slepoty, si podle toho stále víc zdůvodňuje ve své pošetilosti a maluje si zaslíbená zjevení tak, že by se to v mysli anděla nikdy nevyskytlo. Ale, když pak přijdou před a to hmotně, povězená znamení v podobě zcela jiné, než si vymaloval hloupý svět, tu dojde rovněž k dotazování a Eliáš se vždy postrádá, jak tomu bylo u Židů.

15. A tak tomu je i nyní se zaslíbením a Mé tisícileté říši. Očekává se hmotně v Mé osobní přítomnosti. – Tato říše je tu už dlouho v Duchu a v srdci dobrých lidí. Ale, poněvadž hmotný Eliáš nebo o zaslíbení napřed utvořená hloupost takto nezjevuje, se nepřichází, jak si zrovna svět ve své kovové slepotě vymaloval, tak se vede Mě a Mé říši přesně tak, jako tomu bylo před devatenácti sty léty.

16. Ne jednomu, ale tisíci Eliášům jsem už jako Otec dal lid Země připravit na svůj příchod, ale (nevedlo) a nevede se jim o mnoho lépe, než Janovi v poušti. Ale tobě, Můj mladý tazateli, ať to slouží ke zkoušce slova. Chceš-li najít Mou říši, tu hledej Eliáše, který má přijít, v sobě a to je správné chování podle Mého slova, pak přijde už Má říše ve vší síle a nádheře vnitřně v tobě samém.

17. Na této pravé cestě, napřed předpověděné jsem byl sice už u samotných, kteří už v Mé říši jsou. Ale tito mnozí se podobají oněm dobrým Židům, kteří se z bázně před zlými, velkými světskými Židy neodvažují o Mně svobodně mluvit. U Židů to bylo tak : Velcí se báli malých a bylo to i opačně. Ale nyní je to rozdílné; jen malý se stále bojí velkého, ale potrvá to jen ještě krátce a strach se velmi mocně obrátí.

18. Až se tak bude dít, pak bude každý rozumět Mé říši co nejlépe. Jakým mužem má být Eliáš, který má přijít. Pak bude i nebeské věci velmi snadno chápat děvče, které nyní pozemské těžko chápe, i když toto nebeské nebudou vysvětlovat sobecké a velmi ziskuchtivé školené sestry kapucínskému řádu. – Toto vše bude totiž konat Můj Duch u malých a slabých. Ale proto bude svět stále přece zůstat velmi slepý a hloupý, neboť pravého Eliáše nepozná, jako ho ještě nikdy nepoznal.

19. Ale vy máte Eliáše poznat a také jste ho už poznali, je u vás totiž už dlouho, – Jak přijímáte jeho, tak přijímáte i Mě. Ale dobře rozumějte, hlavně duchovně, amen.

31. ledna 1847

Perla

20. Na dně hlubokého moře, kde mocná vlna, hnaná hroznou vichřicí, už nerozvíruje v hloubi uložený mořský písek a snadno nekalí skrovný třpyt, který , paprsek slunce, dělá zmatenou vlhkou stěnu moře a poslední špičky světla ponořují do oka žraloka tu spočívá zcela klidně v pevně uzavřené matce vznešený plod, nejušlechtlejší z hlubiny, který na slunečním světle slunce zrcadlí a podobnou slunci se skví a honosí jako nejušlechtlejší z nejušlechtlejšího. Král jí zdobí svůj panovnický trůn, kněžna svou paží, hlavu a krk. Velkou cenu velké perly dost neoceňil ani sám Šalamoun. Drahokamy se musí nejprve brousit, jinak koruny nezdobí. Ale perla už broušení nepotřebuje. Jak ji temný hluboký mořský základ (půda) dal, taková je už nejnádhernejším klenotem.

21. O, lidé, i ve vás je moře, ve svých hlubinách míru skrývá takový šperk, aby co nejbohatěji zdobil čela, hrud' a ledví knížat nebí.

22. Znáte-li jej, lidé, znáte perlu, kterou skrývá srdce chudoby v chudém bratru a která se nádherněji a velkolepěji utváří v lásky žhoucím srdci dárce, který povždy koná dobré v tichém mořském dně lásky míru a ušlechtilější a vznešenější se stává nad světlem naplněné oblasti? – Ó, hleďte, to je nebes tvoření a jeho postav světla v hlubokém základu (půdě) života. Mé Boží slovo, tělem sice ještě přikryté, ale nebesky působící, poněvadž samo nebe nade všemi nebesy takto nebe plodí, tvoří světlo rodí v matce, která tu je láskou – Boží láskou, bratrskou Láskou všeobjímající, vše uchopující, k sobě přitahující a ve svém šlechtictví se snaží obrátit i to nejpоследnější ke své ušlechtilosti, – jako perla hlubokého moře ve svém šlechtictví táhne bahno a obrací je ve své ušlechtilé bytí, podstatu.

23. Perla nesoucí bahno, které obrací ve své bytí svým tichým působením, které svět nevidí a nepozoruje, kde se přece plodí tak mnoho ušlechtilého, že svět ani velkou cenu nezná a ani ji neumí ocenit, – a tak se nejušlechtilější a nejskvostnější plodí v nejtěsnějším tichém prostoru.

24. Tak se má zrcadlit i pravý člověk v perle vlastního třpytu, který je líbeznější než ohnivá nádhra Orionu, pak v sobě najde, co skrývá mořské hlubina jeho života.

25. Cesta je otevřená, bouře dřímá, utišila se, kdo tu může ještě váhat? – Jednejte, jednejte podle slova, stávejte se pravými rybáři pravých perel. – Do svého srdce moře slitování ponořte potápěcí zvon své vůle a napínejte síť své bratrské lásky nad bahnem chudoby a budete dobře lovit, neboť budu Sám perlou perel mezi perlami, které jste ulovili do bratrské sítě lásky. Jako se totiž dělá perla v tiché hlubině moře, tak se ve vašem srdci stanu perlou, která se vám už věčně nevezme.

26. Tato perla je světlem, životem, živým slovem nebem, Já Sám jsem perlou perel. Jděte tedy a sbírejte perly a když najdete velkou, pak dejte vše a kupte si tuto. Já Sám jsem totiž velkou perlou, – kdo ji má, ten má vše. Její cena je totiž věčná a věčně zůstává neocenitelnou. Tak mluví Bůh o Bohu z Boha, Který Se stal člověkem, aby lidi učinil bohy. Tak se staňme perlou perel sami perlami, buďte bohy skrze Mne, vašeho Boha a Otce pro věčnost. Amen, amen, amen.

14. února 1847

Nestarejte se, starost zatěžuje srdce.

27. Pro Almandinu a Julii H.

28. Piš jen, vím už co máš. Tví oba klienti by ode Mne chtěli slůvko, proto, že se jedna narodila a druhá, že se blíží den jejího křtu, den narození ovšem platí pro každého člověka mnohem víc, než římský den křtění.

29. Ale chci tvým oběma dát stejné (totéž), protože nám už dnes časně ráno otevřely domovní dveře. Proto jim také už musím dát něco opravdu krásného, aby z toho měly opravdovou radost srdce a měly to jako odškodnění za dnešní úlek na prahu dveří, o čemž sice už nic nevědí, poněvadž jsem jim to k jejich nejlepšímu zase z duše vzal. Ale to nevádí. Ale takové duchovní výjevy mezi Mnou a sebou budou už někdy pozorovat a pak teprve tak správně poznají, jak blízky, jak dobrý jsem jim vždy byl, jak jsem se stále staral o jejich duchovní, duševní i tělesné blaho.

30. A tak piš nejprve malé Martě, že jí tebou říkám, aby ve své lásce ke Mně zůstávala, abych jí byl v jejím srdci hlavním předmětem její lásky, tu bude v jedné minutě získávat víc, než se svými domácími starostmi za tisíc let. Ale její pílí o domácnost nechci kárat, ale jen, aby při tom upustila od toho, co je často zbytečné.

31. Takové zbytečné se nehodí k chodu domácího hospodářství, které velmi dobře znám, neboť jsem také kdysi na zemi v Josefově domě obstarával a zařizoval všelijaké domácí záleži-

tosti. Je dobré – jednat správně a pilně, ale starat se o něco přehnaně není správné. Kdo Mě totiž zná a miluje, musí všechny starosti vkládat na Mne, poněvadž starost zatěžuje srdce a často je stlačuje dolů, zatím co je má pozvedat ke Mně.

32. Takto musí srdce zůstat stále bolné, svobodné, aby se mohlo vždy snadno a lehce pozvedat ke Mně a tímto pozvedáním se může den za dnem stávat duchovnějším a živějším

33. Je ještě jedna zbytečnost v tvé trochu přehnané lásce k čistotě v domácím hospodaření. Je sice správné – dbát všude čistoty, ale jen marnivá starost o ni není ve správném duchovním řádu. Všechna starost se totiž nehodí pro srdce člověka a je marnivá, poněvadž dělá srdce těžkým. – Starost je jen Má věc. Ale ty, Má milá malá Marto, se vůbec nestarej. Vše totiž co děláš, můžeš dělat zcela bezstarostně a budeš při tom zdravá duchovně a tělesně. Zda se staráš nebo ne, proto se přesto stane vše, co chci i bez tvé starosti. Ale nechci-li to ať se staráš ve dne v noci po tisíc let, nestane se to.

34. Ale, chce-li se už někdo starat, ať se stará o Mne a Mou říši (to je láska), vše ostatní se mu k tomu zdarma přidá.

35. Ale nyní mám ještě něco, Má milá Marto, musíš zahnat svou chuť na tabák. Je to – za prvé ošklivé a za druhé – pro tvou přirozenost velmi škodlivé. Musíš se tedy v tomto směru z lásky ke Mně už velmi opravdově krotit, jinak se ještě velmi dlouho úplně neuzdravíš. Hle, odporný, ošklivý tabák je jed a vzniká z ďábelského hnoje, jak i tuto jedovatou rostlinu staří mudrci nazývali. Musíš tedy od toho upustit, jinak bych u tebe nemohl časem pro samý zápach sám vůbec vydržet. V této době zapáchá u Mne tento plevel zcela zvláště, poněvadž je základem velmi mnohých neštěstí. Proto v budoucnosti šňupání zanechej. Stačí, že si tímto plevem slouží ti, kteří si na něj už od mládí zvykli. Ale i pro ně by bylo lépe, kdyby toho zanechali.

36. A hle, to je také, co ti přeji ne jen k tvým jmeninám, ale povždy. Budeš-li tomuto Mému přání ve svém srdci odpovídat, uzdravíš se co nejdříve na duchu a na těle zcela v plnosti, to říkám Já, tvůj Svatý Otec, amen, amen, amen

37. A nyní piš ještě slůvko pro sestru malé domácké Marty, Alexandrinu.

38. Od tebe, Má milá Alexandrino, žádám jen lásku. Krásní se Mi totiž líbí a ty jsi krásná, proto se mi také vůbec velmi líbíš. Ale krásou nesmíš rozumět tělo, ale jen své srdce, které je velmi krásné vůči mým chudým bratrům a sestrám a to se Mi na tobě zvláště líbí.

39. Ale přesto mám něco proti tobě a to, že jsi mnohdy ve svém zevnějšku trochu marnivá, ješitná

40. jak se říká. Hle, takové křenové kořínky musí z těla ven, jinak časem roztrpčují srdce a trpké srdce nemůže přijímat Mou lásku. – To musíš zcela odložit, jak jsi už značnou část odložila, pak se budeš zcela hodit pro Mou lásku.

41. Také se nesmíš přespříliš zaměřovat na své účesy. Hlava totiž, do copů příliš zapletená, je vývěsním štítem srdce a ukazuje, že je také ponejvíce tak zapletená jako hlava svými copy.

42. Ale jako číslo tři ti chci, Mí nejmilejší dušičko, říci ještě něco: Poněvadž jsi nyní ještě velmi mladá a přirozeně něžná a bujná, tak se vyhýbej okennímu vzduchu a nikdy si nesedej příliš blízko o okno, tak nedostaneš nikdy vyrážku v obličeji ani ve své krásné duši.

43. To ti přeji nejen k tvým narozeninám, ale pro celý tvůj pozemský život. Pak budeš úplně Mou nejmilovanější a Já tvým milým Svatým Otcem časně a věčně, amen. To ti říkám ve Svě nejněžnější lásce k tobě, amen, amen, amen.

18. dubna 1847

Vše co ode Mne vychází, je dar

Už zas bys chtěl určité blahopřání, a to pro svého přítele a bratra Ans. H. W., ale, co jednou u Mne platí také vždy a věčně. Nejsem, abych někomu blahopřál k narozeninám nebo jmeninám, jak to dělají pošetilí lidé, kteří nemohou nic dát nebo ponejvíce ani dát nechťejí i kdyby také snad ještě něco mohli dát nebo takoví, kteří chtějí za blahopřání něco obdržet, nebo by to chtěli.

2. Ale Já, Který jen dávám a od nikoho nemohu nic přijímat, poněvadž beztak je vše Mé, ale člověk si myslí, že to má, Já nemohu nikomu blahopřát, neboť vše, co ode Mne vychází, je dar a nikdy ne blahopřání.

3. Komu bych mohl snad opravdové štěstí přát a nic mu nedat, ale, jak řečeno, pouze jen přát, jak to činí lidé ? Ale, jak bych mohl někomu blahopřát ke štěstí, jako by to snad už ode Mne nedostal?

4. Ale, kdybys chtěl někomu něco dát a sám bys pak šel k obdarovanému a chtěl mu pak ještě vedle toho blahopřát, že byl tak šťasten, když od tebe dostal takový dar štěstí, nemusil by ses sám u sebe vysmát takové velké hlouposti a nemusil by tě pak obdarovaný považovat za choromyslného, kdybys mu chtěl ještě blahopřát k tomu, co jsi mu dal? To mohu učinit sice jiní, ale nikdy ne dárce sám.

5. Ale, kdyby už u lidí a mezi lidmi bylo něco takového velmi titěrné a hloupé, jak bych Se na to teprve měl dívat Já Sám, Pán a jediný nejopravdovější Dárce všech dobrých darů, kdybys tak činil? Nevystupovali by pak všichni volové, krávy, telata, koně, oslové a ovce na špičky stromů a nevysmívali by se Mně a všemu světu? – Hle, hle, – žádat něco takového ode Mne je přece velmi pošetilé a titěrné od tebe.

6. – Chci a mohu sice A. H. W. něco dát jako jsem mu už vůbec tak velmi mnoho dal, ale to se nemá považovat za blahopřání od tebe ani od nikoho jiného. Jak bylo totiž už řečeno: Mohu jen dávat, ale věčně nikdy ne blahopřát. Ať tedy zde následuje taky dar, ale žádné blahopřání.

18 dubna 1847

Dar pro A. H. W.

Slyš, Můj milý a velmi pilný písaři Mých darů lásky pro ducha, srdce a rozum, jenž je zřením duše. Stále si stěžuješ na všelijaké slabosti svého těla : někdy není v pořádku hlava, jindy zas nohy, někdy zas tvůj žaludek, který častěji obviňuješ z určité bojácnosti. Ale nemůže to být jinak. Jsi stále ještě malým hýřilem a piješ dohromady pivo a víno a k tomu jíš tu toto, jindy zas ono, co ti chutná. Myslíš si, že to tvému tělu slouží? – Ó, nikterak. To vše je jed pro tvůj už pokročilý věk.

8. Zkus jen jednou a dej ze všeho, co v týdnu jíš, jen maličkou částičku do nádoby a přičichni pak k tomu za osm dní a musel bys mít velmi otupělé čichové nervy kdyby tento zápach nevzbudil u tebe hned velkou ošklivost.

9. Ale když taková všeho směs už ve studeném hrnci zplodí tak

10. odporné zápachy, jaké zlé vůně a výpary pak teprve musí zplodit v teplém žaludku, ty se pak spojují s krví a neblaze omamují nervy těla, z toho pak musí vzcházet všeliké tělesné slabosti.

11. Ale, když pak tu a tam onemocníš, tak zůstáváš doma a jsi zase zdrav. Domácí strava ti jde k duhu. Bude ti snad škodit, budeš-li zdravější. Myslím, že ne.

12. Chceš-li být opravdu zdrav a dožít se vyššího věku, tak se jen pěkně drž domácí stravy. Objednej si doma večer jednoduchou, chutnou večeři, ale ne příliš kyselou a silně solenou, můžeš požit trochu vína s vodou a před tím se v přírodě projít a budeš zůstávat zdravý a silný. Tu a tam si můžeš zajít do míst s dobrým vínem, ale vyhybej se špatné mizerné břečce z piva. Má totiž všechny špatné vlastnosti, ale jen žádné dobré, a to zvláště v této podvodné době, kdy je chmel a slad čistě zkažený.

13. Kdyby ještě někde bylo čisté a chmelové pivo, tu by jeho mírné požívání zrovna neškodilo, i když by také nebylo příliš léčivé, poněvadž obsahuje v sobě jen látky lenivosti a skleslosti. Ale pivo, jak se zde v tomto místě všeobecně připravuje, – pravím ti, – je nejpustší jed. Neživí a nehasí žížeň, ale jen omamuje a plodí ještě větší žížeň, aby se tím lidé nutili k pití ještě většimu.

14. Ale večerní hospodské hodování při pivu a tabákovém dýmu neškodí jen tělu, ale ještě mnohem víc duši a duchu, poněvadž se při tom špatnou stravou přijímají do těla všeliké ohybné látky, které pak zakalují duši a ducha. Ale k tomu se ještě druží noc Země, ve které také do ovzduší vystupuje nejhorší duševní čeládka a ta kde a jak jen může, proniká ihned tělem s duší špiní všelikými ošklivostmi a nezřídka ji naplňuje necudnými myšlenkami a žádostmi.

15. Hle, ty Můj milý příteli, A. H. W., jsem i lékařem těl, budeš-li Mou radu následovat, budeš stále zdravý a budeš silný ve svém těle i ve své duši a tvůj duch bude snadno jejich mistrem

16. Ať ti je tedy tento předpis příjemným darem ode Mne k tvým pozemským jmeninám. Následuje jej a jeho požehnání nemá na cestě chybět. To ti říkám Já, tvůj Svatý nejlepší Otec. Amen, amen, amen.

10. května 1847

O znovuzrození ducha

17. Pro Elisů H.

18. Tak by tu byly zas jedny narozeniny.

19. I světské narozeniny přicházejí sice ode Mne. Pána všeho tvoření a bytí, ale přesto jsou Mi narozeniny ducha se smrtelnými dny těla milejší než právě nyní často vůbec neblahé, prázdné narozeniny těla. Ale tím nechci naznačovat, že by někdo měl pro znovuzrození ducha a jeho duše také už skutečně podle těla umřít a tím časné náhle opustit, ó nikterak to nežádám a dobrá věc není ani takto k porozumění (ani se jí nemá takto rozumět). Ale chci, aby se dnem smrti těla zcela dobře myslelo a rozumělo, že pomíjejí všeliké světské chuti a žádosti, poněvadž duch a duše člověka nemohou být úplně znovuzrozeny k pravé nebeské říši, pokud na duši vězí nějaké světské starosti.

20. Se znovuzrozením ducha a duše je to skoro zrovna tak jako s vystupováním už naplněného vzdušného balonu. Ten se během plnění upevňuje lany, provazy a všelikými šňůrami na kolíky, do země zaražené, aby s polovičním plněním nevystupoval a pak v nižším ovzduší nebyl poháněn sem a tam všelikými větry a neuvázl na nějakém tvrdém stromovém stožáru a nedostal trhlínu. Ale, když je naplněn a schopen výstupu do nejvyšších oblastí, tu se musí odstranit všechna lana, provazy a šňůry, které dříve balon u země upevňovaly. Jinak se bude balon na vazadlech trhat, ale nepřijde ke stoupání do volných výšin, dokud se poslední šňůra neodtrhne

21. Ale toto podobenství učí, že, i když je už člověk pln dobrých, opravdových křesťanských skutků a jeho srdce plné lásky ke Mně a bližním, nosí v sobě sice schopnost k dosažení plného znovuzrození ducha, ale vedle toho ho drží ve vazbě se světem nějaké šňůrky.– Ale pokud se

tyto šňůrky neodříznou plně, potud se nemůže ani jinak nejlepší člověk povznést do volné výše Mé životní říše, jako plně naplněný balon, který je ještě vázán k zemi určitými šňůrami.

22. Viz. Má nejmilejší dcero Alžběto, tak je tomu právě také u tebe, tvého muže a tvých dětí obzvláště. Ty jsi podle svých skutků, Mně vůbec velmi příjemných, ve svém srdci úplně schopna dosáhnout druhého zrození. Ale hle, určitý počet světských šňůr tě drží ještě se světem ve svazku a brání ti v konečném úplném výstupu do Mé říše v tvých dobách pozemského těla. Po odložení těla se ti toho dostane, ale nyní ti to není ještě vlastní v praktické plnosti pro zmíněné obtížné, i když o sobě spíš nevýrazné světské šňůrky. Tedy ti také k těmto tvým tělesným narozeninám nemohu přát nic příležitostnějšího, než brzké úplné odloupení ode všeho toho, co tě ještě někde váže na svět.

23. Ale sama se jen co nejpečlivěji zkoušej a brzy postupně najdeš snadno vše, co ti v tvé pozemské době nedává dosáhnout úplného znovuzrození v plnosti.

24. Ale Mnou jsi už znovuzrozena a nechybí ti skoro nic, než pouze vystoupení. Ale to se z důvodů, vůbec moudrých, přenechává samému člověku. Proto se jen opravdově snaž, od světa se i v nejtěsnějších nitkách odpoutat, tu snadno a brzy zažiješ ony druhé dokonalé narozeniny pro veškerou věčnost a nikdy se ti už nevezmou.

25. To je nejvěrnější a nejopravdovější přání Toho, Který tě miloval už dříve, než byla ještě založena Země, Který je a zůstane tvým pravým Otcem od věčnosti k věčnosti. Amen, amen, amen.

18. května 1847

Mnozí jsou povolání, ale málokteří vyvolení

1. Toto místo jako i jiná místa evangelia se skoro u všech náboženských vyznání pojímá ze základu zcela falešně. Skoro všechna se totiž domnívají a u Římanů se to zvěstuje na všech kazatelkách, že jsou jen málokteří, aby přišli do nebe, ale všichni ostatní jako mnozí povolání budou nepochybně po posledním soudu (ten se rovněž chápe zcela falešně) – přímočaře vrženi do pekla na věčnost.

2. Ale, aby se této větě evangelia mohlo ze základu rozumět, chci ji prokázat v obrazu tak, jak se jí zcela vlastně v duchu a v pravdě rozumět má. — A tak poslouchejte obraz ve znění:

3. Na východě byl velký, mocný a moudrý král. Jeho říše byla velká a mnohé národy se skláněly pod jeho žezlem. Ten král si jednou usmyslel – pořádat převelikou hostinu, aby poznal všeliké schopnosti svých poddaných. K hostině pozval všechny domácí pány se svými nejstaršími syny a dcerami, aby z mnohých pozvaných vyvolil nejmoudřejší a nejduchaplnější pro svou rozmanitou dvorní službu a dcery, dobře urostlé a velmi vzdělané, učinil svými ženami a ostatními souložnicemi.

4. Ale když poddaní slyšeli takové pozvání, tajně se hrozili, myslíce, že to je chytrá záminka mocného krále, aby všechny přilákal do svého sídla a až by tam byli, pak by všechny zle zahubil a pásl se na krvi svých poddaných. — Proto se každý dal omluvit a nikdo z pozvaných do královského paláce nepřišel.

5. Ale, když král zpozoroval, z jakého tajného důvodu se mnozí pozvaní neodvážili přijít k velké hostině, tu řekl těm, kteří zvali: „Co mám nyní dělat?“ „Velká hostina je připravena, kdo ji bude požívat? Ale přesto vidím mnoho zvědavých na ulicích a hlavních silnicích a mnohé, jak vystupují na ploty a tam čekají a zevlují, aby viděli, co budu dělat s pozvanými k hostině. Jděte tedy s velkou mocí ven k plotům, do ulic a na silnice a kohokoli potkáte, žeňte ho dovnitř k požívání Mé velké hostiny. Ale při tom se nedívejte ani na ozdobený oděv, zda je svatební nebo ne, to je nyní stejné. Nyní se totiž především jedná jen o stravování hostiny, aby se ne-

zkazila. Až se tak stane, pak teprve chceme zkoumat, jací hosté byli u Mé hostiny a zda byli všichni hodni účasti Mé hostiny.

6. Když všichni sluhové dostali příkaz od svého velkého krále, spěchali ke všem branám ven a hnali k hostině krále všechny, které potkávali na ulicích, silnicích a plotech a mezi nimi byli mnozí pozvaní.

7. Ale, poněvadž tito hosté zpozorovali velkou dobrotu a vlídnost krále. Brzy se zbavili své velké pošetilé bázně z něho a chválili a velebili pak nade vší míru velkou dobrotu a moudrost krále a nemohli pochopit, jak mohli dospěli k takové pošetilé bázni před ním.

8. Po požití hostiny chodil král mezi všemi těmito mnohými hosty co nejvlídněji a rozmlouval s otci a mládenci a dobře si prohlížel dcery a kdo se mu svým způsobem zvláště líbil, toho z celé velké společnosti hostů zvolil pro svou dvorní službu a každého zvoleného dal hned odít královským šatem. Ale mnohé hosty velmi rmoutilo, že se jim nedostalo takové cti.

9. Ale k těm zkormouceným se král ihned obrátil a řekl jim: „Proč se kormoutíte proto, že jsem některé z vás a vašich dětí zvolil pro svůj dvorní stát, proto, že je mohu dobře potřebovat pro vlastnosti u nich odkryté. Nejsou snad vašimi dětmi? – Proč jim zkormouceně závidíte jejich úděl? – Ó, vizte, mají jen větší a často velmi zodpovědnou práci před vámi. Ve všem ostatním nejsou ničím víc a ničím méně, než vy Mí přátelé, dbají-li Mého zákona. Všichni totiž, které jsem zvolil, mají stejný zákon a stejnou svobodu jako vy a chtějí-li, mohou jednat proti němu a v takovém jednání nalézat odpovídající soud jako vy. – Ale Mně, Pánu přísluší – úplně zrušit zákon pro ně jako pro vás, jste-li moudří, aby v Mé velké říši vládla všude svoboda, jak v Mém dvorním státě, tak i zcela zvláště u všech moudrých poddaných Mé velké říše. – Tedy se kvůli zvoleným uklidněte, neboť Já, váš Pán a Král, potřebuji takové přednostně poddané, kvůli kterým jsem tak zcela vlastně tyto dvorní sluhy zvolil.

10. Když to hosté od krále slyšeli, byli přeradostní a velebili velkou dobrotu a moudrost svého krále. — Ale, když tak vůbec velmi mnozí hosté jásali, našla se mezi nimi i prašivá ovce jako host. – Když všichni jásali, velmi se radovali králi provolávali slávu ma výsostech. (hosana), začala prašivá ovce králi spílat, proklínat takové svévolné nejobecnější snížení krále k svému lidu.

11. Ale toho jednoho dal král hned chytit a přivést k sobě. Když tento jediný hanobitel stál před králem v ošklivých hadrech a cárech, tu se ho král v rozhořčení ptal : „Bídny tupiteli a proklínateli Mé dobroty a velké lásky k mému lidu, jak jsi přišel v oděvu, tak nejnehodnějším, do Mých královských komnat? – Vím přece, že jsi vždycky odporoval Mé veškeré dobrotě a moudrosti. – Nikdy ses přede Mnou neoděhl do svatebního šatu. A tak ho Mí věrní sluhové chyťte a uvrhněte ho do nejtemnějšího žaláře, tam má výt (naříkat) a co nejmocněji skřípat svými zuby.

12. Jen o tomto jednom je řeč, že byl uvržen do žaláře, ale o pozvaných ne. U nich se budou kárat jen jejich světská hloupost a ne jejich zloba. Ale ta prašivá ovce je zde jako souzena. Proto se uče tímto obrazem, co je pravým vnitřním smyslem tohoto shora uvedeného textu Písma a nepovažujte pro Mou říši hodné a cenné jen vyvolené, ale i povoláné, amen, amen, amen.

21. května 1847

Bližší osvětlení předešlého podobenství a nové podobenství.

13. Východ je říše Boha, a ta je pravou říší života nebo věčným životem v sobě samém. Král jsem Já, Pán a Tvůrce všech bytostí a věcí od věčnosti.

14. Velká hostina je Mé ztělesnění a na ně vázané velké dílo vykoupení. A k účasti na něm jsou povoláni velmi mnozí, ba vůbec mnozí a přednostně hlavní kmeny Izraele, ale, jak známo, dosud se k tomu nechtějí zjevit částečně před neporozuměným mojžíšským zákonem a částečně ale také pro tvrdošijnost svého srdce a své nejúplnější nevíry.

15. Schopní synové, kteří mají být z povolaných vyvoleni pro Mou službu, jsou bývalí a nastávající zvěstovatelé Mého slova. A krásné a velmi dobře vzdělané dcery, které mají být zvoleny za ženy a souložnice, jsou ještě tu a tam čistě zbylé staré nauky, mravy a zvyky Židů, kteří svá kolena ještě nikdy nesklonili před Bálem a mamonem.

16. Ti kdo zvou jsou zčásti andělé, proroci a konečně všichni apoštolové a učedníci a nakonec všichni Mí sluhové, kteří lidem rozšiřovali Mou nauku a Mé slovo zcela nefalšovaně.

17. A ti na ulicích, silnicích a plotech jsou všichni lidé, kteří žili na zemi, ještě na ní žijí a v budoucnosti budou dál žít, a ti na ulicích ještě na zemi žijí, jsou členy nějaké křesťanské sekty, ale bez ohledu k tomu jsou stíženi všemi pošetilostmi světa a pravé světlo nemohou nebo nechtějí pochopit, aby mohli dostat pravý věčný život a stát se úplně svobodnými a blaženými.

18. Ti na silnicích také sice ještě na zemi žijí, ale jsou také ještě v nějakém více nebo méně známém pohanství a ti na plotech jsou podle těla už zemřelí a podle své duše jsou v duchovním světě a tam jsou zrovna tak s vámi k velké hostině vykoupení správnými prostředky obrácení.

19. A konečně mezi všemi pozvanými a nyní spíš řádně mocí (lásky) k hostině hnanými a taženými jeden bez svatebního roucha je nejprve satan a v dalším smyslu všichni ti, kteří mu zůstali věrni a nebyli žádnými prostředky pohnuti k obrácení. Jejich osudem bude podle podobnosti žalář věčné temnoty a plný nářků a skřípání zubů a to znamená: Nářky = základně falešné, od nebe odvrácené a skřípání zubů = základně zlé a peklem žhoucí, poněvadž, když je někdo zapálen nejvyšší zlostí, začíná skřípat a cvakat zuby jako podrážděná hyena nebo zlostí rozpálený zuřivý tygr.

20. Těmito málo slovy je nyní odhalena celá obdoba mezi hmotným obrazem a jeho duchovním, pravým obsahem, Ale, kdo by chtěl a mohl pojímat věc ještě hlouběji ať dělá jako moudrý přírodovědec a sběratel, který se u sebe radil a řekl.

21. Co mám dělat? Znáš přesně dílo rostlin a trav polí luk a zahrad. Prozkoumal jsem, co roste na Alpách, i, co vyhánějí bažiny a přikrývají vody moře mně není neznámé. U všeho toho znám přesně jména, místo, kořen, stéblo, list, květ a plod. Ale, co mám nyní dělat dál s touto vědou? – Viz, nyní mě to nepadá. – Chci své oko vyzbrojovat silněji a silněji a s ním procházet vnitřní stavbu trubiček, vláken a buněk, tu budu nalézat jistě dostatek látky k dalšímu vzdělání svého ducha.

22. Dobře pomyšleno a ještě lépe učiněno. – Botanik má úplně pravdu. Kdo zná hmotu a její cestu, nebo, kdo zná slovo a jeho účel, ať dělá jako botanik a bude pronikat do hlubin ducha. – Ale někdo se ptá: Jak mám pro hluboké porozumění Božího slova vyzbrojovat své duchovní zření, abych s jeho řídkou pomocí pronikl tam, kde nyní pro mé přítomné možné zření odpočívá hluboká noc? –

23. Ó, přátelé, je to snazší, než si představujete, víra je obyčejným neozbrojeným zřením srdce. Ale víra ať probouzí lásku – ta je ohněm, teplem a světlem a tyto tři věci v jedné lásce vše roztahují, rozšiřují, stále víc zvětšují a konečně úplně rozvíjejí, jak to už přirozeně viditelně provozuje každoročně oheň, teplo a světlo slunce před očima každého.

24. S láskou ať se druží trpělivost, to je hnojivo, pak pokora a to je déšť plodný. A mírnost, slitování a věrnost a opravdovost, pravdivost – to jsou dobré větry, které zahánějí všechny bouře.

25. A když se tyto věci s pevnou vůlí pojaly do srdce a podle toho se konalo a mimořádné ozbrojení duchovního zření se ve vsí plnosti uskutečnilo, prostřednictvím kterého bude moci každý z vás, kdo není mrzutý, nahlížet stále jasněji a hlouběji v plnosti do vnitřních nekonečných zázraků Mého daného slova pro věčnost a k tomu je každý zván a povolán pro věčnost, amen, amen, amen.

25. května 1847

Ty jsi Petr skála

1. Ty jsi Petr, skála na této skále chci vystavět církev a brány pekla ji nemají přemoci. Tobě chci dát klíče k nebeské říši. Co rozvážeš na Zemi, má být rozvázáno v nebi a co na Zemi svážeš, má být svázáno i v nebi.

2. Kvůli těmto textům panuje ještě až dosud ve všech křesťanských obvodech na Zemi největší omyl a domněnka. Téměř všechny se totiž bez výjimky drží více nebo méně církevní skály Petra a myslí si, že mají skutečné klíče a říší Boha a, že ji mohou podle libosti otevírat nebo zavírat těm, kteří tam chtějí přicházet, to znamená – slovo evangelia dávat, komolit (mrzačit), zdržovat, zapovídat, libovolně místo mě dávat příkazy a k tomu ještě přikládat věčné tresty a takovými všelikými příkázáními pak co možno nejvíce svádějí lidi k mnohým hříchům a podle libovůle je pak promíjejí nebo zdržují a za určitá pokání dokonce udílejí dokonalé nebo nedokonalé odpustky za všechny spáchané hříchy nebo je také zdržují.

3. Kdyby tu měl někdo jen atom čistého rozumu, tu by musel pro Mou Božskost přece nahlednout, že jsem Já, Kazatel všeobecné bratrské lásky skoro při každé záležitosti, nemohl Petrovi ani jiným apoštolům dát takovou plnou moc a takové určení, které se přece zjevně chová k bratrské lásce tak jako peklo a nebe.

4. Kdo dává zákony, dává i soud. Je soud láskou? Vždyť jsem proto na kříži vzal všechnen soud na Sebe, aby lidem zůstávala jediné láska, ale kde by ona byla myslitelná tam, kde byly zřízeny miliardy soudcovských stolic mezi těmi, kteří mají být bratry? A kde se nevidí nic než zákony nad zákony? Je to Petr, skála na které se má budovat Má církev, která není a nemá být ničím, než jen pouhou láskou a zas láskou?

5. Každý, kdo Mě poznává a miluje jako Petr, je opravdová skála, na které mohu stavět Svou pravou církev, pravou lásku a moudrost ze Sebe a také ji úplně vážně a skutečně stavím, buduji. Ale jakpak mám být v nějaké velké nebo malé obci s nějakým představeným skálou, kde každý myslí a věří, čemu chce, kde někdo drmolí ústy nesrozumitelná slova a takové tlachání prodává jako prospěšnou modlitbu, jiný to proklíná, směje se a tomu se posmívá, další vystupuje jako soudce a vše zatracuje do nejhlubšího základu pekla? Může být taková obec a její představený skalou, na které je postavena církev, kterou nemají nikdy přemoci brány pekla?

6. Právil jsem : Podle lásky, jakou se vzájemně milujete, jakou vás miluji, se pozná, že jste opravdu Mí učedníci. Lásku jsem tedy dal jako jediné poznávací znamení, ze kterého lze poznávat, zda je někdo pravou skalou, na které je budována Má církev. – Ale, jakpak má nyní být tak zmnohonásobněná soudcovská stolice mezi bratry, kteří mají být (znaméním Petrovy skály), peklem nepřemožitelné a Mé církve na tom budované? – Ó, ty slepá hlouposti lidí této doby, na které se držíš, a peklo jsi nepřemohla a svým veškerým jednáním jsi už dlouho, velmi dlouho v něm samém.

7. Kdybych tím chtěl zakládat viditelnou církev tu bych byl asi všem apoštolům a učedníkům řekl: Všichni jste Petrové. Ale to jsem přece vůbec velmi makavě řekl jedině Petrovi proto, že byl první, kdo Mě poznal podle Mé Boží přirozenosti. Tím byl i prvním, komu jsem dal v jeho víře a důvěře klíče k nebeské říši, která je říší lásky k Bohu v srdci člověka a z toho teprve pravou láskou k bližnímu, ke které ale nemůže nikdo dospět bez předešlého poznání Boha, poněvadž přece musí každý nejprve jistě znát toho, než ho může milovat.

8. Tato láska k Bohu a bližnímu je pravou říší Boha, která je jediné pravou živou církví, která je postavena na skále poznání a z toho odvozené pevné a neotřesitelné víry a důvěry, které ovšem nemůže už zrušit žádné peklo.

9. Ale vnější vespolné obřadní skvící se a nádherné dílo na nějaké zlaté a stříbrné skále Petra je právě tak malou církví Petra a jeho skálou, jako peklo nebem nebo bláto vepře diamantem. – Nebo jsem snad řekl?: Podle zlata a stříbra, drahokamů, bohatého mešního oděvu, velké pozemské moci a největší pozemské vážnosti, na nejnádhernejších chrámech, zvonech a varhanách, na latinské řeči a vícero podobných věcech se pozná, že jste Mí učedníci? – Amen, amen, to jsem nikdy neoznačil a nepředpověděl jako znamení Mé pravé církve. – Janem se ve Zjevení mluví sice o velké nevěstce, ale ta přece snad není skálou Petra?

10. Šimon Jonášův, pravý Petr, řekl jednou, kterého Mým pravým Duchem uzdravil. „Zlato a peníze nemám, ale, co mám, ti dám. Zda by to mohli nyní s dobrým svědomím a aniž se před celým světem zesměšní mohli říci ti, kteří se chtějí a mají státi následovníky Petra v Římě, biskupové v Anglii, mnozí superintendanti v Německu a mocný patriarcha všech Řeků? I kdyby snad také neměli pytle, mošny, boty a žádné hole? – Ó, vizte, jak byl Petr a jeho církev lásky postavena na skále jeho srdce a jaký byl její základ, co bylo jejím základem a jak jsou nyní postaveny všechny přítomné církve a co je jejich základem? – Myslím, že to musí dokonce i slepý pochopit a i vidět, neřku-li teprve ten, komu byly už přece dost otevřeny oči.

11. Přichází doba, kdy se bude všude modlit v Duchu a v pravdě k Bohu a ne v Jeruzalému a na hoře Garisimu, - Tak to čtete i v Písmu. – Ale podle toho je pak Duch, pravda, pravé poznání, víra, důvěra a pravá láska k Bohu a bližnímu v srdci každého jednotlivého člověka jediné a jen pravou skálou a pak Mnou Samým na tom postavenou církví, která jediné může vzdorovat peklu věčně. Ale vše jiné je marnivé dílo lidí a neplatí docela vůbec nic a nechrání ani co nejméně před peklem, když chybí pravá skála a pravá živá u každého jednotlivého člověka postavená církev.

12. Je tedy i marnivá otázka, která vnější viditelná církev mezi mnohými, které mají Mé jméno, je pravá? Odpověď na to zní a věčně nikdy nebude znít jinak než : Vůbec žádná. Jen církev v srdci, které jsem udělal, je jediné pravá a před peklem pro věčnost zajištěná, vše ostatní vymyslel svět, světu patří a u Mne věčně nic neplatí.

13. Podle toho jsou i klíče k Mé říši jen v živé, jediné pravé církvi, ale nikdy ne v nějaké církevní obci nebo jejího představeného, tam ať se nehledají. Co pak bude někdo z této své vlastní. Mnou v jeho srdci postavené živé církvi pro sebe rozváže nebo sváže na zemi svého přirozeného života a života svých bratrů, to se pak rozváže a sváže i v nebi, poněvadž tato jediné pravá církev je už vlastní nebe samo, nebo ještě zřetelněji řečeno: Cokoli někdo v takové a z takové své mocné církve lásky zařídí, to se bude věčně i v nebi zařizovat.

14. To jsou podle toho i pravé klíče k nebeské říši, že Mě poznáváte jako Svého Svatého nejopravdovějšího Boha a Otce, Mě nade vše milujete a své bratry a sestry milujete jako sebe samé. Je-li tomu tak u vás, tu jste úplně vybudovali, postavili Petra, pravou církev a máte pravé klíče k nebeské říši, ale vše ostatní je nula. – Tak tomu dobře rozumějte a podle toho žijte, amen, amen, amen.

29. května 1847

Pokračování: Ty jsi Petr, skála

15. Ale, kdyby se někdo kvůli Petrově skále chtěl ptát a říkal: Má-li se tato skála brát čistě jen duchovně a má se hledat jen jednotlivě v každém člověku a nikdy ne v představeném obce nebo ani ne v celé obci, pročpak tu Pán připouští, že si po staletí obce sahají do vlasů a stále

se dál a dál co nejhrozněji vzájemně rvou, kvůli pravé skálopevnosti Petra, poněvadž každá obec pevně věří, že v ní je Petr skálou doma?

16. Důvod, příčina tohoto dopuštění tkví mnohem hlouběji, než by si mohl někdo z vás myslet. – Nemá to sice být tak, jak to je a přece to zase musí tak být, poněvadž vše ostatní ještě tak je. – Abrahamovi se totiž probudil pravý potomek duchovně bez smyslného tělesného obcování, rovněž tak se zplodil Jan (Křtitel), Marie a v pradávné době se dělo vícero takových plození a takto byli zplomeni i mnozí proroci.

17. Toto plození je ovšem správné a nezřídka se ještě nyní vyskytuje bez vědomí rodičů, ale je to způsob nebe a pro svět se nehodí, ale světu se musí přece dávat možnost k účasti na vykoupení. Co tu pak zbývá jiného, než světu ponechávat jeho smyslný způsob plození a podle toho ponechávat trvání starého hříchu vedle úplného vykoupení, aby měla každá přirozená duše zajatá tak nebo tak volnou cestu bez překážek do říše milosti a slitování. Tak musí být i vnější Petrové, že se do nich mohou vpravovat i děti světa tak nebo tak.

18. Duchu vyhovuje jen, co je jeho přirozeností a světu také vyhovuje, co je jeho přirozeností. Tu je na místě přísloví: Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá. (Stejně se nejraději druží se stejným). Bylo by si i přát, aby stromy a i jiné rostliny přinášely hned místo květů a ještě mnohých jiných jevů jisté obřadnosti zralé plody. Ale věc se neděje jinak, aby se z velkého kruhu bytí vše, co je ještě nejspodněji, mělo konečně dostávat na povrch a tu konečně dospívat k věčné svobodě

19. Tak se musí i dopouštět, že se vedle jediné správné duchovní cesty ponechávají světu jeho různé vedlejší cesty a mnohdy dokonce i nejkřiklavěji mylné cesty, na kterých se časem buď zde nebo na onom světě přesto může přijít na správnou cestu. Nebo by snad mohli být ihned pokřtěni do jediné pravé vnitřní církve Ducha prvňáčci, kteří sem přicházejí ze spodu? To by šlo zrovna tak málo jako ihned zralý plod ze stromu bez předešlých postupů a jevů, pupenů, listů, květů.

20. Vedle pravé církve na Petrově skále musí mít i kníže noci a smrti svou světskou kapli. Ale z této kaple jde přesto cesta do pravé církve a ta nemůže nikomu bránit v tom, aby z této kaple nechtěl a nemohl přecházet do pravé církve jako nemohla ani vám bránit v přechodu z této kaple do Mé pravé církve a v ní zůstat pro věčnost.

21. Představte si pravou církev jako Marii a světskou jako Martu, která dělá mnoho povyku pro světské, kdežto Marie se svou lepší částí u Mých nohou naslouchá Mé nauce, která je jedine světlem a životem a přijímá ji do svého srdce. – – Ale , když byl jejich bratr v hrobě, obě plakaly stejně a přišly ke Mně, abych ho probudil, když ležel mrtvý v hrobě svázaný a byl pln práchnivějšího zápachu.

22. Ale dál už nic o tom. Z tohoto daru si můžete snadno vzít proč je vedle pravé církve Petra v srdci připuštěna nebo jsou připuštěny i církve vnější a bylo by zbytečné – říkat o tom ještě něco jiného. Proto toho v srdci dobře dbejte. Amen.

27. května 1847

Tví přátelé a bratři. – Vysvětlení deseti písmen v Domácnosti Boží I. svazku 3. kapitole, verši 12 podle vnitřního smyslu

23. Verš 12 : „Chci ti je všechny jmenovat: H1, L, V 1, T, S, A, A, S, S. Všechna mají přimnout Můj Otcovský pozdrav a chtějí-li, mají se jim ještě dnes otevřít brány nebí, to jsou oči jejich ducha a Já chci ještě dnes bydlet v jejich srdcích. Jen jedno mají ještě konat vytrvale, – totiž – mají své tělo čistě umýt ze studny s živou vodou a mají si vzít hůl z polovice černou a

z polovice bílou. Tu mají v polovině zlomit a černou část hodit světu pod nohy a bílou část si podržet pro sebe jako znamení, že se, se světem a jeho tělem navždy rozešly.“

24. Co se od začátku až dosud týká ještě těchto neporozuměných písmen, v tom netkví blaho slunce a měsíce a hvězdy jdou také dál svou cestou, aniž se dávají mýlit, že těmto deseti písmenům nerozumějí. Ale každý z vás ví, že je pro věčný život zapotřebí jen jednoho. Kdo na to hledí a o to se snaží, ten zvolil pro svého ducha nejlepší díl. – vše ostatní přijde k tomu v pravou dobu jako svobodný přídavek. A tak by byl mohl i každý z vás už podle svého ducha odhalit dávno toto malé tajemství, kdyby se o to vážně a s plnou důvěrou ve svém srdci ke Mně obrátil. Ale místo toho jste už častěji hloubali mnohem víc svým rozumem, než srdcem a proto tomuto lehkému tajemství ještě nerozumíte, a to proto, že se takové věci nedávají pro rozum, ale jen pouze pro srdce a pro ducha.

25. Ale, aby ještě vaše silně nerozumné srdce nevysílalo už déle obtížný rozum jako vysvětlovatele a vyzvědače od duchovní tajemné obory jako slepého myslivce, který nepřinesl domů ještě nikdy tučnou divokou kořist, ale vždy jen zpola zettlelou zdechlinu, tak vám chci blíže označit obrazné přátele vyznačené těmito deseti písmeny, Nuže, poslouchejte a dobře chápejte

26. H 1 označuje peklo jako tělesné příslušenství duše, číslo 1 značí pýchu, vypínavost, panovačnost a vysokomyslnost rovněž pekla v každém člověku a tedy i ve vás. Ale peklo je nejvnitřnějším přítelem každého pozemského člověka, poněvadž mu opatřuje vše, co lichotí jeho přirozenosti a naplňuje ji hmotně všelikými co nejpřísnějšími lákadly.

27. Chci-li nyní přijmout člověka do Svě říše a vychovávat ho k věčnému životu, tu musím přijmout i jeho přátelství, od kterého se člověk nemůže nikdy úplně oddělit, pokud žije na Zemi. Proto se musí i hřích jako příslušenství tohoto přítele před Mýma očima objevit jako úplně zahlazený. Bez této jevitelnosti není myslitelná další výchova vašeho ducha, a nemůže ani být. Jinými slovy řečeno: Chci-li vás udržovat, musí i kolem vašeho domácího pekla ovíjet Svě Svaté otcovské ruce a tak vás s vaší ještě až dosud velmi důvěrnou přítelkyni pozvedat ve Svůj klín. – Tu máte nyní první písmeno, jehož odhalení jsem vám, z důvodů velmi moudrých dosud zamlčoval.

28. Další L označuje všechny možné vášně, které právě z H vznikají. Vášně jsou také přátelé člověka podle jeho hmotné přirozenosti a že je musím uchopit, povznést a obrátit v ušlechtilé, má-li se duch člověka uzdravit k věčnému životu, to se přece snad co nejjasněji rozumí samo s sebou?

29. V1 znamená rozum ve spojení se smyslem, jak jej dává svět nebo peklo vnějšmu přirozenému člověku. Je sotva blíže se zmiňovat, že tento veškerý svět ovládající manželský pár stojí v každém člověku v největší přátelské přízni, neboť člověk spíš opustí vše, než tyto nejdůvěrnější domácí přátele. I když není člověk také někde se svým tichým vnitřním světským přátelstvím co nejspokojenější, proti těmto dvěma ale skoro nikdy nic nenamítá nebo nejvýš zřídka jen něco nejmalichernějšího.

30. Ale chci-li k Sobě člověka pozvednout, nezbyvá nic jiného, než dát i těmto jeho nejdůvěrnějším domácím přátelům úplnou milost. Myslím že by každému z vás mělo být velmi jasné, když dosud ještě v mnohých lpíte na těchto svých starých domácích přátelích, ač vedle toho dobře nahlížíte, jak daleko lze s vámi přijít v zemi ducha. –

31. T označuje talent, nadání, které klíčí stejně se smyslem a člověk tím může dosahovat všelikých skvělých stupňů, kde je S (sobectví) přednostně doma a s ním i druhé S jako škodolibost, – to jsou zcela domácí přátelé člověka ze světa, které musím také přijmout, chci-li jeho ducha zachránit.

32. Z toho všeho je zřejmá věrná přichylnost ke všemu světskému lesku a popudu, stoupat stále výš ve světské přízni a její výhodě a svým způsobem se panovačně vynášet nade všechno, k čemu mu jeho přítel T proklestil cestu.

33. Už se zas samo s sebou rozumí, že přijímání člověka podle jeho ducha nemohou zao-
stávat oba přátelé A, A, a musí se přijmout k obrácení a pravému duchovnímu zušlechtění,
(Anhänglichkeit = přichylnost legio násobná a konečně každému člověku známá světské mrav-
nost – přehloupá – jako móda, poklony atd.

34. To jsou v hlavním díle uvedení přátelé a bratři ve vás, tak jako v Mém sluhovi, jímž se
ale rozumí každý. Těm máte v sobě hlasitěji zvěstovat, že jsem na ně vztáhl Svě ruce a jejich
zlé umyl, hřích odstranil a s pravými zájmy vašeho ducha je uvedl v soulad, abyste mohli dál
zcela nerušeně (bez překážky) věrně kráčet ukázanou cestou světla a života, chcete-li.

35. Ale, chcete-li bez ohledu k tomu všemu zůstat věrnějšími těmto svým starým přáte-
lům než Mně, Který jsem vám bez vašeho přičinění prokázal tuto velkou milost a nejsvatější
Otcovskou laskavost, to záleží také na vás. Na tom také nebude záviset blaho slunce a měsíce
a hvězdy se neuhnou ze své cesty. – Víte totiž už velmi dlouho, že ze Mne není pro Ducha
žádné „mus“. – Ale myslím Si, že jsem pro vás učinil už tak mnoho, tak budete konat i to málo,
totiž – nadále se silněji a silněji držet svou láskou Mne a své bratry nebudete opouštět.

36. Ale byl bych vám mohl už dávno vysvětlit deset přátel vašeho pozemského života v těle,
kdyby to bylo pro vás prospěšné. Ale, poněvadž jsem dobře viděl, že by tito vaši staří přátelé bili
ve vás silně na poplach, kdybych vám je předčasně oznámil víc, než jen pouhým začátečním
písmenem, a to jen v osobě sluhy, tak jsem takové bližší učení dosud protahoval.

37. Ale, poněvadž je nyní máte, je na vás – velmi vážně o nich přemýšlet a pokud to jen va-
še síly zmáhají, vykonat požadovaný příkaz vzhledem k těmto písmenům, jak to žádá hlavní
dílo. Dokud jste totiž neznali bližší význam těchto písmen, konal jsem pro vás, co jsem v osobě
sluhy od sluhy samého a od každého z vás žádal a ještě žádám.

38. Ale, když se vám nyní toto tajemství odhalilo, jste sami povinni – plnit tento příkaz na
sobě samých, jinak byste nemohli být úplně způsobilí pro Mou říši. Zde totiž znamená – položit
ruku na pluh a při tom se neobracet nazpátek. Ale přesto jsem vám už na jiných cestách stále
ukazoval, co je na přirozeném člověku a co má činit, aby se z přirozeného člověka obrátil pone-
náhu v duchovního. A tak jste mohli už dávno postrádat toto přítomné odhalení a nebyli jste
proto nijak kráceni a mohli jste dál kráčet správnou cestou bez prodlení a bude to tak i nadále,
budete-li věrně dbát co vám co nevěrněji ukazují, že se toho dbát má.

39. Ale především se držte lásky, ta vás neopustí. Vše může pominout, jen láska zůstává
věčně. Ale, kde to je, tu je všechno. Láska totiž vše udržuje a všude je základním kamenem vše-
ho bytí. – Nebudte tedy malomyslní, smutní, nevraživí, nýbrž ve všem zrnatí, veselí, radostné
mysli a příjemného laskavého smýšlení srdce a ducha a budete kráčet snadno a brány nebeské
říše vám budou stále široce otevřeny a tím budete mít pak snadnou hru – uvádět své dříve od-
halené přátele zušlechtěné do Mé říše a to je nejžhavější (nejvroucnější) vůle láska Toho, Který
vám bude sluhou tuto velkou milost prokazuje, amen, amen, amen.

12. srpna 1847

Kdo provozuje cizoložství, nevěstkářství, chlípnost a necudnost?

1. Abyste předešlému daru

2. ještě lépe rozuměli, mají se zde okolnosti ještě blíže objasnit, kdy se provozuje cizolož-
ství, nevěstkářství, chlípnost a tak nejpustší necudnost, a co k tomu dává největší podnět.

3. Muž nebo žena provozuje modloslužbu už všelikým hýřením a hodováním a vůbec vším, čím chce svému tělu přinést zvláštní lákavou chuť dráždění. Podobné jsou nesčetné veřejné zábavy, při kterých se lidé už vůbec chovají volněji a drzeji, než jindy při svém obvyklém stavu a tím se právě co nejradostněji slouží tělu. Kdo takové zábavy vyhledává a jich se zúčastňuje, koná tím už modlářství, poněvadž tím obětuje svým nejnebezpečnějším domácím bohům, svému tělu, modloslužbu. Ale zároveň tím páchá cizoložství se Mnou, pravým ženichem života, poněvadž tím porušuje slib své víry. Ale zároveň je i chlípíkem a necudníkem, poněvadž otročí tělu a poněvadž se takovými jednáními plodí jen smrt a ne život.

4. Dále provozují ono nejpustší modlářství ti kteří své tělo zahalují do moderních měkkých šatů. Když tu totiž někdo říká: Když se žije ve světě tak se musí také kvůli němu nosit oděv podle módy, aby se člověk nepovažoval za hlupáka, který nedbá mravů a slušnosti. – Ó, ty pošetilče, kdopak je víc, Já nebo svět? – Ale, řeknu-li ti, že holduješ světu, odstrčím tě na věčnost, bude ti pak také ještě hloupý svět víc, než Já, Který ti dal život a může jej zase vzít, kdy chce, na věčnost? – Slušnosti světa si můžeš sice všimat, ale slušnost, kterou mám Já, tvůj Bůh a Pán prvním právem od tebe žádat, ta ti je ničím a myslíš si, že ti to už prsty uvidím, – Ó, takový Můj ohled ti přijde velmi brzy hrozně draho. Věčná propast ti ukáže, kolik ohledů jsem měl s takovými světskými osly. – Tu říká jeden světský osel jinému a světská prasnice jiné. Ale poslyš, kde sis dal udělat svůj frak a své kalhoty? Ach, ten nádherný stříh, jako ulitý. Nádherný, vynikající. Ale ty jsi také vyrostl jako Adonis, tobě sluší vše vůbec dobře, a vše podle poslední, nejnovější módy. – Ne, musím to hned podle tebe napodobit, jen totiž a s tak zvolenou elegancí se může člověk objevit jako vítěz před krásným pohlavím

5. Ještě víc módní filozofie mají ženy, mohou totiž trávit hodiny, dny a týdny jen s povídáním o módě, šatech, stuhách a krajkách, aniž při tom jen jednou pomyslí, že by se Mi mohlo takové nejpošetilejší tlachání snad přece znelíbit. – Ale pravím Jen tak dál: v nejhloupějším modlářství mód a oděvů, v této utkané oběti bůžkům pro vaše páchnoucí tělo, pro dům smrti vaší duše a vašeho ducha. Právě tak ozdobenému tělu se budete satanu co nejvíce líbit. Je totiž jeho hlavní věcí – bílit hroby a pozlacovat hromady odpadků. – Ale Já mám zalíbení jen v ozdobě ducha a takoví zarytí modláři módy a šatů u Mne nenajdou nikdy vpuštění a nic si víc neošklivím, než tak zvané hrdiny a hrdinky módy.

6. Kdybyste vy lidé, chodili sem podle pařížského tónu nazí a nosili zjevně otevřenou svou hanbu (přirození), tu byste mohli být ještě zcela dobře blažení. Ale poněvadž vyzdobujete tak velmi svůj mrtvý dům, zajdete v něm věčně. – Vše toto je totiž nejpustší modlářství, cizoložství, nejmrzčí chlípčnost a necudnost ne vlastním bytí (bytostí). Je to duchovní sebevražda a pro její uzdravení nevyrostla ani v zahradách nebe žádná bylina. – Kdo totiž pro svůj silný pud souloží s nevěstkou, ten pak obvykle po činu přichází zase k sobě a ne zřídka svého hříšného činu lituje. Tomu se tedy může odpustit, když nahlédne, že chybil.

7. Ale, když módní zdechlina, ozdobená potvora nikdy nepřichází k vědomí, nikdy nelituje a považuje hanebnou, pyšnou, sobeckou, nad modlářskou okrasu svého mrtvého domu k tomu ještě nejen jako hřích, ale dokonce za hodnou cti a slušnosti a při tom se ale nezřídka nestydí za nuzného bratra, chudou sestru, ba, slyšte, nezřídka se stydí i za chudé rodiče, stydí se za Mne. – Nestydí se jen, že nosí ozdobený pytel molů podle nejnovější módy, ke Mně se modlí a Mé jméno veřejně vyznává.

8. Zde se ptám, zda je ještě větší způsob modloslužby, než modlářství módy a šatů? – K tomu ještě pravím : Každý hříšník najde u Mne spíš vstup, než takový nejhloupější ozdobený hulvát a moderně ozdobená prasnice. Kteří se chovají pařížským způsobem, těm se nemá věčně nikdy nebe otevřít. Kdo se Mi rouhá, před toho mohu předstoupit a ukázat mu, jak se Mi bezdůvodně rouhal, a on svůj omyl nahlédne a bude plakat, že Mi učinil bezpráví a Já mu odpustím a on se Mi stane Pavlem.

9. Ale, co se má dělat s tím, kdo se za Mne stydí zjevně? V pravdě pro toho nevím o žádném prostředku. Kdo se totiž za někoho stydí, tak se mu vyhýbá pečlivěji, než moru. – A to je právě hlavní přirozenost satana totiž vysoce velebený pocit studu.– Rodiče jen svým dětem vtiskujte opravdu mnoho pocitu studu a cti před světem a pak je už budete posazovat na nejlepší cestu k pecku, od které se už později budou nesnadno odchylovat. Učte jen dívky správně a přísně z čistého studu své nohy skrývati a zadek zato správně vycpávati, ale hrud' a paže přesto podle módy víc obnažovati, –jen tak dál. Tak je to právě správné k úplnému zajištění pekla. Ó vy nejhoupější lidé, copak je na těle ctihodnější a nebo hanebnější? – Není celé tělo Mým dílem? Ale kde stojí psáno, že jsem tělu připojil také hanbu, hanebné?

10. Vy jste hanební modláři módy a šatů, poněvadž některé části těla nacházíte hanebné a jiné ctihodné, poněvadž to je móda. A kdyby byla móda – ukazovat nahý zadek a obličej až k očím zakrývat, tak byste to dělali a považovali říť za nejctihodnější část těla. – Ó, vy velcí pošetilci přehloupí oslové a nejpustší prasnice, nenahlížíte, že právě bídnou módou ve svých šatech vás má peklo za nejobtížnější bláznů? – Zanechejte tedy už této největší ze všech pošetilství, která jedině stačí – uzavřít vám nebe silnými hřeby na věčnosti.

11. Kdyby se lidé mezi sebou pohybovali nazí, byli by mnohem pokornější a cudnější, slušnější. Ale, poněvadž své tělo zdobí, aby se mohlo vyjímát příjemněji, tak zapalují stále hmotnou chuť a také se sami stále hlouběji zatracují do věčné smrti. – Kdo je bude moci z toho osvobodit, když se za svého Osvoboditele začínají stále víc stydět, čím jemněji odívají své tělo podle módy? V pravdě budou spíš lupiči a vrazi a nazí Sodomité pohlížet v Mou tvář, než ozdobení andělé a všechny ty okrášlené loutky. To říká chudý, jen v nutné šaty zahalený, ale všemocný Pán Ježíš, amen, amen, amen.

13. června 1847

Kdo provozuje cizoložství modloslužbu, chlípnot a necudnot?

12. Po hrdinech módy a jejich družkách provozují také ještě průmysloví rytíři nejpustší modlářství, cizoložství a podobně. Ti jsou v základu ještě horší než módní hrdinové a hrdinky, neboť jsou už doslovně satanovou pravou paží a jako takoví nosí také už i na svém čele a rukou jeho znamení. Tato znamení jim opatřují rozmanitý náhled a vkládají jim peníze a pílí do ruky. Pak budují velké umělé dílny, ve kterých místo nuzných lidí pracují stroje a v krátké době vyrábějí velké množství různého nového zboží, jako všelijaké moderní látky na šaty a jiné domácí ozdoby a jiné tisíce věcí pro tak zvaný moderní zdvořilý svět. Krejčí pak studují ve dne v noci, aby vynášeli nějaký nový střih a tak své zákazníky víc lákali. A modistky to dělají podobně a hledají stále novější, nápadnější a křiklavější tvary a tím vábí své zákazníky a své výrobky vždy velebí jako něco mimořádného.

13. Tento druh lidí se nyní vyskytuje stále ve větším počtu a tito lidé jsou ponejvíce bez víry, bez náboženství, bez svědomí a bez nejmenší lásky k bližnímu, u nich není člověk vůbec ničím, ale jen jako kupec a bohatý odběratel jejich zboží, když řádně zaplatí. Ale, když to z určitých důvodů nebo častěji tak není, tu se na něho ihned uvalí nešetrné vymáhání,

14. a když tento požadavek nekryje, tak se placení neschopný zavře do žaláře – zcela podle Mých slov, kdy jsem řekl: „Ale, když své peníze půjčujete, učiňte tak chudému, který vám je nebude moci vrátit a najdete v Mé říši věčný poklad.“ – A nestarejte se, co budete jíst a pít a čím budete své tělo odívat, o to vše dbají pohané. Ale vy hledejte jen především říši Boha a jeho spravedlnost, (která tu je láskou a slitováním) vše ostatní se vám k tomu přidá jako svobodný dar.“ – To je Mé slovo, slovo Boha, to je Má vůle, to je vůle Boha.

15. Jak se k tomu má dříve ukázaná světsky satanská modloslužba? – Má se k tomu zrovna tak, jak se mají vůči sobě nejspodnější peklo a nejvrchnější nebe. Není tedy ani vůbec třeba blíže určovat mzdu, odměnu pro taková díla a tak zvané časové duchovní pokroky ve věčně

velké oné říši. Tito lidé stojí totiž už příliš hluboko v pekle, než, aby se s nimi mohla blíže stýkat Má svatost. – Ale jsou Mi i příliš bídní a špatní, aby jim mohla Má láska zavolat „běda vám,“ běda vám, neboť by je to ani nepolekalo ani by proto nečinili pokání, ale ještě víc vyráběli a ještě víc kupovali a prodávali.

16. Tomuto pokolení mají být v pravdě velmi brzy převráceny všechny jeho kramářské stoly a boudy co nejostudněji a ono samo má být žhoucím provazy (důtkami) vyháněno do věčné ohnivého moře Mého hněvu. – Ale chci být každému hříšníkovi milostivý a milosrdný. Ale s tímto pokolením se má jednat bezohledně, poněvadž se jako žádné jiné s největším klidem myslí ve všech dobách vysmívali Mému slovu. – Ale duše takového kramáře je i nejošklivějším všeho ošklivého, je páchnoucím polypem s tisíci chřtány, které se stále snaží pohlcovat vše ve svém dosahu, cokoli jen mohou uchopit. Tak jsem i v chrámu ukázal, jak příjemné Mi je toto pokolení.

17. Jistě jsem šetřil, každého hříšníka, vinu cizoložnice jsem psal do písku, od záletnice jsem Si dal mazat nohy, u celníka a veřejného hříšníka jsem jedl, úplně malomocné jsem očišťoval, Svého zrádce jsem pozdravil jako Svého přítele, vraha na kříži jsem přijal do věčného ráje a pro všechny, kteří Mě křížovali a dali ukřížovat, za všechny jsem umíraje na kříži, Otce prosil o odpuštění. Jen průmysloví rytíři byli bez ohledu a šetření hnáni (provazy) z chrámu a bohatý hodovník musel jít k peklu. – Z toho už můžete najít měřítko, v jaké milosti stojí u Mne toto pokolení a věčně stát bude, amen, amen, amen.

15. června 1847

Ještě něco o mnohonásobném nářku lidí.

Zvláště mnoho nářků je nyní o římsko – katolické církvi a mnohonásobně se čeká její konečná úplná porážka a pominutí jejího působení, jejího pobožnůstkářství a jejího celkového provozování. – Jeden jí předkládá dějiny před nos a ukazuje jí všechny miliony hrůz za všech dob, které všude páchala svými popy. Jiný jí drží před očima široce otevřenou celou Bibli a navlas přesně jí dokazuje sty texty, že pochází od Petra ještě méně, než čínský císař od slunce a že je přímou cestou.

3. Místo zástupce Krista zástupcem draka a matematicky mu ukazuje na rok, den a hodinu jeho jistého zániku. A když přijde čas a uplyne rok a den a hodina a drak Babylonu nechce ještě jít k peklu, tu je buď výpočet nesprávný nebo je Zjevení Janovo špatně přeloženo, nebo není vůbec směrodatné, věrohodné, nebo je jen temným výtahem ze starých proroků nebo je celá Bible čistě polomravní, polostaropolitické dílo, které se do této nové osvícené doby už nehodí. Jiní zase zatracují jen obřad a ostatní zařízení této světové církve schvalují. Některým jsou trnem v oku mniši, jiným jen tak zvaní jezuiti, některým zas latinský obřad bohoslužby, jiní proklínají celibát a zas jiní ušní zpověď a každý něco jiného. Ale všichni přejí částečně tajně, částečně veřejně, aby mohl být brzy konec s touto nevěstkou.

4. Ale i přes mnohonásobně požadované přání, aby došlo k jejímu skončení, trvá stále dál jako navzdory a pro největší zlost svým stále se množícím nepřátelům a nejneúprosnějším soudcům. Ale pravím „ Ne jen Řím, ale každá vnější církev je špatná, vkládá-li spásu jen do zevnějšku a neuvažuje, že Má říše není z tohoto světa, ale ze světa zcela jiného a že pravou církev lze potkat jen v lidském srdci a jinak nikde jinde a jedině skrze ni, když vše ostatní vyloučí, může člověk dospět k věčnému životu svého ducha. Ale pro každou jinou jen vnější světskou církev, ať římskou, protestantskou nebo řeckou, beztak věčně platí, co jsem předpověděl v 51. kapitole ve verších 36 – 39 proroka Jeremiáše a to zcela zvláště shora uvedenými verši 51, kapitoly ve znění:

5. „Proto mluví Pán: Hle, chci tvou věc provést a tebe pomstít. Chci jí vysušit moře a dát vyschnout jejím studnám. A Babylon se má stát hromadou kamení a obydlím draků, k zázraku a pískání, že tam nemá nikdo bydlet. –Mají na sebe vzájemně řvát jako lvi a křičet jako lvíčata. –

Chci je i s jejich pitím hnát do horka a chci je opíjet, aby se veselili a spali věčným spánkem, ze kterého se nikdy neprobudí, praví Pán.“

6. Tyto texty, ne zrovna těžké k pochopení, ukazují dostatečně, jak to stojí s Římem a každou jinou vnější církví a co je jejich osudem pro věčnost.

7. Chci tvou věc tvůj klam (podvod) tvé lživé osobování si vnějšího obrátit, aby vnitřní člověk zůstával neporušené a tím jeho duch a duše zachrannitelné a právě tím má být vnější církev v tobě Mou pomstou a to je věčná smrt. Tvou zlobu (moře falešného a zlého) chci udělat bezmocnou a tvým bohatým zlatým studnám dávat stále víc a víc vysychat, aby se tvá moc ke zlému stále víc a více a mnohonásobně víc zmenšovala.

8. Tím se bude každý Babylon ze sebe stávat mrtvou hromadou kamení a sídlem draka, což je znakem věčné smrti a právě tím k posměchu všeho v sobě živého a tento posměch se označuje zázrakem a pískáním nebo vypískáváním. A kdo se stal živým v duchu, už nebude věčně nikdy bydlet pod tvou střechou, ať takoví sluhové vnější církve řvou jako lvi ze zlosti a zuřivosti a brzy zas z hladu křičí jako lvíčata, když staří dlouho nepřicházejí s uloupeným žrádlem tak to ale přesto živého nepoleká a žádný znovuzrozený už nebude zaznamenávat jejich pokřik. Ale, kteří chtějí být slepí a mrtví, ti mají pít z poháru víno smrti, víno všeho klamu, podvodu a vši lži a osobování si. A mají se tím opíjet a pak usnout v této opilosti a z tohoto spánku smrti se nemají už nikdy probudit časné ani věčně.

9. Co se v Jeremiášovi o takovém Babylonu předpovědělo, to se doslovně v Římě děje jakož i ve všem vnějším církevnictví. Nebo, co se tu děje ve vši vnějšnosti, to se děje i dál s Římem a všemi jinými církvemi, pokud jsou pouze zevní, vnější, uvadají, usychají a stávají se mrtvými hromadami kamení. Má-li se ještě dít více, než je k dění určeno?

10. Nejsou tedy ani takové žalobné starosti na pravém místě.

11. Ale, ať se každý stará o svou vnitřní živou církev a s útechou Mi přenechá soud vnějších církví, pak půjde vše dál ve věčně stejném řádu, jako to i jinak jde, když to slepota stále nařikajícího a soudícího lidstva ani nepozoruje. To a tak mluví Pán, amen, amen, amen.

21. června 1847

Městský život

12. I Toto téma se dělá. Je od tebe podařené – vyžebrať si o tom ode Mne vysvětlení. Myslíš si snad, že jsem jako drobnohled, jímž učenci pozorují kapku zlaté tinktury a hned zas nato hlavu bručala? – Ó, ne, tím nejsem.

13. Mám ti snad vůbec líčit městský život, jaký je ve své celé ošklivosti? To nedělám. – Raději bych ti chtěl popisovat všechny hromady trusu a všechny zdechliny, jaké se jen na zemi vyskytují, než tvůj nejhoupější městský život, jaký je nyní svým způsobem. Sestup dolů do pekla, tam jej najdeš na vlas rozložený. Ale v nebi takový nenajdeš a u Mne už co nejméně. Seber se tedy se svým městským životem, neboť na toto téma ztratím jistě velmi málo slov.

14. Co vidíš ve městě? Mnoho velkých a nádherných domů, paláců, pohanských chrámů, nacpaných modlami, množstvím krámů s nekonečným výběrem čistě satansky – špinavého zboží k lákání, svádění a zamořování lidí, mnoho lichvářů všeho druhu, zdánlivě svatých kněžourů mnohem víc, než skutečných kněží s lidským srdcem a duchem, všeliké lumpy a podvodníky, hráče, herny, mnoho nevěstek a ještě více modloslužebníků všeho druhu, cizoložníky všeho druhu, peněžní dohazovače, advokáty všeho druhu, mnoho úředníků, z nichž si mladí z čisté lásky k bližnímu přejí z celého srdce co nejbližší smrt starých, aby tím mohli brzy postoupit výš.

15. Na nemocnice a chudobince jsou také různé daně přímé a na státní náklady, daně přímé a nepřímé. O zemských knížecích daních jsem nechtěl zrovna nic říkat, ale daň k okrašlování města je jedinečná ve svém duchu. Tak i daň pro chudé, která přece jistě nejdříve vychází z křesťanské lásky k bližnímu. Bude asi už dost špatné, když zákonitě oprávněné úřady uznají nutnost ukládání daní tvrdým srdcím měšťanů, aby se od nich vytloukalo a vymačkávalo stravné pro chudé lidstvo.

16. Také se tam vidí veseloherní domy a v nichž veselohry, kavárny, vinárny a jídelny, různé továrny, v nichž se co nejlíp pracuje pro peklo. Vidí se tam i mnoho tančiren, zahrad alejí, které spíš než užitečný les vyzývají lidi k ozdobě a chlípnosti různých druhů a způsobů a tak ještě mnoho takových velmi chvalných ústavů.

17. Myslíš si snad, že ti mám dát v duchovním způsobu odpovídající líčení? – Ó to bych dobře mohl. – Ale, kdybych to udělal přišlo by ještě tuto noc na město a ještě i jiná města nejhorší zemětřesení, kde by to pak s nimi šlo tisícírovnoběžně hůře, než kdysi se Sodomou a Gomorou. – Zůstávej tedy jen pěkně doma se svým krásným městským životem. A už se Mí s tím neobjevuj, jinak uvidíš, jak se takovému městu povede, kdybych chtěl začít mluvit o jeho životě.

18. S tím se pro dnešek spokoj a v budoucnosti buď čistý, cudný a opatrný v jednání a tázání, jinak bys mohl ode Mne dostat zvláště za vyučenou, na pamětnou, amen

26. června 1847

Lazar

19. Otázka Anselma H.: Ó, Pane, Ty Svatý, nejlaskavější Otče. Je-li to Tvá svatá vůle, tak potěš naše srdce popisem osobnosti Tvého přítele Lazara, bratra Marie a Marty, kterého jsi ke zlosti duchovních mocnářů Jeruzalému probudil ze smrti a se kterým jsi po jeho probuzení seděl u stolu.

20. Můj milý Ans. H. W., nejsi přece malířem podobizen, aby sis zrovna přál ode Mne osobní popis Lazara, bratra Marie a Marty, ale když Mě už o to prosíš, mohu ti to dát.

21. Lazar se silně podobal tvému bratru Ondrovi, byl jen o deset let mladší (39 let) a ve vnějším majetku byl ještě mnohem bohatší, než tvůj bratr a jeho srdce lpělo ještě víc na vnějším lesku bohatství, než srdce tvého bratra, který ale také v určitých dobách na tom silně lpí, často mnohem silněji, než na Mně.

22. Lazar měl se svými oběma sestrama také vůbec velké bohatství a spravoval je velmi dobře a při tom byl velmi spravedlivý a svědomitý a své vnější záležitosti obstarával tak pečlivě jako jeho sestra Marta věci domácí.

23. Znal dokonale zákony a jako pravý Žid i podle nich žil. Velmi toužil po příchodu Mesiáše, ale měl o něm jen zcela obyčejnou hmotnou představu, ale přesto velmi drže na Ježíše, tedy na Mne a považoval Mě po Eliášovi za největšího proroka, někdy snad i většího, než Eliáš a na Mně měl největší radost a když jsem k němu přišel, odložil každou věc stranou a svůj čas věnoval jen Mně a rád rozmlouval o prorocích a zvláště o Mesiáši, Který má přijít. Jen nemohl tak správně pochopit a přijmout úplně, že mám být zaslíbeným Mesiášem, poněvadž jsem Mu byl pozemsky až příliš chudý. Z toho důvodu Mi víc, než jednou navrhoval, že kdybych skutečně Mesiášem byl a jako takový potřeboval světské poklady, by Mi dal k ruce své celé velké bohatství.

24. Ale, když jsem ho probudil ze smrti a on nově oživen Mě zas poznal, tu pak ustoupily všechny pochybnosti o Mé hodnosti Mesiáše a on ve Mně velebil Boha k největší zlosti zákoníků a farizeů. – Ale proto ho zvláště po mém vzkříšení, jež vysoké kněze velmi zlobilo, tak hrozně

pronásledovali, že po několika letech prodal všechny své statky Římanům a odtáhl pak s oběma svými sestrami do Egypta, kde pak vedl život, Mně zcela zasvěcený, z mnohých Egypťanů udělal pravé křesťany a v nejhorším zadním Egyptě založil obec, která dosud trvá.

25. Ale už vždycky byl Lazar velmi dobročinný, pořádal mnohé hostiny, víc pro chudé, než pro bohaté, ač ani ty nevyklučoval. Při tom žil čistě, cudně a stále jako svobodný, rovněž tak jeho sestry, ač byly krásné a i velmi bohaté- Než Mě Marie poznala, žila trochu živěji, než Marta. Ale když Mě poznala, tu v ní ihned vyhasla všechna chuť pro svět a rozkoš a v jejím srdci byl už jen prostor pro Mne.

26. Chceš-li nyní vidět Lazara zcela v jeho osobnosti před sebou, tak si představ svého bratra Ondřeje v židovském oděvu s tmavým vousem a tak si můžeš dát namalovat skutečně jeho pravou podobu. Víc ti nemohu říci o osobnosti tohoto mnohovýznamného bratra, poněvadž ses ptal jen na jeho osobnost, která je ale také dobrá a může ti být prospěšnou. Amen.

28. června 1847

Pontius Pilatus a sen Tulie

27. To je dobrá otázka, hodná odpovědi a tak má zde následovat odpověď.

28. Pontius Pilatus, dokonalý Říman, byl zemským správcem Judeje za císaře Tiberia, bydlel v Jeruzalémě.

29. Tento Říman, nepřítel velmi pyšného židovského kněžstva, měl zvláštní zalíbení, i když tajně, na všech těch kteří uměli řádně vysypat do tváře pravdu této nadměrně nenáviděné kněžské chásce. A když pro to hledali kněžší oprávnění, tu u něho velmi málo pořídili nebo vůbec nic a museli odcházet s nepořízenou a hanbou. Byl to i řádný základ toho. Že Pilát a Herodes žili skoro stále ve vzájemném nepřátelském napětí, neboť velekněží stáli stále na pevné noze s Herodem a u něho nezdědka Piláta podezírali.

30. Ale právě z tohoto důvodu se velekněží i radili a to velmi často, jak by Mě měli uchopit a účinně předat římskému soudu.

31. Ale jen, když jsem, jak známo vjížděl do Jeruzalému a brzo nato vyhnal kramáře z chrámu a probudil Lazara a lidé Mi začali provolávat slávu, – to bylo už velekněžstvu příliš mnoho. Tu se rozhodlo – vážně Mě chytit a předvést Pilátovi jako odbojníka státu. Bude-li Mě soudit, má zůstat uznávaným, ale, když Mě soudit nebude, chce ho kněžstvo označit u samého císaře jako podezřelého člověka a při tom by mu šel Herodes s radostí na ruku.

32. Tento plán nezůstal sice Pilátovi utajen, ale nevěděl, jak by mu měl předcházet, proto se rozhodl čekat, co se bude nejdříve dít. Ale, když ještě u sebe dumal co udělá, kdyby mu velekněžstvo vážně předvedlo pověstného Ježíše k souzení, hle, tu přicházelo už se zajatým a žádalo neodkladný soud. – Pilát, zcela jako z mraků spadlý, se, se ovšem hromovým hlasem zeptal: „Co spáchal tento Spravedlivý, na Kterém žádnou vinu nenalézám? Ale kněžstvo a jeho zaplacený přívěsek křičelo ještě desetkrát hlasitěji a zlobněji: „Je to svůdce lidu buřič, hanobitel soboty, rouhač Bohu a vydává se za živého Boha. To vše je podle našich zákonů, které Řím uznává, a i podle zákonů císaře hodno v nejvyšším stupni smrti. Proto Ho suď, dej Ho ukřižovat, nebo jsi nepřítel císaře“.

33. Toto volání ovšem Piláta zarazilo a vážně nevěděl, co tu má konat – ve spěchu si pomyslel : Zde, v takové zlé hře, málo předvídané, je nejlepší – chystat se – jít vstříc ve jménu nevystižitelného osudu tomu, co vše toto nade vše nenáviděné kněžstvo od něho žádá.

34. Ale tu ho dala volat jeho žena Tulie Inocentie a tajně mu oznamovala, jak jasnými očima viděla – jak se tento Ježíš vznášel na oblacích nebe a doprovázely Ho nesčetné myriády

zázračně co nejvýznamnějších duchů, a všichni křičeli hromovým hlasem. „Sláva našemu velkému Bohu, sláva věčnému všemocnému Přemožiteli smrti a pekla. – Ale běda tobě Jeruzeléme, běda vám, kteří v něm bydlíte, vaším údělem bude věčná smrt, věčné zničení, protože nepoznáváte Ježíše a soudíte Ho a ukřižováváte Ho –

35. Tomu jedinému Spravedlivému vši spravedlnosti buď věčně čest, sláva a všechna chvála – Nato se tento Ježíš sklonil nad Zemi a hle, celý zemský okruh se zapálil a vše bylo v ohni a vše, co tu dýchá, bylo ohněm stráveno – Tedy. Milý Piláte, neměj nic co činit s tímto spravedlivým.“

36. Toto vyprávění velmi mocně zarazilo Piláta, který si jako Říman takových zjevení velmi všímal a jich si vážil a tak se pevně sám u sebe rozhodl – s Ježíšem už dál nic nepodnikat, než Ho jen odevzdat Herodovi k soudu, ten měl totiž také ve spomých otázkách právo odsoudit k smrti, podle kterého také směl dát stít hlavu Jana. Ale Herodes dobře věděl, jak na něj všechnen lid kvůli Janovi nevráží a kdyby nyní usmrtil ještě Krista, tak by ho lid roztrhal. Poslal tedy Ježíše, Kterého mnozí považovali za Krista, zase zpátky k Pilátovi.

37. Nyní Pilát zkoušel všechny prostředky k osvobození Ježíše, ale vše bylo marné, až konečně v nejvyšším rozhorlení si veřejně myl ruce a řekl: „Nechci mít vinu na krvi tohoto Spravedlivého. – Ale vy sami máte zákon, vezměte si Ho a sudte Ho. – Tu pak velekněži křičeli : „Ať Jeho krev přijde na nás a naše děti. – Ale my nesmíme své ruce pošpinit krví, dej nám tedy římské vojáky.

38. Když to Pilát slyšel, pomyslel na starý zvyk, podle kterého se musel o velikonocích židovskému národu osvobodit jeden zločinec. A tedy se ještě jednou obrátil k množství Ježíšových nepřátel a oznámil, že na Ježíšovi podle tak krátkého vyšetřování nemůže najít žádnou vinu, že je tedy pro vynesení správného a plně právního rozsudku nucen tohoto člověka déle vyslychat a po všech stránkách Ho prozkoumávat. Ale zároveň je beztak zvykem – o velikonocích osvobodit zločince. A tak vám stavím k volbě Ježíše, jehož vina není ještě prokázána a Barabáše, pověstného loupežného vraha, kterého z obou byste chtěli? Ale všichni křičeli „Barabáše“.

39. Ale to bylo právě, co si vlastně Pilát přál a dobře věděl, že toto rozdrážděné kněžské množství nebude volat po osvobození Ježíše. Věřil totiž, že Ho osvobodí jen tím, že, až budou mít osvobozeného Barabáše, zavře do vězení místo něho Ježíše a tím by mohlo být pak časem všemu pomoheno. Za prvé by se tím kněžům ucpala huba a za druhé by si tím kněžům u římského dvora položily významné hradby, které by těžko prolomili.

40. Myšlenka a vůle zeměsprávce byly dobré. Ale, když po osvobození celý zástup ještě tvrději trval na ukřižování Ježíše a o uvěznění Ježíše nechtěl nic slyšet a Piláta nazýval zbabělým, tu se co nejvíce rozhorlil a řekl: „Tu si vy bídníci, vezměte svého zločince, Který je spravedlivější, než jste vy a tu jsou biřici. Odtáhněte, dělejte s Ním, co chcete. Mé svědectví o něm a o vás bude vlastnoručně následovat.“

41. S těmito slovy předal jim Ježíše a vzdálil se. Velekněžstvo pak dalo uchopit biřici Ježíše a ukřižovat jak je známo.

42. Co dělal Pilát dál, je také známo a že vycházel vstříc přátelům Ježíše v tom, co od něho žádali. Ale, že se později stal Pilát a jeho žena tajně křesťany a že právě Pilát svým přesným popisem velmi podezřelého židovského kněžství velmi mnoho přispěl tomu, že Římané v období asi třiceti let zcela zbořili Jeruzalém a Židy rozprášili do celého světa, to je asi jen málokterým na Zemi známo.

43. Ale oznamuje se vám to jen proto, abyste jako tisíce a miliony stále dál neztracovali ubohého Piláta, ač nyní už máte také zcela dobře vědět, co vše se muselo dít podle Mého věč-

ného úradku, jak jsem to i zcela otevřeně říkal dvěma učedníkům, putujícím do Emaus, abych jim ukázal, co Bůh chtěl a že by proto měli mírnit svou velkou nenávisť vůči kněžím.

44. Vy Piláta sice nemáte v nenávisti, ale bez ohledu k tomu v něm přece vidíte podezřelého chlapíka, který by Mě byl mohl snadno osvobodit, kdyby byl jen tak správně vážně chtěl. Ale při tom neuvažujete, že se Bůh nepotřebuje dávat osvobozovat a zachraňovat z jakéhokoli nebezpečí nejubožejším slabým člověkem. – Nebo si snad vážně myslíte, že by něco takového mohl Pilát dokázat? – Zachránit Toho, Kdo přikazuje moři a větrům a Který je jediným Zachránce všech lidí a duchů?

45. Hledte, to a ještě mnohé je u vás ještě velmi slabé a také ještě i dost babylonské. – Co je v Písmu se muselo splnit, tak bylo na kříži odpuštěno všem, kteří nevěděli, co učinili. A když je to tak, tu dejte i ubohému Pilátovi v budoucnosti trochu víc žít, než tomu bylo dosud, amen, amen, amen.

2. července 1847

O čtení slova Boha.

1. Jak mnozí slovo Boha čtou a jak mají lidé slovo Boha číst nebo poslouchat k prospěchu pro duši, ducha a život.

2. Jsou všelicí čtenáři slova Boha, živého, ba, onoho, Jímž vše co tu je, bylo uděláno.

3. Někteří je čtou jako starou pověst prince Piripinkra, pověst Jenoféfy, činku dlouhou jako palec a pověst čtyř Haimonových dětí. – Bible, že je staré, ze všech dob sestavené dílo, že se s novou literaturou už nemůže měřit, že obsahuje mnoho tajemných zázračných pohádek, které jsou prostoupeny starou, mnohdy velmi šťavnatou mravností, někdy dějinnými událostmi a nejčastěji výhrušnými kázáními trestů a prorockých zaslíbení nehod a neštěstí, která by ale nebyla o mnoho lepší, než předpovědi počasí v selských kalendářích. – z nich by bylo jistě také každé správné pro určitou část Země. Když totiž neprší zde, tak může pršet v Číně nebo na Tahiti, na Kamčatce nebo v Jižní Americe. Rovněž tak by to bylo i s proroctvími v Bibli. Netýkají-li se Evropy, tak tu je ještě Asie, Afrika, Amerika, Austrálie a ještě nespočetné množství větších a menších ostrovů ve velkém světovém moři, kde se na jeden nebo jiný musí proroctví jistě a nepochybně splnit.

4. Ale u takových čtenářů také slovo působí a nádherně působí. Dělá totiž, že zívají a brzy nato začínají spát tělesně a duchovně pro věčnost, to znamená, že správně mírně přecházejí do věčné smrti. – Kdo totiž není podle slova činný, ten umírá pro věčnost duchovně a tělesně.

5. Ale pro ty jsem dal už častěji různými vidci a sluhy jasně odhalovat Slovo Staré i Nové smlouvy (zákona), to jest Svým Svatým duchem v nich. Ale tu má odhalení ten samý účinek a říká se k tomu: Bible je jako Proteus (mořský mudrc), který se mohl proměňovat na všechny podoby jako chameleon, kterého lze upotřebit ve všech podobách a barvách, a probuzená hlava může z toho dělat, co chce jako to může dělat dovedný sochař z hrubého materiálu. S touto kritikou pro ducha člověka jistě asi nevyrostou žádné zlaté hory v říši života. – Ale jsou zase jiní čtenáři ti mají k Bibli určitou úctu a někdy v ní i velmi pozorně čtou, ale poněvadž z toho velmi mnohé nepojímají a někdy dokonce doslovně narážejí na rozpory tu si obvykle pak u sebe říkají a někdy i v přítomnosti svých přátel: „Kdyby chtěl Bůh Bibli lidem zjevovat Svou vůli, tu by Mu muselo především záležet na tom, aby jí za prvé každý a za druhé v každé době rozuměl a aby se došlo k poslednímu cíli, starat se o to, aby se takový klenot, který má být všem lidem co nej-světější, dostal k nim ve všech dobách nefalšovaný.

7. Tato kritika je sice o vlas lepší, než dřívější, ale o co se totiž kritik snaží, to se beztak už tisícero násobně obstarávalo. Ale když je slepý a nezaznamenává to, tak si může připsat jen sobě, že při tom zůstává oslem a síly svého ducha promrhává za oslí stravu.

8. Kdo má dnes před očima politické věci, zítra různé jiné věci, třetí den obchodní záležitosti, čtvrtý – rozhazování hnoje a sena, pátý všeliká zlepšování sadů a vinic, šestý den, krásné dívky, divadla a podobnosti, sedmý den neví pro samé světské starosti, kde mu hlava stojí, osmý den rozmlouvá v hostinci se svými světskými přáteli o všelikém světě, aby se tam poněkud rozpálil a rozveselil, devátý den už jen přemýšlí a hloubá, jaké všechny práce bude mít v den jedenáctý, dvanáctý, třináctý a čtrnáctý a co bude dělat a nejméně patnáctý den shltne několik veršů z Bible jako pocestný několik lžic polévky, když už poštovský dává znamení k odjezdu, - ptám Se, může takový žádat, aby mu, jak říkáváte létali pečení vrabci do úst? – Tu platí. Na trní a bodláčí se nikdy nesklízejí fíky a hrozny.

9. Jak málo mohou růst na kopřivách a durmanech lilie a růže, tak málo může všemi světskými záležitostmi nacpaná mysl přinášet vnitřní duchovní porozumění a ještě méně dospět ke zralosti. A pak se takový světský mudrc nemůže pozastavovat nad tím, když podle ducha zůstává oslem časně a velmi snadno i věčně.

10. Ale s čím kdo zachází, v tom časem i zmoudří. Kdo zachází se světem stává se časem i světsky chytrý, ale pro říši Boha zůstává pošetilcem, plným slepoty. – Kdo zachází s koňmi, stává se chytrým podkoním, kdo s malířstvím – stává se malířem, kdo s hudbou – hudebníkem a tak u mnohého podobně, ale kdo především zachází s Mým slovem a podle něj koná, ten zmoudří v Mé říši věčného života, která každému oznamuje ve slově a co má dělat, aby k ní dospěl.

11. Ale, když někdo jen tak zvaně ke všem svatým dobám čte jen některá místa z Bible nebo jiných zjevení jako popsany kus papíru, ve kterém byl zabalen kousek sýra, nebo jako mnohý na záchodě ponechaný poloroztrhaný moudrý článek a z dlouhé chvíle jej chce rozluštit jako rébus.

12. Tu je vpravdě Svatý Duch tak vzdálen jako jsou od sebe vzdáleny dva nejzazší póly nekonečné tvorby.

13. U Mne nejde o boha, vykouzleného ze stroje, ale jen výlučně o píli Ducha a ve věcech Božích. Kde výslovně tato píle pro všeliké věci světa chybí. Tu také není nic nebo vůbec jen velmi málo co činit s Bohem v nás a tedy právě tolik jako s pravým porozuměním starého nebo nově zjeveného slova Boha.

14. Ale takoví lidé Mi jsou opravdu co nejprotivnější, poněvadž jsou vlažní pro to nejdůležitější a na zaslíbený věčný život pohlíželi s důvěrou jako hráč loterie na svůj los: Je-li něco a přijde něco, je to dobré, ale není-li a nepřijde nic, je to také dobré. Ba, u těch bude věčně asi také tak dobré, když nebude nic s věčným životem a také nic nepřijde, co by jim mohlo k němu napomoci.

15. Ale, kdo Mé slovo čte, ať je čte pozorně a dobře je podržuje v srdci a podle své síly podle slova koná a ať není jen pouhým marnivým čtenářem nebo posluchačem jeho, nýbrž pravým a živě vroucím činitelem, tu bude sklízet i pravé plody, jak jsou zaslíbeny ve slovu starého a nového zjevení. – Ale nikdo ať si nemyslí, kdo se k Mé věci takto chová jako k záležitosti starých žen nebo jako nejméně hloupou špetku šňupavého tabáku nebo ševcovskou záplatu, že mu Svou říši, Svou milost a Svě velké slitování hodím na záda. – Ó, ne, to věčně nikdy neudělám.

16. Ale, ať každý ve své pošetlosti věří co chce. Ale Já udělám, co chci, a hloupostí lidí Se nedám věčně nikdy mýlit. Já totiž lidi nepotřebuji, ale oni potřebují Mne. Ale jako jsem nekonečně dobrý tomu, kdo Mě vážně hledá, právě tak neúprosný jsem ale tomu, kdo Mě ve svém srdci vůči světu považuje jen za špetku šňupavého tabáku, amen v pravdě, v pravdě, amen, amen, amen.

Podobenství k poznání Boha a sebe

Nikdo nepřichází tak daleko, aby mohl jít ještě dál, nikdo není tak dokonalý, aby se nemohl ještě zdokonalovat a nikdy není tak dokonalý, aby se nemohl ještě zdokonalovat a nikdo není tak šťastný, aby nemohl a nechtěl být šťastnější, - ale ani nikdo padne-li, nemohl spadnout tak hluboce, že by nemohl padat ještě hlouběji. Je již duchovní prostor jakož i přirozený stejně nekonečný a moře věčnosti. Není také věčně nikde nějaký základ, Kdo do něj spadne, může věčně klesat hlouběji a hlouběji. Ale, kdo v něm vystupuje, věčně také nikdy ne dosáhne jeho povrchu, nýbrž bude věčně vsrkovat ve stále větších a mocnějších tazích jeho slastnou plnost, čím bude stoupat dál.

3. Proto se říše Boha rovná semenu, do půdy vloženému, které vzchází a už při prvním vzejití přináší stonásobné plody. A když se ty zas do půdy vloží, tak při druhém vložení do půdy sta semen, která vzešla z prvního semene, přinese už deset tisíc semen, při třetím vložení milion, při čtvrtém sto milionů a tak dál až do nekonečna a toto rozmnožování nemá nikdy věčně žádný cíl

4. Tak to jde i v duchovním zdokonalování ve věčném životě. Kde nikdy duch nedosáhne sice onoho stupně, aby mohl říci: Nyní mám vše. Každý blažený duch bude stále mít vše, co mít může, dokonalé, ale přesto při tom mít stále i věčný nedostatek, který nebude moci nikdy ve vší plnosti nasycit. Každý dokonalý duch Mi bude podobný jako bratr jinému, ale přesto věčně nikdy nedosáhne Mé plnosti.

5. Lze sice dosáhnouti Syna, neboť se praví: „Budete činit ještě větší, než Já.“ – Tak lze dosáhnouti i Otce, stojí totiž psáno. Máte být dokonalí jako je váš Otec v nebi dokonalý.“ – Ale Otec a Syn jako dokonale jedna bytost mají v Sobě Svatého Ducha, Který je Bůh Svatý, Svatý, Svatý a je vlastním Božím životem v Otci a Synu, kteří jsou dokonale Jedno a životem všeho života, světlem všeho světla, silou vší síly, mocí vší moci, láskou vší lásky, moudrostí vší moudrosti, hlubinou všech hlubin, velikostí všech velikostí, věčností vší věčností a nekonečností nekonečností ve všech věcech a bytostech nekonečností.

6. Odtud tedy i pochází, že snaží-li se o Syna odpouští se mu a kdo se zaměřuje k Otci, i tomu se odpouští, ale, kdo usiluje o Ducha, tomu se neodpouští časně ani věčně. – Lze sice totiž usilovat o Otce a Syna, ale věčně nikdy ne o nekonečného Ducha Otce a Syna, kteří jsou Jedno, jako člověk a jeho láska nebo srdce jsou také dokonale jedno a mohou se stát jedno s Otcem a Synem, přijmou-li se do lásky srdce. Duch je totiž nekonečný ve všech věcech a tím věčně nedosažitelný a nedomahatelný.

7. Ale, jako by člověk se střechy spadlý a poraněný mohl být zas uzdraven, kdyby nespádl příliš nešikovně nebo spadl do vody a mohl být ještě zachránitelný, kdyby se jeho pád zpozoroval, tu lze myslet na záchranu. Ale, kdo by se Země spadl do nekonečnosti, kdo by ho asi mohl zachránit? Nebo kdyby spadl do ohnivého moře kdo ho ochrání před spálením a úplným strávením?

8. Proto se modlete a bděte, abyste nepřišli do pokušení. Je totiž nejhroznější dostat se vypínavostí, pýchou a nadouváním do ruky Ducha Boha.. – Kdo tu spadne, ten spadne do věčnosti, ale, kdo tu stoupá, bude také věčně stoupat od světla ke světlu, amen.

Proměnění Krista

9. Mnozí čtou Mé proměnění na hoře Tábor jako něco rozkošného, ale vůbec málokterí rozumějí a velmi strašně málo lidí nemá ani nejmenší tušení, co se za tímto proměněním vězí.

10. Ale důvod a příčina takového neporozumění vězí jako skoro vždy ve světě a jeho rozkouskované nauce trojedinosti. Kdo tu totiž v plnosti nevěří na jediného Syna, který tu je dokonale Jedno s Otcem, Který je v Něm jako On v Otcí, jako duch v člověku v duchu, který celého člověka proniká a sám je vlastním člověkem, ten je ve své mysli roznesen a podobá se kalné vodě, kterou nemůže pronikat žádný světelný paprsek a osvětlovat její hlubiny.

11. Ale proměnění skrývá vůbec velmi silné skryté světlo nebo velmi mocně silně zahalený duchovní v sobě význam, proto mu také správně nerozumějí učenci dnešní doby ani dob dřívějších.

12. Ale, abyste nebyli jako kalná voda světa, kterou lze ozařovat jen povrchně, na povrchu se sice také leskne jako pozlacený hrob, ale v sobě skrývá jen noc a smrt, tak vám chci dát krátce malé světélko o uvedeném proměnění, abyste jím mohli jasně vidět co za ním vězí. – – A tak slyšte.

13. Hora Tábor představuje nejvyšší a zároveň nejhlubší poznání Boha v Duchu a v pravdě. Na tuto horu nejvyššího poznání vedu jen jedině Já Svě miláčky. - Petr, Jakub a Jan jimi byli v neúplnější míře, ale zároveň představují tito tři také člověka, jaký má být v pravém nebeském řádu.

14. Petr je vnější člověk, který ale celou svou bytost všelikými zkouškami zaměřuje zcela dovnitř. Jakub představuje duši člověka, která je čistá a ve všem se řídí podle Pána, ale přesto má s celým svým vnějším člověkem podstupovat mnohé zkoušky, aby zevního člověka získala zcela pro sebe a spojením s ním se udělala v duchu nesmrtelnou. – Jan konečně představuje ducha člověka, který tu je úplně jedno se Mnou a tak Má lásku. A tomu jsem Sám Petrovi – trochu k jeho pohoršení řekl, aby mě hned následoval: Co se staráš o to že jsem řekl : Ať žije. A to znamená : Jen Duch žije a kdo se nedává Duchem pronásledovat, uchopovat a prostupovat,, nebude mít život. Jen totiž jedině duch je to, o kterém říkám, aby žil věčně.

15. Ale ze všeho toho je zřejmé, že, jako jsem vedl ty tři na horu, mohu obdobně vést každého člověka k živému poznání Boha, když ve své trojbytnosti dbá Mého předznamenáního řádu, kdy pak také v pocitu své celé bytosti zvolá: Pane, zde je dobré být, dej nám udělat věčné sídliště, složené ze tří chýší – lásky, moudrosti a moci z obou.

16. Ale s tímto poznáním není ještě zůstávání (trvání), pokud tři chýše a Já, Mojžíš a Eliáš nejsme v člověku úplně jedním, nebo, pokud láska, moudrost a moc se v sobě nepřijímají jako v jedné chýši a ne ve třech. Ale proto také zní hned z oblaku, který je obrazem nejvyššího nebeského poznání : „Tento je jedině Můj milovaný Syn, jen jedině Toho musíte poslouchat“ a to znamená : Tento je jen jediný Bůh, ne ve třech, ale jen v Něm musíte bydlet, chcete-li mít věčný život.

17. Nato nebo po tomto nejmocnějším prostoupení Boží síly se ti tři teprve probouzejí a nyní v plnosti jasnosti už nevidí a neslyší ani Eliáše, ale jen jedině Mě a Mé slovo – Ale to jim zakazuje Mojžíše tomto poznání světu napřed něco hlásit, dokud není vše dokonáno a to znamená v úzkém smyslu : Dokud v srdci kteréhokoli člověka po mnohých zkouškách jeho duše nepovstanu ve vší moci a síle lásky a moudrosti. – A v širokém smyslu : Dokud svět v člověku nebude ukřižován a usmrcen a duch v člověku se nevzkřísí a tím se stane novým stvořením v řádu, jak je označen Petrem, Jakubem a Janem. Dokud se tak nestane, nemůže být člověk veden na horu Tábor k nejvyššímu a nejhlubšímu poznání Boha a věčného života.

18. To je svatý význam Mého dosud co nejtajemněji pozorovaného proměnění na hoře Tábor. – Je ovšem ještě mnohý, rozsáhlejší, naznačený Mojžíšem, Eliášem a napřed Mnou a hlasem z oblaku jakož i třemi hlavními údobími vedení učedníků a utváření lidí a jejich vzdělávání. Avšak poznání neopatruje nikomu věčný život a ještě méně s ním propletené nekonečné pojmy času, prostoru, věčnosti, nekonečnosti, světla, Ducha a jsoucnosti.

19. – Ale napřed hledejte Mě, Mou říši a Mou spravedlnost, která je láskou a vše ostatní se vám k tomu jako svobodný dar přidá. Ale, hledáte-li jen moudrost a její sílu, tu se vám povede jako tomu, kdo svou hřivnu zahrabal a pak mu bylo vzato i to, co měl a jeho údělem byla temnota. Dejte tedy vůbec co nejhlouběji tohoto vysvětlení a poučení, chcete-li být účastni proměnění. AMEN.

27. července 1947

Úvod k jevům po smrti

1. S dalším oznámením začaly „Duchovní scény“, které líčí přechod umírajících do duchovního světa. Ze sdělených jedenácti duchovních jevů bylo devět uveřejněno v malém spisku „Na prahu onoho světa – duchovní scény.“

2. Obsáhlá vysvětlení o „Biskupu Martinovi“ a „Robertu Blumovi“(11) se objevila ve zvláštním vlastním jednání.

17.srpna.1848

Pravý živý lék

3. Alžbětě H.

4. Má milá dcero, kdybys měla ty a mnohý jiný ke Mně nejúplnější a živou důvěru, tu bys neměla při této své plicní nemoci zbytečný strach a stále bys ode Mne žádala lepší a působivější lék, byl by tu totiž první tak dobrý jako poslední.

5. Ale poněvadž tvé zlo, sklad mnoha starých zel a léků od lékařů nemůže pominout tak rychle jako lehká rýma, poněvadž jí si razilo cestu mnoho špatných částic, tak máš nyní velký strach. Ale ptám se tě: Pročpak? Myslíš si, že bych ti snad nemohl pomoci, i kdyby tvé zlo bylo ještě tisíckrát horší než je?

6. Pro Mne nebylo ještě nikdy žádné zlo tak velké, abych je nemohl zkrotit. A tak bych Se mohl krátce vypořádat i s tvým, ale k tomu jsi příliš bázlivá a úzkostlivá a hledáš jen prostředky. Ale na hlavní prostředek vsazuješ příliš málo živé víry a to můžeš sama vidět ze svého strachu a úzkosti a to zdržuje úplné uzdravení tvých plic.

7. Pravím ti: Na svou hruď můžeš přikládat hlínu, vodu, olej, víno, med, balzám nebo náplast, léčivé byliny, či mléko a chléb nebo i síru a jiné nerosty a minerální vody, máš-li ke Mně živou důvěru, budou ti všechny sloužit. Ale, máš-li strach a úzkost a to ukazuje, že tvá důvěra ke Mně není plná tu si musíš sama sobě připsat, že se léčení tvých plic řídí přesně podle důvěry vás všech.

8. Pohlížíte a posuzujete jen prostředek, zda možná pochází ode Mne nebo jen jedině od Mého písaře, zda tedy může správně pomáhat nebo ne, kdyby snad přece nebyl ode Mne, ale jen od písaře, zda by zlo nepohoršil?

9. To jsou vaše tajné vrtochy, kterými posuzujete doporučený prostředek s hlediska své polovičaté víry. Ale Mě neberete vůbec v úvahu, poněvadž věříte nebo aspoň myslíte, že bych mohl nebo chtěl odstraňovat zlo jen jedině prostředkem, který by byl nejúčinnější, jako bych nebyl dost mocný – umět uzdravovat každé zlo každým prostředkem, ba, při nejživější víře i beze všech prostředků?

10. Já jsem pravý živý prostředek, bez Toho nepůsobí žádný, ale s Ním každý.

11. Chcete-li v budoucnosti docílit zdraví svého těla, tu nesmíte hledět tak příliš na vhodný prostředek, ale jen na to, že vaše živá důvěra ve Mne jej dělá vhodným, tu pak bude každý prostředek správný, ať je z čehokoli. Ale bez tohoto zacházení bude nejlepší balzám pomáhat právě tak málo jako voda z kaluže.

12. Používejte svých náplastí, ale s důvěrou ve Mne, tak vyženou silný hnisavý vřed, který by byl měl vyjít s hnisem jako lůžko při narození dítěte a který nyní vězí v ráně jako cizí těleso a jítří se. Ale dobře si pamatujte, že to neučiní sama náplast.

13. Můžete si vzít i lékaře, ale při tom se na něho příliš nespolehejte, ale mějte jen jediné pravou živou víru ke Mně bez bázně a úzkosti, tu budou prostředky lékaře působit k ozdravení. Ale máte-li víc důvěry k lékaři, než ke Mně, tu vám pomůže málo nebo vůbec nic.

14. Ale vaše bázeň a úzkostlivost jistě napovídají, zda Mi důvěřujete nebo ne. Každý strach a každá úzkost je následek slabé víry a důvěry ve Mne.

15. Nejsem Ten, Kdo povolal v život Lazara, který ležel čtyři dny v hrobě a už se rozkládal? – Ale, věříte-li, že jsem Jím a nyní s vámi mluvím sice slabým, ale jinak v srdci věrným sluhou už několik let, proč je tu vaše slabá víra a proč je nečisté vaše dočasné smýšlení, podle kterého by vám Můj zas daný sluha dal na Mé jméno prostředky, které by nemohly pomáhat, poněvadž by možná přece nebyly ode Mne, ale jen od sluhy?

16. Zda nevíte, že bych sluhu ihned zavrhl, kdyby si něco takového dovolil? – Za tak zlého hříšníka nesmíte Mého sluhu považovat. Má sice jiné slabosti ale ponejvíce vůči sobě samému, ale v Mému jménu je věrný a silný a lidi se nebojí a ani nehledí na výhody světa, ač je pozemsky chudý.

17. Tedy jen víc víry a důvěry a vše bude zas dobré, ale jinak dlouho ještě ne To říkám Já jako nejlepší lék pro věčnost, amen, amen, amen.

3. září 1848

Mé slovo a živá víra jsou nejlepší lékem

18. Alžbětě H.

19. Piš jen vím už, co je. – Jedná se už zas o útěchu nebo předpis na lék. Pravím ti, jak jsem ti už velmi často řekl. Nevyvolil jsem tě jako lékaře těla, ale jako písaře pro zjevení Svého slova jsem tě povolal a to slovo dávám duchu a ne tělu. Ale přesto Mi vždy zas přicházíš s věcmi těla. – Nechceš ještě rozlišovat cesty těla a cesty ducha?

20. Nemusí-li být každý člověk na svém těle ukřižován, má-li se stát živým v duchu?

21. Tak je to i v případě ženy A. H. W. Není Mi tedy příjemné, že přicházíš proti Mému stanovenému řádu a žádáš ode Mne věci, které stále činím nerad a to proto, že jsem tě nepovolal za tak zvaného zázračného doktora, ale jen za písaře Svého živého slova. Dávám ti sice a už jsem ti dal lékařskou radu, když Mi s tím přijdeš, ale nesmíš z toho dělat pravidlo.

22. – Dávám sice každému rád o co Mně s vírou a plnou důvěrou prosí, ale o mnohem raději to, co patří k uzdravení ducha, než k uzdravení těla.

23. Kdo Mé slovo čte a žije podle něho a má silnou, pevnou víru, tomu slovo jeho vírou pomáhá, jak se to často vidí v evangeliích. Ale, když schází pravá, živá víra, tu bude nepatrně účinné „vstaň a chod“.

24. – Podle toho je Mé slovo a živá víra vždy nejlepším lékem i pro tělo a žádná lékárna nemá lepší. Ale slabosti vaší víry a úzkostlivé zemdlenosti vaší důvěry nestačí tento nejčistší lék a nemůže stačit, poněvadž se ještě držíte, příliš úzkostlivě života těla a jen až příliš brzy se stáváte malomyslnými a slabě věřícími, přijde-li něco na tělo. Vedle Mého slova žádáte tedy i lék, buď hlínu nebo vodu z rybníka Siloe. Bez toho vám nelze pomáhat.

25. A tu leží zahrabán zlý pes, jak říkáváte. Připouštím-li totiž, aby léky léčily vaše nemoci, tak to oslavuje vaší víru v Mé slovo. Ale, pomáhám-li vám vzdor slabosti vaší víry a důvěry jen slovem, tu byste byli už souzeni a zajati, a to v duchu a z tohoto zajetí by vás pak mohl zas osvobodit jen převeliký kříž, jak se dělo i u prvních křesťanů, kteří byli ponejvíce nuceni přijímat Mé slovo skrze zázraky a teprve pak mohli být mocnou zkouškou zbaveni svého soudu. – Tažte se tedy sami sebe, co tu mám konat pro vaše zachování, udržení

26. Každý lék je slabší, než Mé slovo. Ale Mé slovo nemůže a nesmí jen působit, poněvadž vaše víra je ještě příliš slabá a můžete to velmi snadno vidět za své velké lásky k pozemskému životu. Kdo totiž živě věří, touží jako Pavel po rozpuštění (těla) a to u vás nebude ještě dlouho žádoucí, poněvadž vám leží na srdci ještě příliš mnoho věcí světa. Musí tedy pro vaše uzdravení působit vedle Mého slova i léky a to přirozeně léčené zdržuje, zvláště, je-li důvěra v to více nebo méně úzkostlivá.

27. Ale už v předešlém slovu jsem ukázal, jak léky a lékaři působí. Máte-li k léku nebo lékaři málo důvěry, vezměte si jiný nebo i jiného lékaře, ale říkám vám ještě jednou: ve vlastním smyslu nepomáhá lék ani lékař ale pevnější důvěra. Ba lékař a lék jsou nejvíce lhostejní a oba působí jen, když si klidná, důvěry pevná duše může vzít čas a námahu nebo může používat zvláštností, v léku obsažených, jsou-li vhodné. Ale, když tomu tak není u duše více nebo méně úzkostlivé, tu nejlepší léky nepůsobí vůbec, nebo často zcela opačně, poněvadž je nezřídka neklidná a důvěry – slabá duše vede jinam, než kam měly přijít.

28. Léky mají podle svých zvláštností vždy působení v těle.. Když někde v těle určité zvláštnosti (specifika) chybí, lze je z dobrého léku nahradit a tím nemocné tělo uzdravit, když jich tam duše použije. Ale, když je úzkostí popletená duše vede jinam nebo je mnohdy přenechá dokonce náhodě, že je vede jen nemá krev nebo ještě němější žaludeční šťávy, tu se už dá snadno uhodnout, jak to vypadá s uzdravováním těla.

29. Pravím: Tu se rovná uzdravování těla zřizování poškozeného domu, kde obyvatelé ze strachu, že na ně může poškozený strom spadnout a zabít je, zalezou do koutku a věří, že tam jsou nejjistější nebo někdy spěšně vyhledají díru, kterou by mohli nejspíše uniknout nebezpečí.

30. Je-li něco takového u duše, tu by se mohli ovšem sejít všichni lékaři světa a při nejlepší vůli a chtění by přece nemohli nemocné tělo uzdravit, poněvadž právě tato duše nespolupůsobí.

31. Je tedy dobré – dávat přednost magnetickým léčením, než všem jiným, poněvadž jimi přichází duše k onomu dobrému klidu, ve kterém si bere čas – poohlédnout se blíže po svém hmotném domě, kde mu co chybí a čím se mu má pomoci. Když se pak přinese tělu onen prostředek, který duše ve spánku těla označila jako vhodný, tak jej duše pozná i jako takový a použije ho ponejvíce tam, kde je k použití. A obnovování těla se pak děje ponejvíce s dobrým prospěchem a mnohdy i prostředky, jimž by se jistě každý čistě rozumový lékař vyhnul.

32. Ale přesto tyto řídké prostředky (zvláštní) působí, ne proto, že by byly jediné správné, ale proto, že jich duše jako stavitelka svého tělesného domu vede na správné místo a používá jich správnou inteligencí.

33. Kdyby duše Alžběty H. byla tak klidná jako duše mnohých somnambul, byl by už dávno konec s jejím zlem. Ale, poněvadž to tak není ze strachu před svými rodiči, že nevyhledává lékaře a zas ze strachu před lékařem, co by udělal nebo řekl, kdyby si ho vzala, zda by jí pomohl nebo život upíral a konečně i ze strachu před možnou smrtí těla, jak má mít pak duše čas

k činnosti tam, kde má být činná? – Při takových okolnostech musí být pak malé zlo ovšem pořádným zlem.

34. Svými rukama, svou vůlí používá ovšem sice dost přesně doporučených prostředků, ale nečiní to a ani to činit nemůže její bázlivá a někdy víc a někdy méně ustrašená duše, poněvadž stále přeskakuje a pohybuje se mezi trojitou bází a toho se těžko zbavuje.

35. Zde to znamená: buď vložit všechno uzdravení do Mých rukou a nemyslet si: Kdybych nakonec musela přece umřít, co řeknou mí rodiče mému muži a mým dětem? Nakonec je i zcela vyděsí? Co se z nich stane? Jaké bídě budou vydáni? Jedině Já totiž jsem Pánem i těchto tvých rodičů a mohu tvé děti i bez jejich pomoci udělat úplně šťastné.

36. Bude-li takto myslet Alžběta a vy všichni s ní, její duše se uklidní a bude moci pracovat na uzdravení svého těla. Pak bude snadno i brzy následovat uzdravení, ale jinak jen pomalu a těžko, a při zvýšeném strachu vůbec ne, poněvadž tu působí jen náhoda. Uchopí-li totiž působící tělesní duchové z léků pravé látky, tu jde uzdravování poněkud vpřed. Ale uchopí-li nesprávné jako vždy slepý malíř barvy, tu se stav zas zhoršuje.

37. Může-li nemocná Alžběta i A. H. W. se svými dětmi pojmout ke Mně takovou důvěru, že se postaví zcela nezávisle k domu rodičů své ženy ve svých srdcích a pomyslí si:

38. „Pane, děj se cokoli, ty jediný jsi náš Pán časně i věčně. Jen na Tobě a na nikom závisí naše budoucí blaho. Víme totiž, že pomoc všech lidí, ať jsou kýmkoli, nic neprospívá. Tvá vůle se děj. Nechceme se bát nikoho kromě Tebe, ó Pane a pomoc čekat od nikoho, než jen jedině od Tebe, ó dobrý Otče. Tví chceme být v životě tohoto světa zcela a rovněž i v nutné smrti, která nás osvobodí od těla a konečně nás povede k Tobě, Který jsi naší jedinou živou nadějí vírou a naší jedinou láskou v probuzeném životě našeho ducha.

39. Ale není-li vám možná tato celková a nejúplnější oddanost ke Mně, ve které je doma jen všemohoucí živá víra, tu se chopte jiného vhodného prostředku, jímž se může uskutečnit klid duše. Vezměte si například lékaře, abyste se tím zbavili strachu rodičů nebo se chopte magnetismu a to bude ještě lepší, poněvadž tím duše dosáhne nutného klidu.

40. Dělejte co chcete, ale co děláte, čiňte zcela a v Mém jménu a dojdete snadno k žádoucímu cíli. Ale s polovičatostí se vám nikde a nikdy nepomůže.

41. Já jako nejvyšší Dokonalost působím jen v dokonalém dokonale, ale v nedokonalém jen jako slunce v zimě. Buďte tedy všichni dokonalí ve všem jako jsem i Já, váš Otec dokonalý, tu budete snadno všude nacházeti pomoc, bude-li vám někde něco chybět.

42. Ale s Mou čistě zázračnou pomocí pro tělo nesmíte počítat, neboť k tomu patří buď nejpevnější víra jako hřebík, kterou byste mohli přenášet skoro hory, nebo ale plné znovuzrození ducha, ale u vás není jedno ani druhé. Vaše slabá víra by totiž chtěla zázrak proto, aby se tím stala domněle silnější, ale byl by to právě opak. Nic totiž neoslabuje pravou víru tak jako zázrak, poněvadž vytrhuje co nejmocněji celého člověka z jeho stavu svobody a přesazuje ho do stavu nevyhnutelného nucení a to je smrt pro ducha. A nic neposiluje ducha víc, než kříž, neboť křížem a utrpením tohoto světa se živí a posiluje víra.

43. Ale zda jste jako v duchu plně znovuzrození schopni zázraku, pro ducha neškodného, myslím, že vás o tom může poučit vaše ještě velmi slabá a v mnohém směru smyslná přirozenost co nejvěrněji. – Ale přesto vám spolupomáhám a v přirozenosti jako zcela přirozeně, jen se musíte chovat tak, jak to řád přirozenosti žádá, jinak vám ani při své nejlepší vůli nikdy nemohu pomoci jinak, než časně soudem, ale tím se vskutku jistě nikomu neposlouží.

44. Ale, abyste viděli, proč jsem Alžbětin hněsivý vřed napřed nazval malým zlem, pravím: Toto malé zlo bylo s počátku jen v několika nevhodných látkách, které jako bytosti nepatřící

hledaly svůj východ, poněvadž už po několik let přicházely do Alžbětina těla nevhodnými léky. Dříve byly v těle rozptýleny, ale nyní se našly právě v hrudi sjednoceny a mocně se tu prolomily. Když si razily východisko, tu by byla měla duše činně spolupomáhat, aby vyšly všechny ven i se svým zlým hnízdem. A vše by bylo už dávno dobré. Ale tu zde byla duše částečně z radosti, ale částečně i z malé tajné bázně zneklidněna a málo se zaměstnávala tím, aby vše cizí odstranila za svého domu.

45. Toto cizí se stalo tvrdošijné a nechce ven, poněvadž je příliš tvrdé a tím se nedá tak snadno spárovat. Ale bez ohledu k tomu se bude muset podrobit, když bude duše působit energičtěji, správně energicky. Ale může se i dlouho ještě držet při velmi tvrdošijné Alžbětině přirozenosti. Totiž všechna hmota, která se plodí v hlubším severu, je tvrdošijnější, pevnější a trvalejší, než hmota plozená na jihu a tedy i při nemocech se léčí nesnadněji. Alžběta nemá být tedy úzkostlivá, že má déle trpět. Utrpení prospívá jejímu duchu a zvláště její přirozenost je taková a ta nedává duši pravý klid. Ale ten si musí tak jako tak opatřit a tu jí bude jistě i lépe.

46. Mohl bych vám vyjmenovat mnoho dobrých prostředků, které by se při náležitém klidu duše působily co neúčinněji, ale i při sebemenší bázni by nepůsobily vůbec nebo by věc ještě zhoršovaly. – Starejte se tedy napřed a plný klid duše buď jedním nebo druhým doporučeným způsobem, pak vám budu moci snadno pomoci. – To říkám Já, Který může a chce pomáhat každému, kdo Mou radu následuje. Amen, amen, amen.

14. října 1848

Osvobození.

1. Dotaz Ans. H. na blesk, viděný ve snu.

2. Ó Pane, Ty nejsvatější Otče, dnes v půl čtvrté ráno jsem viděl ve snu, jak přede mnou sjel kolmo do země krajně mocný paprsek blesku. Toho jsem se mimořádně ulekl a ihned jsem se probudil a bezděčně jsem se uhodil do své hrudi. Ale za tímto bleskem, který se rovnal náhlému srázu anděla a nebe, nenásledovalo hřmění. Jako si mám ó Pane, vysvětlit toto zjevení? – Má žena a Alexandrina slyšely tuto noc tak silný úder na okno, že se obě ihned probudili. Má tento úder nějakou souvislost s bleskem?

3. Můj příteli Anselme, co jsi dnes ve snu viděl jako blesk sjíždějící od shora dolů, nemá vůbec žádný neblahý význam, ale je to pro tvého ducha a pro tvou duši něco velmi dobrého a léčivě sloužícího, je to klesání a opadávání tvého hmotného ducha, který tě dosud velmi zdržoval v živém vzletu do Mé říše.

4. Ale tvůj bezděčný úder rukou do hrudi byl jen vlastně tvou duší vedený úder „má vina“ a ukazoval ti, že nyní sám na sobě přiznáváš, že tě právě tvůj tělesný duch držel až dosud nejvíce v zajetí a že jsem tě musel právě kvůli tomuto hmotnému duchu co nejvíce navštěvovat tak mnohým křížem, abych tě chránil před většími duchovními zly. – Ale nyní jsem ti hlavní moc tohoto duha odehnal a tím budeš mít se svým tělem mnohem méně pokušení. Ale tělesný duch ti přesto není zcela odňat, ale jen z hlavní části, která usiluje o působení zlého. Učinil jsem to kvůli tvým narozeninám, abys mohl tím snáze přikročit k novému duchovnímu zrození, narozeninám, zvláště, že svůj žensky domácí kříž snášíš ve vší oddanosti, trpělivosti a lásce ke Mně a bez bázně a úzkosti se podrobuješ všemu, co ti posílám.

5. V pravém duchovním ději biskupa Martina

6. jsi dobře viděl, v jak velkém moři musel lovit ryby, aby se tak ponenáhlu očistil ode všech pozemsky hmotných přívěsků. Tak by se dělo jednou tobě i tobě.

7. – Ale, abys mohl být osvobozen ode vši smrti, tak jsi nyní na tomto světě proměnil už martinské moře v domácí kříž před sebou a jen nyní duchovně pro tebe pracuje a tak už jednou na onom světě takovou práci nenajdeš.

8. Tvá Mně velmi milá žena musí nyní ovšem podle těla velmi tvrdě trpět, ale musí to už tak být, neboť duše tvé ženy nepochází z této, nýbrž z jiné velké země (slunce). Její vlastní duše se tedy stále ještě zabývá cizí hmotou a chce ji čistit. A její tělo a krev se musí i takto čistit, jinak by jednou nebyla úplně schopna k duchovnímu převlečení čistší a ušlechtilější duše z nebeských oblastí. Ale u všech takových lidí je nejprotivnější vůbec nutně silnější nervový duch, poněvadž obyčejný by nemohl vázat (poutat) k hrubé hmotě této Země tak v sobě něžnou nebeskou duši.

9. Tento silný nervový duch je pak i proto příčinou, že je léčení jakéhokoli tělesného zla mnohem tvrdší a zdlouhavější, než je to u čistě normálních osob této Země. Kvůli silnému nervovému duchu se takové osoby těžko hodí pro magnetismus, ale při tom vydrží víc, než pozemsky normální lidé. Ale jen trpělivost a důvěra bez bázně a vše bude zas dobré.

10. Z malého zla se stalo sice velké, poněvadž se při prvním vypuknutí věnovalo příliš málo péče – vyhnat z hrudi úplně zlého cizího ducha hmoty a krve. Ale proto lze i nyní ještě pomoci, budete-li přesně jednat podle Mé rady od somnambuly. Jinak ale zlo potrvá ještě dlouho.

11. Úder na okno, který slyšela tvá dcera a žena, vůbec nesouvisí s tvým zjevením a je jen svévolným ohlášením poutníka z tohoto světa do jiného. – Ale nepotřebujete vědět, kdo to byl a nemocná žena co nejméně, poněvadž by to její poněkud slabou duši ještě víc zeslabovalo a léčení těla by ještě víc zdržovalo. Ale časem se beztak dozvíte, co na tom záleží.

12. Nyní jsem ti řekl vše, co znamenají zjevení, která jsi měl ty a která slyšela tvá žena a tvá dcera. Vyber si z toho správnou mravnost, dobře ti prospěje. Amen

18. listopadu 1848

Útěcha na kříži pozemských utrpení

13. Útěcha Alžbětě H. k jejím jmeninám.

14. Mé Otcovské požehnání a Má láska Mé nejmilejší dceři Alžbětě. – Má nejmilejší, jako jehně zbožná a velmi trpělivá dceruško. Kdybys věděla, jak nekonečně tě mám rád, poněvadž z lásky ke Mně snášíš tak trpělivě svůj velký křížek, tu bys nemohla už ani minutu vydržet na temné a vůbec studené Zemi. Ale těš se ve svém utrpení. Vždyť jsem stále u tebe, posiluji a těším tě. V pravý čas ti také pomohu a pomáhám ti stále.

15. Ovšem prostředků, které jsem ti radil, že by ti rychleji pomohly, se používalo vždy příliš pozdě nebo se jich nepoužívalo vůbec. Ale na tom mám Sám jistým způsobem malou vinu a to z převeliké lásky k tobě, neboť víš, že nejvíce zkouším a čistím ty, které mám nejradši. A tak to dělám i s tebou, ale za to jsi také zcela Má. A když jednou své tělo opustíš zde a jindy, tak už nikdy nebudeš pociťovat smrt, ale budeš vidoucí a vše slyšící v nejjasnějším vědomí přijata do Mého Otcovského klína.

16. Ať tedy také na věčnost z tebe zmizí všechna bázeň ze smrti. Vskutku totiž nyní a na onom světě a věčně nikdy už neuvidíš nepocítíš a neochutnáš smrt. Kdo Mě totiž jako ty miluje na kříži pozemských utrpení, ten umírá už, že trpí a když má pak ale umřít vlastně, tu bude zato Mnou ihned probuzena k věčnému dokonalému životu. – Tak jsi nyní také už se Mnou zemřela na kříži a když budeš na této zemi žít ještě mnoho let v těle znovu uzdraveném, tak se ti tato přítomná smrt na kříži tvého těla započítá a z toho už i na této Zemi přejdeš k pravému životu a nadále už nikdy nezemřeš, nýbrž se stále nejjasnějším vědomí budeš přecházet do Mé říše.

17. Toto věčně neměnitelné ujištění dávám Já, Tvůj tobě žehnající a nade vše milující Otec k tvým jmeninám jako vázané, že tě má léčit, posilovat a těšit ve vsí Mé lásce a pravdě, amen. Mé Otcovské požehnání ti buď pro věčnost amen, amen, amen.

30. listopadu 1848

K odchodu matky domů
Slovo útěchy po odloučení Alžběty H, 29.11.1848

19. Útěcha a posila Mým dětem.

20. Všechny Mé milé děti a dětičky slyšte. Tak totiž říkám a mluvím k vám všem Já, váš Pán a milý Otec, že jste nyní zarmoucení a plní úzkosti ve svých zarmoucených srdcích, poněvadž jsem co nejopravdověji vzal k Sobě na věčnost vaši pozemskou tělesnou matku a tím jsem ji provždy vykoupil od jejich tělesných utrpení, které snášela co nejvytrvaleji a vůbec trpělivě z velké lásky ke Mně.

21. Ale pravím vám: Ale neplačte a nenaříkejte tak velmi pro vzkříšenou ve Mně na věčnost, neboť zemřela podle těla se Mnou a ve Mně na kříži silných utrpení a byla i v témž okamžiku, když pro vás podle těla viditelně zemřela ve Mně a po mém boku vzkříšena pro věčnost k pravému věčnému životu

22. Její radost byla neomezená, když Mě, hned poznávajíc, spatřila po svém boku, a to v oděvu ve kterém jsem jí byl ihned poznatelný, a bylo to tím snazší, že jsem jí dal také ihned nahlédnout do Svých ran a toho se dostává jen těm, kteří těžkými utrpeními zkoušeni ve vsí lásce ke Mně opouštějí své hmotné tělo. Také se nadměrně těšila a nemohla pochopit, jak se mohla tak náhle uzdravit, když přece tak dlouho trpěla. V nejvyšším a nejslastnějším vytržení Mi padla k nohám, děkovala Mi co nejvroucněji, že jsem jí prokázal tak velkou milost a posila Mě, aby směla být Mou nejnepatrnější služebnou. – Ale řekl jsem jí, co nyní říkám i vám:

23. „Ne tak, Má milá dcero. Pravím ti, že služby jsou ty, které jsou ke Mně hnány tvrdou klášterní kázní a jejich víra a jejich láska ke Mně jsou tvrdou školou. Ale ty jsi Mně svobodně zvolila jako jediný předmět svého srdce, nemáš být tudíž také služkou, ale Mou pravou nejmilovanější dcerou, a hle, vše, co mám a vše, co je Mé, budeš mít i ty a vše bude i tvé pro věčnost. – Ani nebudeš oddělena od svých pozemských pozůstalých. Co si tvé srdce v mém jménu přeje konat pro ně, to budeš moci i v plné míře vždy konat. Všechny Mé dcery se mohou totiž pro věčnost těšit z takové síly ze Mne, aby mohly dostát všem přáním svého nejlaskavějšího srdce.“

24. Ale ona Mě na to co nejvroucněji prosila a řekla: „Ó, Ty můj předobrá, nejlepší, nejsvatější Otče Ježíši. Ty, můj Bože a můj Pane. Ze všech sil svého srdce Ti děkuji za tak velkou milost, Ale vím, že chceš pro všechny mé pozůstalé nekonečně víc, než já, která ještě dlouho nevím a nenahlížím, co je pro ně opravdu dobré a prospěšné. – Co Ty, ó, můj Otče Ježíši chceš, je to nejlepší, proto se děj tedy vždy a věčně jen Tvá nejsvatější vůle. – Mně nyní dej, ó Pane a Svatý Otče Ježíši – Tebe stále nerušeně víc a více věčně milovat, neboť jsem nyní pře, pře, přebížená. Jen o jedno Tě prosím, abys mým pozůstalým odňal brzy jejich zármutek pro mne a dal jsem jim za to pravou a živou víru, aby Tě všichni zcela poznávali a mohli tě v Duchu a pravdě opravdu milovat nade vše. – Ó, Ty můj nejmilejší Otče Ježíši, jen to jediné jim konej podle Svého jedinečného zalíbení.“

25. Při tom jsem ji přitiskl na své Otcovské srdce a řekl jí: „Má dcero, nyní pro věčnost vykoupená. Vykonám vše co si přeješ, tím buď věčně ujištěna. Ale že tví pozůstalí nyní pro tebe truchlí a pláčí, je také dobré. Sám jim totiž dávám slzy k odvedení jejich zármutku. A jakkoli tvrdé je nyní pro ně, že jsem tě raději vzal už k Sobě, než abych tě nechal na přetemné zemi co nejdéle ještě několik let churavět, tak jim bude brzy i snadné, až si teprve střízlivěji správně ujasní, jak dobře se ti nyní daří, zbavit se zármutku. – Ale nyní pojď hned do mého domu, tam potkáš všechny své předešlé a Marie a Matka mého těla ti vedle tvé tělesné matky vyjde vstříc

se čtyřmi už zcela dospělými a dobře vychovanými dětmi, z nichž budeš mít mnoho radosti. Ty Mě i nejvíce prosily, abych tě k nim co možno brzy přivedl a tak jsem nyní také vykonal, co bych byl udělal teprve ve dvou letech. Chtěly by mít u sebe i všechny ostatní, ale nyní se už uspokojují, že konečně dostaly tebe.

26. Když jsem jim vysvětlil že jdu nyní Sám pro tebe, bylo to pro ně velké překvapení. Všechny ti chtěly jít naproti se Mnou, ale konečně se daly přec uchlácholit, poněvadž jsem je plně ujistil, že tě tentokrát přivedu zcela jistě., – Pozemsky by se ti bylo mohlo sice ještě na několik let pomoci, kdyby se na vlas přesně sledovalo a dělalo vše, co jsem radil sluhou a dcerou Lori. Ale Mně Samému je to tak milejší, poněvadž bys byla měla na Zemi ještě velmi mnoho trpět. Tělesně bys byla zůstávala stále churavá a slabá a ve své mysli bys byla zažívala ve světě, který je nyní tak převelice zlý, málo radostných hodin a myslím tedy, že to je nyní takto pro tebe lepší.“

27. Ona říká : „Ó, ano, ano, Ty, Můj nejmilejší Otče Ježíši. Poněvadž mám nyní Tebe, neptám se už na nic. Nyní se mi silně oškíví, když se podívám na Zemi hluboko pod sebou. – Ó, Ježíši, nade vše (nezměrně) Ti děkuji, že jsi mě tak jemně vysvobodil z mého špatného těla. Tvá svatá vůle se děj.“

28. Nyní ji vedu do Svého domu a dávám vám vědět, jak se vede vaší matce, aby vás to v Mém jménu potěšilo a posílilo, amen. To vám buď řečeno v nejúplnější pravdě amen. Amen, amen.

2. prosince 1848

Útěcha vás všech

29. Ondřeji H. v den pohřbu Alžběty H.

30. Potěš svého bratra, jehož ženu jsem vzal k Sobě. On a jeho dům nyní truchlí, poněvadž jsem vzal k Sobě Svou milou dceru. Vidím jejich zármutek a mám radost z jejich slz. Ale všechny je chci těšit a posilovat ve Svém Duchu Svou velkou láskou. Nemají tedy nadále plakat. Budu je totiž velmi těšit a posilovat a udělám, že budou velmi jásat a radovat se v Mé lásce. Jen Já, jedině jsem totiž, Kdo dává zármutek a radost, poněvadž jsem Pánem všech srdcí a všeho, co v nich je.

31. Byl bych ji mohl sice nechat ještě déle na Zemi, u Mne jsou totiž velmi dobře všechny věci možné. Ale, co bys asi dělal, kdybys měl někde v cizině dceru na vzdělání, ale dcera ti posílala den za dnem nejžhavější vzdechy lásky a oznamovala by ti co nejupřímněji, jak nekonečně ráda by přišla k tobě domů, ač se jí zdá cesta domu obtížná? – Vzdor všem prosbám jejich dobrých vychovatelů v cizině bys konečně dopřál svému sluchu a věnoval její velké touze. – Tak je to i zde. Co jsem tu učinil nebylo tak velmi kvůli touze Mé, ale spíš kvůli velké touze Mé milé dcery.

32. Neříkejte tedy, že jsem zde byl tvrdý a neúprosný, ó, né, právě naopak. Prosí-li totiž moji, jedni tak, druzí jinak, tu povolují vždy prosbu jen těm, kteří Mě prosí se silnější láskou ke Mně. Ale slaběji prosící mají mít útěchu, že do knihy života zaznamenávám i jejich prosby a jednou také ve vši plnosti dám k nim svolení. Ale útěchou vás všech buď, že jsem skutečně u vás a věčně zůstávám, amen.

Tři slova: Vstaň, chod', padej

1. Ó Pane. Když se včera ráno A. H. W. probudil a myslel na K. F. J. napadla ho tři slova: Vstaň, chod' padej. Poněvadž je neumíme vysvětlit, tak Tě, ó Pane, prosíme, abys nám Ty nejsvatější Otče, dal o tom malé světélko, kdyby to nebylo proti Tvé nejsvatější vůli.

2. Tak piš. Na trilogonu tak příliš nezáleží, jak si myslíte, poněvadž zcela přirozeně vyjadřuje správný stav jevu a každému člověku se ho může dostat (se může přihodit), jedná-li podle tohoto zcela přirozeného trilogonu.

3. Zda nevíte, že jsem každému člověku dal jedním příkázáním lásky jedno a totéž konečné určení a tím jsem mu i stanovil jeden a týž neměnitelný cíl, který má jen a jedině sledovat, jeho dosahovat a konečně jej pevně uchopit a pro věčnost přijmout co nejúplněji? – Myslím, že by to mělo být jasné i bez dalšího vysvětlení. Ale nyní, když někdo, ať pozemsky žebřák nebo císař – cíl dobře zná, nějakou dobu za ním jde, ale pak, když k němu přijde, zůstane před ním stát a neuchopí jej, jako by litoval, že ho dosáhl, tak padá, poněvadž zůstává stát před cílem a neuchopuje jej.

4. Ale, kdo tu stojí s plnými prostředky ve svých rukách a neuchopuje je a nepoužívá jich, to je pak jistý důvod jeho pádu. Hledá-li totiž hladový pokrm a najde jej a když jej našel a neužil ho v domnění, že by mu mohl uškodit, tu si musí sám sobě připsat vinu, že ze slabosti klesá a umírá.

5. Ale, když už musí padnout ten, kdo je už u cíle, aniž jej uchopí, oč spíš teprve ten, kdo chce jít přes cíl. Ale, kdo je to, kdo chce jít přes cíl? – Pravím vám to: Je to ten, kdo chce určení, které jsem mu dal, používat nebo ho používá k něčemu zcela jinému, než je mu dáno. Ten pak padá tím spíš a snáze, poněvadž se po překračování daného stanoveného cíle vydává na pole bez základu, na kterém nikdy nenajde a nemůže najít pevné stanovisko.

6. Tak pro vás tak záhadný trilogon znamená: Když jsem ti Já, Tvůj Pán a Bůh prokázal tolik milosti a postavil tě už před cíl tak těžko dosažitelný a ty jej poznáváš, ale zůstáváš před ním stát jako marnivý hejsek, plný hladu před plnou mísou, tu hladověj, padej a umři. - - A když jsi takto u cíle a poznáváš, že je pravý, ale neuchopuješ jej, nýbrž jen povzneseně a povýšeně vedle něj klušeš jako by bylo vyměřeno ovládnání a týrání celé nekonečnosti, tu je pád tím mocnější ti a tvé moci a tím plnější všelikých nehod a pak je dokonce i nemožné pomáhat takovému padlému a přivést ho zpět k pravému cíli, jak o tom mluví Pavel v dopise Židům (6, 4-8), kde ukazuje.

7. „Je totiž nemožné, aby ti jednou osvícení a kteří už ochutnali nebeský dar a dostalo se jim účasti Svatého Ducha a ochutnali dobrotivé Boží slovo a síly příštího světa, když přesto odpadají a zas v sobě samých znovu křížují Syna Boha a jemu se vysmívají, že by měli být zas obnoveni k pokání (= k platnému a účinnému návratu). Jen totiž půda, která pije déšť, který na ni přichází, nosí dobrou bylinu těm, kteří ji obdělávají, přijímá požehnání od Boha. Ale, která nosí trny a bodláčí, jež se pak spalují, nic neprospívá a je blízko prokletí (= pádu).

8. Nyní myslím, že po tomto důkladném vysvětlení dobře porozumíte svému tajemnému trilogonu a tím nahlédnete, jak se má pro každého brát, ať je císařem nebo žebřákem, přede Mnou je totiž stejný jeden jako druhý (rovný jeden druhému). Překračuje-li své určení císař, jak to bylo u mnohých – to vidíte u Napoleona a následky takové co nejpanovačnejší svévole – A chová-li se nad své určení žebřák v příliš velkém hodnocení a tajném vysoce-cenění své chudoby a je proto dotíravější, než se na něho sluší, pak si musí i sám sobě připsat, když je odháněn ode dveří, před kterými chtěl tak silně žebřat.

9. Víc vám už nepotřebuji říkat. Vše ostatní totiž, co z toho ještě pro čas a věčnost může následovat, budete moci dobře sami od sebe velmi snadno vyvozovat.

Jen to vám buď všem ještě řečeno, abyste si všeho toho především u sebe všímali, tu budete i vy patřit k pozemské říši, které žehnám, poněvadž přináší dobrou a příhodnou bylinu těm, kteří ji osévají vši píllí, amen. To říká vždy Opravdivý, amen, amen, amen.

17. července 1849

Posila nervů

10. Na dotaz C. L.

11. Příslušný životně zasmušilý si přivodil pro svou až přílišnou svědomitost, spojenou se ctí svého stavu, nejvnitřnější duševní zeslabení svých nervů. Tyto nervy, které duši jistým způsobem obalují a chrání ji před nahými dojmy se strany vnějšího světa, jí nyní nemohou podávat úplnou, nýbrž jen částečnou ochranu a tudíž se jí z vnějšku tu zde, tu jinde v životním vztahu nutně prudce týkají.

12 Takový, označenými nervy příliš málo krytý a tlumený dotyk zachvívá pak duši, krajně vzrušitelnou, často dny, ba dokonce i týdny a měsíce, a to v tom tvaru (tak silně), v jakém bylo nejprve. Ale toto chvění přesahuje pak i všechny jiné normální, ale přirozeně slabé dojmy z vnějšího světa do zmateného neurčitého spolu-chvění a z toho důvodu je pak duše v každém, jinak zcela spořádaném životním vztahu a každém poměru skoro tak zneklidněná jako oko, když se dívá na dno sebečistší vody, jejíž povrch je křížem krážem brázděn vlnami.

13. Oko tu sice ještě vidí i předměty na dně, ale s určitostí nemůže vyrozumět, čím předměty jsou, poněvadž vlastní tvar je příliš silnými a nestálými paprskovitými ohyby velmi roztrháván a znetvořován, když se dostává k oku, pečlivě pátrajícím. Vydutím (14) hladiny vody se stává často malý kamének obrem, jindy zas snížením (15) vodní hladiny celá skála sotva jako pěst malým chomáčem.

16. A hle, právě tak se to děje i popsáním způsobem zmatené duši vidí pak v dojmu, který jí způsobil komár, obludu jako mamut a slon nezřídka klesá na velikost komára. Takoví lidé jsou pak stálými pochybovači. Při utržení knoflíku na kabátě se jim zdá. Jako by se světové těleso vyšinulo ze své dráhy, ale zřídka pozorují zřícení celého domu.

17. Takové tělesné duševní zlo – je spíš tělesné, než tak zcela vlastně duševní, lze také nejprve odstranit a léčit vhodným přirozeným prostředkem. A tím je například pěti až šesti týdenní dovolená z běžného denního zaměstnání, styk s veselými lidmi, častější požitky čistého horského vzduchu, ocelové lázně a jiné minerální lázně s obsahem železa, ale sirné lázně ne. I koupání v moři by bylo dobré. Jíst smí, co chutná. Ale víno je lepší, než pivo a čerstvá polévka je lepší, než káva, pravá černá zrnková není vůbec vhodná. Také by se velmi doporučovalo požívání čisté alpské vody i vůbec několikátýdenní pobyt na horách s několika dobrými veselými přáteli.

18. Když se duše tímto způsobem zas pravým posilováním okolních nervů dostane k svému přirozenému klidu, pak lze zase i snadno na ni působit dobrými a moudrými slovy, což by bylo nyní skoro neplodnou námahou. Ale takto vůbec postižený trpící by se měl i po delší dobu zdržovat tělesného obcování tím se bude dříve a snadněji uzdravovat. I užívání evangelické olejové a vinné masti (19) by mu konalo dobré služby a při tom mnoho pohybu ne čistém volném vzduchu, zvláště po bouři.

20. To Mému milému příteli a bratru k jeho nahlédnutí, uklidnění a možnému toho povšimnutí a podle toho se zachování při mém požehnání a ochraně, amen.

Dotaz J. Lorbera kvůli duchovnímu zjevení Pána na kopci Rein (čistá) v době sepisování díla o onom světě Roberta Bluma. - -

4.října 1850 odpoledne v 16,30 hod.

21. Pane, Ty nejlepší Otče. Chtěl bych jít na vrchol kopce, který dnes potáhneš a tam na Tebe čekat. Ale proniká mě velký strach, místo se mi totiž zdá příliš svaté, poněvadž jsem hříšný. – Co mám dělat?

22. Dnes ne. Rozuměj, dnes ne. Dnes tam je velmi mnoho nečistých duchů, ti se musí napřed odbyt. Ale přijď zítra odpoledne v půl šesté i ještě s jinými, tu vám Sám osobně požehnám. Místo nahoře ti už ukáži.

23. Ale dnes ke Mně pojďte jen jako vždy ve svém srdci a přijímejte Mě tak a Mně to bude milejší, než, kdybyste byli dnes na hoře při Mém příchodu.

24. Ale kolem této doby pozorujte z dálky tento kopec a dávejte na vše pozor – Budete už moci pozorovat, až budu přicházet. - - Napřed Mé požehnání vám všem, kteří Mě poznávají, milují a Mého zákona lásky dbají, amen.

25. Nyní jsem v krajině u anděla na silnici.

5. října 1850

Pamětihodné na kopci Rein

26. Co pamětihodného se 4. a 5. října 1850 událo na Reinu u Hradce se do dovídáme z diktátu J. Lorbera, který praví o vedení Roberta Bluma na onen svět:

27. (Pán) Jdeme pak zcela pohodlně při různých rozhovorech dál a přesně v 6 hodin večer 4. října 1850 se dostáváme k místu předem určenému. V té době jste byli, Mí milí přátelé, na zámecké hoře a mohli jste Můj příchod vůbec dobře a správně pociťovat a za všelikých mimochodných znamení ve tvaru, pak i v pocitu, který se ve vás probudil a vás posiloval, klidem v přírodě a úcty plným postavením mraků jakož i přátelským osvětlením a čištěním kopce.

28. Hned při Mém příchodu se začaly tlačit masy duchů různého druhu na kopec. Mezi nimi byli mnozí zlí. Zatemnění Plabuče černými výparry to dokonce oznamovalo vašim smyslům. Ba, dokonce satana byla mezi tímto vyvrhelem (vývrhem). Víc při úpatí kopce se utábořily lepší bytosti a prosily o zlepšení svého osudu (údelu) a to se jim povolilo a pak vděčně odcházely.

29. Pak přicházela od Schöckelbergu celá legie duchů, kteří náleželi ještě velmi přirozené říši. Jejich příchod jste mohli zřetelně pozorovat kolem tří čtvrtě na sedm ohnivou červení na pravé straně. Ti žádali zcela prudce úplně osvobození od obtížné horské služby. Povolila se jim částečně. Uspokojili se a mohli jste to vyvodit ze zmizení této jasnosti.

30. Nato přišlo mnoho duchů ze všech okolních krajin tohoto místa a prosily o požehnání této celé krajiny. Také se jim ještě před sedmou hodinou udělilo. Vy jste toto požehnání též přijali a mohli jste je velmi dobře pozorovat duhově zbarveným světelným výlevem nad rovinou.

31. Přítel Ans. H. viděl i v podobě hvězdiček přítomnost mnohých mocnářů, kteří se utábořili směrem k jihu hory. Ale ty, Můj sluho jsi viděl směrem k východu zcela na výšině bílý světelný třpyt. To jsem byl Já mezi čtyřmi, kteří dělali přibytky a třemi apoštoly.

32. V noci se ještě uklidnilo a odbylo mnoho nespokojených duchů a oddávali se víc klidu. V důsledku toho jste měli i viditelně jasnější noc a dnešní čisté jitro a nato následující den. Mraky se budou sice vždy ukazovat. To jsou duchové, kteří chtějí vždy ještě něco víc, než, co už přijali. Ale jejich láska je ještě slabá, není tedy jejich zisk silnější.

33. Dnes 5 října v půl desáté přišel vzduchem zástup silných duchů, vzdávali Mi čest, chválu a rychle Mi zřizovali vznešený obytný dům. Denně, jejich vůdce řekl: „Nesluší se dávat Pánu nádhery prodlévat na špinavé pozemské půdě.

34. Ale řekl jsem jim: Zanechejte své horlivosti. Vím, proč tak jednám a proč se nyní dotýkám Země Svýma nohama. Sviňte tento stan. Kdybych chtěl příbytek, Mne hodný stál by tu ihned. Raději Mi budujte ve svém srdci pravý správný dům, v tom budu pak bydlet-„

Jakob Lorber a jeho přátelé (35) v kroužku zření svaté společnosti 6. října 1850

24. února 1854

Most mezi světem smyslovým a duchovním

37. Zda u zvířete a člověka uskutečňuje všeliká zázračná působení duševní síla v dobře zřízeném organismu o sobě a pro sebe mrtvého těla, která uvádí hmotné údy do libovolného pohybu jen vůlí nebo, zda to dělají životně silné částičky živě radostné duše nějakým vhodným prostředkem vedení do jiného, vlastně mrtvého předmětu mimo lidské tělo a tam jsou pro sebe i když přirozeně trochu nemotorně činné, poněvadž takový hrubě hmotný předmět vhodný organismus postrádá, má jej jen dobře zřízené tělo k různým zařízením života, – tak je to v základu přesto skoro jedno a totéž a podle toho tu není o nějakém čistě duchovním působení ještě dlouho řeč.

38. Podle toho se uvádí v určitou nemotornou činnost předmět tím prudčeji, čím silnější jsou životně lidské duše, které spojeny v řetěz, udělují tomuto předmětu přebytek své životní síly, kterou z přírody do sebe přijaly. Ale tvoří-li řetěz lidské duše, které nemají přebytek duševní nebo magnetické síly v důsledku svého výstředního způsobu života, tu se v dotýkaném předmětu nepociťuje buď žádná nebo jen slabě působící životní síla. Děti, i když mají často velmi slabé tělo, jejich duše mají velké množství přebytečného životního fluida a proto často v nejkratší době způsobují víc obdivuhodného, než muži podle těla nejsilnější.

39. Příčina tohoto jevu tkví zcela prostě v tom: U tělesně silných lidí se tak zvané přebytečné životní síly duše používají ihned ke zhmotňování (40) těla. Z toho důvodu si i Herkulové ve své inteligentní oblasti ponejvíce na rozcestí lámou hlavy, co mají dělat, kdežto tělesně slabí lidé jejichž duše používají své duševní síly jen k své duchovní síle, mají v té či oné oblasti ponejvíce inteligentně jasno.

41. Lze snadno chápat tak udivující pokusy s posunem stolů zvláště u žen a hlavně v jejich mládí, kdy nezačaly ještě ani používat své přebytečné životní síly k tvoření své inteligentní oblasti. A to je to tím pochopitelnější, uváží-li se, že vytékání a nebo proudění přebytečné životní síly se koná u každého člověka stále. Tím se tvoří dokonce mimo člověka ódicko-magnetická oblast, bez ní by nemohl žádný člověk přitahovat k sobě z okolního vzduchu své životní látky. Z nich se právě konečně jako jistým způsobem přirozeně podstatné sycení vlastní duše přivádějí nervovým éterem části duševně trvající a život sytící.

42. Tímto vnějším okolním duševním životně- éterickým okruhem se lidé a dokonce i zvířata zevně připravují nebo odtahují podle vytékajícího životního éteru duše, zda jim odpovídá či nikoli.

43. Na jakosti tohoto životního éteru, který tvoří oblast člověka, závisí ponejvíce i pohlavní láska, proto se děje i častěji a snáze, že se muž zamiluje do ženy, než naopak, poněvadž právě žena stále kolem sebe udržuje větší a silnější vnější éterický okruh, než muž, který používá přebytek svého životního éteru častěji k svému vnitřnímu inteligentnímu utváření života a proto může na venek udržovat jen nutně potřebný a řídicí přebytečný životně éterický okruh.

44. Ale, je-li žena velmi vzdělaná a učená, tak bude moci poskytovat také méně přitahujícího, poněvadž její vnější životné éterický okruh bude potom hubenější, že se musí její vnitřní podobný mužskému dát k používání jejímu inteligentnímu duševnímu sycení.

45. Ale rovněž muž, jenž se duchovními věcmi zabývá málo nebo vůbec ne, bude kolem sebe udržovat silný vnější životní éterický okruh a tím ženské pohlaví přitahovat mnohem mocněji k sobě, než duchovní muž. A to vše je působení přebytku životního éteru lidské duše, ze kterého se u člověka tvoří silnější nebo slabší vnější étericko – životní okruh, přirozeně bez jeho zvláštního přičinění.

46. Ale, když se často muži, kteří sice konali mnoho pro své vnitřní inteligentní duševní vzdělání a tím dávali bezděčně na stranu zesilování svého těla, dostali do pokročilého věku, kdy už nedělají nic zvláštního pro další vzdělávání své duše z jisté záliby v pohodlnosti, tu se tím u nich vytvoří zas silný vnější životní éterický okruh, ze kterého a skrze který mají pak mnohé schopnosti – působit zvláště na ženu ódicko psycho elektromagneticky a dotykem přivést ženu do tak zvaného magnetického spánku. Ale muž je tím podněcován k pohlavní lásce a konečně je až po uši zamilován. Zvláště když častěji a dále prodlévá v ženském vnějším životním éterickém okruhu a spojuje s ním až příliš svůj vnější éterický životní okruh.

47. Kdyby se muž v takovém období držel co možno zpátky, tu by na konec tak mocně narostlý vnější životní éterický okruh duši velmi silně přitahoval jako dobře hnojená půda zárodek k příštímu plodu života, a v duši odpočívající Boží jiskra – Atma, Duch by byla v duši volná a plná Boží činné síly. A to by bylo pak pro věčný život duše člověka podmíněčné znovuzrození v Duchu. Tím by se teprve stal dokonalým člověkem, kterému by celá příroda ve všem a každém byla plně k službám bez jakékoli možné další škody pro jeho celou bytost. Ale této nekonečně velké výhody všeho života takoví lidé nedbají. Raději hýří v plné míře svého vnějšího životního éteru, jistým způsobem Ducha vybuchují jako prach a tím dávají svému Atma- duchu zakřňovat.

48. Tu by bylo ukázáno, proč se u člověka vlastně stále tvoří vnější psychicko ódicko éterický vnější životní éterický kruh. Z tohoto okruhu si bere duše svou podstatnou duševně-tělesnou potravu. A když je ve hmotném těle duševní tělo úplně vzděláno a životně silné, tu teprve přechází další vzdělávání života na ducha. Ve velké Boží tvorbě není totiž nikde žádný skok, ale jedno posloupné tvoří vždy jiné a jedno vzchází z jiného.

49. Člověk začíná být a růst ze semenného zárodku v mateřském těle. Když jsou po průběhu řádné doby splněny všechny podmínky, tu je člověk uvolněn z pout svého úzkého světa a vyzbrojen do velkého vnějšího světa. V okamžiku se mění i všechny dřívější životní poměry. Člověk začíná brát k sobě potravu z vnějšího světa, a to dvojitě: pro růst a prospěch těla a jeho používání nutného přirozeného života žaludkem – a pro růst a prospívání duše všemi smyslovými orgány v těle a ty si berou svou odpovídající potravu z ódicko-psycho-éterického vnějšího životního okruhu.

50. S počátku se ovšem většina používá k prospívání těla a jeho přirozeného života, který má hlavně v tělesném srdci své ódicko-magnetické sídlo a tam trvá tak dlouho, pokud má malá ódicko-elektromagnetická životní baterie přiměřenou a dostačující potravu. Když je tělo vzděláno, pak je teprve duše volnější v činnosti a používá svého vnějšího životního éterického okruhu ke svému vlastnímu svobodnému vzdělávání.

51. Když nyní duše nepřechází do jistého lenivého požitkářství, ale pracuje co nejčinněji na svém vnitřním vzdělávání, tu v sobě oživuje zárodek Atma-Ducha a ten pak rychle roste, je konečně sám v duši vyrozen a přijímá pak celou duši do sebe a sjednocuje se s ní. Takto zušlechťená a zbožštělá duše působí pak zpětně na tělo, zušlechťuje jeho étericko životní části a dělá je svými a to je pak pravé vzkříšení těla.

52. Takové tělo, které je až na nejhrubší hmotné části s duší úplně nesmrtelné, zušlechťuje a zbožšťuje pak ale i každého člověka, který z vnějšku obklopuje vnější éterický okruh, tím se pak stává inteligentním životem a roztahuje se pak jako vlákna pavouka do všech směrů jako živě výše vzdělaný a cítící.

53. Tímto životním okruhem se může duše pak roztahovat do nejzazších končin a cítit, slyšet a dokonce nahlížet vše, co pro ni skrývaly i dříve nejvzdálenější tvůrčí prostory.

54. Lidé, kteří žijí ještě přirozeně velmi prostě a mají ze zcela přirozených důvodů velmi rozšířený vnější životní okruh, cítí na mnoho milí (55) přibližování jakéhokoli nepřítele, rovněž i blížící se bouří a mohou ze zkušenosti určovat den a hodinu. Tak mají i zvířata, zvláště psi mimořádně silnou citlivost ve svém čichu, který určí vnější životní okruh pána na mnoho hodin, tím ho poznávají, podle hlavního tahu běží a svého pána jistě najdou.

56. Skotští psi jsou co nejsilněji cítící a lze jich tedy nejlépe používat jako záchranců lidí. Mohlo by se jich používat i k tomu, že by udali, zda jejich pán zemřel skutečně nebo jen zdánlivě. Když takový pes běží k hrobu zesnulého pána, tak duše pána není ještě úplně venku z těla a zesnulý se může považovat ještě za zdánlivě mrtvého.

57. Když jsme nyní z tohoto krátkého představení poměrů životní síly obdrželi jen nějaký pojem o příčinách střídavých jevů života, tak nám nyní nebude už jistě těžké pochopit, v čem tkví důvod všech strašidelných a zdánlivě duchovních zjevování v oblasti, která přesahuje lidské zkušenosti pro lidi nezkušené a nezralé.

58. Jak bylo hned s počátku řečeno, může tak zvané posouvání stolu způsobit jen spojená síla více lidí, kteří mají silnou vnější životní éterickou sílu a mohou ji udělit nějakému předmětu, aby se nepochybně uskutečnila jako to je u leydenské baterie, kde vyskočí jiskřička z nahromaděné elektřiny. Jen je známé elektrické fluidum ještě zcela hrubé i když už překračuje přírodní sílu, zatím co ódicko-psycho elektromagnetická vnější životní síla je čistší a je tedy už opatřena vědomou inteligencí ze sebe samé.

59. Když je řetězem lidí soustředěna v předmětu vnější životní síla, tak se inteligentní oblast umocňuje zcela přirozeně, když je v řetězu jeden nebo více lidí se silnou a mocnou vnější životní silou.

60. Kdyby byl vůbec v řetězu v Duchu znovuzrozený, tu by se ukazovaly inteligentní jevy, snad tak zvané klepání nebo psaní stolu zdánlivě nejzázračnějším způsobem, poněvadž by vnější životní paprsky, vybíhající do všech nad pomyšlení nekonečných směrů přinášely ze všech prostorů a dob rychlá dotazování a v okamžiku dané otázky na žádanou a k účelu připravenou věc ji tazatelům oznámily.

61. Nelze popírat, že při takových okolnostech mohou být dotazování ze skutečného duchovního světa více nebo méně spolehlivá. Mají-li si však zasloužit plnou víru, tu musí vycházet z vnější spojené síly lidí, kteří jsou aspoň z poloviny duchovně znovuzrozeni. I když sebesilněji ód psycho elektromagnetická síla není ještě očištěna a zušlechtěna Duchem - Atma, tak nemá ještě zdaleka moc prozkoumávat a slídit v životních oblastech duchů po něčem nejjemnějším čistém a pocítované oznamovat tázajícím podle pravdy. Tu nepřichází buď vůbec odpověď nebo nejvýš jen z oblasti přirozených duchů ještě velmi hmotných a ta může znát dnes tak i zítra jinak, poněvadž každý člověk utvořil v sobě vnější životní oblast rozdílnou od oblasti druhého podle uzpůsobenosti své lásky a svého celého pocitového života.

62. I kdyby ještě silně přirození lidé přinášeli z oblasti hrubé hmoty tu a tam nezřídka i překvapující vysvětlení ve vztahu k duchovnímu světu by se jim přesto nemělo věřit, poněvadž jejich vnější pocitový život jako sám ještě víc hmotný než duchovní může dobře pocítovat a obhlížet hrubou hmotu, která je s nimi stejnorodá, ale ne nejčistší duchovní prvek nejnivnější z čistých duchovních oblastí.

63. Takové podnikáním od ducha, který je skoro úplně znovuzrozen, může ovšem dávat v čistě duchovní oblasti zcela čisté a hodnověrné výsledky. Ale, že by se už v čistém duchovním světě žijící bytosti jako duchové a démoni mohli citovat a přivádět k mluvení, je zcela falešné a nemůže a nesmí se konat podle neměnitelného Božího řádu

64. Tím se v této době vysvětlují tak zázračně se zdávající jevy posouvání, psaní a klepání stolu „jaké jsou a trvají. Ale každé jiné vysvětlení se pohybuje na dutém základu a není na něm slovo pravdy. Ale Kerner a Ennemoser přišli k pravdě nejbliže.

65. Ale nyní je otázka, zda je radno dělat takové pokusy s posouváním, psáním a klepáním stolu a zda při tom lidstvo získá něco pro své duchovní vzdělávání.

66. K tomu ať poslouží, i když trochu rozsáhlá odpověď.

67. Hvězdářství, (astronomie), pozorováno a provozováno se správného hlediska, je jistě věda velmi chvályhodná a prospívá všem lidem, i když většina o tom nic neví. Skoro každý řádný člověk si opatřuje nějaký kalendář a bere si z něj co potřebuje. Ale, kdy nastane zatmění měsíce nebo slunce nebo kam míří nějaká kometa nebo, jak daleko je nějaká planeta vzdálena od země a jak je velká, jak mnoho měsíců má a mnohá hlubší výpočítávání, to se většiny týká málo nebo vůbec ne. Lidé o takových výpočtech slyší nebo čtou a takovým údajům věří bez námitek znalým hvězdářům, poněvadž vědí, že se výpočty vždy skoro na vlas přesně shodovaly se skutečností, až na předpovědi počasí, jimiž proto i většina trochu vzdělanějších vůbec nevěří. (Zapsáno 1854).

68. Ale co by se na konci stalo z lidí a z celé milé Země, kdyby se všichni lidé věnovali hvězdářství, opustili pluh a lopatu a chtěli se výhradně zaměstnávat jen těžkými výpočty ve vyšší astronomii?

69. Zde vidí každý na první pohled, že víry milionů v jednoho jediného zdatného a ve svém oboru značně znalého hvězdáře je mnohem cennější, než, kdyby byl každý člověk úplně sám vzdělaným hvězdářem. Ba i čistá věda by na konci přišla ke škodě, poněvadž by se muselo přece jistě přijmout, že by se časem mnozí hvězdáři mohli dostat do sporu a tím by vysoké vědě jistě mnohem víc škodili, než prospívali. A přibližně tak je to i s předloženými pokusy.

70. Měly by je konat jen vhodní a v přechodné dynamice dobře zkušení lidé a k tomu by měli být připuštěni nejvýše laici lepšího druhu jako svědci. Provozují-li totiž takové pokusy i takoví lidé, kteří jsou v každé hlubší oblasti vědy laiky, tu z toho nemůže k pravému prospěchu lidstva nikdy nic zdárného vzejít. Osel totiž přináší na svět osla a opice zase jen opici.

71. Když těmito pokusy přijdou znalí i za velké, před tím sotva kdy tušené duchovní pravdy, ze kterých by slepý svět mohl čerpat mnoho světla. tu se v každé vyšší vědní oblasti zcela nevědomí pokusníci ihned těmito pravdám vysmívají, zesměšňují je, prohlašují je za nic a za nesprávné, poněvadž se o nich při podobném pokusnictví nemohli přesvědčit. A tak je pak hned dobrá věc ve svém vzniku co nejnechutněji pošpiněna a lze ji pak jen velmi těžce pozvednout k její plně hodné čistotě.

72. Je tudíž všeobecnost v takových hlubokých věcech nežádoucí a nemá se nikdy provozovat, jak si mnozí myslí.

73. Staří Římané ač pohané, měli v tomto ohledu dobré pořekadlo tohoto znění: „Co se sluší Jovovi (Bohu), nesluší se volovi“.

74. A měli by to přijímat i lidé. Každý by měl být zdatný ve své oblasti. Ať je zcela tím, čím by měl být, aby ospravedlňoval svou víru.

75. Tak bude jeden člověk druhému nezbytně potřebný a tím by pak trvalo mezi lidmi svícení a protisvícení. Ale, když tu chce každý příštípkař dělat pokusy pro nevzdělaný rozum lůzy, který těžko chápe nebo ponejvíce vůbec nechápe oblast přechodného vnitřního vědění ve vztahu k Ód psycho elektromagnetickým výjevům životní síly a pak s plností svého nerozumu vynášet o věci samé nějaký směšně hloupý úsudek a z toho pak vyvozovat důsledky, pak musí dobrá věc, ať je sebe významnější, zjevně ohromně mnoho ztratit a konečně přejít úplně do směšného – zvláště, když je dokonce vykřičena od denních písarů, kteří chtějí být učenými ve svých bezduchých a vši pravdy prostých spisech (76) pro zalíbení lidem a ve světě se ponejvíce čtou a prohlašují se za směšnou nesmyslnou věc.

77. Podle toho lze na dotaz, zda příslušné pokusy mohou světu nějak prospívat, odpovědět ve všeobecném jedině: Ne. Než by je znalí náležitě osvětlili, neznalá lůza by je částečně zesměšnila, částečně uznávala jako nicotné a konečně by je hloupost uznávala jako činy čerta.

78. Nyní zřídil pro lidi dokonce obchod tisíce takových prorockých stolečků a kdo může postrádat třicet zlatých si takový stoleček koupí, pak dělá pokusy a dává stolečku otázky o sobě o všech předmětech které aspoň domněle zná.

79. Je-li tazatel znalý, jak dávat věcem tajně zmizet (eskamotér) (80) a je vychytralým člověkem, tu vede nepozorovaně stoleček tak, že ten přirozeně trochu nemotorně píše tužkou v noze stolu na podložený papír nutně tu odpověď, kterou si u stolu myslel magnetizér. A když nyní, jak je zvykem položili své ruce na stoleček dva magnetizeři, tu vede stoleček zpravidla silněji a píše pak co chce silnější. Ale, ptá-li se třetí na něco skrytého, o čemž nemá silnější magnetizér ani nejpřiblíženější tušení pravdy, tu jistě nutně nepřichází vůbec žádná odpověď nebo nanejvýš hloupá, která je od pravdy vzdálená jako jsou hvězdy na nebi a tím je pak tazatel, už z poloviny k víře nakloněný, zcela odstrčen a celou věc odhaluje jako něco směšného.

81. Je rovněž pošetilé – dělat pokusníky z dětí. I když tu pokus přijme zcela jinou povahu, přesto se nehodí k poučování. I když tu děti vlastní ód psychodynamikou uvedou stůl v pohyb, ale, kdo pak může vystoupit a zázračný jev dostatečně vysvětlit? Pokusné děti jistě ne a diváci rovněž ne. A pozorovatelé a pokusníci tu pak stojí jako unavení volové u hory a nakonec ještě neuspokojeni opouštějí pokus jako ti, kteří byli opravdu vychytralým eskamotérem večer při plném poháru vína tak opravdu notně pohansky biti.

82. Ve vážných vědách zkušenosti budou i u sebe zdatnějšího eskamotéra vědět na čem jsou. Směji a kochají se ze zdaru jistým způsobem neškodně se zdajícího podvodu. Ale větší část laiků považuje eskamotéra za mága nebo aspoň za člověka, který provádí své pokusy cestou nejneuvěřitelnější rychlostí ve spolku s tajnými silami.

83. Ale co z toho získávají obě části? Nic. Učený sice dobře ví, že se to vše koná přirozenou cestou, ale vlastní „jak“ mu přece zůstává více nebo méně záhadou. Ale laik nevidí beztak les pro samé stromy a v noci své inteligence považuje kmen stromu buď za strašidlo nebo za medvěda. A tak se na konci oba, učený i laik, i když z různých pohnutek obdivovali eskamotérovi, ale nikdo se od něho ničemu nenaučil.

84 A rovněž tak tomu je i u našich pokusů s předloženými stolky. Provádějí-li je lidé eskamotérsky vychytralí, tu uvádějí diváky v nadšení tak dlouho, dokud eskamotér nezastřelí stolečkem prorokovaného kozla. Ale, konají-li jmenované pokusy děti se silně duševní vnější životní silou nebo jiní lidé se silným vnějším pocíťováním a i když vzdor zdařilému pokusu není při tom obeznalý zkušený člověk, který by pravou příčinu zdaru uvedl do pravého světla, tu se pak vzdalují učení i laické se stejným ziskem: Naučili se z toho málo nebo vůbec ničemu.

85. Konečně se ptá laik učence: Nuže, co tomu říkáte? Učený krčí rameny a říká je-li chytrý, neříká vůbec nic, poněvadž příhodně nemůže ani nic říci. Ale laik považuje nakonec v této věci učence za hloupého a sebe sama za chytrějšího, než je on, poněvadž mu nedal žádnou odpověď a ve své prostotě si myslí, že věci rozumí, když zdar pokusu připisuje vlivu démonů.

86. Kdo dosud řečeno přečetl jen s poněkud větší pozorností, než starý román prince Piri-pinkra, by měl umět rukama uchopit a pochopit, že při této vážné věci musí mít všeobecné provozování takových pokusů vůbec zlé následky, jak u mnohých pro tělo, tak i té měř u všech pro duši a ducha

87. Když totiž člověk něčemu nerozumí, má to ponechat v klidu aspoň tak dlouho, dokud se s tou věcí dostatečně neseznámí, a o ní nepoučí. Jinak se mu nutně musí vést tak jako rolníku kdyby šel do lékárny a předsevzal si – podle předloženého předpisu ve zkrácené, často sotva čitelné latině pro nemocného zákazníka smíchat dohromady lék a to by člověk jistě těžko. Dá se snad snadno pochopit, jaký asi prospěch by taková byť i z nejlepších lahví léků složená směs měla pro nemocného.

88. Ale, poněvadž jen dobře vzdělaný lékárník rozumí, jaký lék má nemocnému připravit podle předloženého předpisu, tak se má i v této věci tak vůbec vlastně velmi důležité uskutečňovat základem základu nyní most mezi světem smyslovým a duchovním a žádnému laikovi nemá napadat – uskutečňovat pokusy ze své pouhé pošetilé zvědavosti po zázracích, k tomu jsou mu základní prvky ještě cizejší, než hvězdáři kometa, která má být po prvé viditelná teprve asi po tisíci létech této Země.

89. Ale věci znalí z nejlepší vůle vážně po pravdě a světle žíznící oživení mají proto pokusy se vsí pílí provozovat a nepřestat dokud se jim neotevře nejen před dvoří, ale i celý chrám světla, aby při budoucích pokusech mohli po každé počítat s jistějšími výsledky a s plností pravdy k nejlepšímu pro lidstvo. Pak tím i všemu světu opatří duchovně a i tělesně nespočitatelný prospěch.

90. I ve zdánlivě mrtvé hmotě drímají ještě zcela zázračné síly a k tomu poznání může svět přijít jen touto cestou a žádnou jinou toho nedosáhne.

91. Ale dobré vážnosti. – Co prospívá všechno toto Mé diktování a psaní? Budou je lidé následovat? Ó, jistě sotva. Kde totiž chtějí mít v pokoji noc, tu uzavírají okna a sluneční paprsky mohou sebe mocněji dopadat na vnější stěny domu a na těsně zavřené výkladní skříně, tu bude zůstat v pokoji přesto temno a krysy a myši v něm budou hodovat. Když jde lidem jen o noční mlsání a hlodání, pak mají úplně pravdu, když do pokojů denní světlo nepouštějí. V noci duše se totiž páše snáze a se svědomím mnohem klidnějším jeden smrtelný hřích za druhým, než při pravém světlém dnu a před lidmi.

92. Ale co to na konci všemu světu prospívá? Lidé se množí a s nimi tisíc nových potřeb. Dotaz: Budou snad ve zcela temných pokojích objeveny prospěšné prostředky a bude možno je započítávat k dalšímu používání? Myslím, že by to měl být asi velmi těžký případ.

93. Když se takové jevy z oblasti životní síly mezi lidmi vynoří, hleďte je v pokojích dobře osvětlených osvěcovat pravým světlem porozumění a bádejte bedlivě po jejich pravém základu, tak z toho vyrostou brzy velké požehnání pro všechny lidi této Země. Ale jistým, špíny plným zvířatům se nemají předhazovat perly k obyčejnému žrádlu.

94. Ale, kdo bádá, ať bádá s Duchem a klidem a nevrací se k svému blátu (lejnu), ale zůstává u Ducha a má pravou zmužilost. Komu to schází, ať zůstává ve své světské kaluži a koupe se v ní podle své chuti, záliby, ale ať nesáhá na to co je Ducha.

95. Duchovní chce totiž jiné zacházení, než pole, na kterém samo od sebe roste všeliké býlí a plevel pro červy. Kdo jednou položil ruku na pluh a při tom se stále ohlíží nazpět místo dopředu a tam své oči zaměřuje, tu praví evangelium: není způsobilý pro říši Boha.

96. Ale pravda ve všech věcech je pravá Boží říše a ta ducha člověka osvobozuje. Proto se má také přede všemi věcmi hledat vážně tato říše. Ale, kdo před ní prchá, si bude muset nakonec sám připsat, stane-li se kořistí věčné smrti.

97. Ať tedy nikdo nezavrhne jakýkoli jev z oblasti životní síly, ale dá se o něm poučit od lidí, věci znalých, jinak je nepřítelem života své vlastní duše, aniž ví, že a jak takovým je. Ale jak řečeno: Kdo sám už není prvkem světla, ať nesáhá na světlo, jinak se mocně spálí.

98. Myslím, že z řečeného se pravý duchovní člověk snadno do toho vpraví. Ale hloupý ať ponechá i toto řečené nečtené, neboť z toho nebude ani o vlas chytřejší nebo lepší. Obuvník zůstane u svého kopyta a rolník u svého pluhu a nechce dělat kalendář.

99. Toto málo moudrým.

2 ledna 1895

Příslloví pravé životní moudrosti

1. Milému mladému synu řekni, že mu to dávám říkat, aby o dále uvedených příslovích pravé životní moudrosti se srdcem opravdu radostným dobře a častěji přemýšlel, tu ho provždy brzy opustí jeho srdeční sklíčenosti. – Ba má se i postupně naučit znát z paměti všechny uvedené přísloví, aby je měl stále po ruce v době potřeby.

2. Příslloví zní:

3. 1. Můj synu, nedělej si mnoho starostí. Kde si totiž vezmeš před sebe mnohé, získáš málo, nezískáš mnoho. I když budeš o to pevně bojovat, přece toho nedosáhneš a i když tu a tam něco opravuješ, tak z toho přece nevyjdeš.

4. 2. Mnohý si sám škodí. Spěchá za bohatstvím (hmotným nebo vědeckým, to je stejné) a jen sám si dělá překážky. Oproti tomu koná mnohý povolně, potřeboval by pomoci a je k tomu slabý a chudý. Ale na toho pohlíží Bůh v milostech a pomáhá mu z bídy a přivádí ho ke cti, že se mu pak mnozí obdivují.

5. 3. Jednou přichází vše od Boha, štěstí i neštěstí, život i smrt, chudoba a bohatství

6. Zbožným dává Bůh trvalé statky, majetky a co naděluje, to zůstává i nadále.

7. 5. Mnohý skrbí a šetří a tím i bohatne a myslí, že pro sebe něco přinesl a říká : Nyní chci mít dobrý život, chci jíst a pít ze svého majetku, ale neví, že je vůbec blízko hodinka, ve které zemře a vše musí nechat jiným, kteří nijak nepracovali.

8. 6. Zůstávej ve slovu Boha a cvič se v něm a setrvávej ve svém povolání a nedej se mýlit, když vidíš děti světa pachtit a honit se za všelikým majetkem.

9. 7. Důvěřuj jen jedině v Boha a zůstávej u svého stavu. Bohu je totiž velmi snadné – udělat chudého duchovně nebo hmotně bohatým.

10. 8. Bůh vždy žehná majetku zbožných a když přijde pravý čas, daří se jim.

11. 9. Neříkej: Co mi to pomáhá a co zatím mám? Ani neříkej: Mám dost, co mi může chybět?

12. 10. Když se ti vede dobře, považ, že se ti může dařit zase špatně. A když se ti vede zle, považ, že se ti může dařit zase dobře, tu nebudeš nikdy svévolný a malomyslný. Pán může totiž

snadno každému odplatit, buď už v tomto životě nebo za hrobem na onom světě, jak si zde člověk zasloužil.

13. 11. Nezpůsobí jedna zlá hodina, že se zapomene na všechny požití radosti? Ale každý člověk si uvědomí teprve úplně po odložení těla, jak a proč ve světě žil. Proto se před koncem nechlub sebou ani jiným. Teprve tam se každému ujasní, kým byl a jak svého času používal. – A jeho potomci budou mnoho z toho předávat buď k chvále nebo ke kárání.

14. Ale o všech těchto příslovích dobrých a velmi moudrých, Můj synu, správně horlivě a stále s radostným srdcem uvažuj, tak si nebudeš muset už nikdy stěžovat na nějakou stísněnou hodinu (hodinu skleslosti). A co dobrého uděláš někomu v Mém jménu, nahradím ti zde a na onom světě tisíceronásobně.

15. Hle, kdysi jsi mírně toužil stát se pozemsky slavným a tato touha v tobě je nepřitelem a mnohdy tě trápí. Zanechej toho. Chci-li totiž mohu tě udělat proslulým přes noc tak, že o tobě bude mluvit všechn svět. Ale co by ti prospělo, kdybych z toho neměl radost Já?.

16. Cvič se tedy jen stále v lásce Mně, Svému věčně velkému a Svatému Otci tím, že se budeš podle svých sil přičiňovat o lásku k bližním a při tom budeš mít radostnou mysl, tu ti pak dám vše jiné dřív, než na to budeš čekat.

17. Ale sám nepočítej s hodinou, kdy to přijde, ale důvěřuj a úplně se spokojuj, že stále pro tebe počítám a neustále Se stýkám, pak ti bude vše jasné a na vše budeš snadno čekat.

18. Tak toho tobě, Můj milý synu, k tvému úplnému uklidnění. Amen.

Začátek 1856

Jen jednoho je třeba

19. Slovo Pána Janu Buschovi, předané v dopise Jakoba Lorbera.

20. Vše to mnohé ti nijak neprospívá, ať je duchovní nebo hmotné. Je totiž stejné, zda někdo mnoho ví nebo má, když to správně dokonale nepoužívá, tu zůstává nadále duše přesto chudá.

21. Stačí, že Mě někdo miluje nade vše a bližního jako sebe sama, k tomu pak budu přicházet a Sám Se mu budu zjevovat. Pak bude veden do vší moudrosti velkým světlem Mého Ducha, Který se stal Jedno s jeho duší. A tak bude nahlížet a poznávat věci, které dosud nepřišly na mysl žádnému světskému mudrci.

22. V této době to jde sice těžce, poněvadž se lidé už v mateřském těle bujností těla ženy a muže zkazili ve svém mozku a tím později i v úplně řádném vzdělávání jiných tělesných životních orgánů.

23. Nyní se musí člověk přičiňovat o lásku ke Mně a z ní o lásku k bližnímu co nejnroučněji a velmi činně, v mnoha směrech se musí velmi zapírat a ve všem být velmi trpělivý a dokonale pokorný, tu utváří duše s pomocí Mého Ducha nejprve tělesný organismus k žádoucímu řádu a pak je teprve schopna přijímat do sebe dokonale světlo milosti Mého Ducha a pak teprve vcházet do pravé moudrosti, tu jí pak bude jasné a zřetelné vše, co bylo dříve zahaleno v dokonalou noční tmu.

24. (Jakob Lorber k tomu dodává:) Těchto málo slov z úst Pána vám, nejmávanější příteli, dají jistě velmi mnoho útěchy, ale zároveň i přesvědčující ujištění, že v této zkažené co nejhmotnější a nejnelaskavější době, ve které všechno vědění vede a vládne jen nejzazší nejhrubší rozum, potřebuje Říše Boha velké násilí (silnou vůli k činné lásce) a přivlastní si ji jen ti, kteří

toto násilí na sebe strhnou. Ale toto násilí netkví v pouhé víře, ale hlavně jen v pravé a živé lásce k Pánu a bližnímu. Pozorujte to a najdete co dříve ze sebe a v sobě totéž světlo, které mám už 16 let

27. dubna 1856

Velké věci potřebují velký prostor

25. Příteli pro přítele L. C.

26. Vytrvalost a trpělivost ve všech věcech pomáhají člověku dobývat mnohé štěstí.

27. V noci si nemůžeš představit den, ale ve dne je snadné na noc zapomenout. Velké věci potřebují velký prostor a dějiny světa trvají déle, než bídná divadelní veselohra. Tak je i každý začátek těžký a nová bota tlačí nohu vždy víc než stará a do všech stran rozšlápnutá.

28. Mí přátelé si musí už dát vždy zase líbit – vzít si na svá ramena aspoň krátkou dobu kousek Mého kříže, aby se stávali snáze a dříve silnými v Mém jménu. V pravý čas jim pak zase břímě odejmu a pak se mohou v Mém Duchu radovat z plných plic.

29. V Mém sluhovi jsi Mi učinil dobro, je zapsáno v Mé hlavní knize a splatí se ti duchovně a i hmotně. A tak buď jasný a veselý, nikdy neopustím ty, kteří, Mě milujete, hledají. Amen.

11. srpna 1856

Nestarejte se

30. Tak piš pro Mého přítele a pro svého přítele L. C. Co totiž slibuji, to i splňuji

31. Kdo tu hledá především říši Mé lásky, která je pravou Boží říší na Zemi, ten se nemá starat, zda a jak k němu budou přicházet potřebné majetky tohoto světa životních zkoušek, neboť se tu už o vše starám. V pravý čas přijdou nenadále i tyto a vše, co Můj oblíbený syn potřebuje.

32. Polož všechny své starosti v plné důvěře na Má ramena a pevně se drž Mého jména a Mého přikázání lásky ty, Můj milý příteli, ty Můj synu, vše ostatní už udělám.

33. Co dobrého uděláš někomu v Mém jménu, se ti vrátí zde stonásobně a tisícinásobně jednou na onom světě v Mé říši.

34. Když tě někdy tvé tělo svědí, tu buď správně veselý a považ, že to působím Já a tím ti ukazuji, že tvé tělo uzdravuji a že se začíná stávat zdravé ve svých žilách. Večer před spaním se chladně umyj a nelež na zádech a považ, že Sám tvé tělo uspořádám, tu lak ihned povolím.

35. To ti říkám , amen.

17. září 1856

Proti pochybnostem a zádumčivosti

36. Těmito málo řádky řekni mladému příteli C., že mu to dávám co nejvěrněji ze srdce a nyní Sám říkám: Vyhosti vše, co tě z doby dětství napomíná, že bys Mě mohl urážet nějakými hříchy, konečně dokonce tak zvanými hříšnými myšlenkami, které často přicházejí dobrovolně a tak zase jdou.

37. Zda jsem kdy podle Ignáce z Loyoly složil nějaký seznam hříchů a vnucoval jej lidem, aby ho co nejpřísněji dbali?

38. Jen láskou k Bohu a rovněž k bližnímu jsem podával a vše, co tomu odporuje, zakazoval. Ale tohle přece nemůže nikoho rozladit, nýbrž jen zcela blaženě naladit.

39. Přece jsem nestvořil člověka, abych na něho mohl vylévat Svůj hněv, ale všem říkal: Pojdte ke Mně všichni, kteří jste nějak unaveni a obtíženi, chci vás všechny občerstvit.

40. Jen na to pilně myslí a opustí i poslední jiskru svých římsky hříšných myšlenek na smrt a už nepropadneš zádumčivosti, ale budeš stále dokonale veselý. Kdo mě opravdu zná a miluje, nemůže vpravdě zesmutnět ani v nejtrpčích pozemských dobách. Vždyť ho muselo přesvědčit už mnoho důkazů, do oka padajících. Kým jsem. Kdo se vždy opravdu a živě ve své lásce ke Mně obrátil o něco dobrého a užitečného, nebyl ještě nikdy zanechán jako neuspokojený a nepožehnaný. A tím méně ty, kterého mám přece zvláště tak rád, poněvadž dobře znám tvé srdce a také vím, co jsi nyní Mému sluhovi a jiným chudým učinil z čisté lásky ke Mně i při peněžních prostředcích poněkud omezených. Vše ti mnohonásobně nahradím – zde už časně a jednou ve Svě říši a ve Svém domě ale vůbec nepopsatelně.

41. Ale všechny své někdejší pochybnosti najdeš beztak řešeny „v Janovi“.

42. Jen v něm stále bedlivě čti. Tu vám jako Svým nejmladším a tím i nejmilejším dětem beztak sděluji vše, co jsem ani archandělům ještě nesdělil – až na Rafaela, který později přijal také tělo.

43. Buď veselý v mém jménu, neboť Já, tvůj pravý Otec plný lásky to tak s tebou chci a římských hříchů se neboj. Amen

V roce 1857

Pravý směr života

44. Kterí Mě hledají, jsou Otcem přitahováni. V Písmu totiž stojí: „Všichni musíte být vyučováni z Boha. Kdo se neučí od Boha, nepřichází k světlu a nikdo nepřichází ke Mně, Synu, koho netáhne Otec.

45. To znamená podle porozumění této doby : Nikdo nemůže dojít k pravému vnitřnímu světlu života, které se rovná Synu, bez pravé činné lásky, která tu je tím, co nazýváš Otcem.

46. Podle toho je láska Otec a moudrost Syn. Ale, poněvadž v Synu je láska jako vlastní Boží podstata, bez které není žádný oheň života, žádný plamen, tím by nebylo také žádné světlo a žádná Boží životní moudrost, tak je právě Mně, Synu, také zcela jediné Boží osobní podstatnost sjednocena a k té nemůže nikdo nikde a ničím dojít jinak, než jediné láskou ke Mně. Ale láska ke Mně musí být činná podle síly a moci každého, proto se pak i láska k bližnímu, žíznivému rovná lásce ke Mně. Kdo tu říká, že Mě nade vše miluje, ten miluje i činně bližního víc, než sebe, pomáhá mu, z bídy a to z lásky ke Mně.

47. Ale, máš-li takovou lásku ke Mně, tu máš i Mou lásku v sobě a na ni můžeš stavět hory víry a co z takové Mé lásky v sobě chceš a si přeješ, se ti jistě stane. Moci Mé lásky nemůže totiž věčně nikdy překážet žádná jiná moc, poněvadž se každá k ní chová jako nic k nekonečnosti.

48. Nepotřebuješ se Mě nejprve ptát, zda by bylo něco správné a příjemné tak nebo tak, ale řekne ti to Má láska v tvém vlastním srdci. Koho srdce je plné lásky ke Mně, jak by mohl jednat jinak, než jen správně, poněvadž přece nikdo nemůže jednat proti své lásce a proti poznávající vůli z lásky?

49. Kdo je pln světské lásky, bude také jednat podle ní. A kdo je pln Mé lásky, bude i podle této jednat a může při tom chybovat právě tak málo jako magnetka, ukazující k severu, poněvadž ji severní pól přitahuje.

50. Buď tedy Mé dítě bez starosti. Pokud budeš Mou lásku v sobě jistě cítit právě tím, že Mě hledáš a miluješ, potud bude tvou nejvěrnější vůdčí hvězdou života.

51. Co ti podle toho říká tvé srdce, když je naplněno Mou pravou činnou láskou, to konej. Nechtěj a nepochybuji ve své duši o zdaru. Ale sám sebe napřed zkoušej, zda Mě tvé srdce plně miluje podle evangelia, podle Mých slov v něm. Hleď se plně řídit tím, co jsem dal všem lidem jako přikázání lásky a pak máš v plné míře vše z Mé lásky. Amen. To ti říkám Já, tvá láska, amen.

20. dubna 1858

K porozuměním obdoba mezi světem přirozeným a duchovním

53. V této době je trochu těžké – i pro někoho, kdo je dobře zběhlý ve všech možných vědách, sestavit takovou teorii, kterou by se mu mohl úplně ujasnit pojem obdoba, poněvadž se kdysi velmi vysoká a starými dokonce jako svatá považovala věda obdoba zcela ztratila jako četní hieroglyfů a klínového písma.

54. Ale místo teorie, která je vždy těžko pochopitelná, vám chci věc zcela jednoduše vysvětlit několika snadno pochopitelnými příklady a teorie se dá k tomu už sama od sebe snadno najít.

55. V diktátu se říká: „Ať vyhledají snadno se nacházející obdoba a jimi se řeší pudové (bezděčné) úsudky – Nuže, jde to tak : Když se někdo z vás zabývá nějakou záležitostí nebo i bez ní a klidně odpočívá buď ve svém pokoji nebo ve volné přírodě, náhle dostane myšlenku jako by šel k vysoké hoře, která je až do poloviny hustě zalesněna a na úpatí porostlá všelikým houštím. Ale vysoko nad lesem přesto vidí horské dvorce, pole a louky a teprve vysoko nad nimi mocné příkré skalnaté vrcholy a zoubky, přemýšlí a hledí hned po možném dobrém výstupu houštím a hustým lesem.

56. Brzy obchází svými myšlenkami celou horu, ale nikde nenalézá nějaký východ, tím je řádně myšlenkově nevrlý a brzy dává celé myšlenky plavat, ač se tato částečně zase ještě vynořuje jako ve zhašení nahmátnuté světlo lampy, když stojí už na poslední kapce oleje. Nyní vizte tuto myšlenku nebo spíš opravdu živý obraz položil skoro duši do cesty vyšší duch z onoho světa. Ale co při tom duše cítí? – Jistě druh nepohodlnosti zcela stejný jako při důležitém jednání, kdy je předsevzetí spojeno s překážkami, obtížemi těžko překonatelnými.

57. A právě tento nepohodlný tísnivý pocit je už jistý pudový úsudek, který lze snadno a brzy řešit nadcházející se obdobou takto:

58. Někaké větší obchodní podnikání se rovná velkým horám, viděným v myšlenkách. Rozsáhlé, hustě porostlé úpatí odpovídá velké těžkosti i na začátku podnikání a houští odpovídá přemnohým a bodajícím starostem. Hustý les odpovídá velmi omezenému výhledu na výhody při podnikání a že to bude potřebovat dlouhé a vytrvalé velké námahy, aby se při podnikání dospělo k čisté a výhodu přinášející vyhlídce.

59. A když se tam pak také dospěje po velkých námahách a úsilí, tu se tyto ukazují jen nepatrně odpovídající horským dvorcům, hubeným polím a loukám. Na konci přicházejí ještě velmi příkré skalní stěny, vrcholy a zoubky. A ty odpovídají zase řádně nemožnému vyššímu stoupání k získání výhodných a větších vyhlídek, poněvadž namáhavé a velmi nákladné získání výhodných a větších vyhlídek, bylo sobě a pro sebe jen zcela nepatrné, jak ukazoval myšlenkový obraz.

60. Co chtěl vyšší duch říci poutníkovi tímto myšlenkovým obrazem? – To nyní brzy ukáže zkouška zevního a řádného rozumu (2) a závěr bude znít takto: Zanechej svého předsevzatého podniku, neboť tím docílíš jen velmi malého zisku a nakonec se budeš muset spokojit při velkých nákladech a mnohých námáhách a starostech jen s velmi hubenými výhodami a jimi si nebudeš moci opatřit žádný vyšší vzlet.

61. Ale zcela duchovně bude uvedena rozumová věta znít takto: Hle, ty duše, jen o pozemský zisk starostlivá, takto platí svět své sluhy a pacholky.

62. Tímto obrazem si bude moci každý snadno sám utvořit pravidlo k jasnějšímu náhledu toho čím je pudový úsudek myslí – jako ze srdce přicházející a ne z mozku, co je o sobě a pro sebe obdoba a jak jí používat k řešení myšlenkového úsudku. – Ale v tomto týdnu ti dám ještě několik takových příkladů a z nich pak bude moci každý čerpat si světlo skoro pro všechny možné případy. – Mé požehnání a mír s vámi všemi, amen.

22. dubna

63. tak piš ještě několik dalších příkladů k doplnění obdob.

64. Někdo jde ve dne nebo v noci cestou tak zcela nejpřirozeněji a co možno nejméně pohnutou myslí. Najednou narazí na něco v cestě ležícího svou nohou a tím je už vzrušenější a pozornější. Předmět na cestě byl kus zpráchnivělého dřeva, který odhodil nějaký dělník a nechal jej ležet a to pro naši věc nemá význam.

65. Náš poutník jde dál svou cestou a když se svého dřívějšího vzrušení zase víc a víc zbavil, tu přiběhne pes, který zůstal nějak pozadu za svým pánem. I když tento druhý jev byl o sobě zcela neviný, přesto udělal na našeho poutníka už mocnější dojem, neboť myslel: Kdyby byl pes vzteklý, jak snadno by mi mohl ublížit.

66. Od nynějška zůstává náš poutník už bdělejší a pilně se ohlíží na všechny strany a bez další překážky přichází zcela dobře k svému cíli kde má projednávat nějakou záležitost.

67. Nuže co by se pro našeho poutníka vyvodilo z těchto dvou jevů a setkání ne cestě obdoba nebo co tím chtěl vyšší duch říci z onoho světa?

68. Jen se hned podívejme na bezděčný úsudek myslí. Jak zní nebo se projevuje? – V duchu trošky pohoršení a přimíšeným napětím úzkostlivosti. K tomu se dá ihned najít bez nejmenšího dopuštění se chyby správná řešící obdoba a tou je opatrnost a bdělost. A copak tomu říká vnější rozhodující rozumové znamení? Jen to: Nelze být nikdy dost pozorný a bdělý na každém kroku při obchodním jednání.

69. Máme-li to (opatrnost a bdělost), tu jsme už i plně porozuměli řeči varujícího ducha a ta by pak měla znít: Člověk, se kterým chceš sjednávat obchod, se rovná cestě (to je hlavní obdoba), kterou jdeš za jednáním obchodu. On, ten druhý ti bude nejprve předehrávat výhodu, ta tě překvapí a vyvede tě z tvého klidu, ale buď opatrný a nic na jeho výhodu nedej, neboť se rovná kusu ztrouchnivělého dřeva na cestě. To rozumem brzy nahlédneš.

70. Ale pak ti začne výmluvně ukazovat i nevýhodu, která pro tebe vzejde, když s ním nesjednáš obchod, ale ani v tom netkví nic pravého. Jeho výmluvnost je jen věrný přiběhlý pes, který tě sice velmi překvapí, ale ty musíš při trošce přemýšlení přijít na to, že ukazující se ti nebezpečí je tak dobře jako nic, vlastně ničím není a při sjednávání obchodu máš být opatrný a bdělý.

71. Ale čistě duchovní obdoba je : Bděte a modlete se, abyste nepadli do pokušení a do zlé moci.

72. Zde jsem vám ukázal správnou dobu jako řeč čistého ducha z onoho světa při přirozeném setkání co nejprostším proto, aby z toho mohl každý vyvodit, jak se čistí dobří duchové vždy i při nejnepatrnějších setkáních na cestě života starají o blaho člověka a prostřednictvím obdoby nejraději mluví s lidmi, když jim poněkud rozumějí, i když jen zcela temně a pudově.

73. Ale když to takto už vůbec nejde, tak působí na myšlenky a z toho vzniklé pocity, jak jsem vám včera ukázal takový příklad. Ale, nejde-li to ani tak vpřed, tu zpracovávají lidi, k vedení jim svěřené, skrze sny a i jinými znameními a při bdění vyvolanými tušeními.

74. Ale i ta se mají zřídka brát tak, jak jsou a co představují. Jen v mimořádných nejnaléhavějších případech mají svůj zcela obrazně představený přirozený význam a jeví se pak bez obdoby také tak ve skutečnosti. Ale v případech méně naléhavých jsou i tak mnohé sny a tušení a jistá duchovitější znamení jen na cestě obdoby pro vnější lidský rozum k řešení, jako i většina knih Starého a Nového zákona.

75. Vezměme si ještě sen zcela nepatrného druhu. Někomu se zdá, že je ve velkém městě, nevyzná se v něm, ulicemi chodí sem a tam a hledané nenalézá, nemůže najít. Vše je cizí a převrácené, ulice nemají konce a často se tak zužují, že nelze ani projít. Marným hledáním a chozením v ulicích sem tam a jejich obtížným zužováním se duše souží a hned pak probouzí nervového ducha a nato jím i tělo a nyní ho hledí udržovat v bdělosti, jen aby zas ještě jednou ve snu nepřišel do obtížného města. Copak tím chtěl moudrý duch z onoho světa duši říci?

76. Pozorujme hned úsudek mysli. Zní: Pocit úzkostlivě tísnící a ošklivost. – Co je k tomu řešící a snadno se nalézající obdoba? (Pravím proto snadno se nalézající obdoba, poněvadž koření už v prvním pudovém úsudku mysli) – ošklivění si zmateného stavu, který zužuje svobodný pocit života a poznání.

77. Nyní k tomu přichází vnější rozum a hned v takovém městě nachází věrný obraz všeho hmotného světského provozování a skrze to už nemůže duše vzdor všemu hledání za žádnou cenu najít vlastní domáci a je v nebezpečí, že ji pohltí hmota a to se naznačuje ulicemi stále se zužujícími.

78. Co tím pak říká duši moudrý duch onoho světa? – „V hemžení světa s jeho zmatených chodbách a ulicích nenajdeš svůj nejvlastnější domov a jeho mír“. A jako další následek této věty zní: Tak se neubírej do svádějících nebezpečí tohoto světa. Jsi-li totiž jednou v jeho zmatených chodbách, tu se budeš zase těžko vpravovat do správného stavu.

79. Ale zcela duchovně zní věc: Uprchni ze světa a hledej jen to, co je ducha.

80. Takto můžete všude a při každé příležitosti a při každém jevu s počátku začít mluvit s duchovním světem nejčistšího druhu. I když to jde s počátku poněkud špičatě a hrbolatě, časem a pilným cvičením to může každý přivést k velké obratnosti, zdařilosti a dokonce k nahlížení na duchy a s nimi a i se Mnou může rozmlouvat. – Ale dám vám ještě několik větších příkladů. Nyní Mým dětem všechno Mé požehnání. Amen

23. dubna 1858

1. Tak ještě několik případů podob k jasnějšímu náhledu podob mezi světem přirozeným a duchovním.

2. Nyní dávejte správně pozor na to, co se tu říká. – Na světě jsou lidé, kteří mají často před nejvýznamnějšími věcmi jeví určitý nezahraditelný strach, ošklivost a zcela jistě menší, nebo větší nelibost. Jeden je horečně podnícen při slyšení jemně skřípajících tónů, jiný při doteku drsné plochy, třetí nemůže snášet jisté šustění jako třeba papírů, čtvrtý je rozladěn (přiváděn z míry) když někdo za ním jde nebo jede a je mnoho lidí, kteří si neobvykle ošklivějí určitá zvířa-

ta, zvláště plazy a jsou i lidé, kteří nesnášejí jisté tváře jiných lidí, neboť jim jsou odporné a často nesnesitelné nemohou snášet.

3. Všechny takové, jakkoli uzpůsobované nelibosti vůči různým věcem a jevům jsou v základě také pudové úsudky myslí, kterou udržuje stále v bdělosti tak zvaný ochranný duch. Kdyby lidé uměli obdobami řešit takové úsudky a pak je zkoušejíce, dál roztahovali, aby se dostali k čistším duchovním obdobám, tu by začínali hned správně dobře nahlížet na všechny strany, jak na tom s takovými pocity jsou a co jim jimi jejich ochranní duchové říkají a chtějí nanačovat a také by i v sobě samých dobře poznávali léčivé prostředky proti těmto nelibostem myslí a mohli by se toho zbavit. Ale bez toho je vyšší duch stále nucen udržovat v duši nepříjemný pocit, aby se duše vždy vzdalovala od toho, co by mohlo škodit částečně jejímu tělu a částečně ale i jí samé.

4. Ale vlastní důvod tkví v tom: Náchyllost přírodních duchů hmoty těla je právě taková, má skrytý sklon k věcem a jevům zrovna takovým, že by mohly už i jen při trošce silnějšího dotyku přinést citelnou škodu. Proto se pak duch stará, aby duše měla k takovým slabostem svého těla a nervového ducha trvajících nelibost a tedy se takovým odporným věcem a jevům vyhýbala a chránila se před většími škodlivými působeními a jinými snadno vznikajícími nebezpečími.

5. Ale nyní chceme na takový jev pohlížet trochu duchovním dalekohledem obdob a vidět, co z toho vyjde.

6. Vezměme si například člověka, který za sebou nesnáší vozidlo ani chodce. Jeho mysl cítí vždy nějakou nepříjemnost a strach, i trochu zlosti. V těle takového člověka sídlí přirození duchové, jejich snažení je protikladně polární, tím se zdržují vzadu a jistým způsobem jsou lživí a taková zcela přirozeně nezaviněná vlastnost přírodních tělesných duchů se pak nejprve přízni nervů sděluje nervovému duchu a tím vstupuje do pociťovatelného dopisování s duší.

7. Když nyní jde takový člověk ulicí a jede za ním vůz i ve vzdálenosti dost velké nebo člověk za ním spěchá, tu se tím ihned následkem tlaku připodobnění vzrušují vlastně podobní přírodní duchové, za tělem se zdržující a jimi pak i nervy a jejich životní éter nebo duch. Duše to brzy zaznamená, hned proti tomu působí, své tělo posouvá na stranu bez nebezpečí a dokonce čeká, až vše, co je za ní, přejede nebo přejde. A tím pak mizí i všechna nelibost.

8. Tím by byl prokázán částečně přirozený a částečně přechodný přirozený jev života o kterém byla řeč. Ale, jak to tu vypadá s obdobou?

9. Úsudek myslí o tom je: Nelibost, strach hněv – Co tomu odpovídá? Přirozeně to, co tomu pomáhá, dává ochranu a mysl zase uklidňuje a to podle vnějšího rozumového úsudku tkví v tom: Kvůli jistému místu krýt svá záda pro své slabosti, pak se zmužile obrátit k nebezpečí a konečně zcela trpělivě čekat, až nebezpečí mine.

10. Jaký z toho nyní vychází konečný odpovídající závěr? – Ani sebenepatrnějším nepřítelům za zády nelze nikdy důvěřovat. Obracej se k nepříteli, zaujímej jisté postavení, buď zmužilý a trpělivý. Tak si nade všemi záludnými nepříteli odneseš vítězství.

11. Vedle toho tu je zde i mravní obdoba a ta zní: Raději mít před sebou deset otevřených nepřátel, než jednoho lživého a dravý vlk v beráncí kůži je nebezpečnější než pravý ve své vlčí kůži.

12. To se nyní tím co možno jasně prokázalo a podle toho bychom měli osvětlit jen ještě jeden případ, a to s tušeními a trochu trapnými znameními. I to se ukáže lepší krátkým příkladem, než sebe důkladnější teorie.

13. Někdo má najednou tesklivý pocit, hloubá o tom, ale nemůže najít příčinu. Cítí se opuštěn nebo jako ten, který se dovídá, že jeden z jeho nejlepších přátel musel podniknout náhle

dalekou cestu, aniž se mohl rozloučit. Dojde-li k takovému pocitu, ať se dotyčný vážně s láskou obrátí k svému jistě přítomnému ochrannému duchu, dává pozor buď v mimořádných případech na první jasně vyslovené jméno nebo jistě na jiný, náhle vzniklý myšlenkový obraz. S tím ať si počíná předepsaným způsobem a v mimořádném případě mu ochranný duch bez obdoby vysloví buď jasně jméno trpícího nebo i zesnulého blízkého příbuzného nebo dobrého přítele nebo přítele či příbuzného, postiženého nějakými těžkými pozemskými trampotami. To velmi snadno pozná z podobných obdob myslí.

14. Ale obvykle se takové náznaky vyskytují ve snech, kde jsou pak ještě snáze k řešení.

15. Cokoli se na Zemi u jednoho nebo druhého člověka děje, má nějaký hlubší význam, předcházející do duchovního nebo má i zcela čistě duchovní význam a ten lze najít cestou obdoby, i když někdy s počátku ne zcela jistě, ale vždy přibližně. Ale není třeba nalézat vždy ke všemu obdobu. Jen při zcela zvláštních podnětech se může člověk cvičit v této první předběžné škole dorozumívání s duchy.

16. Když se jednou tento první stupeň pochopil a procvičil, pak teprve přichází druhý a konečně vůbec třetí a nejvyšší stupeň, ke kterému se dá najít návod buď s určitou námahou ze sebe nebo jej dám Sám jako nyní dávám tento a většinu z toho už vložím do srdce každého.

17. Ale, kdyby někomu nebylo tu a tam hned vše zcela jasné, nemá se tím nijak trápit. Vše totiž přijde časem. Ale časem stojí každému z Mých milých přátel a dětí otevřena volná cesta k Mému srdci. Mé požehnání a Má milost s vámi. Amen.

10. května 1862

Nejkratší základní poučení věčného slova

18. Na dotaz Jana Busche.

19. Jan 8, 31. Privil jsem Židům, kteří ve Mně věřili: Zůstáváte-li v Mé lásce, (ne řeči). Ne jen, že ji podržujete v paměti, ale podle toho i v konání, pak jste teprve Mí praví učedníci a tak v sobě poznáte, že má slova přicházejí z úst Boha a jsou v sobě věčnou a živou pravdou, která vás opravdu osvobodí od noci jakékoli pochybnosti.

20. Jan 11, 25 a 26. Když se Mne učedníci a jiní věřící ptali: Kdy po smrti těla povstaneme zase k životu řekl jsem: jak se Mne můžete na to ještě jednou ptát? Já jsem vzkříšení a věčný život. Kdo ve Mne věří v činu, ten ve Mně už povstal a podle duše bude hned dál žít, kdyby podle těla zemřel i tisíckrát, kdyby to bylo možné. Kdo již nyní žije a věří ve Mne v činu, ten už nikdy nezemře (totiž podle duše.)

21. Jan 14, 6. – Kdo ve Mně ve všem činu živě věří, ten v sobě najde, že jedině Já jsem cesta (Svou naukou), pravda a život a tak i v srdci ke Mně přijde. Ale, kdo takto ke Mně přichází, ten přichází k Otci, Který sídlí ve Mně a je se Mnou JEDNO. Ale kdo ke Mně nepřichází oznámeným způsobem, ten také jistě nepřijde k Otci, Který je věčná láska.

22. Jan 14, 23. Když se Mne ptali, jak se může Mé slovo = Má nauka snadno v činu zachovávat, tu jsem řekl : Kdo Mě miluje víc, než vše ve světě a bližního jako sebe sama ten opravdu zachovává Mé slovo a Otec, láska ve Mně ho bude milovat. A tak budeme – Otec jako láska ve Mně, Já jako věčná moudrost (nebo Syn) a Duch Svatý jako věčná a nekonečná moc a síla Mé vůle k němu přicházet a u něho bydlet a on bude pak dokonalý jako Otec v nebi, Mé srdce je dokonalé. Tak je tomu rozumět

Vysvětlení těžších textů Písma (Poznámka 23)
O nemoudrém a moudrém staviteli.

24. Piš velmi důležité slůvko, ve kterém vám ještě blíže vysvětlím, čemu jsem ve své době učil apoštoly.

25. Nebudou vám neznámé texty Písma, kde se uvádějí dva lidé, – jeden z nich postavil svůj dům v údolí na písčité půdě a toho nazveme nemoudrým a druhý vyhledal pevnou skálu a toho nazveme moudrým.

26. Ale, když moudrý viděl, že jeho chytrý soused stavěl svůj dům na skále, řekl mu: Nestavěl bys v údolí s menšími výdaji, než tam nahoře na skále, kam si musíš namáhavě razit cestu a dopravovat tam stavební materiál s mnohými obtížemi?. Hle jak nádherně tu v údolí stojí můj dům a jak snadný je k němu příchod a odchod. Oproti tomu stojí tvůj dům na skále, podobá se hnízdu orla a těžko se k němu dostáváš a nesnadno odcházíš.

27. Ale moudrý řekl: Jen trochu počkej. Kdo ví, zda mě nebudeš brzy chválit proto, že jsem svůj dům zbudoval na pevné skále?

28. A vizte. Zanedlouho nato se zvedly prudké větry, přešly ve strašný orkán a k tomu přišla mocná průtrž mračen, zničila krásný dům v údolí, nemoudrý si na něm tolik zakládá a aby zachránil svůj život, musel hledat útočiště u svého souseda na skále.

29. Nyní dobře nahlédl, že jeho moudrý soused učinil dobře se stavbou svého domu na skále a dříve nemoudrý se pak také rozhodl – nikdy už nastavět dům v písčitém údolí

30. A nyní Se ptám, co asi znamená tento obraz v základě základu?

31. Na tom totiž, jak jej vykládá kněžstvo všech vám známých sekt až na několik, kteří stojí v nauce Swedenborga a jiných v jeho duchu probuzených předchůdců, k svému prospěchu a výklad jiných zrovna tak podobný je jako pěst na oko a není na něm ani jiskérky pravdy.

32. Jakpak tak, zeptáte se. Poněvadž každá sekta vykládá text ne podle pravdy, ode Mne vycházející, ale tak jako mnoho jiného ke svému prospěchu.

33. Ale pravím: Všechny sekty i se svými přívrženci patří do oboru nemoudrého, který postavil svůj dům na písku. A jedině ten, kdo staví na Mně a Mé čisté nauce a podle toho činí a jedná, patří k řídkému moudrému, který zbudoval svůj dům na skále. A když přišly bouře časů, jeho dům zůstal pevně stát. Ale dům a vůbec mnohé domy, které stály v údolí na písku, byly odplaveny.

34. Ale, jak musí být uzpůsoben člověk, který buduje svůj dům na skále? – Nesmí být vůbec lehkověrný a pověřivý, ale ve všem hledat jedině pravdu, která ho může jedině osvobodit a dobře osvěcovat.

35. Mnohý se zeptá: Jak se to má udělat?

36. Odpověď spočívá rovněž v Mé nauce, kterou jsem dal Svým apoštolům a krátce zní:

37. Kdo ve Mne věří, podle Mé nauky žije a jedná, k tomu budu Sám přicházet a jemu se co nejvěrněji zjevovat právě tak jako nyní vám.

38. V tom tkví i jedinečné rozhodující znamení pravdy Mé nauky, o tom máte nyní sami před sebou víc než hmatatelně mnohé ještě živé příklady. Když sami apoštolové neměli zcela jasno o tom, za koho by mě měli vlastně považovat, proto jsem jim řekl:

39. Věříte-li ve Mne a budete podle Mé nauky jednat, pak také teprve plně v sobě poznáte, že slova, která jsem k vám mluvil, nejsou lidská slova, ale slova Boha.

40. A zase jsem Svým apoštolům řekl: Nejen vy, ale v posloupnosti každý člověk, který chce opravdu ke Mně přijít musí být Bohem poučován. Koho totiž Otec nebo věčná láska ke Mně netáhne, ten ke Mně nepřichází nebo jinak vám řečeno slovy pochopitelnějšími: Koho nepřitahuje pravá láska k pravdě a ke světlu a kdo zcela pohodlně setrvává ve své lenivosti a ospalosti a ve světě se vrhá do náruče co možno všem radovánkám a rozptylováním, může takový přijít snad někdy ke světlu pravdy?

41. Pravím vám: zrovna tak málo jako studující, který své studie dělá ponejvíce v hostincích a kavárnách a na tanečních parketech a v pokojích prodejných děvčat. Bude z něho někdy velký astronom? Aby se tím člověk stal. K tomu patří od mládí převeliká píle a velmi mnoho všelikeho sebezapírání. Avšak s velkou láskou k tak vznešené a nesnadné vědě přišel časem tam, kde může vypočítávat věci, a nichž si laický světský člověk nemůže dát ani snít. – A tu se zase praví:

42. Koho netáhne Otec, ten nepřichází k Synu. Vždyť Syn je světlo, vycházející z plamene a ohně lásky nebo Otce.

43. Ale jděte k většině tak zvaných křesťanských sekt a pozorujte zvláště jejich kněžstvo a tažte se jich: Jaká láska vás táhla k vaší domnělé (předstírané) pravdě, kterou kázete? A najde-te to napsáno na jejich tvářích a bříších: Co možno nejlepší časné zaopatření a epikurejsky dobře obsazené jídelní stoly se všemi co nejlépe připravenými pamlsky, které tu na milé Zemi jsou někde k mání. A čím výš se povzneslo takové kněžstvo, tím se stává i epikurejčtější a z toho pak i jeho sobectví a panovačnost

44. Takoví, kteří chtějí být následovníky Mých apoštolů a učedníků, jistě nenásledují, co jsem říkal Svým apoštolům a učedníkům, že se totiž nemají starat o příští den, co budou jíst a pít a čím se budou odívat, ale pouze hledat Mou říši a její spravedlnost a vše jiné, co potřebují, se jim k tomu přidá.

45. Když jsem vysílal Své učedníky, řekl jsem jim: Nemáte mít a nosit dva kabáty a do svého oděvu nezašívat pytlíky, abyste do nich zastrkávali všelike věci, které se vám poskytly. Také nemáte nosit hole, abyste se bránili. Máte-li totiž Mě, tu jste beztak zaopatřeni vším pro tento i onen svět.

46. Byli by s tímto zaopatřením v přítomné době snad spokojeni kněží, kteří pod všelikými Boha zastupujícími spolky a společnostmi provozují své bytí, za peníze zařizují zdánlivě Bohu záslužná díla, na kterých nemají ani jiskry víry? Byli by spokojeni s kabátem bez pytlíků ti, kteří chodí v oděvech zlatem lemovaných a jejich leskem se snaží co nejhorlivěji oslňovat lidi?

47. Přítomný biskup chce být následovníkem nějakého apoštola. Chodí bez hole? Ó, nikterak. Prodejte takovou hůl a můžete opatrovat chudou rodinu delší dobu. – Celá země by se mohla na mnoho let co nejlépe zaopatřovat vším, kdyby si mohla přivlastnit hodnotu jen jedné papežské tiáry a více kardinálských klobouků. Taková tiára, složená z nejčistšího zlata a největších a nejdrahoccennějších drahokamů jako diamantů, rubínů a smaragdů a velkých perel, by směla mít tak dobře hodnotu skoro tolika milionů jako jsem počítal apoštolů a kardinálský klobouk stojí osmdesát tisíc dolarů. Nebyla by to tak zcela úctyhodná částeečka pro chudou zemi?

48. Ale ponechejme ji u její tak zvané vítězící církve. Přece své domy a chrámy nepostavili na skále a přede dveřmi stojí velká bouře, která jim ukáže, jak byli chytří. Ale, až bouře přijde, tu bude mnoho nářků a skřípání zubů a bude to znamenat :

49. Běda všem, kteří chtějí prchat a nehledí se usídlit na pevných skalách. Kdo tu totiž nebude mít jako tito všichni, tomu se ještě vezme i to, co měl a oni nepřijdou k světlu, ale Mou bouří budou vystrčeni do nejzazší temnoty – Mou mocnou bouří a bude tam ještě víc nářků a skřípání zubů, nebo řečeno jinými slovy – – ještě více vzájemných pronásledování a zlořečeními. Oklamání věřící budou totiž napadat své nebeské opatrovatele a nebudou s nimi zacházet lépe, než krutý nepřítel se svým protivníkem, veskrze oklamáný si bude dávat líbit podvod tak dlouho, dokud je slepý a podvod neprohlédl, ale když jej zaznamená, tu běda podvodníkovi.

50. A toto „běda“ stojí nyní těsně přede dveřmi. Je už mnoho ostrostřelců a ti se neminou svým cílem. – Myslím, že texty z Mých slov, které jsem uvedl na začátku, vás nyní dostatečně osvíť.

Poslouchejte vrchnost, která má nad vámi moc

51. Text, o kterém jste včera mluvili, že se má poslouchat vrchnost, ať je dobrá nebo zlá, poněvadž má moc danou od Boha, je sice o sobě a pro sebe správný, ale byl vynechán dovětek, který jsem vyřkl při jedné příležitosti, jako i v apoštolu Pavlovi a ten zní: Pokud majetek (zachovávání) ducha pravdy ze Mne vládne ve vrchnostech.

52. Poznáte-li, že to už tak není, pak je i čas, abyste se obrátili zády co nejcitlivěji k takovým vrchnostem, s výše neustanoveným. Kdyby to tak nebylo, tu bych musel říci ve vsí vážnosti: Budte poslušní a poddáni všem čertům. – To snad nebudete ode Mě očekávat, když jsem výslovně řekl, že máte vše zkoušet a jen dobré a pravé podržet.

53. U textu špatně přeloženého je k dotknutí, že místo dobré nebo zlé má být mírné nebo přísné. A když to nyní víte, tak tím snad dobře nahlédnete, že nemáte čerty poslouchat, když jsem to neřekl. Když si toho dobře všimnete, správně nahlédnete, že takový hmatatelný nesmysl nemohl nikdy a nikde vyjít z Mých úst.

54. Najde-li někdo z vás ještě něco v Písmu, co nesouhlasí s čistým rozumem, ať na to poukáže a má se mu dát o tom světlo. Amen.

17. března 1864

Otázky o zdánlivých rozporech v různých evangelích

I.

1. Mat. 1, 25 „A nepoznal ji až porodila svého Syna prvorozeného a dal mu jméno Ježíš.“ Luk. 2, 7.

2. Mat.13, 55. „Není synem tesaře? Nejmenuje se jeho matka Marie a jeho bratři Jakub a Joses a Šimon a Judas?“ Lukáš 4, 22.

3. Matouš 13, 56. „A jeho sestry, nejsou všechny u nás. Odkud mu to vše přichází?“

4. Tato místa dala podnět k domněnce, že Marie měla více dětí. (Vysvětlení textů Pána (5).

II.

6. Mat. 12, 42 „Královna od poledne povstane na soudu s tímto pokolením a odsoudí je“

7. Mat. 13. 49. „Tak bude i na konci světa..“

8. Mat. 16, 27. A bude se dít, že Syn člověka přijde ve slávě Otce se Svými anděly..“

9. Matouš 19, 8 „Ale Ježíš jim řekl: „Vy budete sedět na dvanácti trůnech a soudit 12 pokolení Izraele.“ Matouš 25, 30 – 34.

10. Tato místa dala podnět k domněnce posledního dne a soudu Vysvětlení textu Pána (11).

III.

12. Matouš 4, 1. „Tu byl veden Ježíš duchem na poušť, aby byl pokoušen ďáblem.“ Marek 1, 2 – 11; Marek 1, 12, 13, Lukáš 4, 2, - 13 (Vysvětlení textů Pána (13))

14. Matouš 5, 39, „Ale pravím vám, abyste neodpírali zlému. Udeří-li tě někdo v pravou tvář, nastav mu i druhou.“ Verš 40 „A chce-li se někdo s tebou soudit a vzít tvou sukni, tomu dej i plášť Lukáš 6, 29.

15. Matouš 10, 34. „Nemyslete si, že jsem přišel dát pokoj na Zemi. Nepřišel jsem abych zvedl pokoj, ale meč.“

16. Verš 35 – „Přišel jsem zajisté, abych rozdělil člověka proti jeho otci a dceru proti její matce a nevěstu proti její švagrové. (17)

18. Verš 36 – „A nepřátelé člověka budou jeho vlastní domácí.“

19. Matouš 10, 16 „Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky. Proto buďte opatrní jako hadi a bez faleš jako holubi.“

20. Verš 17. „Ale vystříhejte se lidí,“ Lukáš 12, 51, - 53.

21. Doslovně to jsou rozpory v lidském životě nepoužitelné. Tím by se na jedné straně schvalovala moc silného, slabší by byl otrokem, pyšný by se stal ještě osobivější a každému bezpráví by se dával nejširší základ. Ale na druhé straně se zase dává boj a bezbrannost ovce vůči jejím nepřátelům (Vysvětlení textů Pána (22).

V.

23 Matouš 12, 40 „tak bude Syn člověka (jako Jonáš v břiše velryby tři dny a tři noci v srdci Země“

24. Matouš 17, 23, „třetího dne vstane z mrtvých“ Matouš 20, 19, Lukáš 13, 32, Matouš 26,, 61, Jan 2, 19, 21.

25. Matouš 27, 63 „Chci po třech dnech vstát“.

26. Matouš 28, 1 Na skonání pak soboty, když již svítalo a na první den po sobotě přišla Marie Magdalena a druhá Marie, aby pohleděly na hrob.“ Marek 16, 1, 2, Lukáš 24. 1, 6, Jan 20, 1.

27. Matouš 28, 2, „A hle, stalo se zemětřesení veliké

28. Matouš 28, 6, „Není tu...“

29. Marek 10, 34, „ a třetího dne vstane z mrtvých

30. Marek 16, 6, „Vstal a není zde“

31. Lukáš 23, 44, 45, 46. Tyto verše se udávají v příčině hodiny smrti vůči době vzkříšení a

32. Jan 19, 33, sejmutí z kříže

33. Jak zde souhlasí doba smrti se vzkříšením podle různých veršů? – Ležela mrtvola Pána tři dny v hrobě, jak se často přijímá, nebo došlo k vzkříšení v neděli ráno, když se položení do hrobu událo v pátek podle našeho domnění? Následovalo tedy třetí den? (Vysvětlení textů Pána (34))

VI.

35. Matouš 12, 40 „Jako byl totiž Jonáš tři dny a tři noci v břiše ryby.“ Jaká to byla ryba? Nebo je ryba jen duchovním výrazem obdoby?

36. Matouš.22, 11, 12 – „Tu vešel král obhlédnout hosty a viděl tu člověka neoděného svatebním šatem.“

37. Marek14, 51 „A šel za ním mládenec, oděný kmentem na nahém těle. A mládenci ho uchopili.

38. Verš 52, „Ale on plátno pustil a nahý šel od nich.“ Kdo je tento mládenec a proč se o něm zmiňuje jen Marek? (Vysvětlení textů Pána (39)) Vysvětlení textů Pána)

18. března 1864

Evangelista Matouš.

40. O první otázce je už zmínka ve vlastním Janově evangeliu.

41. Ale, abych vám tu věc udělal jasnější, musíte vědět, že jsem evangelistu Matouše přijal teprve při cestě z Kafarnaum do Kisu na prostřední stanici, kde byl celníkem v římských službách. Proto se Mi vyčítalo, že se týkám s celníky a hříšníky.

42. Ale poněvadž byl tento Matouš dobrý v psaní a nechtěl se ode Mne oddělit, přijal jsem ho jako písaře, ale jen pro skutečnosti, kdežto Můj Jan měl zaznamenávat slovo, kterému jsem učil a Matouš někdy pro sebe zaznamenával méně duchovní části Mých nauk a kázání a příležitostně si je dával vždy Janem opravovat. Měl totiž ve skutečnosti dobrou paměť, ale pro nauku slabou.

43. Pokud se Mnou chodil, věděl málo o Mém rodinném poměru a co věděl, to bylo příležitostně od Jakuba, Šimona a Jana, ale to si na místě nezaznamenal, až teprve za několik let po Mém vzkříšení, když byl zvolen apoštolem místo Jidáše Iškariota.

44. Tento apoštol sám jako evangelista sestavil psané evangelium zcela řádně a správně a pak s ním cestoval po jihovýchodních krajích Asie.

45. Ale v Jeruzalému, Galileji, Samaří, pak v Tyru a Sidonu se objevilo ještě pět Matoušů a každý psal „evangelium Matouše“, z nich bylo to sidonské nejpříjemnější.

46. V při velkém církevním sněmu v Nice byla ta čtyři jako vzájemně velmi rozdílná a se sidonským v nesouhlasu prohlášena a zamítnuta jako nepravá (apokryfy). I sidonské je částečné apokryf, ač se písař všemožně snažil představit věc co nejpravdivěji.

47. On sám psal vlastně místo tohoto jednoho evangelia 14 evangelií podle toho, jak se mu nějaká věc oznamovala očítými svědky kteří jimi chtěli být. Z těchto čtrnácti pak napsal patnácté, které pak bylo podle posudku mnohých věcí- znalých prohlášeno za nejsprávnější a nejpravdivější.

48. A tento pseudo-Matouš, vlastním jménem Rabbas je vlastním tvůrcem dnešního Matoušova evangelia.

49. Ale skutečné Matoušovo evangelium je dnes ve velké sbírce knih a spisů ve významném horském městě zadní Indie. Po spálení alexandrijské je tato sbírka na celé Zemi největší a nejobsáhlejší. Má mnoho milionů knih a spisů všeho druhu, ale žel mají k ní přístup jen vysocí kněží, kteří stojí pod nejvyšším knězem Brahmy. Ale Birmani mají jen velmi zkrácený opis.

50. Asi byste rádi věděli, jak asi v těchto zemích Indie skončil apoštol Matouš?

51. Držel se tam zcela dobře, ale své evangelium směl sdělovat jen kněžím nikomu jinému. Ale ve svých starých dnech byl duchem veden k příležitosti jít k birmanům, učil je všeliké moudrosti a pak pro ně psal také zkrácené evangelium, o němž byla zmínka.

52 V některých lepších podáních se tento apoštol a ještě jeden druh nazývají „apoštoly Indie.“

53. Z toho budete moci snadno vyvodit, jak se to má se známým evangeliem Matouše, kde se praví, zda nejsem synem tesaře Josefa, zda se Má matka nejmenuje Marie a Mí bratři Jakub, Joses Šimon Judas a Jan? A jeho sestry nejsou všechny u nás? Odkud mu to vše přichází?“

54. Aby se tomuto rozumělo, musí se vědět, o čem je zmínka v Janovi.

55. Že jsem jednou přišel do Nazaretu, tam v synagoze učil a působil velmi mnoho znamenání. A když se nad tím začali dokonce Mí apoštolové a učedníci pozastavovat, řekl jsem jim: „Prorok neplatí nikde méně, než ve své vlasti,“ opustil jsem Nazaret a potom tam nechodil.

56. Ale, co se týká Mých tak zvaných bratrů a sester, to byly děti Josefa z prvního manželství, ale ne děti Marie, byl jsem jejím jediným a to prvním synem.

57. Mé sestry nebyly dcery Josefa, ale jeho chudé příbuzné a říkalo se jim sestry i proto, že žily a jednaly podle úmyslu a vůle Josefa a i Marie.

58. Tři z těchto bratrů chodili se Mnou, a to Jakub, Šimon a Jan, ale dva zůstávali doma a dále provozovali dílo Josefa a starali se o Marii až do doby kdy jsem ji předal další péči Janovi.

59. Tytéž zdánlivé rozpory najdete i evangeliu Lukáše. Psal totiž evangelium po více, než padesáti letech po Mně a rovněž tak i skutky apoštolů. Ale i jeho evangelium je snůška toho, co získával horlivým vyptáváním na Mne a apoštoly.

60. Vše co napsal, předával svému známému příteli do Athén Teofilovi a ten pak psal zase evangelium z evangelia Lukáše, mnohými dodatky je obohacoval, ale někdy do nich přiměšoval i tak mnohé nesprávnosti a z těch pak docházelo k mnohým rozporům, zvláště v přirozeném slova smyslu – zejména Mé nad všechny tyranu vystoupení v tak zvaném „posledním soudu“ a ty veskrze nesouhlasí s krátkým evangeliem Jana, které je jediné ještě ze všech nejsprávnější. Ale Lukášovo evangelium přece dopřává duchovní osvícení a promluví o tom a ještě o jiném v příštím diktátě. Tím dobře pro dnešek. Amen.

18. března 1864

O posledním soudu (Vysvětlení textu Pána)

61. Už včera jsem se zmínil, jak zevrubně se o mimořádném posledním soudu mluvilo v evangeliu Matouše (Rabbase) a ještě víc u Lukáše a že právě tento poslední soud byl mnohonásobně vinen a ještě je, že se vůbec velmi mnoho lidí od Mé nauky zcela odvrátilo, sami si

utvořili nauky z čistého rozumu podle svých rozumových sil a podle nich učili své bližní, sami jednali a žili a už nechtěli slyšet a vědět nic o nauce o prorocích, kde se hlásalo o strašném dnu.

62. Oni říkali a ne neprávem: Jak může nekonečně moudrý věčný Bůh, z Jehož velkých a malých tvorů dýchá viditelně a citelně jen láska, povolat právě největší počet lidí jen jedině proto do jsoucnosti, aby je po krátkém životě na hmotném světě, který je beztak složen z čisté smrti a bídy, po odchodu na onen svět, věčně mučil a trápil za přečiny, jichž se dopustili ve světě na svém těle?

63. Pravím vám, že by to nemohl udělat ani nejvyšší a nejhorší tyran na světě. Jistě mnohému z vás není neznámo z dějin pravěku, dávnověku, středověku a současné doby, jak se příliš velcí tyraní na konci začali sami sebe bít a mnozí z nich utíkali bez zvláštního jiného důvodu, jako by se stále se stupňující bázně před sebou samými a na takovém útěku také obvykle našli svůj zánik.

64. K takovým vyvrhelům lidské zloby vám mohu zde říci, že se jich po jisté době jejich tyranického panství zmocňovali stále víc a víc démoni a musili jim sloužit jako nástroje jejich démonické msty, kterou měli vůči lidu.

65. Kdybych měl tyto tyrany, kteří před očima světa kupili opravdu hanebnosti na hanebnosti, proto už věčně odsoudit do pekla, tu bych byl i jako soudce horším tyranem, než byli tito sami. Jak by mohl Ten, Jímž jsem byl Sám, Otce jako věčnou lásku ve Mně při největších bolestech těla prosit, aby jim odpustil, a to všem těm, kteří Mě křížovali a dali křížovat, když nevěděli, co činili.

66. Od farizeů, veleknězem Kaifášem počínaje až k biřicům, kteří Mé tělo přibíjeli na kříž, nevěděl opravdu nikdo, s kým měli ve Mně tak zcela vlastně co činit. Farizeové Mě totiž považovali za prvé za hlavního mága ze školy esejců, které nadmíru nenáviděli a za druhé jako buřiče Židů, který připravoval Římanům příležitost brát jim všechnu svobodu a nakonec jim ještě zakazovat jejich náboženské uctívání. Podle toho, čím větší znamení jsem konal, tím více se i množili Mí dobře známí nepřátelé.

67. Většina římských vojáků byli žoldnéři, sebraní ze všech národů římské říše a Římanům byli tím milejší a žádoucnější, čím krutěji a nemilosrdněji se ukazovali v bitvách a i v malých utkáních. Cituplný římský voják by byl pravou nulou pro válečný úmysl Římanů. Ale z toho jistě i plyne, že prostí římsští žoldnéři nevěděli, co činili, než Mí, vám už známí sami hlavní nepřátelé.

68. A zde se dá zase ptát, zda by bylo podle Mého Božího řádu správné a spravedlivé – všechny tyto odsoudit za to, co na Mně konali, věčně zatratit do pekla a uvrhnout je do věčného mučení, trápení a trýzně.

69. Odsoudil jsem snad proto levého lupiče, který se mi na kříži vysmíval? To nikde není psáno. Ale druhému lupiči, který Mě poznal jako spravedlivého a levého kvůli jeho posmívání dobře napomenul, tomu jsem za to dal ujistění, že bude ještě v témž dni se Mnou v ráji, ač musel zemřít na kříži pro loupež a vraždu.

70. Kde tu pak zůstává tak strašně líčený poslední soud, podle kterého by do nebe přišla sotva deciliontina lidí a všichni ostatní pro věčnost do pekla?

71. Jak mohl kázat o takovém hrozném dnu Ten, který psal v chrámu vinu cizoložnice do písku a jindy v přítomnosti hříšníků hlasitě zvolal: „Pojďte ke Mně všichni, kteří jste trápeni a obtíženi všechny vás chci občerstvit.“

72. Kdysi jsem zase řekl, když se Mne učenec, který z poloviny osvědčoval víru v Mne ptal: „Mistře, poznávám, že učíš správně a spravedlivě a nelze nic namítat proti tomu, co jsi řekl ve

Své nauce: Kdo v tebe věří a podle Tvých slov jedná, bude mít věčný život i pak, kdyby zemřel a bylo to možné – v tomto světě po sté. Nyní pozoruj národy a lidi na této Zemi, kteří o Tobě a Tvé nauce ve dvou tisících létech a dál jistě nic neuslyší. Jak budou podle tvých slov věřit a žít? Přejdou skoro všichni tito mnozí nespočetní lidé do věčné smrti, poněvadž v tebe nemohli věřit a zachovávat Tvá slova?

73. Poněvadž se Mne na to ptal tento učenec při jedné příležitosti v noci, tak jsem mu dvěma prsty poukázal na oblohu, hvězdami posetou: Pohlédni vzhůru, to je dům Mého Otce. A v tomto nekonečně velkém domě je velmi mnoho příbytků, Kdo Mě nemohl zde poznat a slyšet Mé slovo, pro toho se už v tomto velkém domě najde nějaká příležitost za účelem jeho věčného života. Proto se nestarej o ty, kteří nyní a později nebudou o Mně nic slyšet. Můj Otec je všechny zná a nepovolal ani jednoho z nich k věčnému pádu, ale jen k věčnému vzkříšení ze Své lásky v jsoucno a moudrosti. A tím jsi Mi dal zdánlivě moudrou, ale proto přece marnivou otázku.

74. Odsoudil jsem proto správce domu jeho pána – a tím jste více nebo méně všichni v základě – pro jeho špatné hospodaření, poněvadž svého pána klamal, podváděl, ale při tom prokazoval dlužníkům dobrodiní, a to i v důsledku toho,

75. poněvadž dobře věděl, že ho pán ze služby propustí? Neřekl jsem tu: Nebudete-li stejní jako tento správce, ale – dělejte totéž, jak dělal i on a ti, jimž jste na účet Mého jména prokazovali duchovní a tělesné dobrodiní, vás budou jednou přijímat do svých nebeských obydlí.

76. Kde při takové nauce z toho vyzírá někdejší strašný poslední soud, ve kterém vám dva známí Po – evangelisté jako Rabbas místo Matouše a Teofil místo Lukáše si dali připsat na dluh tak mnohé proti Mé lásce a moudrosti?

77. Ale většina a to nejhroznější vzniklo teprve po velkém církevním sněmu v Nice jak se strany řeckých, tak ale ještě více římských biskupů. Ti se všemožně snažili propůjčit co nejživější barvy částečně pohanskému tartaru a částečně ze starého židovského šeolu o očistci, posledním soudu a pekle. A udělali vám ze Mne známý soudcovský úřad Aákuse, Minose a Radamanta pro duše zesnulých. A podle toho musím Já co nejneúprosněji a nejnemilosrdněji vše soudit, zatracovat a na věčnost do pekla proklínat, co neodpovídá ustanovením a příkazům tak zvaného svatého otce v Římě.

78. Myslím, že jsem vám tím dostatečně řekl, že vynálezcem a učitelem všeho toho nejsem ani Já ani některý Můj pravý evangelista. Nemohu přece o Sobě tvrdit a nemohu být dnes nejvyšší láska a slitování a zítra nejvyšší pomstychtivost, nejneúprosnější nelaskavost a věčné úsilí trestat a mučit Své děti za jejich přečiny, na kterých v podstatě nenesou často ani stý díl vlastní viny.

79. Nepřišel jsem totiž, abych vše, co bylo ztraceno, udělal ještě ztracenější, ale ve vsí lásce vyhledával a zase přiváděl ke světlu, aby se to neztratilo. Jako lékař jsem nepřišel do světa pro zdravé, ale kvůli nemocným. Byl bych měl snad dělat nemocné ještě nemocnějšími, než už beztak byli? To by sice šlo podle nauky a úmyslu farizeů a zvláště tak mnohých tak zvaných svatých otců Říma. Ale podle Mého smýšlení to nejde, když jsem Se Sám nedával jinými lidmi jmenovat „dobrým Mistrem.“ Privil jsem totiž: Co Mě nazýváte dobrým? Nikdo není dobrý, než jedině Bůh. Tak nemáte ani vy nazývat nikoho otcem mimo svého Otce v nebi. A nikdo není svatý, než jen jedině Bůh.

80. Co se podle toho má myslet o tom, kdo se chce považovat zástupcem Boha na Zemi, když se sám dává titulovat „svatý otec“ a „jeho svatost“ a o posledním soudu, očistci a pekle, což pochází ponejvíce od něho?

81. Pravím vám, zrovna tak málo jako o jeho svatosti, o jeho podřízených eminencích, stoli-ci Petra v Římě, to město Petr nikdy neviděl a o částech snad toho kříže, na němž jsem byl

ukřižován, který se z nejmoudřejších důvodů vyskytuje na celé Zemi právě tak málo jako pravý a jako Můj kabát, který se už vícekrát ukazoval v Trieru v Německu. Také jsou nepravé kosti tří králů v Kolíně nebo tři železné hřeby v Miláně, ve všech římských a řeckých církvích je jich dohromady tak mnoho, že by se mohla jimi zřídit železnice v délce skoro jedné míle (82).

83. Ostatní si můžete sami dobře pomyslet, o tom vám nepotřebuji už víc říkat. Dosud je vám známo, že se našlo víc než tři hlavy Jana křtitele a více nebo méně znáte, že se v jeskyni Mého zrození vyskytuje stále ještě zkamenělé mléko Mé matky Marie a za peníze se prodává zbožným poutníkům vedle mnoha jiných svatých ostatků svatých.

84. Proto se držte jen evangelisty Jana, neboť toto evangelium i své zjevení sám psal. Ale, co se týče dvou jiných evangelistů, jako Matouše a Lukáše, jsem vám už ukázal, jakou okolnost má s těmito dvěma a jejich evangelií. Po Janovi je nejvíce k pozorování Marek. Dává ve vsí krátkosti, co ponejvíce čerpal ze spisů a nauk apoštola Pavla.

85. A tím konec v bodě nejhroznějšího posledního soudu, který má přijít na konci všech časů. Amen.

20. března 1864

Ježíš 40 dní v poušti

1. Pokračování vysvětlení oněch veršů, které byly už dávno kamenem úrazu nejlepších odpadků a zrní všech učenců a i teozofů.

2. Patří k nim zvláště mnoho veršů v Matoušově a Lukášově evangeliu a říká se tam, jak jsem byl veden duchem do pouště, tam se plných 40 dní a nocí plně postil a konečně se dal ďáblem, třikrát pokoušet, když jsem už velmi hladověl.

3. Přirozeně je toto vyprávění nejpustší nesmysl, neboť jako pouhý člověk nemůže nikdo tak dlouho zůstat bez pokrmu a bez nápoje, poněvadž už čtvrtina této doby stačila každému člověku, aby pozbyl života. Dál snad každý nahlédne, zda lze ve skutečné poušti dostat i jen v krajní nutnosti něco k jídlu a pití. Jeden by se musel nejvýš spokojit tu a tam vyskytujícími se suchým mechem a uschlým bodláčím a podobným a hodiny by musel chodit, než by našel nějakou špinavou vodu k ukojení své žízně.

4. Z toho je zřejmé, že takové postění je přirozeně nejvýš možné u zvířat, která v zimě spí, ale nikdy ne u člověka, který bez pokrmu a nápoje nemůže udržovat tělesný život déle než 8 dní.

5. Ale zde se z jisté horlivé stránky namítne : Byl jsem nejen pouhým člověkem ale zároveň i Bohem a Božství ve Mně mohlo Mé tělo dokonale udržovat na živu bez pokrmu a nápoje po 40 dní a nocí. – Ale k tomu říkám : Bylo-li to tak, pak jsem se nepostil, neboť přirozený pokrm má také jen od Boha ustanovenou sílu – vyživovat a udržovat lidské tělo. Není podle toho vše stejné (jedno), zda je někdo prostředně nebo bezprostředně Boží silou a mocí živěn, udržován a posilován?

6. V Asii, zejména v tak mnohých jeskyních vysoké Indie je dnes ještě zvláštní druh vzduchu, ve kterém může člověk bez pokrmu a nápoje trávit mnoho týdnů a říká se jim tedy i „jeskyně života“. Mají tak posilující a vyživující výpary, že lidský organismus vyživují a udržují tak dobře jako hubený pokrm a poměrně mírný nápoj.

7. Tyto jeskyně i krajina, která je dost daleko obklopuje, byly a částečně ještě jsou považovány za svaté a slouží mnohým chudým lidem, kteří tam putovali, často po měsíce jako přístřeší, neboť se v takových jeskyních živi a zvláště nemocní se takto zvláště posilují a tím se léčí. Když často jeskyně nestačují, vyhrabávají se v okolní půdě hroby a nemocní hladoví se do nich

pokládají, mnozí v podobě propíchaných rakví, ale většina zcela nahá jen s hlavou šátkem zahalenou a na to se přikryjí půdou asi ve výši boty (8) a mohou se pak po více týdnů udržovat v takovém hrobě a nato jako magnetickým fluidem posílení a ze svých různých nemocí vyléčení se mohou odebrat do své vlasti, přirozeně se zanecháním malé oběti těmto jeskyním a hrobům, které kněží opatrují. A takoví živení a vyléčení poutníci jako živí svědci o tomto zázraku, který umějí líčit ve velmi živých barvách, velmi snadno přitahují mnohé cizince, že tito pak většími poklady obtíženi putují k těmto jeskyním a hrobům a tamním kněžím zanechávají dostatečnou částku zlata a stříbra za provedené zkoušky.

9. Nyní je teprve otázka : Odkud berou tyto jeskyně a okolní krajina takovou výživnou látku? Vědeckému badateli nebude jistě těžké, odpovědi porozumět.

10. Vysoký Tibet má do dálky rozsáhlé řady nejvyšších pohoří celého povrchu Země. Tyto vůbec mnohé vysoké horské vrcholy, případně ledovce pak i stále přitahují k sobě nejsilnější dávku elektromagnetického fluida z největší části ze severního pólu a jako výměnu i z pólu jižního. Elektromagnetické fluidum ze severu (jako kladné) se spojuje s částmi už poněkud jižněji položenými v této velkolepé horské oblasti, které proudí jako záporné fluidum z jihu a tvoří tu zvláštní životní látku, která je často tak mocná, že ulomené větve, na zem položené, vůbec neuscháhnou, ale zazelenají se a do půdy vyhánějí nové kořeny a znovu se stávají stromy a proto je ještě v oněch krajinách ve výši čtrnáct tisíc stop (= 4000metrů) nad mořem, (11) tak bujná vegetace jako nikde jinde na Zemi.

12. Tento příklad jsem vám dal proto, že v hluboké a vysoké Indoasii je dobře možný půst po 40 dní a nocí, když se tam ve výši 5000 až 8000 stop (13) zakládají vinohrady. Ale v poušti kamenité Arabie a zvláště africké Sahary se nemá nikdo pokoušet o půst po 40 dní a nocí a Já mu říkám, že v této době z něho bude mumie.

14. V krajině Galileje, Kanaanu a Samaří nebyla v Mé době žádná taková poušť, ve které by bylo nutné dělat si z kamení chléb k nasycení. A pro Svě udržování bych to jako Bůh a člověk nepotřeboval. Kdybych v této době přijímal přirozenou stranu i sebe hubenější, tak bych Se podle zelotů nepostil a kdybych Se dal Božstvím v Sobě zázračně udržovat a posilovat, tak bych se postil zrovna tak málo jako poutník v jeskyni, dříve popsané. A tím je toto Mé, v pravém Pseudo- Matoušovi popsané postění jako i mnohé jiné zcela nepochopeným pojmem a rovněž i na konci tohoto postění doslovně vyprávěné pokoušení ďábla, jemuž bych byl dal k Sobě přijít z nějakého důvodu a při vši Svě nekonečné moudrosti bych opravdu nevěděl, z jakého důvodu.

15. Kdopak je ďábel nebo satan? Je to mrtvá hmota a do ní vázaní a tím často předlouho souzení duchové, kteří nejsou nikde ztrnulejší a souzenější, než právě v poušti, ve které je stále nejvíce smrti a nejméně života.

16. Ale když podle toho je ďábel nebo satan to a Já Sám od věčnosti nejvyšší láska a moudrost, z jakého důvodu bych Se byl měl dát satanem pokoušet takovým způsobem, nad kterým musí jen trochu myslící člověk potřásat hlavou? I bez jeho rady bych Si byl mohl opatřit chléb a nápoj, abych živil Svou tělesnou osobu když jsem potom přece tak často mohl nasycovat mnohokrát málo chleby tak mnohé tisíce a naplňovat prázdné komory chudých věřících chleby, moukou a jinými potravinami a v jejich sklepech plnit vínem jejich prázdné měchy na víno.

17. Proč bych Se byl měl dávat pokušitelem postavit na cimbuří chrámu. Vždyť by k tomu účelu posloužila i vysoká skalní stěna, kde by Mě nevidělo mnoho lidí, kteří byli stále kolem chrámu a mohli Mě pozorovat. Kdybych skutečně stál na vyčnívajících cimbuří chrámu, jistě by se mne jeden nebo více lidí tázalo jak jsem tam nahoru přišel a co tam nahoře dělal a hledal a zas by Mě nedali s tohoto místa levně táhnout zpět do pouště a v Jeruzalému by se jistě něco o takovém činu poznamenalo a o tom dále vyprávělo.

18. Na konci si ďábel přeje na vrcholu vysoké hory, – její jméno evangelista neuvádí, pravděpodobně z prostého důvodu, poněvadž občan Sidonu znal příliš málo vnitřní Galileu nebo Kanaan a proto si nemohl vypůjčit ani žádné jméno hory, na které jsem měl stát jako majitel celé nekonečnosti pro obdarování bohatstvím a poklady této Země, která je v celém svém oboru pro Mne úplně nic a chce, abych Se mu klaněl, na což jsem ho teprve poslal pryč

19. Ale ve vyprávění skutečného evangelisty Matouše spočívá něco, ale není to ani co nejnepatrněji hmotné a v evangeliu je to zcela nepochopeno a není tomu porozuměno.

20. Z domu Josefa jsem Se skutečně 40 dní vzdálil a šel do blízkosti, kde Jan Křtitel tu zde a tu zase jinde v krajině Jordánu kázal a Já jsem Se ve Své lidské přirozenosti připravoval na to, co jsem skutečně brzy potom nastoupil. – Rozumí se samo sebou, že jsem při této příležitosti žil jen zcela střídmě, poněvadž jsem jako tesař nebyl nikdy hýřilem.

21. Svým Duchem jsem pronikal nejen celou zemi, ale celou nekonečnou hmotnou tvorbu. Aby se co nejdříve a nejsnáze všem duchům ve hmotě zajatým uskutečnilo plné osvobození jejich já a nejplnější samostatnost jejich celého spořádaného bytí, za tím účelem jsem Si předsevzal tuto zkoušku ve spojení Svého těla se Svým Duchem. A hleďte, Mně Samému se Mi ve Mně ukázaly tři dokonalé možnosti:

22. První je v tom – v okamžiku rozpustit celou hmotnou tvorbu a duchům, v ní zajatým, dát tvůrčí bytí, ve kterém Mě dobře poznávají, ale přesto by Mně nemohli a nesměli být nikdy úplně podobni.

23. Druhá – ponechat je ještě krátkou dobu ve hmotě, ale pak jim dát vzkříšení bez mnohých stupňů postupu, pak je rozdělit do určitých spolků a tak jim dát další trvání. Ale v tomto případě by se utvářeli a uzpůsobili tak ve svých spolcích, že nadáni větší inteligencí, by se mohli snadno zřítit s vysokého cimbuří svého poznání a Mně by pak nezbývalo zas druhé pevnější zajetí do hmoty jako nutné.

24. Za třetí se ukázala i možnost v tom – všechny zajaté duchy zas najednou probudit a postavit je, ale odděleně na stupeň prastvořených velkých duchů. Ale to by znamenalo – vydat je pravysokomyslnosti, prapýše a tím se stali z jednoho ztraceného syna nečetné eony a ti by nacházeli mnohem hůře a nesnadněji pravý návrat domů. A proto jsem tuto velkou myšlenku jako nevhodnou zamítl a zůstala cesta, - totiž, abych hmotu Sám ve Své plnosti Božskosti prolomil a prošel, když je pro věčnost přijatá a platná a všechno tvorstvo může, Mně podobně, dosáhnout tak své nejuplnější svobody a samostatnosti.

25. A hleďte, v tom je duchovně Mé postění a evangelistou příliš hmotné vyprávění pokoušení ďábla Mé osoby.

26. Tak je i přijímat, věřit a rozumět této evangelické věci. Ale, kdo ji přijímá podle hmotné představy, bude muset čekat na porozumění a vysvětlení až ve velkém záhrobí a takových čekajících bez vlastní viny je velmi mnoho. Nebude se jim to tedy započítat jako zlo, ale v jasnějším duševním stavu si už uvědomí a poznají lepší. Jak by se také mělo zcela slepým lidem počítat za zlo to, na čem nemají nejnepatrnější vinu?

27. Zde vzcházejí ještě dvě otázky, snadné k zodpovězení.

28. Proč jsem jako vševědoucí a všemocný Bůh a Pán dopustil, že Mé čisté apoštolům a dokonce mnohým jiným přinesené slovo bylo jimi a tak mnohými evangelisty nezdědka předáváno co nejrozporněji a že jsem proti tomu podnikl velmi málo pozorovatelného?

29. Tato otázka je taková, jako by se Mne někdo ptal proč jsem na této Zemi nedal růst z půdy země čisté pšenici, žitu, ječmenu a ušlechtilým ovocným a plodícím stromům. Myslím, že tato otázka nepotřebuje snad bližší zodpovězení, poněvadž lidé už dlouho svým bádáním

poznali a zakusili, že na celé Zemi není plevele, aby se z něj při správném použití nemohlo připravit něco užitečného a léčivého. Lékárníci a lékaři tomu téměř jistě nejlépe rozumějí, že se z čisté pšenice, žita a ječmene neléčí horečka, nevyžene vyrážka a neutiší bolest břicha.

30. Jako se má zde, že vše má svůj prospěch a účel, tak mají i mnozí pomýlení a pověřiví lidé na této Zemi užitek a účel. Kdyby byli všichni stejně osvíceni když přijdou na svět jako archanděl Rafael, ale, měli ještě svá lenivá těla, tu by se ani žádný člověk nehnul, aby o něčem přemýšlel a o něco usiloval, aby hledal čistou pravdu a aby ji našel. Brzy by tu nastoupila všeobecná duchovní lenivost, nečinnost, poněvadž by nikdo nemohl druhému něčím prospívat nebo mu v něčem škodit. Ale takto jsou jasnějším rozumem lidé nadáni teprve hloupými uváděni do pravé horlivosti, aby proti hlouposti a temnotě tím horlivěji a energičtěji vystupovali, čím víc se rozšiřují a hrozí a pak mají velkou radost, když svou horlivostí přivedli mnoho slepých ťulpasů na cestu světla.

31. A k tomu účelu se pak i hodí v hmotném nebo doslovném smyslu odporující si evangelia. Obsahují přesto čistého Ducha, kterého může každý Mnou jen trochu osvícený už najít.

32. Ale, když všeobecné lidstvo považuje jako děti ve své slepé prostotě měděnou minci za plný zlatý dukát, tak mu to neškodí. Víte, že v domě Mého Otce je mnoho příbytků a škol a zde se mohou duchovně zchudlé duše dostávat ke světlu a také se dostávají. A v tom tkví i důvod Mé trpělivosti tak zvanými rozumovými a neuvažujícími spolky místodržitelů Boha na této Zemi. Ale přesto má vše svůj čas a trvání. Co dnes ještě kvete a je, může zítra už uschnout a zajít. – To byla odpověď na prvou otázku.

33. Ale druhá otázka je: Jak jsem mohl jako nejvyšší moudrost od věčnosti se Sebou Samým jistým způsobem držet pokoušející radu (Se radit), jakým druhem a způsobem by všichni, ve hmotě vázaní duchové mohli, přejít co nejučelněji do své svobody a samostatnosti?

34. Na tuto otázku se zdá odpověď nesnadnější, než na tu první. Ale pravím: Neměl bych Si jako věčně nejmoudřejší bytost dopřát také někdy potěšení při velmi velkých a důležitých záležitostech tvorby – radit se trochu se Svou vnitřní láskou, jak by bylo to či ono lepší a účelnější? Takové radění je pro Mne zvýšenou blažeností jako je i pro všechny Mně podobné co nejmoudřejší andělské duchy v celé nekonečnosti. Když už hlubší uvažování a přemýšlení slouží o velmi důležitém předmětu slouží dobrému a moudrému člověku této země k velkému oblažujícímu potěšení, proč bych pak měl Já jako Prativůrce všech nesčetných myšlenek a přání v lidech a andělech zcela postrádat – myslet božsky?

35. Byl bych mohl vše na Zemi zařídít i tak, aby plody, které teprve postupně uzrávají, padaly na poušti, nebo aby aspoň na stromech a keřích uzrály z dneška na zítřek. Ale myslím, že právě podle Mého úradku je i vše na této Zemi zaříděno co nejlépe tak, jak to je právě zaříděno. A konečně mají lidé rovněž velkou radost? Z kvetoucího stromy jako ze zralých plodů jimiž je pak ověšen.

36. Takové otázky, které by časem mohl položit nějaký vysoce moudrý učenec, se dost rovnají otázkám starých pošetilých mudrců, kteří se tu velmi důležitě tázali: Co stvořilo Božství dřívě, vejce nebo slepici? Bez vajíčka nemůže na svět přijít kohout ani slepice a bez slepice a kohouta by se nemohlo vsadit do světa oplodněné vejce. – Ale pravím : Zda bylo ke zrození ústředního slunce nebo jiného slunce či země potřebné a nutné předcházející vejce? Kdo podle toho může ze Sebe vyvolávat tyto velké věci. Tomu se vysokou moudrostí lidí tohoto světa dovolí – povolá ve jsoucno buď nejprve vejce nebo slepice s kohoutem.

37. První lidský pár nepotřeboval vejce, aby z nich vylézal. Jako každý jiný tvor byl ihned člověk Mnou posazen do světa hmotného dokonale, a to i s propůjčením schopností postupného množení s tento čin je mnohem přirozenější, než abych napřed pokládal na Zemi samá vejce, ze kterých by se pak slunečním horkem vyhnízdili tvorové všeho druhu.

39. Myslím, že rozumíte i druhé otázce a tím i mému čtyřicetidennímu půstu a ďábelská pokušení v poušti. Tím dost a dobře pro dnešek a příště zase o něčem, co nesouhlasí s čistým rozumem textu v evangeliích. Amen.

22. března 1864

Poznámka

40. K celkovému poznání záležitosti pro celý svět tajemné, která se ale nemá brát a rozumět ji ve světě přirozeném, nýbrž jen v duchovním evangeliu se vyskytuje jako pokušení ďábla v poušti, na cimbuří chrámu a na vrcholku vysoké hory, ať poslouží ještě:

41. V oné době čtyřiceti dnů přípravy ke Svému učitelskému úřadu jsem v tom či jiném dnu připouštěl, aby se Mi přibližovaly dobré i zlé duše zemřelých a mohly předkládat své záležitosti, prosby.

42. Pak ke konci přišla ke Mně i duše z pravěku. Byla kdysi zlým a špatným vládcem a dala Mi tři známá slova, vyznačená v evangeliu a postavila Mě rovněž v Duchu na tři známé body.

43. Proto jsem řekl této ještě velmi chudé duši, která kdysi i na zemi jako člověk chodila a jednala: Ne jen chlebem žije člověk, ale i každým slovem, které přichází z úst Boha.— A na cimbuří chrámu, rovněž i jen v Duchu: Bohu máš jedině sloužit a ne Ho takto pokoušet jako jsi Ho kdysi jako člověk na světě pokoušel. — A na špičce hory, kde duch tohoto zlého krále sliboval dát všechny říše, jimž kdysi velel, kdybych ho božsky uctíval a nato jsem ho pak od Sebe odstranil, Byl totiž duch nebo duše tohoto krále zcela podobná duchu nebo duši babylonského krále Nebukadnezara, který od svého lidu i při trestu smrti žádal, co se v jeho jménu osvědčilo. Ale jeho jméno znamenalo: Mimo mne není boha mně se musíte klanět a jako svého boha nejvyšší uctívat drahocennými oběťmi. Potřebujete jen nahlédnout do Písma a přečíst si, že jsem dal Nebukadnezarovi zcela řídkou výstrahu z vyšší školy.

44. Takový člověk nebo duch nezaslouží také nic lepšího, než, aby se jako satan (45) v této podobě už nikdy neobjevoval před Mou tváří.

46. Tato krátká poznámka ať vám ještě poslouží jako opravující a doplňující vysvětlení k Mému čtyřicetidennímu půstu a k ďábelskému pokoušení. A nyní můžete přijít s jiným evangelickým rozparem, opravím jej.

21. března 1864

Uhození v tvář a plášť

47. Co se týká 5. kapitoly a 39. verše Matouše, kde se říká, že se nemá odporovat zlu, ale při úderu do tváře se mu má nastavit i druhá tvář a ve verši 40 : „Chce-li se někdo s tebou soudit o sukni, přidej mu k ní raději ještě i plášť“, poznamenávám:

48. Myslí-li někdo jen trochu jasněji, na první pohled nahlédne, že, co jsem řekl, se nemá a nemůže používat ve hmotném smyslu a podle doslovného znění. Když jsem byl tázán při jedné příležitosti, zda se Mým kázáním lásky ruší nařízení Mojžíše, řekl jsem : „Neruším žádné písmeno ani háček ze zákona Mojžíše a plním jej tak dalece, jak v sobě obsahuje lásku. Je sice pravda, že Mojžíš říkal starým: „Oko za oko a zub za zub a kdo někoho usmrtí, má být zase smrtí potrestán, ale mezi vámi, Mými učedníky to má být jinak.“

49. A právě tu jsem dal příklad o úderu do tváře a o souzení o oprávněném majetku kabátu a to ovšem nebylo zcela správně napsáno a s dalším překladem (50) z hebrejské řeči do řecké, z ní pak do římské a za dlouho pak ze tří jmenovaných řečí do německé, která byla v době pře-

kládání ještě slovně velmi chudá a neměla slova pro mnohý výraz v třech řečech, aby byl správný, to bylo převzato (51).

52. A tak podle toho mají znít tyto verše takto: „Dostal-li ses s bratrem nebo sousedem kvůli nějaké malé věci do sporu a on se na tebe prudce oboří, tak nebuď ještě prudčí, ale podej mu přátelsky ruku a srovnej se s ním v míru, aby bylo mezi vámi oživeno zas staré přátelství.

53. V tom tedy není řeč o žádné facce. Právě tím bych byl dal silnějšímu právo, jak často by se mu zalíbilo – udeřit ne jen jednou, slabšího ale dvakrát. A zrovna tak se to má i se souzením o sukni. Aby se tomuto souzení správněji rozumělo, musí tu být aspoň z poloviny dostačující znalost židovských mravů a zvyků.

54. Odedávna měli takovýto způsob a zvyk : Když byl někdo bez peněz a neměl na prodej domácí zvířata a potřeboval sukni nebo kabát nebo zároveň obojí, tak šel jednomu nebo druhému krejčímu své obce nebo místa, vyznal mu své postavení určil čas zaplacení.

55. Ale velmi často se stalo, že tak mnohý nemohl nebo ani nechtěl v čas zaplatit. Krejčí byl sice zavázán k druhému ba i k třetímu a poslednímu termínu čekat na malý úrok, až konečně třetímu a poslední termín minul. Po třetím termínu měl krejčí právo, žádat podmíněné od toho, komu sukni a plášť zhotovil. A tu to chodilo před soudem nezřídká velmi žhavě. Krejčí chtěl své podmíněné, ale majitel oděvů přednášel všeliké důvody, podle nichž nemohl, ani po uplynulém třetím termínu svého věřitele uspokojit.

56. Pro tento případ měli Židé zákon, že v případě skutečné platební neschopnosti byla obec zavázána krejčího odškodnit a tím ho při řemesle udržovat. Ale za to měla právo časem odškodňovat na platby schopným obecním občanu, když zpozorovala, že platit může. Ale často k tomu byl schopen sotva jeden z deseti takových dlužníků, ostatní uměli uvádět všelijaké důvody pro svou stálou platební neschopnost před obcí

57. Tím docházelo často k dlouhodobým sporům v takové obci a jednou jsem byl tázán, jak by se tu při takových zlech mělo správně soudit. A tu jsem právě řekl : Nejlepší a neúčinnější prostředek je v tom být podle zákona Mojžíše dokonale poctivý a čestný – nikdo nemá po něčem toužit nebo to požadovat co je jeho bližního. Ale, poněvadž se jedná o souzení kvůli oděvu, tu ať platí pro dlužníka i věřitele : Aspoň jednou nebo raději – přidat k sukni ještě i kabát, než celou obec svádět do mnohých neužitečných hádek a sporů.

58. Kdo to nyní ví, nebude Mi moci vyčítat, že jsem udělil takovou radu pro zachování míru a jednoty mezi nimi. Ale evangelistovi bylo psaní trochu obtížné a aby si ušetřil čas a námahu, podal událost jen málo slovy, neboť v oné době nešlo psaní tak hbitě, ale velmi namáhavě a pomalu. A na psaní jedné stránky, kterou nyní jen mírně schopný písař napíše za 20 – 30 minut. Potřeboval Rabbas (59) v Sidonu, Lukáš v Jeruzalému, Teofil v Athénách, Korintu nebo Syrakusách, kde se někdy zdržoval, při vši píli aspoň osm dní. Musel kovovým pisátkem, k tomu zhotoveným, vyrývat svá písmenka do tvrdých kamenných desek, nebo je musel jemným malířským štětcem řádně malovat na pergamen.

60. Cvičený malíř nebo písař zaznamenával písmena ovšem trochu rychleji, ale ne mnohem více, než to bylo se starým pisátkem. A to byl pak i důvod, proč písaři v Mé době se sdělovali tak krátce (stručně). A Rabbas potřeboval k svému poslednímu = patnáctému evangeliu, které měl před sebou na pergamenu. Při takové práci přibližně 25 let a při tom byl ještě velmi pilný a horlivý. Nyní vám bude pochopitelné, že takoví písaři psali co nejstručněji, dotýkali se jen hlavních slov jistým způsobem a vedlejší věci k vysvětlení hlavních pojmů vynechávali.

61. Ale někdo se snadno táže : Mojžíš a i jiní proroci z pravěku psali knihy. Jak dlouho pak Mojžíš potřeboval k napsání jen pěti známých knih s vynecháním 6. a 7. knihy vedle významného prorockého dodatku?

62. Na to vám pravím, že podle jeho tehdejšího psaní všechny knihy které napsal, neměli větší neměly větší rozsah, než Janovo evangelium ode Mne, neboť Mojžíš psal ještě v hieroglyfech, které dobře znáte. A teprve v době soudců, kteří toto písmo dobře znali, jakož i obdoby, se knihy Mojžíšovy přenášely starohebrejskými písmeny na pergamen a to se umělo dobře připravovat ve starém městě Pergamu.

63. Ale i toto písmo bylo většinou Židů Mé doby nesrozumitelné, poněvadž mezi souhláskami nebyly samohlásky a vynucoval se tu nový opis, na němž měli účast staří písmáci přes dvě stě let. Jméno písmák nepochází z toho, jako by se rozumělo pravému smyslu Písma. V tom oboru byla většina mudrců a farizeů nejčistšími hlavami ovcí. – ale, poněvadž uměli číst staré bezhláskové písmo z dob soudců. Není se tedy co divit, že mezi Mnou a takovými písmáky stále docházelo ke slovním bojům, na nichž neměli zalíbení pro svou prokázanou slepotu. Tím se pochopitelně dostatečně dokazují oba sporné texty.

„Nepřišel jsem – dávat vám mír tohoto světa“ (Vysvětlení textů Písma Pánem)

1. Ale nyní přichází 10., kapitola s veršem 34., 35., 36. Matouše, kde se říká:

2. „Nedomnívejte se, že bych přišel dáti pokoj na Zemi. Nepřišel jsem abych pokoj uvedl, ale meč. Přišel jsem zajisté, abych rozdělil člověka proti otci jeho a dceru proti matce její (3) a nevěstu proti švagrové její. A nepřátelé člověka budou jeho vlastní domácí.“

4. Kdo bere doslovně tyto verše, které jsou ještě vadně přeloženy, přichází nutně do bludiště omylů, ze kterých nemůže přijít ke světu ani se světlem ústředního praslunce. Jak je z předešlého zřejmé, vyučují a žádám všechnu myslitelnou shovívavost, mírumilovnost a přátelství mezi lidmi a sám Mojžíš učí ve svém 4. přikázání z Mých úst : „Cti a miluj otce a matku, abys dlouho žil a vedlo se ti dobře na Zemi.“

5. Jak bych pak mohl proti všemu tomu postavit přímočaře nauku, že by měl syn se svým otcem, dcera se svou matkou, nevěsta se svou švagrovou atd. s mečem v ruce žít vzájemně v nemíru dokonce v jednom domě.

6. Aby se těmto textům, které jsou původně ode Mne správné, rozumělo a uznávaly se jako Má nauka, musí se nejprve vědět, při jaké příležitosti jsem je vyslovil a jak zní správný překlad.

7. Příležitost byla, když jsem v jednom místě v Galileji učil lidi povinnostem vůči Bohu a sobě samým. A říkal jsem jim: „Učím vás jen tomu, čemu mě učil Můj Otec od věčnosti. Vy o Něm sice říkáte, že je vaším Otcem, ale přesto Ho neznáte ani jste Ho nikdy nepoznali. Kdybyste ho znali, znali byste i Mě, poněvadž Mě tento Otec k vám poslal.“

8. Oni řekli : „Co děláš Sám ze Sebe, nejsme děti Abrahama a neřekl Bůh Abrahamovi, že my všichni, kteří od něho pocházíme, jsme Jeho děti?“

9. Ale tu jsem Se rozčílil a řekl : Podle původu z Abrahama máte být dětmi Boha, ale už dávno jimi nejste, ale váš otec je satan, vaše matka je hejno ďáblů a vaše nevěsta švagrová je vaše sotva změřitelná slepota, lenivost a zloba. A tito největší nepřátelé člověka jsou vaši vlastní domácí. – A kdo z vás chce zase dosáhnout pravého dětství Boha, ať uchopí meč pravdy, kterou vám říkám a bojuje tak dlouho proti svým domácím, až je přemůže.“

10. Tu se Mne ovšem hrstka farizeů a zákoníků ptala, jak se mohu odvažovat – prohlašovat je za děti satana, všech ďáblů a své vlastní slepoty, lenivosti a zloby, když prokazatelně pocházejí všichni z kmene Levi.

11. Ale řekl jsem: „Podle těla sice, ale podle Ducha nejste stejní jako Levi shora, odkud jsem i Já, ale jste zdola, proto Mě také zneuznáváte, nenávidíte a pronásledujete.“

12. Z toho každému vysvitne a zvláště dobře obeznanému v hebrejském Písmu, že jsem tyto tři vám nápadné verše v 10. kapitole Rabbase ze Sidonu (Pseudo – Matouše) vyslovil právě jen u příležitosti, kterou jsem vám právě oznámil a slovně ve způsobu, jak jsem vám jej nyní zase dal. Verše v překladu evangelisty zcela odporují Mému Duchu a samozřejmě by zmařili Mou hlavní nauku o lásce k bližnímu jakož i přímočaře zákon Mojžíšův.

13. Kdo z vás všech jen s jiskrou víry ve Mne a Mou nauku se může o Mně domýšlet, že jsem dnes vkládal co nejsvětěji všem na srdce – Boha nade vše milovat a poznávat a svého bližního jako sama sebe a druhý den přišel s jiným přikázáním a říkal : Nenávidte a pronásledujte se podle možnosti s mečem v ruce. – Myslím, že by se musel takový učitel z říše barbarů nutně dopravit do silného zajišťovacího ústavu, poněvadž by takový učitel zřejmě patřil do blázince.

14. A poněvadž jsem vám ještě tyto texty vysvětlil ve správném a pravém Duchu, tu přece nahlédnete, že jsem tím an v nejnepatrnějším neodporoval Své Boží moudrosti a tím také nejsem šilencem, jakým Mě už tak mnozí spisovatelé nové doby prohlásili. Ale to Mě přesto nenaplnuje hněvem a zlostí proti nim, ale odpouštím jim, poněvadž skutečně nevědí, co činí. A tím nyní dobře pro tyto sporné verše. Amen.

22. března 1864

„Budte chytří jako hadi, ale bez faleš

15. Piš co se týká 16. a 17. verše 10. kapitoly evangelia Matouše, o tom jsem mluvil už v diktovaném díle („Jan“) nejednou, ale vícekrát. Bez ohledu k tomu vám chci dát o tom ještě bližší vysvětlení.

16. Už apoštolům jsem to říkal, když jsem je poprvé vyslal ve Svém prvním roce výuky. Tehdy lidé všeobecně ještě velmi málo o Mně věděli, jen tu a tam v Galileji, i v Samaří, ale v Jeruzalému se o Mně vědělo ještě málo a kdo i něco věděl, držel věc z bázně před farizeji co možno tajně u sebe. A proto jsem řekl apoštolům, které jsem vyslal jen na krátkou dobu:

17. Nyní vás posílám jako ovce mezi vlky. Budte při tom chytří jako hadi, ale přece bez faleš jako holubi. Chraňte se určitých vysokých světských lidí, ti se totiž budou snažit – vás zmařit. Když v některém městě takové lidi potkáte, tam nezůstávejte, ale jděte hned dál odtamtud a setřeste prach se svých nohou na to město. Když pronásledují Mě jako Pána, jak je vám známo, oč více to budou dělat vám. Když Mě nazývají belzebubem, nebudou vás pozdravovat jako anděly Boha.

18. Až vás pošlu po druhé do všeho světa, budete mít kvůli Mému jménu co snášet všemožná pronásledování a budou vás předávat soudům. Ale nikdy se nebojte těch, kteří tělo sice usmrcují, ale duši nemohou přece dál uškodit. Když vás budou na soudech zkoušet, nebojte se, jak a co odpovíte. Do úst se vám vloží odpověď a na tu nebudou moci soudci nic namítnout.

19. Ale říkám vám, že Mé slovo nepřijde ještě dlouho ke všem lidem, dokud zase mezi vás nepřijdu a nebudu soudit lidi, kteří se vždy snažili vystupovat proti Mně a vám nepřátelsky.“

20. Tím se nejprve proroctví zaměřuje na zánik Jeruzalému a pro pozdější dobu na různě utvářené pohanství nevěstky Babylonu.

21. Zde se Mne trochu polekaní učedníci, případně apoštolové ptali, zda je už tentokráte nebudou všelící mocipáni zatahovat před soudy. Jim jsem řekl. „Tentokráte budete mít málo co

činit s nepřáteli světla. Ale, až jednou tělesně tuto Zemi opustím, tu budete kvůli Mému jménu mnoho co vytrpět zejména od Židů a jejich kněží.

22. Ale vždy pomyslete, že vás nikdy neponechám samotné a napřed vám udělím sílu a moc, abyste se v krajní nutnosti mohli co nejsilněji bránit proti Mým a svým nepřítelům. A vlci, mezi které vás pošlu jako vás i nyní posílám, budou moci mít proti vám jen málo nebo vůbec nic, budete-li v mém jménu opravdu chytří jako hadi, ale při tom bez falše jako holubi.

23. Budete chodit po hadech, štírech a mlocích a nebudou vám moci škodit a podá-li se vám k pití jed, nebude účinný. – To k vaší útěše. – Vždy se na Mne spoléhejte a tak vás také nikdy neopustím, ale v Duchu budu s vámi zůstávat se vši Svou láskou, moudrostí, mocí a silou a to bude pro vás největší a nejučinnější pomoc proti jakémukoli nepříteli.“

24. Nato šli pak Mí apoštolové v páru různými směry a kázali Mé jméno a jak blízko přišla říše Boha k lidem. Ale do oblasti Jeruzalému nepřišli, avšak do Sidonu, Tyru, Joppe, Galileje a několik proniklo dokonce do Sýrie.

25. Ale to jejich vyslání netrvalo příliš dlouho. Když jsem při Svých jednotlivých poutích přišel do Kisu ke Kisjonovi a tam po několika dnech Svého pobytu ve společnosti tohoto Svého přítele a více jeho domácích druhů vystoupil na dost vysokou horu, dal jsem známě- zázračným způsobem dopravit všech Svých 12 vyslaných apoštolů Svými neviditelnými sluhy vzduchem na tuto horu, kde jsem byl a dal Si od nich tak mnohé vyprávět. A vyprávěli Mi, že ve všech částech dobře vycházeli a jen na jednom místě potkali posedlého chlapce, jehož zlí duchové neposlechli jejich vyzvání.

26. Tak si stěžovali na vám už známého Jana v Samaří, který ze svobodného popudu kázal Mé jméno a Mou nauku, kterou slyšel v Samaří a v mém jménu činil i zázraky. A tak jsem Se jich ptal, zda byl pro Mne nebo proti Mně. Oni řekli: Pro Tebe – A pak jsem jim řekl: Tu ho nechávejte nerušeně působit.

27. Tento Jan později kázal Mé jméno v Damašku tak účinně, že v tomto velkém městě obrátil tisíce ke Mně a Pavel, dříve Saul – ještě ve službě farizeů uznával nutným – vydat se s tlupou do Damašku, aby i tam křesťany co nejukrutněji pronásledoval.

28. Avšak tu jsem Se Sám proti němu postavil a jak vám známo, tak ho proměnil, že se už za dva dny nato stal jedním z Mých nejhodnějších apoštolů a sám v tomto ohledu působil víc a rozhodněji, zejména mezi pohany, než všech jiných dvanáct apoštolů a jejich mocí učedníci, kteří se sice odebírali do mnohých známých říší Země, ale málo vykonali, ani ve velkém Judeji, kde po 12 roků po Mně zakládali obce jako v Laodicii, Sardech, Tyru, Smyrně a ještě jinde. Ale tyto obce se už v krátké době v základních zásadách oddalovaly tak dalece od Mé nauky, že jsem pak musel většinu nutně představit Janem v jeho zjevení jako, úplně zavržitelnou.

29. V Jeruzalému se Petr zdržoval v domě Lazara nebo Nikodéma nebo Josefa z Arimatie a než odešel cítil se nucen svolat církevní shromáždění a z toho těmto obcím napsal jak se mají chovat částečně ještě jako Židé a čeho by měli dbát jako řádní křesťané. Evangelista Lukáš se krátce také o tomto sněmu zmiňuje, přinesl také málo plodů a Pavel Petrovi zcela ostře vyčítal, že chtěl být ještě dokonalým Židem s Židy a kladl příliš velkou cenu na jejich ustanovení, která jsem Já zrušil a Židům kteří věřili ve Mne zatěžoval svědomí. Ale, když byl Sám mezi pohany, haněl zvyky a mravy Židů, které jsem zrušil a držel s pohany.

30. Z tohoto důvodu jsem Sám Petra povolal k římskému veliteli Korneliovi, že si to přeje, aby ho i celou jeho rodinu v mém jménu pokřtil a tím je uschoptil, aby v mém Duchu, v nich působícím, přicházeli ke Mně.

31. Petr šel a když přicházel k domu Kornelia uprostřed velké zahrady, dostal velký hlad a prosil Mě, abych ho před nastávajícím úřadem i tělesně posílil. A vizte, viditelně jsem pro Petra

vyslal anděla z nebe a ten mu přinesl potraviny, v bílém šátku zabalené. Ale požívání takových potravin bylo Židům zakázáno. Proto řekl Petr: To jsou čistě Židům zakázané nečisté pokrmy, jak si je mohu vzít? – Ala Já jsem mu řekl: „Co jsem očistil, je i pro Židy čisté, tedy je jez a pak jdi a zříd', co se ti ukládá.“

32. Petr snědl nečisté pokrmy a pak šel ke Korneliovi, kde byl zase vůči Mně trochu nevrlý, poněvadž jsem mezi tím Sám pokřtil Kornelia a jeho rodinu a Petr je potkal všechny už v majetku Svatého Ducha.

V. O době vzkříšení Pána

33. O sporných bodech o době Mého vzkříšení at' vám k úplně platnému- vysvětlení slouží:

34. Už dříve jsem častěji říkal Svým apoštolům a učedníkům, že Se z vlastní moci třetí den a ne až po uplynutí celých tří dnů vzkřísím, jako mám i moc – život těla ze Sebe i zanechat dobrovolně, aby mohlo všechno tvorstvo dosáhnout blaženosti.

35. Co se týká těchto rozdílů v údajích evangelistů, tak se všechny zakládají na téměř základu jako jiné rozpory, které se vám už vysvětlily. Jedině dokonale správné je, co říká Jan.

36. Bylo by rovněž i úplně správné, co řekli jiní evangelisté a apoštolové o této záležitosti. Ale s pravým evangeliem Matouše už víte, jakou okolnost to s tím má.

37. Pseudo-evangelista Matouš byl sice úplně čestný a pravdu hledající muž a bádá co nejhorlivěji po pravdě to, co se přihodilo, skoro dvacet let dříve, než začal své evangelium sestavovat a psát. V této době se v celé Judeji už nepotkal žádný Můj apoštol, ač jinak zvláště nechyběli svědci pro tuto dobu.

38. Ale jak to už při takových příležitostech bývá, tak uměli velmi mnozí lidé ze všech možných míst, která jsem navštívil, všelico o Mně vyprávět. Ale obvykle jen to, co sami ve svých místech u Mne viděli, slyšeli a zažili. A tu je pak i pochopitelné, že se Rabbasovi i mnohým jiným evangelistům i při nejčestnější vůli bylo nemožné – ujasnit si dokonale vše o Mně, co jsem dělal, čemu učil a co se o Mně přineslo.

39. Zde se lze ptát : Proč jsem Sám takové lidi jasněji neosvítil, aby pak mohli přinášet na pergamen jen úplně čistou pravdu?

40. Ale pravím, že jsem zcela čestným lidem, kteří o to usilovali, nedal také nikdy v tomto směru nedostatek. Ale nemohu za to, co později už velmi sobecký svět z takových čestných podání udělal, poněvadž má každý člověk svou dokonalou svobodnou vůli. Ale, že jsem vždy dával dostatečně vidět, ukazují vám už od té doby všechna velká a malá shromáždění, kde jsem dal za úkol – oddělit pravdu od lži, která se tam vplížila a lež před celou obcí zavrhnout. Ale, ač plevel na všech místech bujel mezi pšenicí, přece se nepodařilo – jej úplně zmařit, zahladit. A tak se dějí i v této době zde a i na jiných místech velmi mocná vidění a nepřítel pravdy nebude moci nic proti nim zařídít.

41. Proto nyní stavím velkolepé hráze oproti každé povodni lži a stavím opravou skálu Petra, kterou brány pekla nepřemohou.

42. Bude sice ještě mnoho sporů a bojů na této zemi mezi lidmi a při nich potáhne krátce i lež, a to tak dlouho, až za celou fůru sena ze samého plevele nedá nikdo ani haléř. A každý najde v paprscích pravého světla z nebi svou největší radost.

43. Ale, co se dál ještě týká duchovního vysvětlení o způsobu Mého vzkříšení, to jsem už dávno dal a i to, jak má každý člověk brát trojjednost. O vzkříšení Lazara promluví v průběhu dalších sdělení v evangeliu Jana (44) a i o mnohém jiném.

45. Jistá učená strana tvrdí, že Janovo evangelium není psáno jeho vlastní rukou. Ale říkám, že je sám psal. Pokud ovšem se Mnou cestoval jako apoštol, skládal jen zlomky, když zaznamenával jen to nejpamětihodnější. Ale ve svém tak zvaném vyhnanství na ostrově Patmu, – ale pro něho to vůbec vyhnanství nebylo, poněvadž ho tímto činem poctivý a mocný Říman zbavil zuřivosti pronásledování Židů a mohl v pevnosti Řeka Cado, který dočasně pobýval i v Jerichu, – znáte to z Janova evangelia, po boku Marie uváděl své evangelium bez závady do správného řádu a v něm budoucímu světu dal a oznámil, co potřebuje k svému oblažení. Ale především na konci řekl, že jsem ještě konal a učil mnoho, co v této knize není psáno a kdyby to někdo do knih napsal, svět by to nechápal. A touto důkladnou poznámkou zakončil své evangelium – skoro právě v době zničené Jeruzaléma Římany. Pak žil Jan ještě dlouho a svá vidění psal na pergamen s názvem „Zjevení Jana“.

46. Při této příležitosti ho častěji podporoval ve psaní přítel, nadměrně mu nakloněný, poněvadž Janovi už bylo přes sto let. Tento jeho přítel se také jmenoval Jan a to jméno si dal u příležitosti když ho Jan křtil a vylil na něho Duchu Svatého. Tento Janův přítel byl rodem Řek měl i zcela jiné jméno, ale na tom pramálo záleží, nebyl dějinně věhlasný, ač patřil ke služebnictvu Řeka Cado.

47. Kdo má čas a peníze, mohl by se ještě i nyní přesvědčit o pobytu Jana na jihovýchodě tohoto asijsko řeckého poloostrova, který je ale v době přílivu moře skoro ostrovem, poněvadž souvisí s pevninou Asie jen velmi úzkým skalnatým půdním jazykem,

48. Najdete-li v evangeliích ještě něco zdánlivě rozporného, obraťte se v tom ke Mně a vysvětlím vám to jako jsem vám to až dosud z lásky ochotně vysvětloval a nyní vám mohu vysvětlit, na co všichni učenci tohoto světa narážejí.

50. Ale v této době dám ještě zvláštním učencům světa, aby se o Mně vyjadřovali. Upozorňuji vás na to proto, abyste se nezaráželi nad jejich spisy, když se u vás vyskytnou. Dopouštím to, abych pohanské kněžourství všestranně ukončil. Když se jejich Spasitel světa zničí, čím pak budou sami a jejich církevní zařízení? Na konci budou jen mrtvými hroby, které si dávají platit a u nich pak bude platit : Ať mrtví pochovávají své mrtvé, ale vy živí, Mě následujte. Amen

1. dubna 1864

VI. Tři otázky o textu Písma

51. O třech závadách (spíš záhadách):
52. O rybě proroka Jonáše.
53. O člověku bez svatebního šatu na hostině, kterou pořádám, a
54. O prchajícím mládenci u příležitosti Mého zajetí na Olivové hoře v zahradě Getsemane.

O rybě proroka Jonáše

56. Pokud jde o rybu, jde tu přirozeně o dějinnou i duchovní správnost. Musí být správně jedno i druhé, neboť bez této správnosti nebo bez přirozeně dějinného podkladu by nemělo duchovní období.

57. Ale, aby se rozumělo přirozené části, musí se vědět, že v oné době, zvláště ve Středomoří byl druh ohromných ryb, jimž někteří, zejména Egyptané říkali leviatan a u Starořeků v dobách známého spisovatele Herodota měly jméno „falos“. Tento druh ryb, o němž je řeč

i v knize Jobově, zmizel zcela brzy po průlomu moře u Gibraltaru a byl pak vláčen mocnými prouděními Atlantického oceánu k jihu, kde pak z největší části ve studených vodách jako jiná velká pozemská zvířata úplně zašel.

58. Tato zvířata měla obrovsky velkou tlamu, spojenou širokým otvorem se žaludkem, rovněž zrovna tak velkým. Neměla zuby ani jazyk, ale za to jako dnešní severní velryby velmi mnoho ploutví, které byly u dokonale vzrostlého fala dlouhé nezdědky dva až tři sáhy

59. A ohromné rybě sloužily k tomu jako slonu chobot.

60. Těmito ploutvemi uchopovaly svou kořist k své výživě a nepoškozenou ji vsouvali do svého velkého žaludku, který neobsahoval vodu, ale na svých vnitřních stěnách potil druh šťávy, která začala po několika dnech v tomto žaludku ještě žijící oběť k žrádлу rozkládat a ponehálu ji úplně zrušila.

61. Tato obrovská ryba je savec, plodí živá mláďata, která dýchají a častěji se musí vynořovat nad hladinu, aby se nezadusila jako současné severní velryby. K jejich chytání sloužilo také velmi mnoho ohromných žraloků, kteří žili v severním středomoří (62) ale při průlomu už známé deukalské úžiny (63), ze které pak vznikla nynější úžina u Cařihradu a Dardanel, se zabydlili v přítomném Středozemním moři, Tyto velkolepé mořské štiky začaly pak velmi silně lovit velké faly, odkusovaly jim ploutve a i jiné nevýznamné vnější části, k nimž patřila zvláště velká prsa a na jejich obou stranách obrovské lidským rukám nepodobné plovací ploutve.

64. Tyto končetiny mohli žraloci k své výživě potřebovat a na útěku chytali faly stále víc a víc a tak se falové stále řídkěji objevovali a v době Jonášově jich bylo sotva už jen několik set. A když byl Jonáš při neklidném moři hozen přes palubu, měl ještě Mým dopuštěním štěstí, že byl takovým falem pohlcen a nato tři dny strávil v žaludku ryby. A dále jsem to i dopustil, že právě tento falos, pronásledovaný žralokem, prchal na svém útěku k nižšímu asijskému břehu a při této příležitosti se zbavil svého pokrmu, který ležel v jeho žaludku, – to byla vlastnost této obrovské ryby, když vystoupila na zemi a ve vodě navštívila velké nebezpečí, že obvykle na mělčém pobřeží navštěvovala a starala se o svá mláďata. Krmila je ze svých prsou nebo jim opatrovala už i potravu z oběti, která byla ještě živá v žaludku. Svá mláďata nepouštěli do hlubšího moře, dokud nedosáhla určité velikosti, síly a tloušťky

65. Při této příležitosti přišel pak i náš Jonáš na asijské pobřeží, když byl falem vyvržen na mělký břeh z důvodu dříve vysvětleného. Hned se vzchopil, rychle uprchl na břeh na suchou půdu, kam ho už nemohl pronásledovat starý falos ani mláďata.

66. Tu máte představenou přirozenou věc oné doby a nyní už dávno není.

67. V dřívějších museích, zvláště v Alexandrii se nacházely ještě zbytky žeber této někdejší obrovské ryby, ale v pozdější saraceni jako i knihy (68) zničili.. Ale ještě několik málo kusů je ještě nyní v Londýně a i v Paříži a považují se za kostry vůbec obrovských zvířat buď pozemských nebo vodních. Ale myslí se, že jsou spíš z vodní říše, poněvadž se tu a tam obvykle nacházejí na písčítých cestách u moře. Hlavní žebro takového vyrostlého fala bylo nezdědky dlouhé od pěti do sedmi sáhů (69) a vážilo i – 30 metráků.

70. Tento obrovský druh ryb jako jiná pozemská zvířata nyní zcela vymřel a už skoro po tři tisíce let tu žádný takový živý tvor není.

71. Tímto falem nebo leviatanem se nerozumí mořský polyp, který se tu a tam vyskytuje v Atlantickém oceánu, zvláště v krajině, kde se před všeobecnou, vám známou potopou táhla řada ostrovů západní Afriky až k východnímu vrcholu dnešní Brazílie v linii dosti přímé a kde se ještě i dnes v tomto směru vyskytují velké a rozsáhlé písčiny a menším lodím jsou nezdědky nebezpečné.

72. Tento velkolepý mořský polyp není ryba, Vznikl a vyvíjel se z písčín v moři a jejich bahnitého obsahu jako mořské foto a sedí pevně na dně moře tak dlouho, až se nějakým podmorským výbuchem dostane na hladinu moře a pak se nezřídka rovná malému plujícimu ostrovu.

73. Tím bychom byli u koce s velkou rybou Středozevního moře, které lze podle Bible těžko věřit. Vše další o tomto proroku si může každý v Bibli najít. – A tak nyní přecházíme k člověku bez svatebního šatu na hostině

Člověk bez svatebního šatu

75. Hostitelem jsem přirozeně Já Sám a pokrmy této hostiny je Má nauka. Lidé na ulicích a plotech přijali Mou nauku a také ji následují a proto jsou oděni duchovním svatebním šatem.

76. Ale člověkem bez svatebního šatu se rozumějí Židé a farizeové, kteří se Mé nauky zdánlivě také zúčastnili, ale ne pro polepšení, nýbrž aby na Mně vyzvídali a udělali z toho základ obžaloby – – představit Mě před Bohem a lidskou vrchností jako zločince a pak na Mně provést svou pomstu. (se Mí pomstít).

77. Ale Já jako Hostitel jsem takové vyzvědače až příliš brzy jistě poznal, jinými slovy řečeno: Zdánlivé farizejství jsem až příliš brzy prohlédl až do jejich nejvnitřnějších kořenů a dal jsem je rychle chytit a vyhodit do nejzazší temnoty jejich vlastního srdce noci při každé příležitosti, když se chtěli vplížít k Mé hostině.

78. Tento obraz se vztahuje hlavně ke zničení Jeruzalému, rozptýlení Židů mezi všechny národy Země, poněvadž až dosud (1864) nemají vlastní zemi, vlastního krále a tím ani vlast a všude, kde se zdržují, jsou pronásledováni a zneuctíváni. A podle toho tito Židé představují vesměs člověka, který přišel k Mé hostině bez svatebního oděvu.

79. A když takový, do nejzazší temnoty až dosud vystrčený měl i tu a tam licoměrné zdání křesťana, tak to dělal a uvolil se k tomu při této příležitosti jen pro hmotný zisk.

80. A poněvadž nyní víme, jak na tom jsme s člověkem bez svatebního oděvu a Mé tabule, tak chceme ještě věnovat pozornost prchajícímu mládenci při příležitosti Mého zajetí v zahradě Getsemane.

VI. O prchajícím mládenci

82. Tohoto případu se jen stručně dotýká evangelista Marek a mohl by se beze škody zcela vynechat, poněvadž nemá skoro žádnou mravní cenu.

83. Ale aby se tomuto činu a jeho základu blíže rozumělo, musí se vědět, že se v oné Mé době scházel jistý spolek mladých lidí, kteří pohrdali farizejstvím a uměli zcela hravě napodobovat jejich zázraky a nezřídka to i v určitých kruzích dělali, ale tím představovali farizejství jako velmi směšné a tím byli u Římanů, kteří to rádi viděli, oblíbeni a měli tudíž i tajnou ochranu, když se beztrestně před Římany a Řeky posmívali pobožnůstkářství a zázračení farizeů

84. V takovém klubu byl i mládenec, který Mě několikrát slyšel a pozoroval a na Mé nauce a Mých skutcích měl zvláštní vážné zalíbení a nesouhlasil se svými druhy, když se také pokoušeli všelikými prostředky napodobovat Mé zázračné činy. Tento mladík jim to vytýkal a ukazoval jim, že Má nauka a Mé činy pocházejí z Ducha zcela jiného, než u hloupých a slepých farizeů. Ale jeho druzi se mu proto posmívali a při mnohých příležitostech mu říkali: Kdyby galilejský činitel zázraků nestál a neměl zvláštní ochranu Římanů, tu by ušel pomstě templářů tak málo jako my, když nebyli Římané a Řekové našimi jistými ochránci.

85. A tito mladíci čekali velmi na to, až zas přijdu do Jeruzalému, aby viděli, co se bude se Mnou dít podle dobře jim známé přísežné pomsty ze strany templářů. Když jsem v době, vám dobře známé, do Jeruzaléma přišel, tam byl zrazen a Svým vlastním dopuštěním zajat a předán přísným soudům, tu byl přítomen i tento klub mládeže, i když trochu z povzdálí. A když mladí viděli co se, se Mnou dělo, došli někteří z nich i pro mládence, Mně nakloněného, který se už v sousedním domě chtěl odebrat ke klidu, přitáhli ho, aby mu ukázali, jak se jejich proroctví a tvrzení o Mně splnilo.

86. Když sem přitažený mladík a ve spěchu jen prostěradlem oděný viděl, co se, se Mnou děje a při tom si myslel, že by ho mohli i jeho druzi vydat Židům k potrestání, tu se vytrhl a běžel, jak jen mohl a v noci se před svými druhy ukryl. Myslel si, že ho pronásledovali, ale to oni pro svou vlastní spásu nedělali a ani by to snadno neudělali.

87. Tu máte zvláštní, zcela snadno hmatatelný důvod jevu, o kterém se zmiňuje evangelista a který znamená jen to, že mladík hleděl prchat jen částečně ze strachu před svými druhy a z největší části ale ze strachu před převelikou pomstychtivostí farizeů hledal svou spásu na útěku. Ale, když se později dozvěděl o Mém vzkříšení, stal se zase pevným přívržencem Mé nauky, ale v Jeruzalému se již nezdržoval, přešel k esejcům a oznámil jim, co se, se Mnou stalo.

88. Na to pak oni sami poslali posly do Jeruzalému a ti se měli co nejdůkladněji vyptávat co se, se Mnou přihodilo. Brzy pak o tom dostali i oznámení, poněvadž z Jeruzalému až do poloarabské krajiny dnešního Suezu nebyla zrovna příliš velká vzdálenost a při velmi mírném počasí se mohla vykonat za tři dny.

89. Když si to esejci touto cestou úplně potvrdili, ani na okamžik nemeškali a hned to oznámili vrchnímu místodržiteli Cyreniovi do Tyru a tohoto posláním se zúčastnil náš mladík. Toto celé vyslanectví Cyrenius velmi dobře přijal a na svém dvoře si podržel i mladíka, který uměl starci vyprávět mnoho o tom, co sám u Mne viděl a slyšel.

90. Ale to naplňovalo Cyrenia a později i jeho bratra Kornelia nejtrpčí pomstou proti všemu židovskému kněžství, takže oba přísahali – přispívat vším možným k tomu, aby tento čin na Mně u všech pražidů co nejtrpčeji trestali.

91. Pilát, zeměsprávce v Jeruzalému dostal tím brzy také o tom výstrahu (92) nesměl se ani vrátit už do Říma, ale svou vlast si musel zřídít v blízkosti dnešní Neapole, a to v cele zaniklé Pompeje, kde je ještě dnes ve skalní chodbě vytesaný nápis „příbytek Pontia Piláta“. A v dost hlubokém, ve skalách vytesaném výklenku, který byl vyzděn, je více nápisů, které se vztahují ke Mně a nyní jsou v neapolské knihovně, ale jsou sotva upotřebitelné, poněvadž se našly ve stavu polozuhelnatělém.

93. To byla podle toho první pomsta Cyrenia na Pilátovi. Druhá byla u Kaifáše, když musel po určité době velekněžství složit a předat, poněvadž velekněz směl svůj vysoký úřad zastávat jen po tři roky. Tomuto Kaifášovi se už v průběhu několika let vzaly všechny jeho mnohé statky kolem Jeruzalému a prodaly se Římanům a on musel nakonec hledat své útočiště na hranicích arabské pouště a sám bídne skončil.

94. Ostatní farizeové byli doporučeni novému zeměsprávci k doзору co nejpřísnějšímu a toho on i dbal. A dělal to tím raději, poněvadž pocházel ze známé rodiny Agricólů a i při svých podpisech tohoto jména používal, ač se jinak jmenoval Antonius. Nový zeměsprávce uměl i Herodovi Antipovi házet pod nohy vše – pomyslitélné klacky a prokazuje se to už z toho, že uměl velmi brzy přilákat do Palestiny mnoho Římanů a Řeků a tím se příjmy Heroda velmi ztenčily a nakonec se cítil nucen trávit svůj poslední čas v silné pevnosti ve Středozemním moři, poněvadž se v Jeruzalému už necítil příliš jistě.

96. Tomuto zeměsprávci byl příznivý i k ruce známý hejtman Pelagius , který velel mnohým městům na Auranských horách, byl mu k službám všemi prostředky a ještě víc velitel Kornelius, který vládl nad celou Galilejí a s velkou částí Syrie až k Damašku.

97. Oba bratři Cyrenius a Kornelius by se byli ještě víc mstili, kdybych Se jim brzy po Svém vzkříšení osobně nezjevil a od pomsty je nezdržoval, když jsem jim na vlas přesně předem řekl, že se jejich záměr s Jeruzalémem a celou chválenou zemí bude dít už za 40 let a to právě také mocí Římanů.

98 Jako oběma jmenovaným Římanům jsem Se po Svém vzkříšení zjevoval i mnohým a zdržoval je od velké pomsty na Židech a farizejích. A kdybych to byl nečinil, byla by po Mně v této zemi krvavá lázeň, jakou lidstvo ještě nikdy nevidělo.

99. Ale povědomému mladíku kterého jsem potkal u Cyrenia, jsem žehnal a dal mu účast Ducha Svatého. A on se stal zdatným učedníkem v Mém jménu, šel zase k esejcům a odtamtud rozšiřoval po velké části severní Afriky Mou nauku a zvláště se vyznačoval bohatým životem lásky a v Mém jménu působil mnohá znamení.

100. Ale zvláštní u něho bylo, že nechtěl přijmout žádné osobní jméno. Jeho titul byl: „Co nejnehodnější sluha co nejhodnějšího Boha-Mistra.“ Někdy si dával i jméno „sluha sluhů“ a tento titul si dávali i staří, z Kartága do Říma přesídlení tak zvaní církevní otcové a po nich částečně i papežové, ale podle skutku toho nedbali.

101. Marek to dobře věděl, ale dál se o tom nezmiňoval, spokojil se s tím, že pouze jen tohoto mládence zaznamenal, jak utíkal.

102. Co dalšího chcete o tomto mladíku vědět, vyprávěl Marek ústně, ale jsou i různá ústní podání o tom, kým mohl tento mladík být a byla běžná zvláště v římské církvi a jedno podání co nejloupežší částečně ještě je – úsilí – udělat z tohoto mládence apoštola Jana. A nyní víte i o tomto mladíku to nejjistější a nejdůležitější. A tím se spokojte se vším v Mém jménu. Amen.

26. března 1864

Tisíciletá říše.

103. Staral jsem se, starám Se nyní a i budoucně tak budu činit, že Já jako jedině pravý Kristus dojdou u lidí k pravé vnitřní platnosti života, jak jsem už nyní mnohostranně k tomu došel a nadále Se žádnou mocí nedám zahnat už se Svého světelného pole. A to bude pravá skála, kterou moc pekla nepřemůže. Budu úhelným kamenem, který mnozí stavitelé křížem krážem převrhli a zavrhli. Běda tomu, kdo se tímto úhelným kamenem pohorší, roztříští se jako hliněný hrnek. Kdo na tento úhelný kámen padne, rozdrobí se v prach a popel. A s tím tu přijde Má tisíciletá říše, které se nyní docela nerozumí.

104. Kdo si jen trochu pozorně všímá zvláště podoby starých arabských číslic, ten uvidí v jejich podobě na cestě obdoby něco zcela jiného, než jen tisíc jednotek při počtu tisíc, ale, jak jsem řekl, něco zcela jiného.

105. Ve své jedničce představuje číslo tisíc Mě v lidské osobnosti a tři nuly za jedničkou představují v plnosti Mé Boží trojitosti. A tak je výrazu „tisíc roků“ rozumět tak, že číslo tisíc představuje v období mě Samého v plnosti Mé Božskosti (Ježíš – Jehova – Cebaot Imanuel). Ale slovo „rok“ představuje čas, ve kterém budu zůstat až na konec na vrcholu panství částečně Sám a částečně i mnohými Svými nově probuzenými sluhy této Země budu řídit a vodit národy. V takovém požehnaném období budou mít i lidé co prodělávat svou zkoušku životní svobody tak jako nyní a budou mít co potýkat se s hmotou. Ale po přestálých bojích budou oděni šatem nesmrtnosti. A podle toho vy stojíte ve velké přechodné době.

106. Blaze tomu, kdo to ve svém srdci s vírou přijímá a nezlobí se pro mnoho čertovin, které se nyní ve světě vyskytují, nebudou totiž dlouho trvat, kvůli Svým vyvoleným je velmi zkrátím a oni Mě budou proto chválit a velmi se radovat. Proto nebudu sesazovat s trůnu spravedlivé vládcce nebo obšťastňovatele zemí, ale budu je naplňovat Svým Duchem a tím bude jedno stádo a jeden Pastýř, aby se splňovalo vše, co jsem ve Své pozemské době lidem prorokoval.

107. Ale Já budu stát u velké vstupní brány k věčnému životu a všem budu volat : „Pojďte ke Mně všichni unavení a obtížení, chci vás všechny občerstvit, Jho, které jsem vám uložil, má být nadále mírné a Mé břímě velmi lehké.“ To vám tím jako váš milý Pán a Otec oznamuji a dávám vědět. Amen.

29. března 1864

Poloha míst v Palestině o nichž se mluví v evangeliu Jana a ve Starém zákonu.

1. Písař: Leopold Cantily.

2. Poněvadž ses Mne už několikrát ptal, zda jsou místní jména a jejich poloha taková, jak je uvádějí cestopisy a kartografové a zvláště v tvé zelené knížečce (3) ve které denně po nějakou dobu čteš, tu ti musím poznamenat, že od Mé doby není už skoro místo, kam vstupovaly nohy Mé a Mých apoštolů, a to v celé Judeji, ať mají nyní místa a osady jména jakákoli. Mnoho pozdějších pohanů, kteří do těchto míst pronikli rozšlapalo tato místa tak, že ani zdaleka už nikdo nemůže říci: Hle, toto je místo, kde Pán v přítomnosti Svých učedníků tomuto učil a toto konal. –

4. Jedině Betlém je tak dost ještě na svém místě a nad údolím na hoře někdejší hrad Davidův, který jsem popsal, ale je z něj také už jen tu a tam několik volných kamenů. Nyní stojí na tom místě klášter s kostelem a jejich obyvatelé v hnědých kutnách umějí za peníze dobře podílet zbožné poutníky všelikými pozůstatky svatých (relikviemi).

5. Z někdejší polohy velkého Jeruzalému nelze brát za pravdu víc než osminu místa původního stanoviště. Po Betanii není už ani nejmenší stopa. Na Olivové hoře stojí ještě malé obydlí s několika zříceninami a tomu se nyní říká Betanie. Za Mých dob říkali někteří Židé Lazarovu obydlí a hospodě na Olivové hoře Malá Betanie, ale tato osada se dříve nazývala Betfage. Ani po Emauzích u Jeruzaléma není už žádná stopa.

6. Jak velmi se poloha Jeruzalému změnila, dokazuje to, že nyní Olivová hora, která má nyní také zcela jinou podobu, než měla tehdy, je nyní skoro zcela na východě od nového tureckého Jeruzalému, kdežto starý Jeruzalém stál z největší části víc východně než západně od Olivové hory.

7. V době dost dávné po Mě dal východní římský císař Justinián Židům povolení, ba dokonce příkaz – zbudovat znovu zase Jeruzalém i s chrámem tak, jaký byl v Mé době podle základních kamenů, které by jistě našli. Tu se odebralo ze všech krajin velmi mnoho a velmi bohatých Židů s mnohými staviteli a dělníky na místo někdejšího Jeruzalému a chtěli tu začít budovat zase vše, kde nalézali jisté stopy o stavu někdejšího Jeruzalému. Ale v této krajině žil zbožný muž podle nauky apoštola Filipa a kázal evangelium. Ten podle proroctví jednoho proroka varoval lidi, aby upustili od svého záměru – znovu budovat Jeruzalém, že si tím jistě špatně poslouží.

8. Ale ono se tomuto proroku vysmáli a začali na všech místech, kde jen našli stopy starého Jeruzalému, kopat a hrabat a odstraňovat sutiny. Sotva po takové půldenní práci vzniklo přehrozně silné zemětřesení a brzy nato vyrazil z nitra země nad celým místem starého Jeruzalému sopečně prudký oheň a zničil zrovna nejdůležitější část starého Jeruzalému tak, že nezůstal opravdu nezničen ani kámen ani nějaká skála. Kameny a skály byla rozmělněna v druh šterku a

byly vrhány s místa na hodiny daleko a to místo vypadá ještě nyní jako poušť a nemůže se tedy nikdo domnívat, že na tomto místě stál kdysi starý Jeruzalém. Při výbuchu tohoto sopečného ohně zahynulo mnoho tisíců pracujících lidí.

9. Ti, kteří se včasným úprkem zachránili, oznámili tento zázrak císaři v Římě a přísahali, že se to tak správně událo. On tomuto zázraku uvěřil, ale po dvou létech chtěl přesto na tomto místě zřídít velkolepý pomník, aby jím ukázal potomstvu, kde se kdysi nacházel velký Jeruzalém

10. Zase přišli stavitelé a sochaři na místo Jeruzalému a začali si vyhledávat místo, které by bylo pro takový památník nejvhodnější. Našli takové místo a začali kopat základy. Avšak nevedlo se jim o mnoho lépe, než předešlým. Brzy vyrazil zase oheň z nitra země a uškodil mnohým. Kteří se dali včas na útěk, vyšli odtud beze škody a dál se už pro budování starého Jeruzalému nic nepodniklo.

11. Teprve po víc, než šesti stech létech přišli Saracéni z krajiny Bagdádu a co na své cestě nalézali ze starých měst a míst, vše ničili a to i stará města tu a tam která nebyla Římány dotčena. Ze všeho dělali trosky. A místo Jeruzalému mělo tehdy jen na kopci, jemuž se později, ale falešně říkalo Sión, jen starou římskou pevnou věž a dřevěnou kapli o, kterou tehdy rovněž zcela falešně udávali za místo Mého někdejšího hrobu, uctívali je až dosud je uctívají. A tím přivádějí mnohé tisíce poutníků do nejhlubší pověry.

12. Saracéni později vybudovali západně od Olivové hory zcela nové město s názvem Jeruzalém. V té době dostala i dříve zmíněná kaple prostornější a lepší vzhled. V ní se zbožní poutníci každoročně svými důtkami a holemi ze samé zbožnosti bili tak, že to pak kolem kaple vypadalo jako po bitvě. A děje se to obvykle proto, že každá sekta uctívá Krista jako Boha svým způsobem a jiné sektě takové uctívání zakazuje. Řekové nechtějí slyšet a vědět nic o římských katolících a tak je to i opačně. A jak mnoho je tu sekt, tak mnoho je tu vzájemných nepřátel a ve své horlivé víře by se zcela potřeli a zničili, kdyby při těchto příležitostech nezjednávali turečtí vojáci klid a pořádek. A dělají to proto, že jim takové divadlo přináší i mnohé spropitné do jejich kapes.

13. To je dnešní hospodaření (14) „na svatých místech“. A poněvadž jsem tohle jistě předvídal, tu jsem pak také dal, zvláště v Galileji, kde jsem ve Svě pozemské době, co nejvíce pobýval, zrušit a zbořit všechna známá a v evangeliích jmenovaná místa, aby je nyní nemohl najít zeměpisec, v Bibli sebe vzdělanější a pevnější.

15. Ze zvláštního města Tiberiady u Galilejského moře jsou ještě některé zbytky. Ale po ostatních místech na březích Galilejského moře už není ani stopa. Při tom ještě toto moře na všech stranách ustoupilo tak, že je jeho hladina menší o dobrou třetinu, než za Mé doby.

16 O Mém bydlišti Nazaretu už není také stopa, jen v údolí západně od Galilejského moře, které je několik hodin vzdálené, je zcela ubohá turecká vesnice a tu ziskuchtivá víra tamních křesťanů a i Turků uvádí jako Mé někdejší bydliště.

17. Na místě Mého falešně uváděného obytného domu stojí nyní také kostel s malým klášterem, ve kterém tamní kněžstvo předvádí ještě všeliké relikvie z dílny tesaře Josefa, ale při tom přesto nachází málo víry u většiny sekt, poněvadž každá sekta předstírá, že má sama tyto pozůstatky, zvláště katolíci říkají, že se všechny pozůstatky z domu Josefova nacházejí v Sixtinské kapli v Římě, že je tam vzduchem donesli andělé. Všechny jiné sekty mají beztak v takové pozůstatky víru jen nepatrnou. A tak dnešní Nazaret dělá se svými svátostmi jen zcela slabé obchody.

18. Na pobřeží Středozemního moře je Jopre ještě nejzachovalejší místo. Tyrus a Sidon jsou úplně zříceniny tak jako Sardy a Laodicea. Na místě těchto starých světových měst jsou nyní jen zcela nuzné rybářské chatrče. Ve zříceninách se zdržuje všelijaká divoká zvěř, nežřídka šakal a hyena a chudí rybáři musí být až po zuby ozbrojeni k lovu svých ryb.

19. Ze všech míst na východním břehu Galilejského moře, a v údolí Jordánu která jsem navštěvoval zvláště v posledním roce Své výuky, jsou jen tu a tam Beduiny obydlitelné zříceniny. A to proto, že jsou postaveny z čistě starého tvrdého čediče (z jeho kamenů), který byl už v té době starý skoro dva tisíce let a ponejvíce tam bydleli Řekové a Římané.

20. Tak jsou ještě i v horní Syrii některá místa, která jsem navštěvoval, ale těm lidé nevěnují pozornost, protože jsou příliš vzdálená a že se o nich zejména ve stávajících čtyřech evangelích nemluví.

21. A tím můžeš být s pojmenováním míst v celé Palestině úplně uklidněn. Předvídal jsem pověru a proto jsem je vymazal ze jsoucnosti úplně, aby o nich v této době nebylo už ani stopy.

22. Nejsprávnější je ještě pojmenování Kisjonova údolí na karavanní cestě z Damašku přes Kafarnau do Tyru a Sidonu. Ale toto údolí bylo kdysi těsně u Galilejského moře, ale nyní je od něj asi dvě až tři hodiny vzdálené a je zcela neplodnou písečnou stepí.

23. A tak je to i s Ebalovou zátokou a Ebalovým údolím, kde kdysi mělo být místo Genezaret. Nyní je to dost rozlehlá písečná poušť a od hladiny Galilejského moře skoro dvě hodiny vzdálená. V Mé době tam mělo moře odtok a v dobách Kananitů to byl hlavní odtok Jordánu a kde nyní odtéká byl v oné staré době jen potok. V pozdějších dobách bylo toto staré údolí Jordánu převraty země, které se v této krajině vyskytovaly velmi hojně přeloženo a zahrazeno, že by nyní nemohlo žádnému cestujícímu a badateli ani nikdy přijít na mysl, že tu měl kdysi Jordán své řečiště. V Mé době bylo toto údolí ještě volnější a jedno rameno Jordánu šlo údolím. Ale velkými otřesy a převraty Země po Mně se každá stopa po tom ztratila.

24. Ale takovými převraty Země, zejména v krajině Galilejského moře, a to na dně samého moře je na mnohých místech hlubší ponor (25) až o víc než 200 sáhů (26) a tak se pak stalo moře menší i svou hladinou a Jordán si musel pak vytvořit hlavní odtok tam, kde mu k tomu převraty Země otevřely další bránu. Skoro po tisíci letech po Mně kleslo celé údolí Jordánu až ke svému vyústění do Mrtvého moře celkem přibližně o sto stop (27) a tak i samo Mrtvé moře a nyní se nelze po mírných březích snadno k němu dostat, poněvadž je obklopeno velmi vysoko se vypínajícími skalami a příkrými úskalími. Jen na velmi málo místech lze pozorovat toto moře bez života, které je asi třikrát větší než Bodamské jezero.

28. Co jsem ti nyní o tom řekl je pravda, Vše ostatní je z největší části lidské básně a domnění. Ostatně vůbec záleží málo nebo vůbec nic o tom, co ti diktuji v Janově evangeliu, jak se místa jmenovala a kde ležela, ale vše záleží na nauce života a pravdy, která je v tom obsažena.

29. Nyní je ještě mnoho pošetilců, kteří se přou o to, kde byl kdysi starý ráj a kam z něj Adam přímou cestou (30) uprchl a ve které zemi Kain zabil Abela, kam pak utekl a kde se později Adam sám usídlil. Je tu mnoho různých údajů, že by tu i sám duch, který stojí už blízko u dokonání, mohl být mylně veden. Avšak je to spor o cenu ovčí vlny. Co se podle pravdy o tom má myslet, se nachází v Mé „Domácnosti“ a částečně i v „Janovi“. Vše ostatní je bezcenné, poněvadž v oné době měla Země zcela jinou podobu a zařízení (31). Po době Noema se Země značně posunula. A kdyby někdo chtěl podle přítomné podoby Země určovat, jak praotcové bydleli, nevedlo by to k ničemu, poněvadž v oněch dobách byla dnešní Sibiř, zvláště směrem k východu a i střední Asie až k hranicím Číny velmi požehnanou a úrodnou zemí.

32. Podívejte se na to dnes a všude najdete nejpříkřejší opak. Na Sibiři je skoro věčný sníh a věčný led a ze střední Asie, kdysi tak požehnané, se nyní vzdalují i nejdivočejší a nejdravější zvířata, poněvadž se tu setkávají jen s pískem a kamením. Proto vyhnaní ruští poddaní nemohou ze Sibiře utéci, že by museli přecházet přes rozlehlé pustiny střední Asie a ty jsou z největší části tak zlé jako velké poušť Sahara v Africe a pak teprve by se mohli dostat aspoň k předhoří a vrběčkům velkého tibetského pohoří.

33. Ale z toho plyne, že tato země utrpěla velkou změnu zpupností a svévolí lidí a nenapraví to ani nejzdatnější geolog, i kdyby byl stonásobným Alexandrem Humboltem. Ale, co každý potřebuje vědět a rozumět k lepšímu porozumění Mojžíšových knih, jsem ti už před dvaceti lety diktoval a nyní ti diktuji i „v Janovi o místech v zemi, kde jsem žil a učil. Vše jiné a ostatní je marnivé a jinak řečeno – mlácení prázdné slámy.

34. S tímto Mým výměrem můžeš být ty i každý jiný věřící úplně spokojen. Ale tak zvaní rozumu plní světoví jezdci na komárech se mohou do sytosti nalízat na starých zříceninách. Ale málo jim to prospěje, poněvadž na nich najdou jen málo výživné šťávy.

35. Ale Já zůstávám Pánem a měním Zemi podle Svého zalíbení a Své moudrosti, neboť tací vysoce moudří rozumáři chtějí slyšet růst trávy a někteří už i při svém vdechování slyšeli chrápání rostlin. Jen ať údolí řeky až do jejího základu vyklidí a najdou tu mnoho potravy pro svůj rozum. Ale jistě od toho upustí a raději se spokojí s olizováním vlhkých kamenných stěn. Tu pak totiž může přece každý člověk zavolat na tak vysoce učeného: Přátelé, svým jazykem to přivedete až sem, kde visí několik kapek rosy. Ale se zázračnou holí v ruce nevytlákáte žádný pramen jako prorok Mojžíš z tvrdé skály a z bohatství tohoto pramene mohly už miliony lidí a zvířat zahánět svou palčivou žízeň.

36. Ale zázračnou Mojžíšovou holí zůstávám stále ještě Já a nikdy ne slávy chtivý a sobecký rozum doktora vši světské moudrosti, který dostává na vysokých univerzitách.

37. To k uklidnění všech těch, kteří ve Mne věří, Mě nade vše milují a svého bližního jako sebe sama.

38. To říkám zase Já jako váš Pán, Otec, Pán a Mistr. Amen.

7. dubna 1964

O evangelistovi Lukášovi, jeho evangeliu a skutcích apoštolů.

39. Znáš své čtyři body, o nichž by ses chtěl dovědět něco bližšího a tak ti chci i co možno nejstručněji něco o tom říci.

40. Při různých příležitostech jsem ti už beztak to a ono o Lukášově evangeliu řekl.

41. Jeho evangelium je sbírka dat, kterou mu přinášeli různí lidé při bádání o Mně, Mých činech a naukách v Jeruzalému a jeho okolí. On sám je pak svým způsobem uspořádal a tak je odíval do kapitol a veršů. A tak se zcela přirozeně nemohl vázat na počet kapitol a veršů jiného evangelisty, proto se tak mnohé vyskytuje ve zcela jiné kapitole a verši, než u jiného evangelisty a každý se to může snadno dozvědět při srovnávání podobných míst.

42. Zaměstnáním byl malířem a výtvoř své ruky mohl opatřovat tkalce, soukeníky a kobercáře . I kresby židovských šálů a záclon pocházely hojně z jeho ruky. Ale vedle toho byl i malířem písma a i písařem a to zvláště, když chtěl mít někdo něco krásně a pravidelně napsaného. Rozuměl a mluvil řecky, latinsky a hebrejsky a z nouze se uměl dorozumívat i v jiných řečech, které byly v Judeji běžné.

43. Při tom byl i jako mnozí jsou a byli zarytým novinkářem a vyptával se tedy na vše, co zvláštního se v Mé době dělo, o čem se mnoho mluvilo a lidi vzrušovalo, pozdvíhalo a měl radost, když mohl zvědavým lidem, s nimiž se stýkal, vyprávět něco mimořádně nového a při tom si vůbec nevybíral (44), ale to nejbližší bylo u něho právě to nejlepší, jen když se to zdálo nějak mimořádné.

45. V první době, zvláště u jeho vypracování vyrostlo z nedostatku dat také mnoho na jeho vlastním základu a půdě. Teprve v době, když apoštol Pavel kázal tu a tam v Řecku Mé slovo, ho ještě přítel Teofil, také v Řecku bydlícího požádal, aby se spolehlivě na Mne dotazoval, aby si to zaznamenával a jemu pak předával, neboť on, Teofil má o Nazarénovi, slyšel tak mnoho rozmanitého jak od Židů, tak i od Řeků, že si z toho nemohl ujasnit co bylo tak zvláštního na tomto člověku, zda je buď nadpozemskou bytostí nebo v rozmanité moudrosti z knih dobře zkušený člověk.

46. Když Lukáš v Jeruzalému toto psaní dostal, pak se teprve věci vážněji ujal a vyptával se na vše, co se zvláště týkalo Mé osoby a Mé nauky. Ale, co napsal, nedostával snadno z úst Mých apoštolů, ale ponejvíce od jiných lidí, kteří se Mne a Mé nauky drželi, částečně Mě ještě osobně znali a z největší části ale dostávali zprávu a známost o Mně od Mých učedníků. Mezi Mou jsoucností jako člověka této Země a ukončením jeho evangelia uplynulo skoro třicet pět let a teprve po této době je mohl poslat svému příteli Teofilovi do Řecku, ten je pak se svými záznaky porovnával, mnohé opravoval a k Lukášovu spisu připojoval.

47. Jako s jeho evangeliem je to i s jeho „skutky apoštolů“, které psal rovněž na žádost svého přítele Teofila na pergamen, a to teprve ve svém posledním roce života, kdy už v Jeruzalému nebyl žádný apoštol ani učedník z Mých prvních následovníků.

48. I tyto skutky apoštolů dostaly v rukách jeho přítele mnohou změnu a i data, která Lukáš sám v Judeji sebral, byla mnohostrannými básněmi těch učedníků a šířitelů Mého slova, kteří se bez vnitřního povolání (49) hojně jako takoví lidem představovali a každý z nich chtěl vědět lepší.

50. A tu se pak i stalo, že, jak v evangeliu Lukáše, ale ještě více v jeho dalších skutcích apoštolů se vyskytovala básnění a podání, o nichž Mí skuteční apoštolové a učedníci sami věděli málo nebo nic, neboť se v Jeruzalému zdržovali málo a působili víc v Galileji, Samaří a jiných vzdálenějších krajinách.

51. Když nyní toto víte, tu dobře nahlédnete, že jistě zemětřesení a zatemnění při Mém ukřižování, otevřené hroby v údolí Josafat, Mé nanebevzetí na dvou odporujících si horách jako i určité seslání Ducha Svatého jsou z největší části dílem tehdejší představy (smýšlení) Mých různorodých posluchačů a ctitelů a musí jimi dokonce i být, když se nejspolehlivější ze všech evangelistů Jan, který musel přece být přítomen při každé nejdůležitější příležitosti, se o tom nezmiňuje, ani Lukáš neoznamuje, zda byl sám při vylití Ducha Svatého osobně přítomen nebo ne.

52. Velký církevní sněm v Nice chtěl také jeho evangelium a skutky apoštolů prohlásit za apokryfy, ale západní biskupové se proti tomu vzepřeli a tím bylo vše, co Lukáš napsal, prohlášeno jako věrohodné a tento Lukáš je dosud ještě v počtu věrohodných evangelistů a dělá se o něm víc hluku, než o Janovi.

53. Ale vše nesprávné se časem samo vyškrtne a kdyby se to nestalo, těžko by došlo k době, o které mluví Jan, že bude „jeden Pastýř a jedno stádo.“

54. Ostatně tkví i v těchto příbězích něco duchovně dobrého a pravého a to vám chci už zakrátko blíže ukázat. Ale v přirozené oblasti jeví nejsou ovšem ani o vlas lepší, než obrazy velepísně Šalomounovy, podle které by měla dcera Sidonu podobu, ve které by nikdy řádný člověk nemohl najít ani to nejnepatrnější zalíbení. Ale uvnitř to pak vypadá v Duchu docela jinak

55. Proč bych byl měl při Své smrti zatemnit slunce na plné tři hodiny?- A kdyby to tak bylo, tu by slunce nesvítilo v Indii, Číně, Japonsku, Americe atd. a písma znalci oněch národů by to jistě zaznamenali. Ale ani římsští dějepisci si na takovou událost nevzpomínají. Podle toho by musela tato věc platit jen v Jeruzalému, že tu Mým dopuštěním všichni přítomní lidi na tři hodiny oslepli a jen jediný Jan by byl musel zůstat vidoucí, poněvadž takové zatemnění neoznamuje.

56. Ale jako to je se zatměním slunce, tak je to i v tomto světě s Mým zdánlivým nanebevzetím. Kde by mělo být nebe, kam bych byl měl jet? – Nebo, kam by měl jet Všude přítomný, aby tím lidem ukázal, kde je vlastně doma?

57. Ale myslím, že budu v celé nekonečnosti všude stejně pěkně doma, poněvadž jsem ve všem a v každém praoživující a udržující části (podstatou) a beze Mne nikde nic není a netrvá. Podle toho je nebe všude, kde vládne Má láska a moudrost a ve ztrnulé hmotě je všude soudem, který vychází z moci Mé vůle a je věčnou smrtí. A proto se pak říká, že nebe je Můj trůn a Země, kterou se představuje všechna hmota, je podnoží Mých nohou. – Nyní si tedy každý představí prostorově nekonečné nebe jako trůn, na kterém sedím a abych nebyl při tom unaven, tak jsem Si udělal Zemi jako podnož Svých nohou.

58. V říši čistých duchů je sice duchovní slunce, kde osobně bydlím se svými. Ale toto slunce je prostorově viditelné oněm andělům a duchům, kteří mě mají láskou ve svém srdci. Ale jiným není nikde viditelné a k nalezení, i kdyby je hledali a chtěli najít v celém nekonečném prostoru. U nich je totiž slepé srdce a také jejich duchovní vidění je slepé a z duchovního slunce vidí ještě méně než zcela přirozeně úplně slepý na této Zemi.

59. Ale tímto sluncem jsem všude přítomen a mohu vstupovat i do jevitelnosti (Se projevat, zjevovat) a působit, kdy a kde chci. A nepotřebuji Se s nikým radit ve světě duchů, tím méně ve světě hmoty. Ale všichni blažení duchové se radí se Mnou, mají-li konat nějaký velký čin v Mé jméno. Ale, co se týká jejich obvyklých jednání v Mé říši, tu nalézají vždy pokyny ve svém nebeských příbytcích. Ale, jak jsou tyto uzpůsobeny, o tom jste dostali už oznámení „v Duchovním slunci.“

60. Evangelista Lukáš byl pln horlivosti pro Mou věc a bylo by dokonce lépe, kdyby se v té horlivosti mírnil, ale byl, je a zůstává zdatnou výzbrojí pokynů Mé lásky a milosti pro dobu svou i nynější. Se spisy Staré smlouvy byl lépe obeznámený, než vysoce namyšlený kterýkoli zákoník chrámu a mohl tedy skutky Mé, které se mu oznámily, snadno posoudit jako pravdivé a představit je pak i jiným, kteří ho o to žádali.

61. Nezlobte se tedy na tohoto muže pro mnohé nesprávnosti, které se v jeho spisech vyskytují. Nebyl především vlastním tvůrcem, ale spíš opravovatelé po něm a z nich bych vám mohl uvést víc, než tucet. A zvláště ve svých pozdějších letech byl pln dobré vůle a vážnosti, aby ve svých spisech zanechal budoucímu světu co možno nejúplnější čistotu.

62. Ale nemůže za to, co z něho udělali pozdější sobečtí představitelé obcí. Zaseli plevel do jeho pšenice a ten se pšenicí vzešel. Uměli dobře svázat pšenici do svých stodol, ale plevele pak používali jako krmiva pro svá stáda a dosud to dělají. Ale tato stáda nejsou nyní z Mých jehňat a ovcí, ale z oslů, volů, vepřů a jiných hloupých zvířat, která se spokojují s bodlácím a trny.

63. A tedy je prozatím ponechejme u této stravy. Až se jim jednou vážně zprotiví, budou se sami ohlížet po jiné stravě a při té se jim jejich hloupá vnitřní podoba bude měnit a s vlnou ušlechtilých zvířat je bude možno přijímat do Mého ovčince, kde se pak bude pravou stravu zaopatřovat jen jeden pravý Pastýř a jedno pravé stádo.

64. Nyní máte předem, co si máte o Lukášovi myslet, ostatní se vám už sdělí při slíbené příležitosti. Amen

Naše Země přišla z Ústředního Praslunce

1. Dotaz a píšící: Leopold Cantily.

2. K oblažování člověka není bezpodmínečně nutné, aby svým přirozeným rozumem pronikal do všech Mých tvůrčích poměrů. Ale je i psáno, že má člověk duchem a rozumem zkoušet vše a z toho si má podržet dobré a pravé. A tak uděluji každému, kdo po tom žizní, na takové otázky vždy sice jen stručné, ale pravé světlo, které vlastním světa moudrým a světa rozumným připadá jako pošetilost, ale těm, kteří ve Mne věří, je přesto moudrosti veškeré moudrosti, o které se světa-moudrým a světa- rozumným ještě nikdy ani nesnilo

3. Ale, aby se rozumělo, jak pralátky, jak v nerostné říši celé Země, pak z nich pocházející rostlinné látky a dál z rostlinných pocházející zvířecí látky k sobě chovají, musí se napřed vědět, jak se vyvíjela tato Země a odkud ve svém pravývojovém bytí (jsoucnosti) přišla do oblasti tohoto slunce. Ví-li to někdo vírou v Mé slovo, bude mu i velmi brzy vše jiné jasné a pochopitelné.

4. Všechny jiné planety, které se svými vedlejšími tělesy krouží kolem slunce, jsou až k jedné kometě dětmi právě tohoto slunce, ale tato Země se svým Měsícem ne. Je dítětem z praslunce. Z jeho velkolepého nitra byla jako už dost pevné těleso nevyslovitelnou silou vyvržena do širokého prostoru slupkového globu (5) přirozeně před mnohými pozemskými roky, a nichž si nemůžete udělat vůbec představu. A podobným původem se těšila i ona větší planeta (6) o které víte, že byla z nitra zničena. Ale z tohoto důvodu je tato Země také tak co nejrozmanitěji zapletena, že se s ní, a nad ní vyskytují všechny ony pralátky, které jsou ovšem v největším měřítku jen v praslunci a musí tam být, poněvadž je vyživovatelkou a vůdkyní nesčetně mnohých vedlejších ústředních sluncí a planetárních sluncí a jejich planet.

7. Tím je tato Země, co se týká prajsoucnosti látek, úplně podobná ústřednímu praslunci a dokonale způsobilá tedy i k vzdělávání pro lidské duše, které jsou povolány – stát se dětmi Božími.

8. Nyní se někdo ovšem zeptá: Jak přišla tato Země ke svému vzduchu a ke všem vodám různého druhu? A na to říkám: Více nebo méně tak jako jiná planeta a samo toto slunce. – totiž – svou neustálou, skoro sedminásobnou cestou kolem ústředního praslunce.

9. První (o sobě druhá cesta) je kolem slunce, jak vidíte a vlastně první cesta je otáčení kolem své vlastní osy. Třetí, mnohem větší dělá se sluncem kolem ústředního slunce, jak už víte, přibližně za 28 000 tisíc pozemských let. Čtvrtou cestu, která je ohromně větší a déle trvá, dělá se Síriem, který je vlastně ústřední slunce této sluneční oblasti, kolem mnohem většího slunce sluneční oblasti. Pátou cestu dělá se všemi mnohými ústředními slunci slunečních oblastí, které můžete hromadně nazývat sluneční – vše, kolem ještě mnohem většího ústředního slunečního-vše a tato cesta je už přirozeně obrovsky rychlá, ale bez ohledu k tomu trvá mnoho bilionů pozemských let, až bude jednou dokonána. Šestou cestu dělá s velkými ústředními slunci slunečního-vše kolem ústředního praslunce samého. Sedmá cesta, ke které patří dlouho- trvající údobí, je střídavá cesta, při které se ústřední slunce slunečního- vše tu přibližuje blíže k praslunci a tu zase k obalu velkého globu a tím se uděluje celému převelkému slunečnímu-vše dostačující potrava: ve větší blízkosti k praslunci kladná a v blízkosti obalu globu záporná. A když je světové těleso těmito oběma psycho elektromagnetickými pralátkami dostatečně nasyceno, tu může pak i samo ze sebe vše vynášet a vyživovat, co už leží jako zárodek v jeho prapůvodní síle a podstatnosti, může tedy také ze sebe dávat vznikat téměř nekonečně mnohemu v přirozeném ohledu.

10. Uvnitř této Země sídlí obě vlastní pralátky jako dvě elektromagnetické mocnosti, a to v nejvyšším stupni a z toho důvodu je Země i nejhutnějším, nejhustším světovým tělesem. A podle těchto obou praživotních mocností má pak i schopnost - zmocňovat se ze všech sluncí celého slupkového globu éterem skoro nekonečně různorodých látek ke svému prospívání.

11. Druh pravápná, jako i křída a síra patří k prahmotě Země. Těmi mohla při své velké cestě už jako kometa ze širokého éterického prostoru přitahovat k sobě velmi mnoho par, které obsahovaly vodu, časem se zase zhušťovaly a stávaly se vodou, vnitřní silou se ale pak zase v páry rozpouštěly a ty se vznášely nad vlastní vodní hladinou a ponenáhlu tvořily atmosférický vzduch a k čistotě, které nyní dosahuje, bylo vůbec třeba velmi mnoha milionů let.

12. V prvních dobách tvořily hlavně jen pranerostné látky, které ale nyní ovšem v této době dělají vnitřní pevnost této Země a vlastně se na povrch této Země dostávají jen velmi zřídka nebo se jako nyní už skoro vůbec nevyskytují.

13. Druhé údobí tvořila už sraženina v hlubinách moře. A když dosáhla náležité hustoty a tíže (tíhy), tu se takovým tlakem stává vnitřnost Země stále žhavější a žhavější a zapálila si různé látky a tím se z části ostatní pralátky částečně tavily a byly mnohostranně hnány na povrch hladiny vody, ale tím vodě opatřovaly vstup do nitra Země a tu potřebné ochlazení

14. Při tom se vyvíjely plyny a při této příležitosti proudily nesčetně mnohými děrami (otvory) k povrchu a napájely parnou oblast a moře a to chceme nazývat ještě vodstvem Země – tím, čemu chemici nyní říkají kysličník uhlíčitý, který ale už o sobě a pro sebe není a nemůže být prostou a nedělitelnou látkou, jak můžete snadno chápat, poněvadž mu už nejprve kladná a záporná elektřina a prasíra, pravápná a křída opatřovaly jeho prvotní vývoj. Ale tato látka je přesto velmi hladová a je stále v nejvyšším stupni žádostivá – přitahovat k sobě mnoho jiných látek a s nimi se spojovat. Po tomto spojení se stává plodnou a její duchovní části pak už mohou, i když ještě ve velmi nemotorném stavu dávat vzniknout bytostem života na pevnějších částech Země nad vodou. Způsobují totiž druh kvašení a z toho se brzy vyvíjí nemotorný porost bez předcházejícího kladení vajec a ten je podobný našim všelikým houbám a vyvíjí se na oněch bažinatějších místech Země, která mohou málo, zvláště v hustých lesech navštěvovat silné větry. Při určité teplotě dochází ke kvašení a pak se brzy objevují různorodé houby.

15. Podobný, jen mnohem velkolepější vznik mají vám více nebo méně známé obrovské prastromy této Země se kterými se ještě tu a tam setkáváte jako s černým uhlím.

16. Zde by mohl někdo poznamenat, proč houby nynější doby jako plody uhlíku nepřecházejí do onoho černého uhlí a nezčkameňují. To se už nyní neděje, poněvadž v oné době se atmosférický vzduch, zvláště v okolí zemské půdy a i moře až do výše víc, než jedné míle (17) skládal z osmi desetin uhlíku a bylo k němu přimíšeno jen velmi málo kyslíku a vodíku.

18. Kdekoli na zemi je s uhlíkem vázáno málo nebo vůbec žádné jiné látky, tam se také objevuje málo rostlin nebo zvířat nebo vůbec žádné. Ale, když do takové krajiny přijde zvíře nebo lepší rostlina, tu brzy umírají, vlastně vůbec nezetlívají. Jaké jiné látky mimo uhlík má rostlina nebo zvíře v sobě, ty uhlík brzy stravuje a připojují se k tomu i uhlíkaté látky rostliny nebo zvířete a v takových údolích a rozsedlinách najdete už po roce jen trochu tmavošedého nebo někdy tmavohnědého popela a můžete se o tom přesvědčit na jistých místech pohřbívání v neapolské a sicilské oblasti.

19. I v nedalekých krasových krajinách, kde je málo půdy a tamní obyvatelé ji užívají k pěstování svých výživných rostlin, najdete chudé fary se hřbitovem blízko jeskyně. Do ní se pokládá mrtvola zesnulého, brzy ztrácí svůj odporný zápach a ve dvou letech zatlívá tak dokonale, že z ní najdete sotva skrovný oděv, do kterého byla zahalena nebo z mrtvoly najdete jen to, co jsem dříve poznamenal o Neapoli a Sicilii. Podle toho to působí uhlík, spojený se sirnými výparů a hrobníci se musí před vkládáním mrtvoly chránit šátkem před ústy namočeným do octa.

20. Ale, poněvadž obrovské prastromy země byly z největší části jen čistým uhlíkem, tak nemohly ani zetlít, ale leží až dosud nezetlelé. I nyní se ještě dělají dřevěné kůly, které se zastrkávají hlouběji do půdy, zevně se kolem dokola obklopují v ohni opálenou uhlíkovou kůrou,

poněvadž zabraňuje předčasnému tlení ostatního dřeva a to je vždy následek vnitřního kvašení, při kterém se uhlík více nebo méně účinně vyvíjí. Nejde-li dřevěný kůl uhlím obklopený a v něm sobě podobné, tak mu neškodí. Ale, nenajde-li to, nebude dlouho trvat a kůl, do půdy zastrčený nemůže být další oporou.

21. Když nyní toto víte a jistým způsobem můžete rukama nahmatat, tu z toho budete moci chápat na Zemi i mnohé jiné věci. Čím víc se během času uhlík směšoval s jinými látkami, tím méně mohl i jiným mnohonásobným plodům překážet ve zjevování. Vnitřním ohněm se v zemi zase hromadily složité plyny a ty už byly samy zápalné z největší části vlastní elektřinou, svou výbušnou silou zvedaly obrovsky velké kusy pevné mořské půdy do ohromné výše nad mořskou hladinu a jistým způsobem se nachylovali přímo a podporovaly vnitřní části, které byly vzdviženy nad vodu. V mnoha tisících létech byly tím vzniklé rozsáhlé a hluboké rány na dně moře naplňovány novým bahnem, které se znenáhla upevňovalo tak jako první a na povrchu Země se pak mohlo už objevovat větší množství velkolepých stromů, keřů a bylin. Při této příležitosti byl pak možný i vznik několika málo, ale zato velkých zvířat.

22. V tomto údobí se tvořily ponenáhlu zvláště ve vysokých vyvýšeninách dřívější mořské půdy, – nyní je chceme označovat jako prahory Země, – velkolepé krystalické útvary, podobné dnešním krápníkům. A tímto tvořením a rostlinami se pak pokládal základ ke všelikým kovovým útvarům a v oné době se začínalo především dělat zlato zvláště v oněch částech Země, které mohly být trvaleji osvětlovány slunečními paprsky.

23. Po tomto údobí následovalo brzy čtvrté a přirozeně mu předcházely velkolepé ohnivé výbuchy. Tu byly zase tyto mnohé stromy a byliny i se svými zvířaty zahrabány (pohřbeny) a zetlívaly také velmi málo, by překrývány tu vodou, jinde bahnem a ještě dnes se nacházejí ve velkém rozsahu jako uhlí země. V mnohých zemích se našly i kostry oněch prazvívrat dala se jim i jména.

24. Po tomto údobí přišlo za poměrně dlouhou dobu zase přidavné údobí a bylo vysoce plodné. Vzniklo tu mnoho zvířat a rostlin ve vodě i na souši Země a ve vzduchu a tak toto údobí končí.

25. A tu vidíme už i prvního člověka a po něm za necelých dva tisíce let šesté údobí zemské změny a v něm ještě sami žijete. A že se plodnost Země všemi těmito vám známými šesti údobími ohromně rozmnožila nejrozmanitějším způsobem, o tom svědčí všechno přítomné (současné) vodstvo Země, její suchý povrch a vzduch.

26. A nyní je dotaz na pralátky všeho toho, co nyní v zemi a na Zemi je, co je ve vodách a ve vzduchu a dál se plodí.

27. Tu si někdo myslí, že k tomu bude třeba velmi mnoha slov. Ó, nikterak. Pomyslete jen, odkud Země pochází a co vše si s sebou přinesla od své velké matky jako dědictví a snadno nahlédnete, z jakého zdroje je vše na této Zemi může vznikat a trvat.

28. Každá zvláštní pralátka je vázané duchovno a jak se osvobodí, stává se i svým způsobem činné a tvoří si svůj tvar a svou uzpůsobenost stálým působením a přispíváním odpovídajícího ducha z onoho světa. Tohoto ducha chceme nazývat kladně elektromagnetickým a říkat mu siderální duch. Ducha v zemské půdě pevné a ve vodách i ve vzduchu chceme nazývat záporně-elektromagnetickou látkou nebo souzeným vázaným přirozeným duchem této Země a ten se teprve odpovídajícím siderálním duchem z onoho světa probouzí a vsazuje do inteligence, v něm uvnitř sídlící (duše) k odpovídající činnosti.

29. Tyto přirozeně duchovně částečně nebo zvláštní inteligence jsou mnohonásobné a rozmanité jako v praslunci, ze kterého pocházejí všechna slunce a ostatní světová tělesa tohoto slupkového globu, tak je i rovněž tak velký počet hladných siderálních duchů, jimiž se ponenáhlu probouzejí v této Zemi vězící přírodní duchové k činnosti stále svobodnější. Inteligence při-

rodního ducha této Země je vždy jen prostá, jednoduchá, ale siderálním duchem se stává mnohonásobnou. Vezměme si nejméně duchy v nerostné říši. Ze sebe by vynášely jen co nejjednodušší a jedno-látkové chumáče. Ale odpovídající siderální duchové rozšiřují jistým způsobem jejich inteligenci, co je na Zemi už z praslunce shromažďovat a k sobě přitahovat, co jim odpovídá a tímto způsobem pak vznikají nejrozmanitější nerosty, kovy a drahokamy, které jistým způsobem – vzato hmotně, tvoří oči těchto duchů a působením světla ze slunce a nespočetně mnohých jiných souhvězdí se stávají prospěšnými, užitečnými.

30. Tažte se na prvkové pralátky všech mnohých nerostů a kovů a budete je všude nalézat jen v poměru: Rozdíl se bude projevovat v tom, zda je více nebo méně kladného nebo rovněž záporného a plus nebo minus toho či onoho jde až samozřejmě až do nekonečna. A v rostlinné říši bude zmnohonásobování a rozrůstání rozmanitosti ještě mnohem větší.

31. Ze záporného vzniká siderálním duchem, jeho probouzením vlastní kořen a kmen rostliny a samozřejmě živě se stávající přírodní duše tohoto světa (této Země). Ale ta se siderálním duchem zmnohonásobuje v oblasti své inteligence a činnosti a tvoří vše, co vidíte u jakékoli rostliny na zemi (půdou). Tak je vše jen působení kladu a záporu obou duchů, kteří se stále víc a více sjednocují.

32. Jako to je ve světě rostlin, tak je to i ve vyšším stupni v říši zvířecí. Ale celkové sjednocení všech těchto zvláštních duševních inteligencí s jejich siderálním nebo světelným duchem z onoho světa se děje je teprve v člověku, kde záleží na kladu nebo záporu zvláště v jeho mravní oblasti, buď zdola nebo co nejvíce shora. Na konci musí ovšem zde co přichází shora, přejít do kladného (33), alek tomu bude zapotřebí také pěkně dlouhé doby. Ale, kde u člověka převládá duchovní shora, tu bude brzy možné velmi snadné dokonání na tomto a i na onom světě podle stupně ohně lásky obou duchovních mocností života.

34. Z toho, co se vám zde nyní sdělilo, máte vše, co v sobě objímají vaše otázky a snad to ještě mnohem víc. I když přírodověda a současná chemie může věčně pracovat, přesto nedosáhne nikdy tohoto konečného výsledku. Nemá totiž spojovací prostředek ke spojování kladné a záporné elektřiny do pevného tělesa a ještě a ještě méně prostředek k vynášení (vznikání) jednoho nebo druhého prvku, aby vzájemně spojoval klad a zápor a tak je nucena stávající rozkládat; ale z toho nemůže utvořit nic nového

35 Jsou známy součásti vody. Ale zasejme jen do stejné půdy tisíce rostliny a zalévejme je stejnou vodou a z každého semena vyrostou příslušná rostlina, která odpovídá jejímu vnitřnímu duchu. V čem je pralátka každé? Jen v kladu nebo záporu toho, co jsem vám ukázal.

36. Hlubší a niternější vám nemohu oznamovat, když jsem vám beztak tím oznámil, co můžete pochopit. Proto se tím v Mém jménu spokojte. Amen.

10. dubna 1864

O podstatě fosforu

37. Na dotaz lékárníka Leopolda Cantily, který rovněž píše.

38. Kde se fosfor nejvíce vyskytuje? Jistě jen v oněch zemských pruzích, kde je kladná nebo siderální elektřina nejvíc doma. Ta proniká v nepatrném množství dokonce nerosty, ještě víc rostliny a nejvíce zvířecí druhy, člověka nevyjímajíc v těchto tělesech se přítomností vápna a z něj vznikající soli slučuje a jistým způsobem ztělesňuje.

39. Na jižnější polokouli asi tisíc míl (40) pod rovníkem nepotkáte fosfor ani v nerostech a ještě méně u rostlin nebo zvířat, ale tím častěji a vydatněji na severní polokouli a to nejsilněji v polovině severního horkého a mírného pásma. Ve studenějším severním pásmu se sice také ještě vyskytuje, ale méně ve spojení s tělesy než s polárním vzduchem, kde se snadno a rád

spojuje s kyslíkem, ale také jen až k určitému stupni. Je-li severní vzduch a jeho velký obsah kyslíku jednou příliš přesycen, tu je zápalný a je vlastním svítícím prvkem tak zvané vlastní polární záře. Sám severní pól sice stravuje jeho velkou dávku, poněvadž je vlastní hlavní výživou Země. Ale bez ohledu k tomu zbývá ještě převeliká dávka atmosférického vzduchu s bohatým obsahem kyslíku a ten se těžkou hmotou a tlakem vzduchu zapaluje a tento jen obyvatelům severních krajín v dlouhé zimní noci velmi prospívá.

41. Severní polární světlo se proto nebude nikdy vyskytovat v jižních polárních zemích a zejména naproti jižnímu pólu. Tu a tam se tam vyskytuje modravé svícení, ale ne tak jako v polárních zemích, ale v podobě modravě-fialových nebo zeleně svítících kuliček, podobných svítícím meteorům, – ty se zde zvedají z bažin a zas do nich klesají, tam se zvedají i z hlubin, nějakou dobu jezdí po povrchu a brzy zase klesají do hlubiny, podobné také tak mnohým hvězdíčkám, které jste na této severní polokouli už častěji viděli, jak se vznášejí a pozorovali jste jejich zabarvení, bělavé pochází i zde od přítomnosti fosforu ve vzduchu.

42. Na mnohých jevech můžete pozorovat, že vzduch je prvním příjemcem pro tuto prasideální látku. Dejte jen vzduchu nadměrně silný tlak, tu se kladná elektřina nebo prapůvodní fosfor v něm zapálí a jeho siderálně duchovní síla se dává poznat. Ode dávna o tom svědčí eletrizační stroje. Otáčením skleněného kotouče nebo válce nebo pryskyřičné placky s deskou vlastně k tomu připravenou, která sjednává spojení se sklem nebo pryskyřicí, se vzduch, mezi ně přicházející stlačuje a v něm snadno zápalný fosfor je zvláště přitahován na kovové hroty a dalším vedením se může hromadit (sbírat) do určitých lahví, když jsou uvnitř i zevně obloženy kovem. Rovněž jen třením vzduchu proti sobě proudícího se takto zapaluje v něm nadměrně přítomná siderálně elektromagnetická látka a této látce máte co děkovat za obávané hromy a blesky

43. V horkém pásmu je tato látka často velmi nebezpečná a pustošící zvláště v těch krajínách, které mají málo hor nebo vůbec žádné a nemají vodu ani rostlinstvo. Cestující takových krajín dostávají nezdědku k ochutnání tento horký ničící a pustošící plamenný vítr a pak se setkáváme a ještě nyní setkáváme s celými karavanami, pokrytými horkým pouštním pískem.

44. Tato látka se dává také poznat, když se proti sobě třou nebo narážejí dva tvrdé předměty (tělesa). I na rozsáhlé a nepřehlédnutelné mořské hladině se tato látka oznamuje známým svícením moře a při této příležitosti začínají i předměty, které přicházejí do styku s vodou – jako provazy a jiné předměty dokonce svítit. V dlouhých a horkých dnech se tato látka oznamuje i u mnoha druhů hmyzu a červů, které mají dle své tělesné uzpůsobenosti a zařízení vlastnost – přitahovat k sobě tuto látku jako malou elektrickou leydenskou láhev.

45. V Asii, Africe, v arabské poušti i v části severní Ameriky se vyskytuje větší hmyz, který se nazývá nosič lamp. Když v noci létá, osvětluje okolí jako světlo svíčky. Arabové tento hmyz chytají a nezdědku ho používají k osvětlování svých temných chýší, které jsou obvykle zhotoveny z plsti a velbloudí srsti. V tropičtějších krajínách sloužilo také několik kusů suchého dřeva, které se navzájem proti sobě třely, k rozdělování ohně a tímto prostředkem by se mohl v nutném případě zažehnout oheň i zde, ale ne ovšem tak snadno jako v tropech.

46. Nyní víte co je v základě základů fosfor, který se ponejvíce vyskytuje v kostech zvířat a i lidí. Nyní by se mělo odpovědět jen ještě na otázku: Proč tato pralátka převládá nyní zvláště ve zvířecích a lidských kostech a chemii se získala téměř čistá v tělesném (hmotném) tvaru. Je třeba i dodat, že tato látka jen ve spojení s malou dávkou kyslíku a pravápnem tvoří vlastně hlavní základ pro lidskou kostní soustavu.

47. Tato otázka se snadno zodpoví: Pravěká zvířata i lidé před adamitští měli v sobě velmi málo fosforu, ale tím více kysličníku uhličitého ve spojení s pravápnem. Proto i v půdě těžko a dlouho zetlivali a jejich kosti ne, ale přecházely v druh zkamenění. Tak to bylo i u lidí před adamitských.

48. Ale nyní je Země ve všech směrech všude volně vystavena vlivu a proudění siderických duchů a tak se tato pralátka z největší části v mimořádně bohaté míře spojovala s atmosférickým vzduchem Země a tak tedy tato látka neustále mocně pomáhá, že zvířecí a lidské mrtvoly snáze a rychleji zetlívají a tím se pak duše, zvláště lidí mohou spojovat s tím, co v sobě mělo tělo z oblasti siderálně - duchovní a tedy duši příslušejícího. A nyní už nebudete snadno nalézat zkamenělé zvířecí kosti z mladších dob.

49. Hlavní vlastní fosforu jsou a zůstávají podle toho prasluncem počínající, i všechna ostatní slunce v jednom a téměř slupkovém globu a víc a té látce nepotřebujete vědět. Ať vám tedy dostatečně slouží k různému poučení.

24. dubna 1864

O evangeliích

1. Můj milý sluho, ve snu tě vedl na jedno ucho hluchý medvěd k velkolepému evangelickému rozporu, na který jsi od svého dětství vzdor svému častému pročítání Nového zákona nepřišel.

2. Sám bych tě byl na to už postupně upozornil. Ale je lepší pro tebe a i pro mnohé jiné, že už nyní přišla tato věc na denní světlo, aby každý poznal a nahlédl, že jsem nyní v Duchu zase zcela zvláště vnímatelný přišel na tuto Zemi, abych zjednal a přijal poslední dělníky do Své vinnice. A tito dělníci jsou právě světsky chytří a moudří filozofové, kteří se právě v této době plně vážně zabývají a namáhají, aby Mě, jak v tak zvaných křesťanských sektách trvám zcela vyhladili a zničili i s oněmi evangelií, která se za dvě až tři století po Mě stala pohanskými a židovskými pletichami tím, co jsou ještě nyní.

3. Slepé lidstvo, které nic nezkouší a ještě nikdy nezkoušelo, věří částečně ještě nyní v takovou z největší části nespásnou slátaninu v Mém jménu.

4. Proto nechci soudit Lukáše, Marka ani Matouše, neboť si ve své době dávali aspoň práci, aby z mnohého, už tak znetvořeného a z Mé nauky vybírali to nejčistší a nejlepší. Ale, co se týká hmotných činů, tu částečně sami básnili a z největší části museli pak brát i něco z toho, co slyšeli z úst takových lidí, kteří často dost směle a drze předstírali, že byli očitými svědky toho či onoho. To pak srovnávali se známými místy ze starých proroků a nalézali to souhlasné s tím, co psali a tím to bylo směrodatné pro pravdu toho, co psali, úplně hotové a platné.

5. Kdyby to s těmito evangelií zůstalo ještě při tomto znění bylo by to ovšem mnohem lepší, než je to nyní. V těchto evangeliích bylo totiž mnohem méně zázračného, krutého a hrozného pro lidstvo, proto se později uznávalo za nutné – zvláště částečně u židovských křesťanů, Řeků a Římanů už sto let před velkým církevním sněmem v Nice – udělat mnoho dodatků – zvláště ty, které voněly zázraky a měly tvářnost trestně soudní, aby Mě jako obšťastňovatele lidí láskou a moudrostí, dělali pravým opakem toho co kladli lidem hluboko do srdce.

6. Nikdy jsem nebyl proti pravé vědě lidí, při mnohých příležitostech jsem lidi o velmi mnohém poučoval, kde byli dříve v úplné nevědomosti a slepotě. Proto Mě i farizeové, libující si v klamání a podvodech, co nejvíce nenáviděli, že jsem lidi poučoval ve všem, kde se farizeové snažili – lidi co nejvíce ohlupovat k svým ziskným účelům.

7. A skutečně to přivedli tak daleko, že velekněz Anáš nebo Kaifáš, aby lidi pohnuli k větší obětavosti, zuřivým hlasem v chrámu vypovídali, že v potoce Kydron musí téci po tři dny jen krev a že jeden den nesmí slunce svítit a lid takovému nesmyslu uvěřil, že samé bázňě před takovým trestem zalezl do svých pokojů a když doba trestu minula, pln bázňě, úzkosti a chvění šel ke Kydronu, zda tam ještě teče krev. A když měl Kydron svou přirozenou vodu, nedělal nic horlivěji, než přinášel do chrámu těžké oběti a kladl je k nohám kněží.

8. V ten den slunce také ovšem dál svítilo a v Kydronu netekla ani kapka krve, o tom se sami nejchytřejší Židé přesvědčili a chtěli poučovat o tom i ubohé a pověřivé lidi, ale ponejvíce bez úspěchu, neboť ve své představě a bázni viděli po celý den jen téci krev a den bez slunečního světla.

9. A jako byl prostý lid v každé době v pověře co nejslepější, takový je ještě i nyní. A takovým lidem můžete vyprávět co nejnesmyslnější zázračné pohádky a oni tomu budou věřit. A budou to dál vyprávět svým sousedům, ti k tomu ještě mnohé přidají, neboť se jim to se strany prvního vyprávěče zdálo málo zázračné. Ale nedá se s nimi mluvit o nějaké pravdě

10. Bylo tedy v Mé době vůbec velmi těžké – přivádět zatvrzelé Židy k poznání pravdy. Musel se dít zázrak, aby je probudil z jejich spánku, trochu jimi otřásl a začali trochu přemýšlet, co jsem tím neb oním řekl.

11. Ale už Svým apoštolům jsem vícekrát říkal, že při šíření Mé nauky mají mluvit a kázat méně o Mých zázracích, ale víc a spíše o vnitřní hlubokosti pravdy Mé nauky.

12. Jen jediný Jan zůstal věrný této připomínce, všichni ostatní mnohem méně. – Raději hned začínali u zázračných činů a teprve pak o říši Boha a vnitřní pravdě, když posluchači byli už napřed omotáni zázračnými činy.

13. Chtivost – vyprávět zázraky stoupala od desetiletí (14) k dalšímu tak velmi, že velký počet psaných a ještě víc ústně přenášených evangelií vzrostl tak, že už z toho nemohl být nikdo chytrý.

15. Lukáš i pseudo – evangelista Matouš (Rabbas) začali zaznamenávat svá evangelia ne příliš mnoho let po Mně a přece se v mnohém rozcházel tak, že konečně i mezi nimi musel přijít na denní světlo největší rozpor ve věcech zcela důležitých.

16. O zkoušení nebylo v oné době beztak řeči. Každý evangelista měl totiž své určité čtenáře a posluchače a o jiného evangelistu se staral málo a sami evangelisté se drželi jen toho, co sami napsali a někdy měli dokonce pravou radost z toho, když jiný evangelista neměl ve svém evangeliu to co měl jiný.

17. Tak se pak i Rabbas staral málo nebo vůbec ne o obřezání Ježíše osmý den po narození a také ne o tři mudrce z Východu a také ne o útěk do Egypta a ani ne o kruté vraždění dětí, které prováděl Herodes v Betlémě.

18. Rabbas (Pseudo-Matouš) obdržel takové oznámení ze Sidonu a Týru a tak je zaznamenával, ale on sám, aspoň dříve byl spíš pohanem, než Židem, se málo staral o obřezku Ježíše a tak vykazují oba tyto evangelisté mezi sebou co nejpozoruhodnější rozpor, ale na mnoha jiných místech se v údajích míst a doby shodují.

19. Podle Lukáše nebylo podle všech židovských zákonů a zvyků obřezávat Ježíše, který se narodil v betlémském ovčinci ale byl pozdravován pastýři a jen navštíven třemi mudrci z Východu, nemusel prchat do Egypta, ale zato se zcela pohodlně vrátil do Nazaretu a tam zcela klidně žít až do svých dvanácti let, aniž ho čekalo pronásledování se strany Heroda a pak se Svými rodiči putoval do Jeruzaléma.

20. U Matouše vidíme v řádném domě přicházet na svět Ježíše, kterého nepozdravují pastýři, ale zato tři mudrci z Východu, o nichž se Lukášovi v jeho evangeliu nesnilo a také ne o útěku do Egypta, ani o krutém vraždění dětí v Betlémě Herodem a také ne o návratu Ježíše z Egypta do Galileje za krále Archelaa. Zato se ale Matoušovi nesnilo o obřezání Ježíše po osmi dnech a o tak mnohém jiném, co se událo. A tak máte podle písem těchto obou evangelistů obřezaného židovského Krista a neobřezaného pohanského Krista.

21. Od dvanáctého roku Ježíšova se začínají oba evangelisté shodovat až na některé méně významné okolnosti.

22. Nyní je dotaz: Který z obou evangelistů zůstal u pravdy? A odpověď zní: O sobě a pro sebe – žádný. Každý oznámil jen to, co slyšel. V Jeruzalému se totiž nikdo neodvažoval ze strachu před trestem mluvit o nadměrné Herodově krutosti. Ale v Sidonu a Tyru tehdejší Celestýrie byl Herodes nenáviděn víc, než smrt. A nikdo to nezamlčoval, ani ne podnět, který ho k tomu vedl. – Stejně byste při přesnějším srovnávacím pročitání obou evangelií přišli na tak velmi významné rozpory a nesrovnalosti, které se ale dají přesto v určitém stupni vyrovnávat a uvést ve správnost než židovský obřezaný a pohansky neobřezaný Ježíš.

24. Musí se tedy právě v této době úplně vyloučit z těchto evangelií starý a ještě víc nový nesmysl, který Mně ve všem odporuje a s ním Já Sám, aby a ještě víc do svého úplného světla jediné a trvale pravé evangelium Janovo.

25. Každý snadno porozumí a pochopí, že s hlediska těchto čtyř nyní stávajících evangelií a i tak mnohých Pavlových dopisů a jiných apoštolů nemohu nadále už trvat, poněvadž každý vyskytující se rozpor Mě Samého dělá rozporným před učenci světa stejně jako současné křesťanské sekty, kde má každý svého vlastního Krista a křížem svobodně zatracuje každého Krista jiné sekty.

26. Kdo tomu nechce věřit, ať jen nahlédne do katolických přestupních vzorců, když například chce protestant přestoupit do katolické církve, ať je čte a sám se úplně přesvědčí o tomto vzájemném zatracování Krista. Předstupující musí totiž zatratit do nejhlubšího základu pekla své protestantské rodiče, své zrození se vším a každým a i všechny své protestantské věci víry a teprve pak se přijímá se všemi obřady do společenství římských věřících.

27. A tak to je ponejvíce u hlavních sekt. Jak má být jednou jeden pastýř a jedno stádo, když se sami Kristové sekt a zlobí hůře a více, než nejdravější a nejdivočejší lesní zvířata?

28. Musí se tedy vše toto odstranit a k tomu jsem už zjednal dělníky ve Své vinici a oni pracují snaživě a pilně a brzy budou po nich přicházet ještě mnozí, kteří budou pracovat ještě snaživěji, pilněji a účinněji, abych pak mohl k lidem v pravdě přicházet jako pravý Kristus a Bůh od věčnosti. A ne jako takový nynější, který podle záliby každé sekty má na starosti jen souzení a zatracování a může a smí obšťastňovat a oblažovat v nebi jen ty, které představení sekt a zástupci Boha uznávají toho hodnými.

29. Kdo je například v milosti takového Božího zástupce zvláště významnými obětními dary, ten se pak musí podle jejich nauky nalézat také v Mé milosti. Tu nyní sami dobře nahlížíte, že takový naprostý nesmysl, podle kterého bych Se jednou objevil na obloze jako blesk, už nadále vzdor všem úmluvám nemohu udržet.

30. Dejme tedy nyní vědě její plný prostor ke hraní. Nyní je totiž účinným čistícím nástrojem k odstraňování neřádu ze světa a zároveň je i silným obrem Herkulem, který uměl vyčistit velký Augiášův chlév od jeho hnoje a ještě i v této době je to dobrá bajka prašedého pohanského dávnověku a lze jí dobře upotřebit.

31. Co jsem vám nyní ukázal a dal, o tom dobře uvažujte a dávejte se tím osvěcovat, neboť vám to dávám Já jediné pravý Kristus a ne žádný pseudo-Kristus, jenž je pravda zatratitelnou ohavností. Amen.

Vznik Nového zákona – dějinný přehled.

32. Už včera jsem tě upozornil na mnoho jiných malých rozporů v evangeliích Matouše, Lukáše a Marka. A chci tě upozornit ještě na některé jiné, které se zakořenily nejen u těchto známých evangelistů, ale i u mnohem většího množství jiných, jak židovských, tak i pohanských šířitelů Mé nauky, – říkalo se jim také evangelisté a v různých obcích sotva za třicet let po Mně už pro rozdílnost výpovědí ve spisech o Mně působily řádné války a jiné bitky a ty vypukly v době Neronově v Římě mezi mnohými židovskými křesťany a Pavlovými pohanskými křesťany tak nepřátelsky, že se Neronovi jevílo nutné – vyhladit velký a převládající počet židovských křesťanů v Římě i s jejich velkým podílem města, kde bydleli a nešetřit dokonce ani ty Římány, kteří nosili veřejně korouhev židovského křesťanství jako znamení.

33. Ale i samo toto kruté pronásledování židovských křesťanů se strany Nerona málo prospělo, neboť u pozdějších následovníků tohoto císaře se Židé uměli zase do Říma vpašovat a udělali z Říma druhý Jeruzalém jako Řekové z Cařihradu. A jak se to dělo, stával se zvláště římský Jeruzalém (Řím) stále mocnější a mocnější a dělal ze sebe – částečně z židovských evangelií a částečně i z přijímání starých jeruzalémských chrámových zvyklostí a i s římskými pohany tím, co se týkalo římského pontifikátu.

34. Podle toho měli Římané všechna možná židovská evangelia i staré židovské spisy a také pohanská evangelia a ustanovovali tu určité učené církevní otce, kteří byli hlavním strůjci římských dogmat, která ale často stála přímočaře proti řeckým evangeliím, a to tím snáze a tím víc, že římský vrchní pastýř nedělal nic usilovněji, než, že posílal Řekům své misionáře a to za 300 let po Mně (325) způsobilo u věřících takový zmatek, že mnozí Řekové zase začali zřizovat pohanské oltáře a chrámy a v nich přinášeli oběti bohyni Minervě, bohu Apolonovi, Jupiterovi a Ceres své oběti.

35. Císař Konstantin, horlivý křesťan se rozhodl – postavit tomuto zlořádu hráze tím, že svolal do města Nice jako hlavního sídla nejrůznějších názorů víry velký církevní sněm a byl k němu pozván i vrchní římský biskup. Konstantin sám sněmu předsedal a ukazoval zlé následky, jaké musely v poslední době povstat z velké rozdílnosti víry o Kristu.

36. Navrhl jim úplnou přehlídku, jak mnohých napsaných evangelií, tak i a ještě víc ústně přednášených a řekl, že se z mnoha úplně jim odporujících evangelií musí vzít jediné, a to Janovo, aby se křesťané ve víře sjednotili a už se kvůli rozdílnosti víry nepronásledovali jako divá zvířata a pohané, aby se raději vrátili ke starému pohanství, než, aby zůstávali u takové nauky, ze které se při nejlepší vědomí a vůli nelze dozvědět nic pravého a správného.

37. Jako byl v křesťanské nauce jeden Zakladatel, tak musí být jen Jeden, Který lidem předal také jen jednu nauku. A tato jedna nauka musí mít i jen jeden smysl a jednoho Ducha. Ale, poněvadž je už dlouho velmi mnoho psaných evangelií a ještě více ústně předávaných a z nich mluví o svém zcela zvláštním Kristu, který se ani v nejmenším nepodobá jiným Kristům.

38. Podle toho by se měla všechny mnohá evangelia úplně zavrhnout až na jedno, které by mělo být nejstarší. A kdyby to biskupové neměli povolit, tak by se císař od křesťanství zcela odvrátil a ve své velké říši dal zase všude zřídit staré pohanství, které je vzdor mnoha bohům mnohem jednodušší, než takové rozsedlé = křesťanství.

39. Tu mu řečtí biskupové navrhli, že jména Matouš, Marek a Lukáš také spadají do staré doby křesťanství a také se nikde neobjevují dvojnásobně nebo vícenásobně s tímtéž jménem evangelisty. A císař to povolil s podmínkou, že se má k tomu přibrat i nauka pohanského apoštola Pavla a s ní očistit i všechna stará evangelia.

40. Byl sice upozorněn i na to, že Pavel nezůstával ve své nauce vždy stejný a psal zcela jiné dopisy pohanům a Židům také zcela jiné, které nebyly ve smyslu a duchu úplně podobné. A

Konstantin řekl, že to nevadí. Pavel přece totiž slovy a činy nejvíce dokazoval, že nehlasá falešného Krista, ale jen Toho, jehož Duch mu dal před Damaškem úrad pravého apoštola.

41. Po více než třicetiletém posuzování se konečně zavrholo vše až na čtyři ještě současně stávající evangelia s Lukášovými skutky apoštolů a Pavlovými dopisy a několika málo dopisy několika starých apoštolů Krista se zjevením Jana, to vše se podle řádu napsalo do knihy a podle obou dopisů Pavla k Židům se nazvalo „Nový zákon“. A ten pak všichni biskupové přijali, ale v dalších sto letech se zase toto přemodelovalo, že se evangelista Jan posunul do pozadí a Matoušovi, Lukášovi a Markovi se dala přednost a udělala se i malá změna v kapitolách a verších a všude se poznamenávalo, co se v který svátek má z toho či onoho evangelia lidu přednášet a tím se ještě i nyní řídí Řekové a i mnohé jiné křesťanské sekty.

42. Ale Řím udělal pro sebe vlastní rozdělení a v pozdějších dobách zřídil pro lid krátký evangelijní výtah pro soboty (neděle) a sváteční dny. Celé evangelium i staré knihy Židů lidem co nejpřísněji zakázal číst a přestupky tohoto příkazu trestal dokonce smrtí.

43. Takto vznikl současný Nový zákon a jako takový jej ponenáhlu asi před třinácti sty léty křesťané přijali, ale zvláště římské biskupové k němu ještě někdy přidávali všeliké změny a někdy i svémocné dodatky jako jsou v římské Vulgátě k nahlédnutí a poznání vysvětlování textů, která pocházejí od římských církevních otců a každý jen trochu jasněji myslící člověk brzy pozná jakého ducha děti jsou.

44. Zvláště se tu vyskytuje taková dodatečná nauka, podle které mají zesnulí spát až do soudného dne a řecky se tomu říká „psychopanechia“ = duševní spánek.

45. Ale tato nauka se udržovala jen tak dlouho, dokud papež nezavedl dnes ještě stávající mešní oběť a se vši okázalostí ji nevysvětlil římským křesťanům: že má jako nekrvavá oběť úplně stejnou sílu a moc jako někdejší krvavá oběť Krista na kříži a že se takto zázračně Kristus obětuje pro pravé věřící římské církve Svému Otci v nebi a že pravověrný křesťan, který by dal takovou oběť k svému posvěcení čist nutným přínosem malé světské oběti, by byl ihned po smrti těla bez dlouhého spánku duše Kristem probuzen a mohl být povolán k věčné blaženosti. A není-li křesťan zcela dokonalý, může dávat přinášet za sebe více takových obětí a tím by ušel věčnému zatracení a po malém čištění v tak zvaném očistci se dostane přece do nebe.

46. Tak znenáhla zanikalo dogma o spánku duše, jeho zachovávání by totiž bez nově vynalezené mešní oběti nic nevynášelo a tak tomu bylo i u směšného dogmatu, které učilo vážně, že Bůh stvořil jen malou část lidí pro nebe a největší část ale pro peklo.

47. Tyto dvě hloupé poučky se časem zcela zrušily, ale zato se zavedlo pět církevních příkázání a některé nově do oběhu davané svátosti, které vám nepotřebují říkat, poněvadž je každý o sobě a pro sebe snadno poznává.

48. Ač tím na přísnou radu císaře Konstantina byla křesťanská nauka velmi zjednodušena, tak v ní přesto zůstalo v přemíře smetí vzdor často dopouštěným a předsevzatým přehlídkám a po nich následovalo vždy určité oddělení sekt a tím zas vznikalo více Kristů, kteří se až dosud jako arcinepřátelé vzájemně tahají za vlasy.

49. Proto musí nyní docházet k poslední a největší přehlídce a tou je, jak už poznamenáno, věda.

50. Znepřátelující se kristové se musí se všemi svými přívěsky odstranit, aby se u lidí mohl zjevovat a usilovat jediný Kristus, Janem kázaný.

51. Bude to s sebou přinášet sice ještě mnohý a těžký boj, ale toho se praví Kristovi přívrženci nemají co bát, neboť budou ve všem mnohonásobně posilováni a z toho pak vzejde i mnohým dosud méně věřícím světlo a to už nebude možné zhasnout.

52. A Já, Pán, Který jsem vám toto ústy Jana (53) říkával, budu Zemi na všech místech a bodech navštěvovat všelikým soudem a pohromami jako mocnými válkami, velkou drahotou a hladověním, všelikými nákazami lidí a zvířat, velkými zemětřeseními a jinými pozemskými bouřemi, velkými záplavami a i ohněm. Ale Svě budu v lásce udržovat, zachovávat a oni nebudou v ničem strádat.

54. Ale, kdo Mě nyní v tomto mém druhém příchodu bude chtít kdekoli a jakkoli brzdit, pronásledovat, toho budu umět se Země vyhladit, zničit.

55. Ale co se ještě týká rozporů ve stávajících čtyřech evangeliích, ty se od sebe ztratí „v Janovi“ a Já, jak bylo řečeno, na konci ještě připojím vlastní dodatek a tím bude vše ne-správné ze základu úplně poznáno.

56. A tím se zatím spokojte s tím, co jsem vám dal a pracujte pilně „na Janovi“, neboť v něm dosáhnete ještě v přemíře vnitřního světla. Má-li někdo něco pro sebe, co by chtěl vědět, ať se ptá a budu připraven – dát mu o tom krátké a jasné světlo. Amen.

9. května 1964

O bradavičce srdce a prstů nohou

1. Píše L. Cantily

2. Otázka L. Cantily: ve středu Země (Země a Měsíc) se říká, že země je bradavičkou malíčku levé nohy a u „Jana“ (3), že Země je kladnou ústřední bradavičkou levé poloviny srdce. Jak se tomu má rozumět?

4. Pro pravého myslitele, který by uměl dělat pravý rozdíl mezi hmotným a duchovním, by byla věc o sobě pochopitelná. Ale, kdo nemůže ještě z plné hlubokosti rozdíl pochopit, tomu to musí ovšem připadat jako aspoň zdánlivý rozpor.

5. Ve „Středu Země“ je hlavně jen řeč o hmotné zemi a o duchovní jen tak dalece, jak ji přírodní duchové a i duše mnohých zesnulých v oblasti této země a ještě dost daleko nad ní obývají.

6. „V Janovi (7)“ je řeč jen pouze o duchovní zemi a tím se pak vyskytují ve vztahu k velkému světočlověku dvě zdánlivě si odporující vysvětlení života.

8. Nohy člověka jsou sice jeho nejspodnější částí, ale bez ohledu k tomu pro bytí člověka nejdůležitější, což může každý snadno chápat. Představte si člověka bez nohou: Co by vyřídil se všemi svými ostatními schopnostmi, kdyby se nemohl snadno a hbitě pohybovat z jednoho místa na druhé pomocí svých nohou? Jen se svými rukama by daleko nepřišel. Pohyb je ale hlavní věcí života. Ztrácí-li člověk nebo zvíře ve svých údech pohyblivost, přibližuje se tím víc k smrti, což se týká přirozeného, tělesného života.

9. Co se totiž o sobě a pro sebe týká duchovního života, tou je vše oživující a tvořící síla sama, která nemůže být ničím zničena. Ale tělesný život je způsobovaný jen vlivem vnějších sil, když je tělesný organismus budován tak, že se hodí pro přijímání a působení svobodných, prostých sil. Ale stal-li se pro toto působení nevhodný, odebírají se životní síly zase do své volnosti a klidu a organismus se zas rozpadá do svého dřívějšího prvkového bytí.

10. Bradavička pod malíčkem na levé noze odpovídá podle toho nejvnitřnější kladné bradavičce a v části zad srdce v člověku a na pravé noze záporné a celý pohyb nohou závisí na zdraví, dalším trvání této vzájemné obdoby.

11. Kdo na těchto obou končetinách utrpěl jakoukoli závadu, brzy se zkříví a bude se moci špatně dál pohybovat. K úplné nepohyblivosti tím nedojde, poněvadž dříve zmíněná bradavička má i své výběžky na předních i zadních bříškách jiných prstů a také na celém chodidle a na patě má své konečné výběžky. Ale bez ohledu k tomu by člověk při ztrátě obou malíčků, zvláště na levé noze pozoroval v chůzi zcela značné ochromení.

12. Když je tedy řeč o takové bradavičce, vždy se tím rozumí jen bradavička v srdci a kam ta patří, tam patří i bradavička malíčku. Rozdíl je pak podle okolnosti věci jen slovní a ne skutečný, neboť platnost pro duchovní a pravé má jen to, co je samo v sobě duchovní a pravé a na čem závisí život. A tím pak není mezi oběma bradavičkami, které jsem vám ukázal, jak „ve středu Země“ (příl. 12. hodin), tak i v „Janovi“ vůbec žádný rozdíl pro velký celek. vše, co se v hmotném vztahu působí všude odpovídající výběžky, je třeba brát jen duchovně.

13. Kdo to správně v pravé hloubce pojímá, bude se i toho držet podle toho chovat a nebude už nacházet rozdíl, neboť život je všude životem, ale jeho hlavní sídlo je však jen tam, odkud vychází.

14. Já Sám jako Prazdroj všeho života sídlím stejně ve Svém pravěčném středu, ale bez ohledu k tomu jsem jako stejný život přítomen v celé nekonečnosti. Stejný život, který probouzí srdce, pohybuje i celým tělem. Kdo tomu rozumí, rozumí i všemi jinému a nepotřebuji ti o tom říkat už nic dalšího. Amen.

19. července 1847

Dodatek – Otcova slova v bouřlivé době. O spekulantech a lichvářích.

15. O, Pane, Ty milý, Svatý Otče, Ty jsi nám nejnehodnějším hříšníkům v tomto roce tak ve všem požehnal, že si podle zpráv ze všech končin Země nikdo nemůže vzpomenout, že by byl někdy požehnanější rok, než tento. Všude mnoho ovoce, polních plodin přebohatě, i brambory slibují až dosud bohatou a zdravou sklizeň a vinice jsou všude co nejbohatěji obtíženy a Tvou milostí se dá všude čekat rovněž bohatá sklizeň. Tak je postaráno i o krmivo pro zvířata. Krátce a dobře, tento tebou požehnaný rok si nemůže přát nic víc, co se týká Tvého požehnání.

16. Ale hle, o nejspravedlivější Svatý Bože a Otče, vzdor tomu Tvému požehnání začíná tu a tam už zase nový nejhroznější lichvářský červ provozovat čistě pekelné řemeslo. Za vysokou cenu kupuje na hromady letošní úrodu obilí aby tím pokud možno, udržoval vysokou cenu obilí a svou starou zásobu přinášel člověku za nejopravdovější hříšnou cenu a aby tím pro budoucnost dociloval umělého nedostatku obilí a tím ceny obilí vystupňoval co nejvýše. Ó Pane, nemáš už blesky a mor pro takové nejopravdovější lichvářské čerty. Jak dlouho je budeš ještě ve Své trpělivosti snášet?

17. Piš jen Mou spravedlivou hněvivou odpověď jako předpověď toho, co učiním co nejdříve.

18. Hle, Můj chudý sluho, blesky by byly méně účelné, než špatný halěr k nákupu panství a mor by zasáhl s viníky i nevinné. A kdybych s několika vyvrheli pekla proklel Zemi, tu by to ihned chodilo na celé Zemi jako za Noema a doby Lotovy.

19. Ale rozhodl jsem Se pro něco zcela zvláštního, co učiním co nejdříve všem lichvářům a jiným spekulantům. Dám jim odměnu, které se má vysoce divit sám satan se všemi svými anděly.

20. kdo se nyní směje ve své plnosti a ve svém bohatství, kdy nesčetní chudí nevědí, kde mají zítra vyžebrať několik krejcarů na chléb, ten má v krátké době plakat tak, jak to svět ještě nikdy neviděl. – – A říkám ti, že to bude pro všechny tyto spekulanty, lichváře, dohazovače

obydlí, průmyslové hrdiny a všechny velké kupce pozemků, prodavače a vlastníky a všeliké stavitele, velkoplánovače a směnárníky nevyslovitelně horší než blesk, mor a válka.

21. Hořící pochodeň Mého spravedlivého hněvu je už do Země zastrčena. Ohnivým mořem Svého hněvu chci ukájet Svou starou žíznivou pomstu.

Tento plod pekla, toto staré hadí plémě má cítit, kdo jsem Já, dlouho zapomenutý Bůh.

Tento zlý plod, který Otce už dlouho zneuctíval a zcela popíral, nyní den za dnem stále ještě víc popírá, si bude muset dát líbit soud věčného všemocného Soudce, a to způsobem, jak bylo řečeno, o kterém se ještě Žádnému peklu ani světu nic nesnilo.

Ale neříkám ti jak a jistě, kdy, abych mohl tím snáze a hrozněji v nejhlubší moci vpadnout do domů uvedených výtržníků Mé milosti a Mého slitování jako nejnešetrnější zloděj, lupič a vrah.

22. Pro blesky se nyní už vynašly nejlepší bleskosvody, pro mor pásy a různě působivé léky a válka se nyní vede péry a ústy v komorách. Ale proti Mému novému soudu nemá země žádný protiprostředek mimo modlitbu těch, s nimiž se stýkám jako s tebou, ty Můj chudý sluho. Ale těm už pro budoucnost budu říkat, kdy a za koho se mají modlit a za jakých podmínek, aby mi nic nebránilo v soudu, který jsem dlouho zdržoval, dát nyní ve vši tíži ochutnat škůdcům svévolníkům, neděje-li se polepšení.

23. Tím se spokoj, neboť se máš tentokrát rovnat Jonášovi, jemuž se ne nadarmo předpověděl Můj soud Amen, amen, amen.

21. listopadu 1847

Má nauka učí lásce a zakazuje soud

24. O pettauských a hradeckých pohřbech

25. Ó, Pane, Ty nejlepší Otče, co si máme myslet o poslední události (26) a také o té, která se stala nedávno v Pettau? Co se tu toho má stát? Co máme čekat při takových okolnostech

27. Slyš slovo moudrosti a piš.

28. Kde nepřítel sel, chtěl by nyní i bohatě sklízet, myslí si totiž, že je plod zralý, ale klame se mocně. Zralost je jen zdánlivá a když se srp položí na sadbu, přijde velká bouře a přinese s sebou válku, hlad a mor. A tato bouře bude hlasem volajícího v poušti, který Mi připravuje cesty. Křivé se má narovnat a snížit vysoké, co je ohavností.

29. Noční práce nevěstky má najít svou odměnu a s prodavači Boha se bude účtovat a účtování bude přísné a národy se budou mocným hlasem hlásit o kapitál i s úroky, už dávno splatnými. Staří věřitelé budou přicházet a říkat: Nevěstko, tak mnoho jsme ti půjčili na tvé vze-zření, které vypadalo tak čestné. Dej nám nyní slíbené.

30. Tu bude stát nevěstka nahá ve velké hanbě a studu a bude se kroutit jako zmije v horkém písku. Ale věřitelé se jí neujmou, ale budou na ni házet žhoucí kameny, aby zhynula ta, která svrhla tak mnohé do propasti.

31. Má nauka učí lásce a zakazuje soud. Ale tito káží nenávist a pronásledování a smrt a chtějí být soudci všeho světa a pány všech vládců a vši nádhery. Ale to je vlastní nejdokonalejší antikrist a nyní nadešla doba jeho svržení.

32. Ale, co se nyní tu a tam děje, jsou jen bouřné mráčky, které začínají se všech stran pozvedat své hlavy a táhnout nad obzorem. Teprve, až se úplně dotknou, to znamená, až si vše vzájemně sdělí, jak všude uředníci noci zacházejí se svými ovce, tu se ovce promění ve lvy a

rozsápnou ty, kteří je tak dlouho bez bázně ze Mne krmili svým masem a svou žízeň ukájeli krví trpělivého stáda.

33. Vskutku, na této půdě se už nemá zelenat žádná větev a proklet buď strom dobře olisťený, ale nedávající plod pro Mé nasycení, když přicházím a hladovím.

34. Tu chodí kolem s drzým a panovačně pyšným vzezřením, pohrdající řádným králem a jeho zákonem a každým, kdo nechce ochotně tancovat podle jejich zlaté a slávy-chtivé písňalky a pohrdají Mým slovem a Mnou Samým, – Ale brzy má přijít jiný pištec a tón jeho písňaly je má polekat tak, že z toho zemrou.

35. Kdysi jsem řekl: „Na stoličce Mojžíše sedí velekněží a zákoníci. Držte se toho čemu učí, ale nenapodobujte jejich marnivě zlá díla.“ Ale nyní říkám: „Neposlouchejte ani jejich nauku, plnou soudu a pekla.

36. Ale blaze těm málo kněžím, kteří ještě nevyměnili starou lásku a starého Ježíše za anti-krista a blaze i vám všem, kteří na Mně závisíte. Ale trojnásobná běda plodu nevěstky. Amen. – To praví, Který má veškerou moc, amen, amen, amen.

30. listopadu 1847

Slovo Ondřejovi H.

37. Bďte a modlete se, abyste nepadli do pokušení. Nikdy se červ nevzpíná a nekroučí zuřivěji, než když je náhle oloupen o svou temnou kuklu a přiveden na světlo. Zmijí uštknutí není nikdy neléčitelnější, než v nejpronikavějším slunečním světle a drak není nikdy zuřivější než když je ve dne vyštván ze svého nejtemnějšího pekla. Proto bďte a modlete se, abyste nepadli do pokušení pekla, které nyní široce otevřelo svou tlamu, aby zkazilo a pohltilo vše, co by se mu nějak protivilo.

38. Toto peklo, tento nejzřejměji nad všechny pojmy panovačný drak ale je Římanka u vás. Ta chce vládnout nad peklím, Zemí a nebem a neštít se ani nejhanebnějších prostředků k dosažení tohoto cíle a toho ovšem věčně nikdy nedosáhne a nyní tím méně, že je její čas skoro už úplně u konce. To skrytě u sebe nahlíží, ale nedává o tom ovšem nic znát a brání se i spíš na život a smrt, než dá odkrýt v plnosti svou velkou hanbu. U sebe totiž dobře ví o své velké hanbě a jak je plná nejjedovatějšího morového hnisu. – Ale nyní dopouštím, aby byla všude, kdekoli se chce jen pevně usadit, zbavena kukly a pronásledována veškerým světem. Ale to jí všude naplňuje i nenasytnou pomstou, že ve dne v noci kuje bez ustání jen jedině plány, jimiž by se mohla co nejneslýchaněji mstít na každém, kdo není úplně jejího druhu.

39. Proto ti, Můj milý Ondřeji i vám všem říkám: Bďte a modlete se, abyste nepadli do pokušení nevěstky, – to znamená – všímejte si přesně všech jejích pohybů, tajných nařízení, dohlížejte na její kázání a zvláště na její zpovědnice, neboť říkám tobě a vám všem: Tam budou dostávat zpovídající se nauky, napomínání a povzbuzování, před nimiž by se vám ježila kůže, kdybyste mohli vidět za všechno.

40. S kazatelen budou oznamovat nenávisť proti politickým vrchnostem a ve zpovědnících budou učit pomstě a žádat i činnost od těch, kteří chtějí dosáhnout osvobození ode všech svých hříchů. Ale, kteří se budou jejich požadavkům vzpouzet, budou tajemně prokleti a předáni čertu a peklu, tím si budou mnozí slabí zoufat, ale mnoho trochu silnějších odpadne a to nyní také chci.

41. Tím si nevěstka sama přivodí škodu a ta jí ale neudělá chytřejší, ale stále rozvzteklejší a pomstychtivější, takže se konečně pustí i do úkladného vraždění svých domnělých nepřátel a takto bude usilovat – svých nepřátel se zbavit. A když se jí nebudou takové pokusy dařit, přesune se na nejpronikavější tajné politické utrhaní na cti a tato bude hledět se zbavit se svých

domnělých nepřátel a také neopomene energickým a uměle uskutečněným zázrakem prosazovat zase svou starou vyzvědačskou vážnost, před kterou se třásli císařové a králové.

42. Proto dobře bděte a modlete se, aby vám jed hadího uštknutí neškodil. A dají-li vám otrávené víno, poznáte jej a nepožijete jej. Ale budete-li tím polití a pošpiněni, neutkví na vás škoda. Kdybys mohl nyní nahlédnout a vidět do srdcí bálových kněží, jak se tam vaří, šumí a zuří, polekal by ses mnohem víc, než kdybys stál na okraji hory, která chrlí žhoucí lávu. Tito kněžouři budou nyní vše podmiňovat a kdyby jim měly být konečně odtrženy všechny provazy, jichž se nyní jednotlivě ještě nějak drží, pak teprve dají najednou vybuchnout všem svým mí nám, aby tím pro sebe sklidili buď úplné vítězství nebo úplně zašli a to bude i konečný jistý úspěch.

43. Avšak běda mnohým. Kdekoli totiž padá do hlubiny s velké výše velký a těžký kámen, působí vždy větší pustošení, čím je sám větší a těžší. – Ale svým pečlivým bděním a modlením můžete už tento kámen, na tuto velkou, ale nadměrně zpuchřelou skálu už ve výši rozdrobovat a když se pak bude kutálet do hlubiny, bude moci způsobovat méně škody.

44. Proto stále bděte a modlete se a všímejte si nepřítel v jeho nejtajnějších zákoutích a stavte silnou hráz, kdekoli se bude pokoušet o prolomení. Jinak bude připravovat světlu ještě velké trpké boje. – Nikdo z vás, ani ty, Můj milý Ondřeji se ničeho neboj, neboť Já, váš Pán a Otec, vás neopustím a nedopustím, aby vám byl zkřiven vlas na hlavě. Ale chcete-li ujít mnohému pokušení, musíte se modlit a bdít. V pakli se i na anděly nezřídka co nejprudčeji dotírá a musí být stále co nejvíce na stráži. Ale zde je nyní také peklo, je tudíž nyní na vás – dobře bdít a modlit se.

45. Jsem u vás po všechny dny jako jsem byl u apoštolů, ale když přišla krajní hodina, řekl jsem i apoštolům, že mají bdít a modlit se, aby nepadli do pokušení. – Proto vám všem nyní žehnám a ještě jednou vám říkám : Bděte a modlete se vážně. Tím vám oznamuji velkou útěchu : Blíží se poslední hodina Babylonu.

46. Dobře toho dbejte a ty, Můj milý O. zcela zvláště a chovejte se podle toho a při tom buďte dobrého srdce a plni slitování, tu se na vás uvidí znaky Mého slova ve veškerém skutku a síle, amen. To říkám a radím Já, váš Pán a Otec. Amen, amen, amen.

17. února 1848

Bud'te bděli

47. Dotaz sluhy kvůli výhrušnému anonymnímu dopisu.

48. Dopis, který jsi dnes četl a ještě mnoho podobného obsahu, pochází od zlovolného pokoutního advokáta, a to s pochvalným spoluvědomím některých kněžourů. Tím nechtějí pomýšlet na revoluci, ale jen podezírat oba státní sluhy, že by mohli být zbaveni svých míst, ale to se ovšem (49) nestane. Tím se zároveň chtějí dovídat, jak smýšlejí lidé. Ale skladatel tohoto dopisu je už vědom své chyby, lituje, že se dal k napsání svést.

50. Přejde ještě několik dopisů podobného obsahu, ale výsledek bude stejný, a to žádný.

51. Ale k uskutečnění lepšího smýšlení obyvatelů tohoto města, kteří jsou dost nesvědomití a často i velmi tvrdého srdce, radím aby se příliš nespěchalo se zavedením činžovní krejcarové daně a k jejímu vybírání nedošlo dříve, než dojde k některým nutným úpravám, které se vztahují k chudší třídě lidí, poněvadž by jinak někteří neuspokojení mohli tím být vážně podníceni k demonstracím. Ale zároveň se má novinami nebo vlastním listem dát lidu důkladné vysvětlení o účelu a používání této daně a mimo to i spravedlivě pohrozit těm, kteří roztrušují takové pekelné semeno. Mají se ovšem zdvojnásobit i stráže a je to zapotřebí, kde chce peklo navázat svou hru.

52. Pošta se má přidržovat k tomu, aby v této době nepřijímala dopisy ze schránek, ale schránky odstranila a přijímala dopisy se známkami nebo bez nich jen z rukou podavatele. A to se rozumí o každé poště v zemi.

53. Když se hromadí všeliké případy zásilek takových zlých dopisů, tak nemá pošta přijímat žádný zapečetěný dopis jako se to dělá u peněžních zásilek. V případě takové nutnosti a správné bdělosti se snadno odhalí takoví anonymní pisatelé. Mohl bych vám ovšem udat jejich jména, ale málo by to prospělo, poněvadž byste neměli proti nim žádné jiné světsky – právní důkazy. Ale při energické bdělosti se jich beztak brzy zmocníte.

54. Zároveň i přísně ohledávejte (55) tak zvané městské a zemské posly, kteří někdy s sebou přinášejí taková psaníčka skrytě (56). Také jsou zde ve městě cizinci – polofrancouzi, poloitalové, polomaďaři a Poláci a rozumí se samo sebou, že je třeba se na ně zaměřovat.

57. Tyto prostředky jsou sice o sobě a pro sebe také zlem, ale, když se jimi zabraňuje velkému neštěstí, zlu, pak jsou dobré v Mém jménu. Musí-li Mi sloužit i samo peklo, které je přece zlé, tím spíše Mi mohou sloužit světské soudní moci, které jsem nařídil pro udržování pořádku.

58. Toho všeho si dobře všimněte a v nutném případě podle toho jedněte a vše se zase urovná. Tak to buď, to říká nejlepší Rádce, tak to buď, jak to má být.

4. března 1848

Předvídejte

1. Ó Pane, my, kteří se jedině Tebe držíme a vždy věříme čemu nás Tvé svaté slovo přemílovitě učí, Tě prosíme, abys nám v této stísněné době ráčil předem oznámit, jaká všechna bída na nás může přijít a co nejpravděpodobněji i přijde, abychom se mohli zcela a úplně řídit podle Tvé nejsvatější rady k zajištění našich duchovních pokladů, jimiž jsi nás Ty, ó nejsvatější Otče, tak přebohatě opatřil a za ně ti ovšem všechny nemůžeme věčně nikdy dost děkovat. – Í, Pane, ó Otče Ježíši, vyslyš tuto naši prosbu. Tvá svatá vůle se děj.

2. Tak piš. Už při pohřbu městského rady N. (3) jsem vám naznačil, co v krátké době přijde na svět a řekl jsem vám to i při jiných příležitostech. Nesmíte se nyní příliš divit, že se předpověděné zlé počasí začíná poněmáhle vybijet – ovšem vždy jen ještě částečně, že bouřné mraky vystoupily co nejvýše. Všechny bouřné mraky, které nyní se všech stran vystoupily vysoko nad obzor, se totiž ještě nesetkaly. Ale nyní chci dát přijít na svět, který na Mne zcela zapomněl soud, aby mu hledal podobný.

4. Vládcové, kteří dnes ještě studují, jak duchovně a přirozeně ještě hanebněji utlačovat Mé chudé národy, budou ještě v tomto roce hledat přístřeší a úkryt a říkám vám, nenajdou je, poněvadž úplně zapomněli, že jedině Já jsem Pán a že všichni lidé jsou jejich bratry. – Běda vám, vy páni světa, vaše poslední doba přišla. – Marně se vyzbrojujete, marně stahujete ve velkých množstvích dohromady vojáky, kteří vás proklínají a vás zatracují do pekla, marně vyhlašujete náhlé soudy, marně zřizujete pevnosti a tajné šibenice.

5. Já starý věčný Bůh a Pán nad vámi, hadím a zmijím plemenem, jsem probudil nad vašimi hlavami nepřitele, který vás má trestat za všechny staré hanebnosti, které jste páchali na Mých národech. – Ty, který se ještě dnes skvíš ve zlatě, máš zítra chodit jako žebrák a jako štvané zvíře hledat díru, vhodnou k ochraně svého života.

6. Běda vám všem, kteří ve svých bohatých bytech nepociťujete velkou bídu chudých bratrů a sester, kteří jsou z největší části chudí proto, že jste podle Mne co nejprotizákonněji bohatí. Pravím vám: tentokrát chci dát chudým do rukou klíče k vašim pokladům a předat jim vaši příliš velkou zásobu.

7. Myslí si snad tito velcí a mocní páni světa, že jsem vůbec přestal být, když jsem tak dlouho s největší trpělivostí přihlížel k jejich zlému konání a provozování? – O, tito světa- páni se velmi mýlí. Jsem ještě, čím jsem byl od věčnosti – Otcem těm, kteří Mě znají, milují a Má přikázání zachovávají a neúprosným soudcem těm, kteří Mě ve skutečnosti už dávno zavrhli a místo Mne zřídili nejslepější pohanství k nejuplněnějšímu utlačování národů, kteří k tomu byli učiněni slepými.

8. Ale nyní říkám vám, Svým přátelům, konejte tělesné dobro chudým a dávejte jim pravou útěchu, tak zůstanete ušetřeni nadcházejícího soudu. Kdo z vás má mnoho, ať dává mnoho. Ale, kdo má málo, ať také dává podle své možnosti. A kdo nemá nic, ať vděčně přijímá, co se mu dává. – Když budete vzhledem ke Mně takto jednat, tu má vás Má ruka chránit před každým úderem soudu. Ale, kdo se tomuto pravidlu, jež je jen nejčistším starým přikázáním lásky, nepodrobí, od toho Svou chránící ruku odtáhnou a bude účasten dění soudu a jeho velkých požadavků

9. Dobře se ptáte a říkáte : Ó Pane copak se vlastně tak určitého bude díť? Ó, řekni nám, abychom udělali opatření a mohli se podle toho řídit – Ale říkám: Neptejte se tak příliš, co se bude díť, ale spíš se tažte, zda bude vaše srdce radostně splňovat Mé přikázání lásky. Bude-li je splňovat, tu. Ať se děje, co chce, nebude na vaší hlavě zkřiven ani vlas.

10. Ale kdo v této době bude u sebe považovat přikázání lásky k bližnímu jen vlažně a ne v hloubi, jak těžko musí připadnout bratru a jak uboze sestře, kteří nic nemají a ani nevědí, jak něco dostat a taky nevědí, co budou zítra jíst a čím své tělo pokryjí, ten bude v době blízkého soudu tvrdě sebrán.

11. – Ale řeknu vám ještě něco : Nestačí dávat, co žádá láska, ale hleďte ještě získávat víc učedníků ke snaživému provozování lásky k bližnímu a soud se bude zmírňovat. Povstane-li totiž více činitelů pravé lásky, bude, i méně opravdu ubohých v nejvyšším stupni a nebudou vás utlačovat ve vašem vlastnictví.

12. Pravím vám: Uvažujte o slovíčku velmi vážně a nemyslete si, že to nebude snad tak zlé, že Pán soud zase už zmírní. – Ba, udělám to aspoň místně, budete-li konat, co chci. Ale, budete-li to konat jen vlažně, brzy se přesvědčíte, jak se vše až příliš opravdu splní a tím vám chci naznačit, že nyní dojde skoro ve všech zemích k válce nejzuřivějšího druhu a budou vzpoury na všech místech, dražota, hlad a všeliké nákazy. A bude vznikat nezákonnost za nezákonností a dům vašich vládců se zmenší a bude jej možno snadno měřit loktem.

13. Nemyslete nyní na zaopatřování svých dětí, tím jim budete dávat smrt, ale snažte se stále víc a víc o Mé přátelství, tu najdou i vaše děti nerušené zaopatření.

14. Pravím vám : Nyní nastalo, že kdo bude chudému bratru pomáhat, bude svůj majetek ukládat na jisté místo a brzy jej dostane nazpět s dobrými úroky. Ale, kdo svůj pozemský kapitál bude půjčovat nyní na úroky, ten v krátkosti ztratí kapitál i s úroky. A i kdyby jej měl před světem zachránit světsky – chytrými opatřeními, tak jej přesto nezachrání přede Mnou.

15. Jako se nyní svět lichvářsky, sobecky a panovačně utvořil, tak lidstvo nemůže už trvat. – Chce-li jeden strhnout vše k sobě, z čehož mají žít miliony? – Nemůže to tedy už tak dále trvat. Konejte tedy dobrá díla (skutky), vše ostatní už udělám Sám a budu bránit všechny vaše světské a zcela zvláště duchovní poklady a majetky.

16. Ale myslíte i na potřeby Mého sluhy, kterého jsem vám zase dal, je vám jako spása a dobrý posel, který vám neúnavně přináší živé zvěsti z nebí jako tažné zvíře a jako osel se spojuje s nepatrnou a špatnou stravou, zatím co vám přece přináší největší poklady.

17. Pravím vám, že mám slabého rád a že ho mám rád, zkouším ho chudobou až do pravé doby. Ale bez ohledu k tomu vám přesto říkám : Co vpravdě činíte jemu činíte Mně Samému a vše se vám má ve své době zase vrátit. – Kde je totiž Pán, má s sebou i sluhu a kde je sluha, tam je i Pán nedaleko. Tak myslíte i na sluhu a budu jím u vás. – Amen. To vám všem vpravdě v pravdě říkám, amen, amen, amen.

19. března 1948

Všeliké zmatky

18. Piš v oddělených verších, co ti zde budu dávat v Duchu předvídání ve vztahu k této době a po ní následující.

19. Co chce ztřeštěné honění jedno přes druhé, co prázdná hra se zbraněmi bezvousé mládeže? – Chtějí lidé zasahovat do práv Boha?

20. Jsou-li nemocní, uzdraví se snad takovým slepým hřmotem? Nasytí se hladoví a obléknou nazí?

21. Postavíte-li v noci svíčky na okna a s pochodněmi budete chodit po ulicích a vytrubovat, usuší se tím snad slzy chudých a osvítí jejich duše?

22. Ó, říkám vám, to jsou ztřeštěné frašky bláznů a vedou jen ke zkáze.

23. Dříve se cedili komáři, ale nyní se polykají velbloudi. Přinese šílené zbrojení snad mír? Udělá bohatším toho, kdo nic nemá a nasytí hladového a oblékne nahého.

24. Dá slepému světlo a moudrost tomu, který se po půl století stále jen víc a více ohlupoval?

25. Země je nad všechny míra hloupá a temná a nerozumí kam má vést prázdné konání města a bude jí tu ještě víc rozčilovat a brzy přivede tak daleko, že se proti městům spikne v nejnásilnější plné míře.

26. Taž se co udělá město? Bude moci zkrotit povstání zbraněmi dětské hry?

27. Pravím: Jednoho je třeba – totiž pravé lásky a pravého světla, vše ostatní by se dalo samo. pryč s nadměrnými daněmi, zvláště panskými a pryč s pohanstvím, jinak nebude nikdy lépe, ale od hodiny k hodině jen hůře.

28. Místo pásů a znaků mají bohatí měšťané dělat mezi sebou bohaté sbírky a tím co nejrychleji chudým venkovanům přispěchat na pomoc, tu se oni uklidní a budou považovat hnutí ve městech jako dobrodiní.

29. Ale místo prosté pomoci se jim posílají jen vysoce psané a jim nesrozumitelné prohlášení, z nichž si pro sebe vyluští víc špatného, než dobrého a tak si sami ženete neštěstí k sobě.

30. Myslíte si snad, že se dá věc takto vybojovat? Ó říkám vám : Beze Mne měšťané daleko nedojdou.

31. Kde je nyní jeden, aby činil pokání? Kde pak teprve lid, aby se ke Mně obracel v době trápení?

32. Ale pravím : Kdo nyní hledá k opatření si práva a pomoci jiné prostředky, než Mne, ten zajde, kde stojí, i kdyby měl kolem sebe sto zbraní.

33. Kdo Mně chce nutit, abych tomuto roku žehnal? – A nepožehnám-li mu, kdo vás ochrání před hladem a pomstou lůzy?

34. Loni jsem vám dal požehnaný rok a vy jste neomezili lichváře a nedbali jste, aby byl chléb větší a maso levnější.

35. Nejbídnější potravní daň zůstala a ještě jiné daně se zvýšily. Jaký div pak, že se lidé táží: Kam přišlo požehnání tak krásného roku? Kdo je pohltil, že jsme se dostali do bídy ještě větší?

36. Ale když se už lidé táží právem na velké požehnání loňského roku, jak bude teprve znít jejich hlas, kdybych pro celou zvrácenost nechtěl příštímu rokem požehnat?

37. Vpravdě vám říkám: Co se nyní děje, jak jsem vám už častěji předpověděl, je jen jemná předehra

38. Vlastní teprve přijde, poněvadž pošetile – pyšní měšťané věří, že jejich zbraně, znaky a nemoudré požadavky jim přinesou spásu, když už na Mně zapomínají.

39. Svoboda tisku je sice správná a mnoho jiného není špatné. Ale právo – volit představené a zas je odstraňovat, když netancují podle jakékoliv písťalky, to je špatné. Představené pomazávat a zas je odvolávat, to je jen jedině Mé právo.

40. Jistě bych to i mimořádným znamením udělal jako to dělám v jiných lepších zemích a budu v budoucnosti ještě zřejměji dělat. Ale, když na Mne při takových nápadných příležitostech vypínavý národ zapomíná, tu také na lid zapomenu.

41. Nebo by si chtěl snad někdo z vás myslet, že hlídky několika nadutých mladíků, plných duchovního a tělesného spánku, kteří když tělesně bdí, vedou mezi sebou nejneřádnější řeči a ve výčepech se opíjejí, ochrání město, když je navštíveno?

42. Možná si myslíte, že by příliš slabým hlídkám přišly na pomoc už děla.

43. Ale pravím: Pošlu-li na vás jen půl milionu kobylek, tu poběžíte se všemi svými děly k haraburdí, neřku-li, pošlu-li vám tak velké množství lidí na krk.

44. Ale k čemu nyní potřebujete všechny ty válečné věci, když je už beztak hlavní věc ujednána v císařském městě? Všechno vaše konání je nyní marná chloub a svému trestu neujde.

45. Jen několik ještě dní a venkované poznají městské gardisty (strážce) a pochopí, že nejsou pro jejich smýšlení, ale proti němu. Tak to začne.

46. Kteří se nyní ukazují plni zmužilosti, budou brzy vyhledávat nejtajnější koutky, aby se před zuřivostí venkovanů ukryli.

47. Město nyní velmi jásá a chová se jako vítěz. Ó, je to velmi marnivé. – Jak mnoho jásotu nyní, tak mnoho bídy brzy.

48. Víte, že beze Mne nic není a nemůže se stát. Ale říkám vám: Mezi těmito ztřeštěnými nejsem, vůbec ne u těch se šavlemi. Co asi budou dělat beze Mne?

49. Páni města si dávají sice mnohou námahu, ale bude neplodná, neboť to nečiní se Mnou.

50. Mezi nimi je sice jeden Mým přítelem, ale město si ho příliš neváží a on musí nyní konat co chce. Ó, to městu neposlouží k požehnání, ač jeho požehnaného zachovám.

51. Buďte bedliví a přesně počítejte. Každé nařízení nejvyššího úřadu bude brzy pokryto mnohou potupou, poněvadž nemá a nezná Mého Ducha a nyní staví jen na nejmladším a mar-nivě stvořeném duchu násilí a na ně stačí dvacet vlků, aby je rozprášili.

52. Co má asi znamenat – začít určité dílo a pak proti němu zase táhnout do pole? Chcete dělat celníka, aby na vás mohl přijít lid venkova tím dříve?

53. Ale vám Svým přátelům říkám chodte se Mnou k chudým a ne beze Mne k váženým, tu vás budu i v době nebezpečí chránit, jinak byste museli hledat ochranu u svých vážených a příznivých. Zda ji tam naleznete, neumím říci.

54. Vpravdě vám říkám : nemám zalíbení v těch, kteří se v těchto dobách odívají podle mó-dy, v těch, kteří sotva pokrývají nejhoršími hadry své přirození.

55. Jak daleko to chce svět hnát s tak vznešeným konáním, navštěvováním, skvostným odíváním a všelikým komediantským hraním, kde přece víc, než zřejmě vidíš Mou trestající ruku nad jejich hlavami?

56. Ó, vy potřeštění lidé. Vstupujete-li jen do domu svého souseda oblékáte se, jako byste šli do pokoje krále a svého souseda děláte ještě ztřeštělejším, než byl předtím. A když pak při-chází k vám, provozuje to ještě hůře než vy a chce vás předstihnout.

57. Ale pravím vám: Navštěvujete-li svého souseda, oblect se co nejjednodušeji, abyste ho v jeho srdci nedělali pyšnějším, než byl před tím.

58. Ale raději navštěvujte často chudé a budu vás bránit a chránit v jakékoliv době.

59. Tak se nezúčastňujte ani tohoto přítomného zbrojení. Poskytně vám málo ochrany, ne-boť nestojí pod tím, kdo chodí se Mnou. – Ale neznám vaše nynější vůdce jako Mě ani oni ne-znají

60. Tito slepí, pyšní vůdci se budou dříve nebo později sami přepadat, poněvadž jeden bu-de chtít bílé a druhý černé.

61. Všichni důvěřujte jen Mně a řiďte se Mou vůlí, tu budu bránit a chránit vás i vaše jmění před každým útokem. Víím totiž, že jste poctivého ducha a srdce. Tedy Mé nejsilnější požehnání s vámi všemi. Amen

21. března 1848

Obecní politické rady.

1. Mému milému příteli O. H.

2. Motto: Spravedlivý se nemusí nikoho bát a dobrý v srdci je hoden své odměny.

3. Můj příteli a bratře, znám všechno tvé jednání a říkám ti, že je dobré a správné. I když nadměrně chtivý, zlý, zlomyslný, panovačný a škodlivý obecný svět to nenahlíží a často nahlédnout nechce, tak to přesto nic na věci nemění. Vedle mnohých zlých a hloupých je totiž stejný počet dobrých, lépe smýšlejících, kteří tvé správné působení a hlavně tvou dobrou vůli uznávají. Ale před nimi se už beztak zlá protistrana bude muset co nejdříve vzdát zcela svého domnělého vítězství.

4. Změň své práce, které jsi včera předčítal Mému sluhovi, trochu ve výrazech, jimiž jsi v každém případě trochu ostře označil zčásti vlažné, líné a někdy i skutečně zlé obecní před-stavené chudých, ať jsou jacíkoli a dej pak (své písemné práce) všechny i se vším) veřejně

oznámit a tím světu připravíš nejen mnohý užitek, ale stoupneš ve chvalném uznání i u lepších a konečně budou muset sami odpůrci přiznat, že tlachavými nevázanými řečmi a zlomyslnými vyhrůžkami činili bezpráví.

5. Neboj se, neboť jsem u tebe a budu tě chránit a ani v budoucnosti tě jako až dosud nyní nepotká nic zlého. Přijdou sice ještě velmi zlé bouře, ale, kde jsem nebudou moci nic pořádit. Ale, čím prudčeji nějaká bouře vystupuje, tím kratčeji trvá a pak brzy přichází jiný vítr.

6. Také bys chtěl vědět zda máš toto své současné postavení podržet nebo ne. Pravím ti: Pokud věc stojí tak, jak je, zůstaň, čím jsi. Ale časem svolej lepší a vážnější města a taž se jich na radu v tomto ohledu a co ti pak řeknou, konej. Nebudou proti tobě, neboť až příliš dobře nahlednou tvou schopnost.

7. V takové době, jak se brzy dozvíš, se současný hloupý vítr také velmi významně obrátí, jako je už nyní větrná vlajka velmi nestálá a pak budeš sedět třikrát pevněji, než jindy. Jen by se musela zlá strana chtít podrobit lepší vůli a k tomu jí nelze upřít svobodnou vůli, pak bys ovšem musel své místo složit, neboť by tě pak nebyla ani hodna. – Ale pak měj na zřeteli, jakým soudem toto město navštívím. Pravím ti: Sodoma a Gomora mají mít oproti tomu velkou přednost, výhodu. Víš totiž, že mám převelikou trpělivost, ale není bezmezná. Běda bídnému lidu, u kterého Má trpělivost přestane. – Vpravdě ti pravím, že tentokrát visí Má trpělivost nad velkým a malým jen na nejslabším vlákénku.

8. Konečně ti ještě poznamenávám : Chceš-li snad v květnu provdat svou dceru za Prusa, tak to učiň co možno nejtajněji nebo to raději odsuň na delší dobu, – jsou zde totiž někteří zle smýšlející, kteří se tím cítí zkráceni a ve svatební den chtějí tvé dceři a jejímu ženichovi provést něco zlého. To říkám k tvému záměru. Ale nejlépe by bylo, kdybys mohl aspoň prozatím tuto věc zcela odložit. Země kam se tvá dcera vdá, bude navštívena třemi velkými trampotami, poněvadž nepoznala má častá, velmi mírná navštívení.

9. Ale tvůj budoucí zeť by udělal nejlépe, kdyby ve své zemi svůj majetek (10) prodal a koupil si v této zemi někde něco. Jeho majetek bude totiž v bouři této doby vypadat brzy velmi zpustošený.

11. Můj příteli a bratře, jako pravý přítel a bratr jsem Svému nejmilejšímu příteli a bratru v krátkosti označil vše, co tobě a tvému celému domum prospívá. Ale dělej podle toho, půjdeš po dobré cestě budu s tebou a vždy ti budu žehnat. Amen. To říkám Já, Tvůj Otec, Přítel a bratr tobě, amen, amen, amen.

25. března 1848

Modlení nebo útěk?

12. Marii H. – (13) – Dětičky, říkám vám nyní, modlete se, abyste nepadly do pokušení a do soudu světa. Nyní je totiž poslední propuštění satana a velký soud světa přede dveřmi a ten soud značí konec světa, ne snad konec Země a všech tvorů na ní., ale konec světa na Zemi a to je nynější úplné panství pekla, které nepotrvá sice dlouho, ale v děsnosti vše předčí, co bylo kdy od počátku tvorby na této Zemi.

14. Přehloupilý lid tohoto města bez lásky, který o Mně nic neví a vědět nechce, si sám klade nůž na srdce a už nyní vzájemně proti sobě táhne a v nejbližší době utvoří ještě příkřejší protiklad a to bude vlastně dobré, neboť se had sám zruší. Ale, kdyby to přišlo zle, bylo by radno táhnout na venkov, poněvadž ve městech nebude dlouho zavládat pořádek. Proto se modlete u udržování pořádku (řádu) a nynějších udržovatelů zákonů v řádu. Budou-li se dobrými modlitbami udržovat, bude to ještě dobré, ale, kdyby se mělo zle smýšlející lůze podařit tyto udržovatele zákonů odstranit, tu se modlete dvojnásobně a v Mém jménu utecte na venkov. Tu se

totiž stane město jámou vrahů a lupičů a dojde k strašným bitkám. – Ale přesto vás budu chránit, budete-li zůstat ve Mně jako Já u vás a ve vás.

15. Má dceruško, tuto radu ti dávám pro vás všechny k tvým jmeninám jako vázané. Ale všichni ji následujte, bude-li to nutné. Amen. V mém jménu amen, amen, amen.

4. dubna 1848

Postavení plné nebezpečí

16. Ó Pane, Ty vždy jako věčně nejlepší, nejopravdovější a nejlaskavější Otče všech lidí a andělů. Ty jediný všemocný Vůdce všech bytostí, všech věcí, všech světů a sluncí. – Ty vidíš a už od věčnosti jsi předvídal, jak se nyní věci na zemi utvářejí. Zcela hrozně temně a hrozivě to tu vypadá. Jedno povstání podává ruku druhému, přibývá bezzákonnosti od hodiny k hodině, když se oprávněným udržovatelům zákonu pořádku berou všechny prostředky, právě ty zákony, které udržování řádu a pořádku podmiňují. Co máme my, kteří jsme se tě vždy drželi a věčně se tebe jediné chceme držet a budeme, nyní konáme v Tvém jménu? Kam máme jako Lot utéci, až navštívíš toto bídné město soudem, poněvadž se zdá, že od Tebe úplně odpadlo? – Ó Otče, všichni Tě ve svém srdci co nejjasněji prosíme, dej nám, ubohým hříšníkům radu, svatý pokyn Ze všech svých sil chceme rádi konat vše, cokoli by nám chtěla tvá nejsvatější vůle oznámit. – Ó, Otče, odpusť nám naše hříchy jako my odpouštíme všem nepřátelům a těm, kdo nás urážejí a neuved' nás do pokušení pekla, ale vysvobod' nás od všeho zlého.

17. Piš. Jaká je tato doba a co nyní lidé myslí, činí a co se snaží, víc a také vím co udělám, jak jsem vám už častěji předpověděl a vy též víte, co přijde, když přehloupý a slepý lid tohoto města přejde do rozhodné zloby, od které je už nyní vzdálen víc, než o vlasek.

18. Ale, až to v krátkosti přijde na toto město a i na jiná, ne méně zlá místa a města jako i na jiné krajiny, – totiž – ohavnost zpusťování, tu utecte buď do Korutan nebo aspoň 8 – 10 míl daleko (19) od tohoto města buď do dolního nebo horního Štýrska a tam už za mírné nájemné najdete přístřeší. Ale nechci vám oznamovat určité místo, poněvadž v každém místě bydlí lidé svobodné vůle, kteří mohou jednat dnes tak a zítra jinak. Ať vám stačí, že, kam chcete zatím jít, tam vás chci a budu chránit ode všeho zlého. Ale k odchodu odtud se musíte každý den dobře připravovat. Když vám řeknu : zítra odtud odejděte, tu nečekejte na další den. Dobře a správně si tedy nyní uspořádejte své věci.

20. – Ale kvůli vám a ještě několika z tohoto města chci přidat 7 – 14 dní k polepšení a k návratu k Mému řádu ve smyslu přítomného volání římské církve k pokání. Ale, když se toto město na to zcela a vůbec neobráčí a to snadno uvidíte a poznáte, že hořejší lhůtu těžko ještě jednou stanovím a z toho poznáte, že doba k odchodu je přede dveřmi.

21. Ale nyní se ještě asi přihodí ledaco a to vás nemá přivádět v úzkost, poněvadž jsem přece u vás. Jinak by se vám mohlo přihodit jako Petrovi, když šel ke Mně po pohyblivém moři.

22. Ani se netrapte, když musíte odtud odejít, ale dělejte vše radostně a v pevné důvěře ke Mně a najdeme brzy a snadno místo, vhodné pro tuto dobu. Můj sluha je beztak u vás, jím k vám mohu mluvit každou hodinu písemně i ústně, když něco okamžitě potřebujete a ne méně svými srdci, chcete-li čekat na Mou řeč. A tak můžete být zcela bez starostí, poněvadž jsem u vás dvojitě.

23. Váš milý bratr Ondřej, který jde nyní do Vídně za svou rodinou se ale nemá i se svými příliš dlouho zdržovat v tomto městě, neboť to tu bude vypadat brzy zcela zvláště. Nikdo nebude už vědět, kdo je pán, kuchař nebo číšník, zvláště, bude-li toto město dál pokračovat ve svém bludném namyšleném a panovačném smýšlení zlém jako dosud a nebude-li konat nic nebo málo, co je shora a nadměrně a pošetile požadovat co je zdola a velmi to tak vyhlídí, poněvadž se žádná strana nedává umírnovat. – Usedlost v dolním Štýrsku, Merlhofu mu má být

jistým útočištěm a pro vás v nutném případě, odtud vede jistá cesta do Korutan, nejjistější zemičky této říše, ač se ani tam nedojede zcela bez výtržností.

24. Ale nikdo z vás ať nedůvěřuje Vídni, tam se totiž budou dít ještě zcela zvláštní věci. Pravím vám důvěrně: Nestojím za ničím, co se může dít ode dneška do zítřka. Toto město je nyní, co se týká Mne, volné jako pták jako bylo město Francouzů. Rozumíte tomu? – Ať je tedy každý na vše připraven. – Může mocně stoupat, pozná-li svůj čas, ale i co nehlouběji padnout, když svůj čas nepozná. To k vašemu tajnému vědění a podle toho zařízení. – Ale konečně vám jako vždy doporučuji Svého sluhu. Nezapomínejte na něho a nezapomenu na vás a mnohonásobně vám nahradím, co pro něho konáte a konat můžete. Světsky totiž nemá kromě své hudby až dosud nic. – Mé požehnání vám všem, amen, amen, amen.

7. května 1848

Politická rada

25. Ó Pane, na konci Svého dřívějšího daru Ses zmínil o této současné době (26) a že je nyní na venkově pro určitou přehlídku venkovanů víc se tam bát, než ve městech. Je-li to Tvá vůle, prosím, řekni mi o tom něco bližšího, jen, je-li to Tvá svatá vůle.

27. Nemáš-li žádné vidění, účtování? Nevidíš-li, jak se nyní lidé ve městech začínají různit a stávají se střízlivějšími, poněvadž se nedostatkem výdělku dostávají do stavu stále nuznějšího a tak už i mnozí začínají na Mne myslet? V některých domech se také už začínají řádně modlit a to je dobré znamení.

28. Mezi lepšími plody je sice ještě mnoho plevle, ale na to jsou už také ženci na cestě a budou s plevelem brzy hotovi, pak se stanou města rájem a země tu a tam pouští. – Ale nyní slyš, proč se nyní venkov tak silně přehlíží a jak.

29. Hle, ponejvíce přehloupě udělaný lid, který byl odjakživa nepřítelem všech daní, slyšel nyní něco o svobodě a slevení základních panských daní. Tím se mu ukázal prst, ale on chce mít hned celou ruku, chce být pánem. Chce vidět měšťany u svých nohou, jak prosí a žebrají, aby se jim za drahé peníze prodávalo něco k životu nutné z plodů venkova. Chce se opíjet a zuřit proti měšťanu a zle bude zahánět úředníky země a bude, jak už i je, obhroublý a hrubý vůči každému měšťany oděnému, když mu nepovolí ani v nejnesmyslnějších věcech a nezřídká i v nejrozpustilejších požadavcích a přáních.

30. Tak to bude i majitele pozemků zle potkávat, nejprve ovšem tvrdšího a nespravedlivějšího, nakonec ale i lepšího a spravedlivějšího. – Ba, lid venkova nebude ještě dlouho přijímat lepší světlo víry a k smrti odhodlán, potáhne proti každému čistěji a svobodněji myslícímu, zvláště lidem cizí řeči.

31. Nyní nahlížíš, že musím tento neslušný lid tvrdě navštěvovat, abych ho uváděl zase do řádu. Tak nyní u nahlédneš, proč tak hloupý a nyní skutečně ponejvíce vedle maďarského štyrský a to německy tak dobře, ne-li ještě víc, než všeobecně mnohem důvtipnější slovanský. – Nebo jsi neviděl, jak tu jedna Slovanka pro svou národnost vyvěsila jen tři úzké pásy a jak ji proto všichni Němci těžce uráželi (32), zatím co Slované velmi často vyvěšují německý prapor a nosí německé znaky a žádnému Němci nebrání, nezakazují nosit své národní odznaky.

33. Co si myslíš, který lid je uvážlivější a povolnější? – Myslím, že najdeš snadno odpověď, ale i, kde je nutná co největší přehlídka, neboť Já Se nedívám na jazyk, řeč, ale jen na srdce všech Svých dětí. U Mne nemá Němec přednost před Slovanem a Slovan před Němcem. Ale, kdo se chce nyní povyšovat, toho hluboko snížím, amen. To říkám : Amen,

Útěk císaře z Vídně

34. (Odcestování císaře (35) do Innsbrucku 17. května 1848)

36. Ó. Pane, Ty nejlaskavější Otče, prosím Tě, dej nám podle Svého jediného zaslíbení a Své nejsvatější vůle nějakou zprávu, co si máme myslet o tajném odchodu svého císaře ze sídelního města Vídně, domněle do Innsbrucku v Tyrolech a co je toho k očekávání. – Je-li to Tvá svatá vůle, dej nám o tom pokyn.

37. Tak piš. Nečetli jste v dřívějším oznámení (38), kde jsem vám napřed vysvětlil a ukázal, co bude na císařské město dopuštěno pro jeho bláznivé provozování? Nyní na ně přišlo to, co bylo řečeno. – Nejbližší doba tohoto města bude těžko vykazovat plody, které mu tato pravá ptačí svoboda (volnost) zplodí.

39. Toto město nechce císaře, aby nad ním vládl, neboť chce nyní vládnout samo. Císaře chce pouze kvůli lesku a lakotě a aby budoucně nežádal skoro žádné daně, ale z nejvlastnějších prostředků mohl krýt všechny potřeby města a vedle toho jako císař s nejskvělejší dvorní nádherou ročně jen ve Vídni a jinak nikde strávil aspoň 50 milionů a za to se mu pak udělovaly při různých příležitostech papírové archy vítězství (slavobrány) a mnohá jásavá prohlášení ševcovské mládeže „ať žije“ vedle mnohých vlastenecky laděných básní. – Takového císaře by si Vídeňané přáli.

40. Poněvadž právě z tohoto císaře chtěli takového udělat, že by už neměl co mluvit, ale jen poslouchat svrchovaný lid, tak císař udělal správně, že upláchl, poněvadž byl sesazen na nulu. Tento svévolný vídeňský lid musí podstoupit soud a klesnout do velké bídy, jinak se jeho duch nikdy nepovznese k důslednému obecnému působení

41. Věřte, co vám říkám“ jednání takových lidí jako jsou císařové, králové, vojevůdci atd. na nichž je vázán osud milionů, nezávisí ve svém jednání na sobě samých, ale vždy jen na Mně, Který nejlépe vidím, jak jsou všechna srdce lidu uzpůsobena a tedy i velmi dobře vím, jak musí být uzpůsobeno smýšlení řádného vládce, aby tu stál jako přiměřený vedoucí lidu.

42. Proto také nepotáhnu vládce k zodpovědnosti za jeho jednání neboť každý vládce koná, k čemu je Mnou puzen. Ale budu Se i s vládcí soudit v době, ale ne kvůli jejich jednání, zda si sami osobovali moc nebo, zda Mi pro to dávali čest. Není totiž nikde moc v rukách pozemského panovníka mimo moc ode Mne. Má tedy každý poslouchat řádného císaře nebo krále. Neposlušný se totiž nechová nesprávně k vládcí, ale ke Mně Samému a proto Mé metle neujde,

43. A tak bude trestána i Vídeň, poněvadž nehledala pomoc u Mne, ale ve své vlastní pěsti. – Nebo jste u mnohých spisů, jejichž počet brzy předstihne písek v moři, snad také četli volání po Mně o pomoc? – Nic o tom nevím. . Ať tedy jen dělají tisíce usnesení všechny tyto návrhy, říšské sněmy, všechna usnesení a zákony rozhodím a zahanbím.

44. Císař z Vídně odcestoval ve vší tichosti, byla to Má vůle. Šel do dobré země, její lid je mnohem lepší, než mnozí Vídeňané. A z této země se nevrátí do Vídně dříve, dokud to nebudu chtít.

45. Jsou sice ještě i ve Vídni mnozí lepší a nejsou to patolízalové, aristokrati, ale přátelé pravdy, řádu a poctivých mravů. Tito lepší si přejí pravý pokrok ducha, nejsou temnými popskými přáteli, ač si všimají i lidské hodnoty v těchto naukách noci. Nepronásledují ani šlechtice, mají-li ve svých srdcích pravé lidské smýšlení. Ale velmi litují hloupých a modlí se za ně. Ale jakkoli čestně dobře to myslí, masy si jich přesto nevšímají a nedopřávají jim sluchu

46. Mocně vzdychají nad úplně zvráceným smýšlením mas velkých mas lidí, kteří si nyní chtějí pomáhat šavlemi, stříelnými kyji odznaky a stejnokroji, pásy prapory a koňskými ocasy. Ale pravím vám: Nedám-li jim už dlouho vzdychat, ale poslat pomoc, nad kterou s úzkostí ztuhnou všichni takzvaní velkoproletáři víc, než severní pól. Tu zeslábnou tito tak silně namyšlení jako rákos. Ale nynější slabí povstanou k nádhernému vítězství a budou se těšit z pravé svobody, ne takové nynější, ale svobody pravého Ducha v Mém jménu.

47. Tato současná svoboda piva, tabákového kouře, kaváren a modelářství se přece snad nezdá být hodnou žádostí pravého křesťana? Musí být tedy z kořene vymýcena. – Ale ať si nikdo nemyslí, že bych zase chtěl Svě děti zotročit. Ó, říkám vám, že mají být ve svobodě a svobodou osvobozeny. – Ale ať si nikdo z vás také nemyslí, že se dostane ze jha poroby těmito hanopisy (48), šavlemi a odznaky. Naopak, tím se bude pravé otroctví jen podporovat.

49. Tito tak zvaní přátelé lidí budou brzy zbaveni svých masek a jen až příliš jasně se ukáže, z jakých odpadků a zrna jsou tito zástupci lidu, kteří se ve všech dobách dají za peníze používat ke všemu až příliš snadno. Podívejte se na dějiny a shledáte, že největší tyrani všech dob pocházejí z tak zvaných zástupců lidu. Nyní tedy nedám takovým bytostem docházet k povznesení, ale, kde se povznesou, tam i padnou.

50. Chci řád, poslušnost a plnou oddanost do Mé vůle, která je jediné dobrá. Ale běda těm, kteří ji chtějí odporovat, ti budou mít tvrdé lízání trní. – Není-li pokora první podmínkou k osvobození ducha? Ale, kde nyní vězí u nynějších tak zvaných osvobozovatelů lidí? Snad ve stejnokroji, šavli, ve vojenské pokrývce hlavy jezdce, v pivu, doutnících odznacích, pásech a vlajkách, v kavárnách, drzých písních, v chlípnosti s nevěstkami?

51. Kde jistě není doma pokora jako základ veškeré lásky, odkud má láska pocházet? Nebyli jste ve svém mládí blaženi, když jste našli něžné dívčí srdce, které vám hřejivě a rychleji tepalo vstříc? Neobčerstvoval vás vždy mírný pohled roztomilého oka? Ba, probouzel vás vždy k mnohému dobrému, krásnému a vznešenému a probouzel u vás nadšení k ušlechtilé činnosti, kterou byste mohli být jednou přesazeni do plného vlastnictví něžné dívky. To bylo dobré a ušlechtilé a brzy přinášelo i požehnané bohaté plody. Kdo by neměl mít radost z něžně utvářených mladých matek Mých stávajících se dětí? –

52. Ale kde se nyní setkáváme s takovou ušlechtilou láskou? Znají ji tito nynější mladí osvobozovatelé lidí? Tato láska je jim docela cizí, jsou nyní totiž jen pouhými vládci. Ale vládci se zřídka žení z lásky, ale obvykle jen z politiky zplnomocňováním. Ale, poněvadž se tito nynější mnoho vládci nemohou oženit na své trůny, tak zcela stoicky pohrdají něžným pokolením a raději se obírají osvobozováním lidí šavlemi, přílbami, pivem, tabákem, kočičinou a tak dále. Myslím Si, že si z této Mé představy můžete snadno vzít, že tento způsob lidového osvobozování nemůže nikdy vést k pravému cíli a tedy od něj nic nečekejte.

53. Ale pomněte, že, když se blíží jaro a už tu je, jeho první měsíce jsou vždy nejbouřlivější a nejhloupější. Tak je to i u příchodu duchovního jara. Předcházejí mu také mnohé hloupé bouře. Nevytvářejí sice jaro, to koná jen jediné slunce. Ale, když slunce začíná působit, tu se ovšem bručálové dřívě probouzejí, než skřívani a slavíci. Ale, ať se také probouzejí, jen se nedržme jejich bzučení

54. Netažme se: Na co máme čekat? Už dávno víte, že je dobré a má vždy zase dobré a špatné jen špatné. Tak se ani netažte, zda a kdy se císař vrátí do Vídně. Na tom málo záleží. Ale raději se ptejte na Můj příchod a znovu příchod. Ten vám jediné může pomáhat. – Ale císař vykoná, co chci, proto je císařem, zda slabým nebo silným, to je stejné. – To říká Pán všech pánů, amen, amen, amen.

Pravé slunce míru

1. Malý obrázek.

2. Zemi hrozí velké nebezpečí. Nepřítel dosáhl krátce trvajících volného prostoru ke hraní a posmívá se nesvornosti v srdcích lidí. Ale nyní to nemůže být jinak. Kdyby se totiž síto mocně neotáčelo neviklalo a nenatřásalo, nemohly by se plevy oddělit od pšenice. Nebo, kdyby byl vzduch naplněn špatnými výpary, že by všemu životu začínalo hrozit nebezpečí a světlo by nemohlo nikdy pronikat do temných mas, tu mírný večerní vítr není už vhodný k čištění takového vzduchu, ale zde musí přijít vichry a ohnivě blesky, aby se zlí duchové před nimi sklonili.

3. Sami andělé nesmějí s čerty jednat jako andělé, ale jako protičerti, jinak by s nimi pořídili málo. – Ale máš-li pole, zda ti ponese plody, nezorášli je napřed? – Tak je to nyní i zde. Satan koná své, andělé a Já také konáme své a takto se pšenice dobře vyčistí.

4. Ale přijdou ještě velké bouře a rozhodí ještě velmi mnohé velké skály a hory. Jako plevy se ve vzduchu roztrousí silní vysocí a velcí, takže se bude hledat, ale nikdy se nenajde místo na zemi, kam byli hozeni. Tu bude mocné zuření a šumění a mnohá srdce se budou velmi bát a mocně soužit. Ale musí to přijít, a to mocně, aby to mocně přemohlo.

5. Při zrození komára nedochází ovšem k zemětřesení a všude je mír. Komár totiž mnoho nepotřebuje Ale když se rodí hory, vypadá to na zemi zcela jinak. Ale vůbec bouřlivé to musí být, když se rozdrobují staré ztvrdlé hory. – Jako se také nedělá mnoho povyku, když kníže buduje novou pevnost, ale, když jako nepřítel rozbořuje starou pevnost, to tu jde velmi hrozně a hle, takový případ je i nyní.

6.. Ale netažte se, kdo zvítězí. Nikdo totiž nezvítězí dříve, dokud světlo staré pravdy nenaplní srdce bojovníků. Nevěřte že říšský sněm (7) bude dnem vyrovnání, ó, ne. Tento den teprve zapálí pravý bouřlivý oheň. Ale toho se nebojte, postarám se o vás. Ale i vy máte nyní nosit starat se aby se Mé světlo mohlo dostat co nejdříve do rukou lidí. To by světu brzy pomohlo, udělalo jej dvojnásob bohatým.. Ale stáváte-li se nyní vlažní, čím to má pak světu a vám prospívat?

8. Musíte nyní také spolu bouřit. Ale bouříte-li a bojujete-li kvůli Mně, je to správné bouření a boj a máte snadno vítězit. Vaše námaha nežádá totiž nic z vašich tělesných údů, ve kterých bojuje rozkoš, pýcha a lakota a ty jsou stále jedinou příčinou všech válek, ale žádám to od vašeho ducha ve vás, kterému se jediné nyní na konci dá vítězství a mír as ten je plodem pravé spravedlnosti a dává se těm, kteří v sobě tento mír mají a zachovávají. Ale také vám říkám, že tím nemáte hledět dosahovat přátelství se světem. Kdo je totiž přítelem světa, je Mým nepřitelem a kdo hledá přátelství světa, hledá v tom i Mé nepřítelství.

9. Nesmíte si tedy tím nic dělat z určitého rozhodného znepřátelení se světem. Komu se totiž uděluje, že pracuje pro Mne, tu jste právě ujištění Mým nejvroucnějším přátelstvím. Soudí-li a tupí-li svět Mé dílo, které máte vydávat, tu se z toho těšte, neboť právě to přinese světu úplný zánik a vám vítězství.

10. Proto vám říkám ještě jednou: Ať k vám svět přichází jak a kdekoli, nehleďte jeho přátelství, neboť přátelství světa je Mé nejodkrytější nepřítelství. – Kdo chce být Mým pravým přítelem, musí být vůči světu ubohý a snášet mnoho utrpení. Smích světa se musí obrátit v pláč a jeho radost v zármutek. Ale nikdo nemůže konat nic dobrého mimo Mou vůli, která je jediné dobrá. Ale, kdo toto zná a podle toho nekoná, hřeší, poněvadž nekoná Mou vůli. Budte tedy i vy bedliví ve vykonávání Mé vůle, nechcete-li přede Mnou hřešit.

11. Ale na světě bude ještě velmi mnoho boje a mnoho těl bude usmrceno, ale Mé přátele a horlivé činitele Mé vůle, nemá při tom potkávat nic zlého. – Jak velkým by se asi domníval být

kníže, kdybych ho ustanovil vedoucím celé Země a jak velkým ten, komu bych vložil do rukou vedení slunce? – Ale čím je Země, čím jsou všechna slunce proti velikosti Mé sluneční milosti, kterou jsem vám dal, že z ní můžete dávat vyzařovat všemu světu nejmocnější a nejživější světlo lásky? – Z toho vidíte, k čemu velkému jsem vás povolal a vyvolil. –

12. Ale, poněvadž to přece musíte co nejzřejměji nahlédnout, tak musíte nyní i podle toho jednat, abyste se prokázali hodnými takového nejvyššího úřadu. Ale též vám poznamenávám, že tiskaři tohoto místa tito honci krejcarů se veskrze špatně hodí pro uveřejňování Mých děl. Bylo by tedy v každém ohledu lepší – dát přednost nakladatelům v Sasku, Mamburku, Württembergu, než těmto. Nyní už můžete posoudit, jak dlouho by měl zdejší nakladatel co činit s dílem „Má velká domácnost“ – „Hlavním dílem v poměru s písní „Velká doba dob“ – tři roky by byly příliš málo. Co by to mohlo vám a světu prospět? Musíte tedy vy zejména bratr O.H. hledět, aby se tomuto jedinečnému slunci míru připravoval na jiném místě rychlejší východ. Věřte Mi : Pokud zůstává ne cestě, nedojde k míru na Zemi.

13. Naopak, bude stále jen bouřlivěji a bouřlivěji, takže bude nakonec každý sotva jist svým životem a ztratí všechno své pozemské jmění, má-li nějaké. – Vychladne-li láska a jedině rozum pro sebe bude zde stát tak studený jako severní nebo jižní pól, tu brzy zmizí i každá jiskra pocitu pro spravedlnost a na místo všeho práva nastoupí tak zvaný nejpevnější komunismus a co nejmocněji rozlomí všechny přehrady (meze) mezi mým a tvým. Hledte tedy, aby se světu opatřilo co nejdříve slunce míru, jinak vás právě tento svět připraví o vaše všechno, neboť je a stále zůstává stejným světem.

14. Světu nyní chybí všechno duchovní světlo , Balámovi sluhové mu totiž vzali i poslední jiskru a udusili ji i v srdcích beztak nemnohých, kteří měli ještě nějakou slabou víru. Nyní došlo k neúplnější noci. Nikdo neumí už poradit a pomoci. Proto se stále radí a volí voliče za voliči, aby tím přišli k nejmoudřejšímu země. Ale nyní jsou všichni slepí, nevidí a nepoznávají moudré, poněvadž se drží jen těch nejváženějších a těch, kteří mají silný hlas. Ale proto budou stále i víc vyvolávat víc bídy, loupeží a vražd a volného krveprolévání, jak se už nyní začíná ukazovat na více místech.

15. Podle toho je na vrcholu doba – přijít s pravým světlem, jinak by na svět přišlo příliš mnoho bídy a muselo by to být pro zajištění před úplným zničením, rozbořením. I na jiných místech jsem už postavil svítilny a tu a tam proklestil řádnou dráhu. Nebude tedy potřebovat toto vám dané světlo nastupovat svou cestu do světa na cestách neprokletých. Je tedy všemožně připraveno a nyní záleží na vaší horlivosti, chcete-li čekat na velké požehnání lidí, národů.

16. Kdo nyní váhá, kdo se násilně nevytrhne ze svého navykého způsobu života, kdo nyní šetří a nevsazuje vše do hry, ten v krátkosti vše ztratí. Ale, kdo se nyní všeho odváží mnoho získá. Mé státní papíry nikdy nepadnou a Mou vinici věčně nikdy nepotká krupobití a mráz ji nespálí. Zabývejte se tedy jen pilně Mými státními papíry a pečlivě se starejte o Mou vinici a budete mít mnoho zisku časné a věčně amen. To vám všem říkám Já, váš Pán a Otec, amen, amen, amen.

11. července 1848

Všem

17. Napomínání ke bdění a modlení kvůli velkému nebezpečí, které má nastat.

18. Bděte a modlete se, abyste nepadli do pokušení. Satan totiž nyní obchází jako zuřící lev a hledí pohlcovat všechny lidi. Neopouští bez pokusu žádný prostředek pro schlazení své velké pomsty, poněvadž se nyní vstoupilo na hlavu jeho věrnému přívěsku, vládnoucí sani, hydře. Bude rozdvajovat národy, že se budou hromadně rdousit, jako to už nyní začínají dělat. Pravím schválně: Začínají – neboť vše to, co se dosud dělo, je jen začátek začínání.

19. Pravím : Neponechá nevyzkoušený žádný prostředek, aby zchlazoval svou velkou pomstu. Každého člověka bude uchopovat u jeho nejslabší stránky a bude ho rdousit a kazit, vzdálí-li se člověk ve svém srdci jen na minutu ode mne. Platí tedy nyní v neúplnější vážnosti – život nebo smrt. Má být totiž vše prokopáno co nejmocněji a co je čertovo, má mu zůstat a co je Mé, má být věčně Mé.

20. Kdo má nyní jiskru pýchy, tu satan rozdmýchá v požár hory a z takového člověka udělá satana. Tak se chraňte před nejmenší pyšnou jiskřičkou hněvu, nechcete-li se stát čerty. Satan totiž číhá a nenechává žádnou příležitost nevyužitou –

21. Tak velmi bděte a modlete se, abyste nepadli do pokušení těla. Kdo tu nyní padne, je bez záchrany ztracen. Jako jsem totiž pravý Pán a váš Bůh a Otec v Ježíši, Pomazaném, tak je i pravdivé vše to, co vám zde oznamuji.

22. Má-li nějaký otec dcery a má v sobě osten těla, vskutku, vskutku satan zplodí z tohoto ostnu žhoucí meč a z otců udělá krvesmilníky (prznitele) a synové budou souložit s matkami a sestry nebudou jisté před bratry. Tak se i u mnohých probudí sodomský hřích a zvířecí prznění, takže to bude desetkrát horší, než to bylo v Sodomě a Gomoře.

23. Poněvadž je velká nevěstka Babylonu, která se milkovala v duchu, bita, proto je taková pomsta satana, aby bylo všechno tělo zkaženo až do nejhlubšího základu. Ale i Já jsem nyní svůj meč velmi naostřil a budu jím mávat co největším soudem nad hlavami všech svévolníků co nejmocněji.

24. Vyhýbejte se tedy nyní co nejpečlivěji všemu, cokoli jen tělo dráždí. Vyhýbejte se vínu, ve kterém sídlí duch smilstva. Vyhýbejte se takovým místům kde vás přátelsky pozdravují půvabné dívky.. Modlete se v každé době a postěte se zvláště ve vínu a pivu a nežívejte nečistých slov, jinak nejste všichni jisti před pokušením satana.

25. Pozemský otče, pravím ti pro tuto a každou dobu, máš-li dcery, miluj je jako křesťan, ale ne jako marnivý milovník, jinak jsi chycen v síti satana. I když tvůj duch tvé dcery jako dcery poznává, co ti prospívá, když tvé tělo je přesto drážděno tělem tvých dcer jako jiných dívek a tvého ducha omamuje a v tvých ledvinách probouzí nejnečistější a nejzatratilnější žádosti, které tě na věčnost usmrcují?

26. Věřte Mi, kdo v této době nevynaloží vše, aby se uvolněnému satanu opřel co nejsilněji v mém jménu, jde ke ztracení, i kdyby přečetl a napsal tisíc knih nejživějšího slova. Nic totiž neprospívá čtení ani psaní, ale jediné konání, jako kdyby někdo přečetl a opsal deset tisíců nejlepších klavírních škol, ale, když je necvičí a nestuduje svými prsty na klavíru, řekni bude snad moci zahrát na něm jen jeden takt hudební skladby?

27. Nyní se Mne všichni přepevně držte jako se přepevně držím Já vás a v krátkosti budete mít nejnádhernější příčinu – těšit se jako Mé čisté děti v nejlepší budoucnosti ještě časně a později nadměrně i věčně. Hledte i opatrně získávat pro Mou říši více učedníků, přinese vám to mnoho požehnaní. Ale napřed hledte zaklepávat Mým jménem a když se řekne „vstupte“, budujte dál. Ale, kde nebudete zváni ke vstupu nebo vás přijmou jen s pokrčenými rameny, tam budování zanechejte a jděte dál

28. Ale chraňte se lakoty, závisti, malomyslnosti, zlosti a vůbec hněvu. Jak se vám totiž řeklo už na začátku, satan neopomene ani nejnepatrnější příležitost – pronikat do člověka a kazit ho

29. I ženy a dívky se mají nyní velmi vážně na Mne napojovat, jinak budou co nejmocněji trpět různými ztroskotáními lodí. Satan dal nyní do proudu legie tělesně co nejnečistších duchů, kteří nemají na starosti nic horlivějšího, než vjíždět do břich žen a dívek a ty pak co nejbídněji trápit.. Co neusmrtí nákazy, které brzy vypuknou, to bude trápeno tímto plodem buď tajně nebo i zřejmě. Mají se tedy dívky brzy po západu slunce odebrat do svých komůrek a tam ke mně modlit a tak budou zajištěny ode všeho trápení.

30. Dodržujte to vše nyní aspoň půl roku, tu budete ode všeho a největšího zla osvobozeni. To říkám Já jako váš nejlaskavější a nejtrpělivější Otec, Který vás chce věčně zachovávat a nikdy ne rušit. Amen, amen, amen.

23. července 1848

Politická rada. – O časových poměrech.

31. Ondřejovi H.W.

32. Je hřích a je to něco jiného, když se jednotliví lidé vzpouzejí proti svým vládcům a něco jiného, než když Mým Duchem hnány, celé národy povstávají proti svým nesvědomitým panovníkům a zbavují je jejich trůnů i s jejich tyranskými zákony.

33. A hle, to je přece zcela zjevně právě pád. Nesmíš se tedy nyní už připínat ke starému krámu, který se už nikdy nevrátí a vrátit nesmí. – nebo, nestojí-li v evangeliu: „Nové víno se dává do nových měchů a ne do starých, které by brzy roztrhlo a tím s nimi i zašlo“ – jako se ani na trhlinu starého kabátu nepřišívá nová záplata, kde by se už při každém stehu přišívání kabát znovu zase trhal. Bylo by tedy nyní v nejvyšším stupni nemoudré, kdybys chtěl vůči nově probuzenému lidstvu vystupovat se starým zarezivělým krámem státních zákonů a přál si dřívější otrocký klid a řád, ale nyní vstupuj jako nově probuzený.

34. Pochop tuto dobu, nedrž se starého panovnického rodu, ani starých zákonů a už vůbec ne aristokratů, kteří jsou starou rakovinnou škodou v lidstvu, ale, než kdykoli jindy, se drž Mne pevněji a lidu, jehož bídu znáš víc než kdokoliv jiný. Tak budeš jezdit dobře a budeš mít všechno své pozemské jmění ve vší plnosti zajištěno. Jinak ti ale musím – žel – oznámit, že když nyní setrváš ve svém postavení, budeš moci brzy hledat své významné jmění se všemi svítilnami a sotva je znovu najdeš.

35. Ale je lépe, abys nyní věřil Mně, než, abys později říkal : Ano, nyní věřím tomu, že Pán Svým sluhou mluvil vždy nejčistší pravdu a nedopustil, aby on své vlastní zboží podával snad jako Boží a že by si zasluhovalo i menšího povšimnutí, zvláště v jistých vedlejších slovech.

36. Milý Ondřeji, pravím ti: Nyní musíš být zde, studovat dobu a své peníze zde spravovat a tím dobro konat a budeš mnoho získávat.. – Ale dole, v hlemýždí ulitě nebudeš v žádném případě dělat pokroky pozemsky ani duchovně.

37. Sám jsem na Zemi léčil mnohé, vadami postižené as vyháněl čerty, ale vítězný vjezd, poslední večeři, vykoupení a vzkříšení jsem přesto držel v Jeruzalému. Chceš-li se nyní stát všeho toho účastným, tak se musíš zdržovat v místě života lidí a ne v místě života hlemýžďů, želv a raků.

38. Pravím ti: Tato doba bude přinášet něco zcela jiného, než bys kdy rád očekával. – Pravím ti, můžeš-li to pojmout: Smrště vichrů, vody a ohně – bouře, oheň, velké vytí (nářky) – pomsta, krev, smrt – vláda lidu, svoboda, požehnání. – Amen. To ti říkám k tvému povšimnutí, klidu a úplné jistotě, nejúplnější amen, amen, amen.

Politická rada

39. Ondřejovi H.

40. Můj milý Ondřej H. Rád bys věděl, co máš nyní konat, když tě zase povolali do úřadu. Pravím ti: Zatím přijmi vše, co se ti podává, a to bez mnohých okolností. Nejdéle během půl roku zavane zcela jiný vítr a všechen dosavadní státní řád dostane jinou tvářnost.

41. Ale budeš-li nyní stát v úřadě krajně důležitém, tak se nedívej nazpět, ale rovně přímo a vpřed. Víš, jak to zní v Písmu : „Jde-li někdo u pluhu a hledí nazpět, je málo vhodný pro říši Boha.“ – Tak musíš i ty jako pravý úředník Mé milosti, lásky a slitování své oči nyní plně zaměřovat kupředu, tak budeš zakládat velmi mnoho dobrého a v krátkosti dosahovat velké cti.

42. Ale, jak to bylo, už nikdy nebude. Lidstvo by totiž ve starém modlářství zašlo. Musí přijít nový pořádek, řád. Ale k jeho uskutečnění musí přicházet takové bouře nad duchovní Zemí a jimi se bude morový vzduch očišťovat.

43. Nyní budou ovšem velmi mnozí naříkat, zvláště sloužící starému Babylonu nevěstky, ale nemůže to být jinak, poněvadž je přece lepší, aby zašla nevěstka, než, aby zahynula celá Země.

44. Ale kdo si chce v této době připravit dobré místo, ať nedělá jako kdysi zcela slepí Židé, kteří Mě ukřižovali, aby zachránili Mojžíše. Alen čím jim dosud Mojžíš prospěl? Uplynulo skoro dva tisíce let a staří hrdinové Mojžíše, kdysi první národ Země, tu nyní stojí bez země, bez vlasti a bez Mé milosti a ve své staré truhle už nemohou nikde uchopit (pojmout) základ na vodách svého starého mrtvého moře.

45. Proto, Můj milí příteli, konej podle Mé rady jako kdysi dělalo Mých málo bratrů a budeš jezdit po nejlepší cestě.

46. Netaž se příliš císaře, který byl z Vídně z poloviny vyhnán a z poloviny byl sám od sebe nucen. I když lid s ním správně nejednal, tak pochybil ale i on ve své dvornosti. Pravý pastýř nemá totiž ovce opouštět, když vidí přicházet vlka. Když pak v jeho nepřítomnosti vlk udělá mnoho škod, kdo je pak vinen, než vlašný a příliš bázlivý pastýř?

47. Nedívej se tedy nazpět a netaž se na jedno ani na druhé ale jdi cestou, jakkoli se utváří. Ale já tě budu doprovázet ne všech zákratech tvé cesty a bude chránit tebe a tvé jmění časné a věčné. Ale nyní také hled', aby Mé živé slovo brzy přišlo do lepšího světa. – To ti říkám k tvé útěše a k tvému klidu. Amen, amen, amen

30. srpna 1848

Znamení na nebi a jeho význam

48. J. Lorberovi bylo 17.8.1848 vnitřně oznámeno, že v noci 29. srpna mezi jedenáctou hodinou před půlnocí a jednou hodinou po půlnoci se ukáže meteor a tak se 29. 8. odebral na výšinu zámecké hory a to do větrné chaty, východně položené. Čtvrt hodiny před půlnocí viděl nad sedmivěží karmínově červenou jiskřičku, která se ve vteřině roztáhla v kotouč velikosti měsíce v úplňku. Světlo meteoru bylo stále oslnivější, s počátku se pohybovalo v hadovitých zákratech pomalu, pak ale jako šíp rychle zmizelo k jihozápadu za knižním kopcem u Svatého Martina. Toto celé přírodní zjevení trvalo celkem asi pět vteřin. Když meteor zmizel, vlál velmi vlašný jihozápadní vítr a po něm náhle ledově studený severní vítr a východní obzor se rozjasnil jako hodinu před východem slunce. Tento jas na východě (49) trval asi tři čtvrti hodiny. – 30.8. se J. Lorber otázel Pána na význam tohoto zjevení. – Pán řekl:

50. To znamená válku, pak bídu z hladu a těžké moru podobné nemoci., – konečně nastane mír.

51. Toto vysvětlení je krátké a dobré a víte, co máte konat, abyste všude procházeli s jednou kůží. Ale proto nebudte příliš úzkostliví a starostliví o své tělo, které bude muset jít dříve či později svou cestou, ale starejte se víc a spíš o duši a ducha, aby nezašly. Co by vám prospělo – získat celý svět a žít v těle tisíc let, – to je u Mne jako jeden den, – kdybyste utrpěli škodu na duši a duchu?

52. Není-li lepší – zařídit svůj dům tak, abych mohl z této pozemské domácnosti každého odvolat a on pak mohl s útěchou říci: Pane, Otče, jsem připraven, děj se vůle Tvá, než, kdyby začal ihned váhat jako by byl jen jeden život pro něho na této Zemi, ale po tomto už věčně žádný jiný.

53. Kdo se bojí přechodu z tohoto života pomíjivosti do jasného života ducha, má být v pravý čas posílen. Ale, kdo by tu zmalomyslněl z příliš velké lásky k tomuto pozemskému životu a z velké bázně před odpadnutím těla, ten ukazuje, že Mně a Mému slovu nikdy nevěřil a ani je živě do sebe nepřijal. Nemůže tedy v sobě cítit ani duchovní život, ale jen smrt ducha.

54. Takové lidi budu pak i pro jejich možnou záchranu od věčné smrti navštěvovat všemi strašidly tělesné smrti zvláště v takové době, kdy se velmi jistě přihodí to, co jsem v odhaleném významu včerejšího meteoru oznámil.

55. Tím vám nechci říkat jako bych vás měl už tuto noc nebo zítra odvolat z tohoto pozemského života, ale říkám vám to jen proto, že máte být beze strachu při všem, co na tento zlý svět přijde. Mohl-li jsem zachránit Noema, když byla Země pokryta vodou, budu snad moci zachránit a zachovat vás, budete-li se prokazovat hodnými Mé milosti, lásky a slitování svou láskou, vírou a pevnou a živou neohroženou důvěrou ke Mně, neboť jsem vždy ještě Tím jako v dobách Noema. Amen. To vám říkám ne pro zvětšení, ale pro zmenšení bázně v těchto dobách velkého trápení. Amen, amen, amen.

1. října 1848

Soud nelaskavosti

1. Tak piš, jak to nyní je a bude.

2. Nyní je teprve vlastní začátek. Dal jsem národům, všem velkým mocným a bohatým a všem kupcům, umělcům a řemeslníkům dostatek času a nutnosti k polepšení rozmanitými znamením jako jsou malá povstání lidu, menší války, tisíce žádostmi, plakáty a všelikými druhy časopisů, tak také nákazami, místními i bídami z hladu, nedostatkem peněz a práce jako i krupobitím a záplavami.

3. Také jsem dopustil, že byli někteří chtiví a panovační králové a knížata, kteří s lidmi tvrdě zacházeli, lidem nadměrně pokoření.

4. Nařídil jsem říšské sněmy a roztrhal mnohé hloupé dopisy šlechticů, nad nevěstkou jsem mával ostrou metlou a jejími sluhy jsem dával ve velkých hromadách vymrskávat.

5. Kdo by měl při víc hmatatelných znameních myslet, že nebyla poznána a pochopena, odkud tato znamení přicházejí, aby bylo možno se ke Mně se všech stran obracet a pravým pokáním a vážnými modlitbami a pravým obracením k Mým slovům, která jsou psána v knize Nového zákona – milost slitování a záchrana ode všeho přicházejícího zla si je ode Mne vyprosit? Ale o všem tom není stopa k mání.

6. Velcí a mocní si nyní přinášejí radu z pekla uměle podněcovanými občanskými válkami se chtějí zase pevně usadit na své staré trůny, ale pravím ti, že z toho nic nebude, neboť je u konce jejich říše rozkoše, chlípnosti a modlářství. Nyní totiž všichni vládli víc kvůli velké rozkoši, chlípnosti a modlářství co nejhanebnějšímu a z ubohých národů dbali co nejutlačovanější tábor hanby své necudnosti a kvůli nevěstce musí mnohé tisíce a tisíce obětovat svou krev a život. Proto prokletí a věčná hanba takovým vůdcům národů. Mají být roztroušeni jako plevy.

7. Bohatým, umělcům a kupcům (továrníkům) a majetným řemeslníkům (mezi nimi všem statkářům, majitelům nemovitostí a dolů) jsem v této době přivedl tisíce chudých. Ale místo aby je přijímali s měkkým a soucitným srdcem, je mečem a ohněm odkazovali ode dveří. To volá ke Mně o pomstu a Já ji i stonásobně a tisícronásobně vezmu. Jak mnoho zlatých chudým zadrželi, ze svého velkého přebytku by jim mohli dát takovou maličkost, právě tak mnoha set a tisíců budou nyní násilím zbaveni.

8. Blaze těm, kteří svá srdce neuzavírali před chudými bratry, ti najdou i v největších bouřích v Mých rukách jisté útočiště. Ale. Kdo chce svého jmění pozbyt (zbavit) a ztratit, ať se nyní začne stávat šetrným a tvrdým. A než Měsíc sedmkrát vystřídá své světlo, bude všeho svého jmění prost a stát tu jako žebrák, opírající se o slabou křehkou hůl zoufalství na všechny strany.

9. Pozor nyní vy velcí, mocní, bohatí, umělci a kupci, váš čas přišel. Vaše ohavná, hanebná míra se naplnila všelikým modlářstvím, necudností, žravostí, obžerstvím, panovačností, nenávisť, lakotou, závistí, tvrdostí srdce, nemilosrdností a nejvyšší nelaskavostí. Chci a také vás ale i pošlu soud na vaše pyšné hlavy, jaký země ještě neokusila, poněvadž víra ve Mne a láska ke Mně a vašim bratrům tak velmi a skvěle z vašich srdcí zmizela.

10. Nejrozhořčenější všeobecná válka, nato a vedle toho hlad, mor a oheň z nebe k vám zavanou a zničí vás jako byste tu nikdy nebyli. Za několik let se vaše jména nikde nenajdou, budete vyškrtnuti z velké knihy života tímto největším soudem, který jste si zasloužili.

11. Vskutku nebude žádný řezník zacházet se svými zvířaty na porážku nemilosrdněji a nešetrněji, než národy s vámi, protože jste nechtěli poznat Mou výstrahu a sami jste usilovali v těchto dnech velké bídy ubohých bratrů, kterou jste jim připravili, ještě ji jen zvětšovat místo zmenšovat.

12. Ty který počítáš své jmění na statisíce, ovšem neznáš nouzi toho, který už po několik dnů neměl halíř ve své chudé tobolce. Ale v budoucnosti ji máš poznat stonásobně.

13. Ty, bohatý hodovníku, který ze své svévolné zpupnosti už nevíš, jakými nejjemnějšími a nejdražšími pamlsky máš žít své bídné tělo, abys je dělal tím chlípnější a schopnější pro milovnice, zatím co tisíce tvých chudých bratrů – ty je nazýváš sprostými hovady a padouchy, – mají sotva tolik nejhrubšího, požitelného chleba, aby ukojili svůj pálicí hlad. – Ó ty bídný, nejnecitelnější bohatý, hýřile který si už pro samé sádlo a tuk umíš sotva pomoci, tvůj žaludek neví, jak je tomu, kdo trpí stále hladem. Ale v budoucnosti to poznáš

14. Ale stonásobně běda vám co nejnecitelnějším sluhům velké nevěstky. Chci a budu vás bít po hlavě, poněvadž Mě nechcete poznávat ani v této době a jen ze své nejhanebnější panovačnosti a lakoty pobuřujete lid proti těm, kteří jsou ustanoveni k udržování vnějšího pořádku a proti pravým vyznavačům Mého slova. Vás má soud postihnout co nejtvrději.

15. Já Sám dám nyní národům korunu, žezlo a meč a ti vás vyčistí jako mlátička plevy od pšenice a Já už nebudu poslouchat váš nesmyslný krápot a nechám vás pojít bez rozdílu.

16. Ale vy věřící a dobročinní zvláště v Mém jménu v této době, – je vás málo, – se těšte, čeká vás totiž krásný úděl, vytrváte-li v těchto dnech velkého pokušení u Mne. Pak vás už pokušení a zkoušky nebudou navštěvovat. Amen.

17. To říká První a Poslední, Který nyní vede meč spravedlnosti., ohně a smrti – amen, amen, amen.

17. listopadu 1848

Lod' míru v duchovní potopě

18. Ale nyní se nedívejte a nedůvěřujte nikomu mimo Mne. To vám říká, Kdo vás stvořil, vykoupil a posvětil Svým slovem a Svým Duchem.

19. Na Zemi jde nyní duchovní potopa jako šla před čtyřmi tisíci pozemskými léty hmotná potopa v dobách Noemových. Ta usmrcovala tělo, ale nynější usmrčuje obojí – duši a tělo. Tato potopa usmrčuje duši duchem panovačnosti a nyní se vylévá jako kdysi vlny vody částečně z nitra Země a částečně ze vzduchu, z jejich zlých duchů a duše, které snadno zaplavuje, kazí panovačností.

20. A tato potopa je jako oheň a je tímtež ohněm, o kterém je psáno (21), že jim bude po druhé všeobecně souzen svět. Ale nechcete-li být zachvázeni touto – zlou ohnivou potopou, tak zůstávejte pevně u Mne a neusuzujte někdy tak, jindy zas jinak, ani neříkejte: Tento nebo onen, tato nebo ona strana, nebo velcí nebo malí mají pravdu. Pravím vám totiž : Nyní nemá pravdu nikdo, než pouze ten jen, kdo se nepřiklání k jedné ani ke druhé straně, ale zůstává zcela rovně jako svíce a skálopevně u Mne a vše zcela jedině Mně předává a co je nad to, pravím vám otevřeně, je hřích.

22. Toto vše muselo tak přijít kvůli slovu Boha, které je Mým slovem, které jsem Sám mluvil v Jeruzalému před Jeruzalémem a rovněž i v něm, mluvil jsem, jak víte, o celém světě.

23. Budou-li se dít ještě velmi velké věci a uvidíte ještě mnoho zlého a uslyšíte o tom mluvit a jeden národ bude druhý odsuzovat. Jedna strana bude druhé stavět šibenice a kteří se nedávno zdravili jako přátelé, se budou vzájemně zrazovat, syn otce a otec syna

24. Ale nevynášejte nad nikým rozsudek, ale vše přenechávejte jedině Mně, tu se budete nacházet v Mé lodi míru a v ní vás nebude moci zasáhnout nic zlého.

25. Kdo z vás má moc nějak ve světě působit a v něm něco vykonávat? – Odsoudí-li jednu stranu a když ta zvítězí, zda k němu nepřijde a nebude od něho žádat vydání počtu? Ale drží-li s druhou a zvítězí-li první, zda také neudělá jako jiná s tím, kdo byl proti ní? Poněvadž jsem dosud napřed ještě neurčil žádné straně vítězství, než jedině té, která drží se Mnou, tak se zdržte každé chvály i každého kárání, neboť nevíte, koho mám chválit nebo kárat. To vím jedině Já a dám každému podle jeho díla.

26. Ale, zvítězí-li jedna moc, tak ji poslouchejte. Nebyla by totiž mocí, kdyby jí nebyla ode Mne, jedině Já dávám moc a bezmocnost. Moc vítězí a bezmocnost podléhá. Nebo jsem nebyl věčně jediným Pánem nekonečnosti, když mě Pilát soudil? Když jsem soud Piláta přijal a neodporoval mu, i když se přece jednalo o Mou vlastní kůži, tak ani vy ve své jistotě nereptejte nad tím, co se nyní děje. Bez Mé vůle nepadne ani vrabec se střechy a dokonce jsou všechny vlas-y na vaší hlavě spočteny, jak se pak nemají bez Mé vůle dít všechny tyto věci? – Ale, je-li to Má vůle, a to proto, že to svět sám chtěl a ještě chce, tak je ale při tom i Má starost– zachovávat ty, kteří se Mne drží pevně a vše Mi přenechávají. Nevíte-li, že Mé úradky jsou nezbadatelné a Mé cesty nevystižitelné?

27. Na alpské obyvatele, ponejvíce pokojné, posílám průtrž mračen, blesky, hromy a krupobití a záplavy je olupují o jejich voly, krávy, ovce a kozy a do propasti strhávají jejich chýše a pustoší namáhavá díla jejich rukou, kdežto bohatému měšťanu se nezkříví ani vlas. Kdybyste tu chtěli soudit podle svých právních pojmů, jaké by bylo Mé jednání před vašimi očima? Ale Já soudím a takto jednám, jak je to správné v pravdě.

28. Ale, chce-li někdo pokradmu zanést duchovní mor do čistších hor tu je umyji pravými prostředky a alpa bude zase čistá. Ale bohatý měšťan, který není dítětem výšiny, má už ve svém blahozítí ponejvíce svou odměnu. Ale ten lepší bude už také umýván, i když ne průtrží mračen, ale přesto všelikými jinými vodami, neumyt totiž nikdo nepřichází do Mé říše.

29. Nepotřebuji vám zase předpovídat, co všechno zvláštního se tu bude ještě dít. Může se totiž dít ještě velmi mnoho, ale už i velmi málo – podle toho, jak se budou lidé ke Mně obracet nebo odvracet.

30. Meč měl už mnoho co konat a zle řádil. Ale, budou-li se lidé ještě déle honit v potopě panovačnosti, tu pošlu jiného anděla, – totiž – anděla nouze hladu a zároveň moru. Tito učitelé budou lidem jistě přinášet jiné pojmy o právu, než ty, které jsou nyní žité

31. Vaším volebním heslem buď: Dávejte císaři, co je jeho a dávejte především ale Mně, co je Mé a budete se světem i se Mnou Samým nejlépe vycházet. Celník neměl sice právo – žádat ode Mne a Petra mýto, nebyli jsme totiž cizí, ale domácí děti. Ale, co jsem udělal Já jako váš Pán a váš Otec, to dělejte i vy, tu budete ve všem opravdu Mými dětmi. Amen.

32. To říkám Já jako váš Otec plný moudrosti a lásky. Amen, amen, amen.

18.listopadu 1848

Duchovní boj padlých

33. J. Lorber viděl 17. 11. mezi jedenáctou hodinou před půlnocí a jednou hodinou po půlnoci severozápadní nebe velmi silně zarudlé a tímto ohnivým znamením se stal velmi úzkostlivým. Proto se Pána tázal : Ó, Pane, bylo by velké znamení na nebi, které jsem včera viděl, jen tak zvanou polární září nebo to je prorocké znamení příštího, snad ještě většího prolévání krve? Ó, Pane, je-li Ti příjemné, velmi rád bych se z Tvých nejsvětějších úst dozvěděl, co to v základu je a zda a co to asi přece znamená.

34. Dobře, dobře, piš jen, chci ti to říci, ale neváhej, až ti to odhalím.

35. Včerejší světelné a ohivé znamení na nebi bylo sice podle vnějšího jevu přirozené, tak zvané severní světlo (záře), ale jeho základ byl a není tak přirozený jako zjevení samo v sobě, které ovšem je také duchovní, ale krátkozrakými a nyní ponejvíce slepými lidmi je ve své správné podstatě velmi silně zneuznáváno, poněvadž se pozoruje pouze jako druh elektrického vyzařování a ne jako srážka (souboj) duchů. Ale pravím tobě a vám všem, že toto zjevení je samo v sobě také duchovní, a to zcela a znamená tedy i něco zcela jiného, než to co myslí lidé.

36. Všichni tak zvaní duchové horka a ohně, kteří přijdou v těchto válkách o svá těla, jsou nyní nadměrně rozzlobení a zlostní pro násilné činy, které jim byly přivozeny. Ale, poněvadž všichni duchové takového prudkého smýšlení přicházejí po odpadu těla do ochrany mírových duchů severu Země, tak se rozumí samo sebou, že tam přicházejí rovněž duchové v těchto válkách zesnulí, a příliš vzbouření aby prodělávali školu míru, klidu a smířlivosti.

37. U všech nově přicházejících plodí tato škola s počátku ještě větší vzbouření, než s jakým přišli ze světa, se dá jistě snadno pomyslet a pochopit, poněvadž se nečistý duch v nejpnější míře zneklidňuje, když se mu podává klid jako je to u rušitele míru zde ještě žijícího, když je schytáván.

38. I když je jeho tělo kvůli následnému zlému ohrožování klidné, tak je ale přece vnitřní člověk ve zlobě tím zapálenější, že kdyby měl moc, chopil by se jistě nejhanebnější pomsty na svých přemožitelích. Tak se to děje o to víc u duchů od těla osvobozených, poněvadž přece požívali jisté svobody a podle ní mohou konat, jak chtějí, ovšem jen zdánlivě a ne účinně.

39. Tak tito duchové, jimiž je nyní sever jako přeplněný, pronikají dál k jihu a podněcují tu všechny duchy, kteří se stali už pokojnějšími a začínají s nimi řádný boj, takže se tito pak brání. Když takový boj začíná, projevuje se to ve vzduchu jasně červeně. A když pak brzy přijdou duchové míru a jistým způsobem schytají prudké nelaskavé, tu se to jeví jako bělavé svazečky létaly všemi směry červeně žhoucím vzduchem. A trvá to tak dlouho, až červeně konečně přejde zcela do matně bělavé žluti a tu pak i brzy celé zjevení zmizí.

40. Takové mimořádné duchovní výbuchy a z toho vznikající boje duchů jsou i v tělech duchů, kteří ještě žijí na Zemi, stejně smýšlející, jsou pomstychtiví a bojechtiví, a můžete to přijmout tím jistěji, když víte, jak velmi ve všem všechnen vnější svět a jeho vnější jevy závisí jedině na duchovním světě, ať je dobrý nebo zlý. A tak můžete i toto mimořádné zjevení přijmout jako základ, po kterém by měly zvláště ze severoněmecké strany následovat velmi krvavé pohyby.

41. V pozadí jsem tu ovšem také Já a k tomu zahřmím „veto“ nebo „staň se“, a to podle toho, jací lidé jsou a jak se chovají. Ale lidé jsou nyní ještě ponejvíce velmi zlí a plní zloby, pýchy a panovačné pomsty a tak by mělo ode Mne následovat spíš „děj se“ než „veto“.

42. Pravím vám : Velmi mnoho nevinné krve volá mocně ke Mně o pomstu a to zní špatně pro Mé uši. Uvažte sami, co Já jako jedině spravedlivý věčný Odplatitel budu muset konat.

43. Pravím vám. Velké běda všem, kteří Mou moc, jim propůjčenou a Mou velkou trpělivost a shovívavost zneužívají k zániku svých bratrů. Budu-li je bít, tak budou biti pro věčnost.

44. Přejde to ve vsí krátkosti, že se nezaopatříte. Ba, bude to jako blesk a budou marně hledat liščí noru a díry pro úkryt. Ale bude to marné. Skrývat se totiž před Mýma očima a rukama by mělo být asi trochu těžké. – To říkám Já Všudypřítomný a Vševidoucí, amen, amen, amen

2. prosince 1848

Jen jedině Já mohu opravdu brát a také opravdu dávat

45. Mému milému Ondřejovi H. W. – Postihují-li tě starosti této Země jako velmi mnohá Má pole, když je svět čištěn a tříben od plevelu, když všeliké bouře nad pláněmi Země rachotí, čumí a zuří a lidé malomyslní ve velké bázni před očekáváním věcí, které přicházejí na zemský okruh a knížata se stávají bezradnými a jsou plni chvění a třesení, tu se těš a hlasitě říkej ve svém srdci: Pán to je Který tu vede takový soud s těmito národy, které všechny pro svět na Něho zapomněly, samy ze sebe udělaly bohy a oceňovaly svou moc, velikost a nádheru podle velikosti svého mamonu.

46. Ale proto trpělo málo Mých dětiček až příliš a musely strádat a velmi se jimi pohrdalo. Ale vyslyšel jsem jejich prosby a poslal na Zemi žence, aby sebrali zralou pšenici i se vším plevelem, pšenici dali do Mých stodol a plevel ke spálení v mocném ohni Mého hněvu a Mé horlivosti.

47. Abys ty a i vy všichni Mí milí a věrní přátelé nyní jako vždy nalézali posilu v takových bídách a trápeních, tu volejte s Davidem podle jeho 46. Žalmu a říkejte:

48. „Bůh je naše útočiště a síla, pomoc ve velkých bídách, které nás postihly. Proto se přesto nebojme, i kdyby Země zašla a hory klesaly do prostředku moře a vody jeho se kormoutily a ječely od dutí jeho.

49. Přesto má město Boha (slovo v srdci) zůstávat veselé se svými studánkami (poznatky ze slova Boha), poněvadž jsou svatými příbytky (láska k Bohu) Nejvyššího. Bůh sídlí v tomto městě, proto tam zůstane, neboť mu pomůže časně.

50. Ale pohané (sluhové mamonu musí zmalomyslnět a královské říše (panovačnosti) padnout. Pozemská říše (sobectví) musí zaniknout, když se dá Bůh slyšet.

51. Ale Pán Cebaot je s námi. Bůh Jakobův je naše ochrana.

52. Pojdte sem a vizte dílo Pána, Který na Zemi zřizuje takové pustošení, Který činí válkám přítrž v celém světě, láme luky, kopí rozbíjí a válečné vozy ničí ohněm.

53. Upokojte se a poznejte, že Já jsem Bůh. Nyní zakládám Svou čest u pohanů a zakládám ji na Zemi (mluví Pán).

54. Pán Cebaot je s námi, Bůh Jakobův je naše ochrana.“

55. Budeš-li takový žal m ve svém srdci správně rozumně říkat, opustí tě všechen strach a úzkost. Sám ti je totiž odejmu a zase tě napřímím jako plodný déšť zvodlou travu, jedině Já mohu opravdu brát a opravdu dávat. A budu dávat i tobě a k tomu ještě přidávat víc, než jsem ti vzal. Ale, máš-li dávej i ty rád Mým a tvým bratrům, neboť, ač jsem Bůh a Pán, Věčný, jsem přesto i tvým bratrem a bratrem tvých bratrů. Amen.

30. prosince 1848

Boží smlouva v soudu národů

1. Dotaz J. Lorbera ohledně tehdejších co nejzmatenějších a znepokojujících časných poměrů a prosba o odhalení nejbližší budoucnosti.

2. Tak piš. – Od těchto časů můžete čekat málo nebo nic, ale zato tím více ode Mne, Pána všech časů, budete-li zůstat u Mne, vše Mi předávat, nebudete stále sami posuzovat a říkat : Tak a tak se musí dít.. – Zaměřujete-li se sami už tak jistě a napřed už dáváte vítězit jedné nebo druhé straně a žehnáte jedné a druhou zatracujete, co mám pak Já při tom konat? Nejsem-li Pánem, Který nejlépe ví, kde má použít metly, kdy hole a kde a kdy meče?

3. Ale, poněvadž to vím a v každé vteřině počítám národy a vyměřuji všeliký čin válečných hrdinů a Svou mírou nahlížím do každého vynesenoho posudku, co se tu rozhorlujete, jako by záleželo na vás – dělat věci jinak, než jsou a musí být? – Jakou vládu chcete, máte-li na Mé tak mnoho čistit a pilovat.

4. Dal jsem Zemi dlouhý mír. Tu knížata spala, jejich ministři loupili a utlačovali lid a lid při tom pískal a tancoval a zapomněl na Mne i se svými knížaty a ministry. Ale Já jsem nespal a neutlačoval a opravdu jsem neměl důvod k pískání a tancování. Pravý Otec nemůže jásat při příchodu zlé náky, která mu usmrcuje jedno dítě za druhým. Ale, když náky provozuje dlouho svou svévoli, tu se může Otec jen spravedlivě hněvat a poněvadž tento Otec je i Pánem nade všemi náky, tu je nyní na čase – rozšlapat hlavu náky nad celou Evropou, ba nad celou Zemí.

5. Je tedy velmi titěrné – ptát se Mne, co by se mělo očekávat od rakouských vojevůdců jako i od mnoha jiných. Tažte se spíš, co má svět očekávat ode Mne a odpovím vám: Vše dobré, obrátí-li se ke Mně. Ale nakonec i vše nejhorší, bude-li setrvávat u toho, jaký nyní je, myslí, a o co usiluje a jak jedná. Co Mi záleží na světě, plném čertů? Nemohu Si za to stvořit tisíc světů, plných andělů?

6. Co mi je Německo, Francie, Itálie a Maďarsko a jeho vychloubavý diktátor? Pravím vám : Celá Země je Mi ničím. Nebude-li Německo, Francie, Itálie a Maďarsko a všechny krajiny země činit pokání v pytlí a popelu, tak se mají vzájemně zahubit. – Vojevůdce chci udělat ostré jako břitvy a jejich srdce tvrdší než diamant a mají zuřit jako tygři a řvát jako lvíčata a mají roztrhávat těla Mých protivníků, jako to dělá orel se svou mršinou.

7. „To je pravé pokání, pravý půst v žini a popelu, jež volím : Propustte ty, které jste neprávem svázali (spoutali, obtížili, utlačovali a odstraňte všeliké břemeno s šíje slabých. Lámejte hladovým svůj chléb a přivádějte do svého domu ty, co jsou v nouzi. Vidíte-li nahého, neodmítejte mu, co sluší vašemu tělu, a oblectě ho. – Pak vyrazí zase Mé světlo jako ranní červánky a vaše polepšování rychle poroste. Vaše spravedlnost bude chodit před vámi a Má jedinečná nádhera vás bude brát k sobě. Budete-li pak volat, budu odpovídat a budete-li křičet, řeknu : Hledte, děti, zde jsem, váš Otec.“

8. Ale, mluvíte-li o někom špatně, ukazujete na něho prstem a říkáte: To je činitel zla a zasluhuje trest a má být velmi kárán, tu nesoudíte toho, který to koná, ale Mou domnělou liknavost a nedbalost a tažte se svého rozzlobeného srdce : Jak může Pán dopouštět takové ohavnosti a přihlížet i nim? Proč netrestá činitele takových špatností, zla? Dáte-li svému srdci vládnout takovému soudcovskému duchu, tu jste víc než Já a na vaše volání vám nemohu odpovídat. A Kdybyste mohli křičet ještě silněji, nemohu říci : Zde jsem, váš Otec. – Děti si přece nemohou o Svém Otci myslet, že je nespravedlivý.

9. Vše, co se dosud považovalo za velké a nádherné, budu velmi snižovat. Ale dosud nízké a opovrhované budu pozvedat a vyvyšovat. – Mám na východě a západě lidičky, kteří dosud zůstávali bez povšimnutí. Kdo Mi může zazlívát, abych je povznesl a ustanovil je nade všemi národy a krajinami Evropy? – Lid, který se Mne a Mého slova ještě drží a Mé jméno vyznává, i když je sebenepatrnější (nevýznamnější) a nepovšimnutý, ten chci pozvednout a udělat svobodným, když všichni odpadlí zaniknou v soudu.

10. Ale vy, – je vás málo, – kteří jste se dosud drželi Mého jména a Mého slova, nebojte se a ani nikoho neodsuzujte tak vás zachovám a nedám vám padnout. Nečekejte nic od světa a jeho nesmyslných rad. Pravím vám: Zanikne vše, co se nedrží Mne. Ale vy zůstanete jako Já ve věčnosti.

11. Jedině Já jsem Pán a dokonalý Soudce. Ale všichni soudci světa jsou pouhé dŮtky v Mé ruce. Ale, kde dŮtkami mávám, tam dopadají, zraňují a usmrcují. Ale, kdo se Mne drží, Mé dŮtky nepostihují. Víím totiž, koho má tato zbraň potkávat a Mí andělé to také vědí. Ale čerti jsou všichni slepí a Mým ranám se nemohou vyhnout. Ale vidoucí z Mé milosti vyhýbání nepotřebují, neboť je Já Sám šetřím a šetří je i andělé, znají totiž velmi dobře své milé bratry na této zemi.

12 Ale běda všem velkým a bohatým městům, poněvadž začala s Mým jménem provozovat hanebný posměch. Pravím vám; Brzy budou velmi malá a velmi chudá. Ale blaze vám malým městům a krajinám, které stále ještě visíte z poloviny nebo aspoň čtvrtiny na mém jménu, vám má být vyměřen lepší úděl. Na vaši půdě nemá téci krev a mají vám vzejít krásné červánky. Pravím vám, že máte být ochráněni.

13. – Ale netažte se na tuto nebo onu smlouvu národů, ale na jedinou a jedinečnou smlouvu se Mnou a ta je pravou smlouvou lásky a Mým jménem se stanete opravdu velcí, silní a mocní pro řas a věčnost. Amen. Blaze tomu, kdo se Mnou nepohoršuje. To říká totiž Pán Ježíš Cebot. Amen, amen, amen.

6. ledna 1849

Parlamentarismus

14. Dotaz J. Lorbera na volbu německého císaře.

15. Tak piš. – Doháníš Mě k tomu, že ti už zase musím mluvit o věcech, které se ti opravdově staly velmi odporné a ošklivéjí se Mi. Jak velmi si všímám říšských sněmů a jejich závěrů, dlouho ještě v plnosti nenahlédneš. Ale snad ti mohu říci, že říšské sněmy a jejich porady jsou hlavním zaměstnáním pekla. To nyní drželo takových sněmů přes decilion a přesto se stále

nachází v nejhustší noci a i když se tyto mnohé říšské sněmy nyní mohou počítat jako úplně nespočítatelné, nepřivedlo to peklo ani k pojmu, co je vlastně den. Je nejúplnější pravda, že se po každém říšském sněmu stalo o něco horší. Ale o nějakém zlepšování po takovém radění říšského sněmu nebyla nikdy ani nejmenší stopa.

16. – Ale nynější říšské sněmy na zemi jsou ve všem zcela podobné pekelným. A jejich výsledky, ať se týkají čehokoli, jsou na vlas podobné oněm pekelným.

17. Ale ty se v sobě ptáš, proč mají být tyto říšské sněmy tak velmi špatné? Sedí tam přece pohromadě čistě velmi učené a inteligentní hlavy a vši bystrostí svého rozumu kontrolují každý návrh a neberou jej dříve jako právně – řádný a zákonitě platný, dokud se náležitě zcela neodrazil a neobrousil u všech učených hlav.

18. Ale Můj milý, tak vypadá věc aspoň dobře, ale není to tak, jak to vypadá, ale zcela jinak, a to takto: Aspoň ze třetiny přicházejí na sněm ti nejvychytralejší, ze třetiny obvykle zcela a pohloupí a ze slabé třetiny velmi pyšní, někdy i velmi tvrdí a zarputilí. A tito považují ponejvíce pod svou aristokratickou hodnost – zabývat se – podle jejich mínění – a sprostou (sprostou) zapáchající a hloupou lůzou a přitáhnout ji k sobě.

19. To vědí a používají toho vychytralé hlavy, s plebejci se zabývají a získávají je pro sebe. Proto se pak obvykle i stane, že jejich požadavek (20) hlasu většiny (21) se musí přijmout, i kdyby byl o sobě sebesthorší a ubožejší. To pak musí obvykle aristokratická práva velmi brzy po bouřit a přivádět aristokraty k tajným kárným prostředkům proti nenáviděné levici. Tím pak začíná čistě pekelné pletichaření, nebo ještě lépe – vlastní pekelný tanec vyslanců říšského sněmu. – Tu vládne pak láska a svornost, jakou si satan pro své účely nemůže nikdy prospěšněji přát. – Myslím, že Mi rozumíš.

22. Poněvadž Mi nyní rozumíš, posuzuj pak sám dál a řekni, jaké plody musí vyrůstat z takové sadby? – Praviš sobě: Ó Pane, ty nejbídnější od světa. – Správně, říkám ti, tak to je a tak by to i bylo. Ale pro sadbu jsem vynášel i vlastní druh molů, který jí bude velmi škodit. Zatím ti nechci blíže označit tento svůj vynález, ale přesto jej brzy a snadno poznáš, když sem z východu vtáhne a možná i ze západu.

23. Ale, když německá císařská koruna bude propůjčena z říšského sněmu, tu budeš moci dobře poznat, jakého ducha bude dar a co je z něj k očekávání.

24. Ale víš-li, jaký by byl nebeský správně říšský sněm? – Správný a pravý nebeský říšský sněm by byl – Mé slovo a aby se ho dbalo ve všech srdcích lidí.

25. Ale vládcí mají nyní zůstat, jak jsou, ale jako nejvěrnější následovníci Mého slova, tu by se stali všichni velkými jako Šalomoun v mém jménu. Ale tak, jak i jejich národy očekávají svou spásu od římských sněmů, se jim povede velmi špatně.

26. Ale nejpanovačnější a koruny nejžádostivější bude na tom nejhůře. Pravím ti: Nebude-li mít kovovou hlavu a tělo z kamene bude tuto staro-novou korunu, která bude bělavě žhoucí, nebude vůbec dlouho nosit. A z takového nového velkého zcela německého císaře by se měl až příliš brzy stát jen malý německý císařík a brzy nato i vojevůdčátko a ještě trochu později nejprostší nicka.

27. O, něco zcela jiného by bylo, kdyby tuto korunu vzal na sebe už stávající císař, tím nelze umožnit žádné osobní a charakterové povýšení, což by bylo pro každého člověka jakéhokoli stavu to nejnebezpečnější. Proto co nejpečlivěji zabraňuji ustanovování nových císařských nebo královských říší, poněvadž by se tím podněcovala v příliš mnohých myslích vládyčtivost s tím nutně války a jejich zlé následky a z téhož důvodu jsem vyhostil i všechny volby knížat, poněvadž i tyto volby táhly za sebou stejné následky.

28. –Má tedy zůstat císařem, kdo jim už dlouho je a král králem. Ale, usiluje-li král o hodnost císaře a chce ji dosáhnout, tu pak bude mít co činit se Mnou, ale zvláště, udělá-li ho císařem říšský sněm ve Frankfurtu. – Vpravdě se mu má vést mnohem hůře, než někdejšímu císaři Francouzů. – Rozumíš tomu? – Ano, Ano, rozumíš tomu a tak ti nepotřebuji říkat už nic dalšího. Nejbližší doba ti už beztak vše objasní.

29. Toto k tvému a vás všech všímání, amen.

13. ledna 1849

O papeži Piu IX.

30. Na dotaz Ans. H.

31. S papežem to může být dobré a špatné. Obrátí-li se čistě jen k duchovnímu a vzdá se světské vlády, tu to s ním bude dobré a bude přicházet k čistému světlu. Ale stane-li se zase světským knížetem, tu se mu povede špatně se všemi, kteří jsou vírou Říma s ním spojeni a s Římem to bude a stane se podle proroctví Isaiáše (32), když mluvil o Babylonu a Assuru takto:

33. „V době kdy Pán dá dětem klid od tvého nářku a utrpení a od tvrdé služby, ve které jsi stále byl, tu budou mít děti takové příslovíčko proti vládci Babylonu a (Říma) a budou říkat : Jak velmi je tvé provozování u konce a úrok končí.

34. Pán rozlomil metlu tvé bezbožnosti a zmařil i metlu tvé vlády nad světem, která ve tvém stálém hněvu, zlosti bila národy bez ustání a zuřivě vládla nad pohany (všemi katolíky a jinými vyznáními) a stále je beze všeho slitování pronásledovala. – „Jak odpočívá všecken svět a je tichý a radostně jásá. Dokonce se nad tebou radují jedle a cedry na Libanonu a říkají: „Poněvadž ležíš, nikdo sem nepřichází – skácet nás“.

35. „Dokonce i peklo se pod tebou třásl, když jsi mu chodil vstříc. Probouzelo ti své mrtvé i všechny kozly světa a všem vládcům pohanů (pomýlených vyznání) jsi přikazoval, aby se svých trůnů povstávali pro tebe, ale ti si budou vzájemně a tobě říkat: „Hle, (co máme konat??) Jsi bit jako my a vede se ti jako nám. Tvá nádhera i se vším zvukem harf sjela do pekla. Tak budou moli také tvou postelí a červi tvou pokrývkou.“

37. „Jakpak jsi nyní spadl s nebe jako krásná jitřenka, jako (jako nejkrásnější cedr Libanonu) jsi byl skácen k Zemi, kde jsi byl přece sám jako soudkyně všech pohanů?

38. „Stále jsi přece ve svém srdci myslel : jedině já mohu do nebe stoupat a svou stolicí nade všechny hvězdy Boha povyšovat. Jedině já chci posadit po bok na horu základu proti půlnoci a chci jezdit nad vysokými mraky a rovnat se Nejvyššímu (jako zástupce Boha).

39. „Ale Pán říká : Ba, k peklu jedeš, po bok jámy. Kdo si tě pak bude vážit a k tobě hledět, a jasně nahlédne, ten řekne : „Je to muž, před kterým se třásl svět a královské říše se chvěly? Který pustošil zemskou půdu a města na ní bořil a nikdy nechtěl propustit své zajaté?

40. My králové pohanů tu sice také ležíme, ale přece se ctí. Každý ve svém domě. Ale ty jsi odvržen od svého hrobu jako opovrhovaná větev, jako oděv bitých, mečem nesvobodných a ti pak sjíždějí kamenné hromady pekla jako rozdupané mrtvolky.“

41. „Nebudeš pochován jako králové pohanů, neboť jsi svou zemi kazil a svůj vlastní lid ubíjel. Proto také už nebude nikdy zmínka o tvém zlomyslném semenu.

42. „(Ale andělům Pán řekne:) Nyní se připravte k bití a porážení jeho dětí za zločin jejich otců, aby se už nikdy nevyskytovaly ani jejich krajinu zas nedělili a zemskou půdu nenaplňovaly městy.“

43. „A Já, říká Pán, chci na ně přijít a Babylon (Řím) vyhladit a jejich paměť na něj a ostatní (kardinál) a synovce (arcibiskupy) a potomky (všechny biskupy a podřízené) a udělám z nich dědice ježků a jezero a budu s nimi zametat jako koštětem zkázy, říká Pán. Pán Cebaot přísahal a řekl : Co platí, se má dít, jak myslím a má zůstat, jak mám v úmyslu, že Assur (papežství) bude rozbito v Mé zemi (čisté slovo) a Já rozšlapu na Svých horách (pravá poznání ze slova), aby jeho jho (římské temné pohanství jim bylo odňato a jeho břímě (soudcovský úřad Říma) jim šlo s krku.

44. „To je rozvrh, který má Pán nade všemi krajinami a je to Jehovova roztažená ruka nade všemi pohany. Pán Cebaot to ustanovil. Kdo chce tomu zabránit? A Jeho ruka je roztažena. Kdo ji chce obrátit?

45. – Můj starý prorok Isaiáš mluví zde tak dost jasně jaké postavení bude mít papežství pro budoucnost, nezlepší-li se ze základu a čistě se jen jediné zcela neobráť ke Mně a tak i jen zcela jediné může čekat pomoc ode Mne. Ale, bude-li se už nyní zahnaný kníže Říma obracet ke králům země, tu dostane také právě jen onu pomoc a postavení od nich, jak ji už přede dvěma tisíci lety předpověděl prorok Isaiáš. Tehdy také zněla jeho slova proti skutečnému starému Babylonu podle přirozeného smyslu a nyní zní a vztahují se v duchovním smyslu na nový duchovní Babylon (Řím), který se v období úplně rovná staré nevěstce světa.

2. března 1849

Dvě telata — vidění

1. 28. 9.1849 viděl J. Lorber večer kolem půl desáté hodiny v hostinci u římského krále ve Sporově ulici (Sporgasse) u prázdného stolu dvě přátelsky vedle sebe stojící a krátce nato jdoucí telata ulicí směrem k severu. Tele vlevo vypadalo světle-modré a vpředu jdoucí pravé vypadalo opravdově. kanárkově žluté. Obě telata máchala velmi bedlivě svými ocasy sem tam. – Toto vidění trvalo minutu.

2. Tak piš, ale ne mnoho, na celém zjevení také mnoho nezáleží.

3. Modré tele znamená pravé náboženství, které je stálé a jde přiměřeným krokem vpřed, proto se také stále ukazuje trochu pozadu za žlutým, které představuje dřívější politické státní náboženství. – Je dobrým znamením, že nyní žluté s modrým, to totiž oznamuje snášenlivost, trpělivost pro pravé náboženství, které dříve nebylo státnímu náboženství vlastní. Ale jeho vnitřní úsilí, se přece nemůže po určité přednosti zcela skrýt a tudíž nádech žárlivosti ještě vždy proniká snášenlivým bílým a i chůzí vpředu dává až příliš snadno poznatelně najevo, že by dřívější státní náboženství vždy ještě mělo rádo první a nejpřednější místo.

4. Ale není to ničím k věci, poněvadž na konci přece obě náboženství navrhnou jednu tutéž cestu, a to jistou cestu k severu a to znamená jako – pravou cestu těla zkouškou svobody – chodit v pravém oděvu pokory. Seber totiž představuje svět, a to v oblasti zkoušejícího pokořování

5. Kdo tuto cestu až k určitému cíli prodělá a není při tom mrzutý a nereptá, ten se bude moci pak i velmi brzy správně obrátit tam, kde se cesta obrací k východu (jitru), z tohoto důvodu se i žlutavé tele postavilo vpravo, aby tím od modrého s domnělou předností něco získalo, aby se tím dříve mohlo u cíle obrátit správně k východu.

6. Ale to modré tele neuvede v omyl. Ví totiž, že se po obratu bude nalézat na straně vlastního východu, kdežto pravé (7) žluté půjde dál cestou polední. Bodrost obou zvířat, která před-

stavují pozemské pravé náboženství, označuje dobrou vůli a z ní brzy vzcházející mír. Dosud se totiž ještě většina lidových povstání a válek uvařila na krbu náboženství, ale bude k tomu sotva docházet, když se budou náboženství vzájemně dobře snášet a půjdou vedle sebe jako obě telata.

8. Snaživé pohybování ocasů sem a tam označuje odstraňování všelikých světských pokoušení, které se v duchovním světě vyjímají jako mouchy všeho druhu.

9. V duchovní říši se na cestě obdob představuje náboženství v podobě telat a pochází to z toho, že jsou tato zvířata zároveň znakem pokory, kterou může být jedině pravé náboženství podmíněno. Tak jsem i Já Sám představován jako obraz beránka, který v Sobě oznamuje největší pokoru a jsem jí schopen jen jedině Já. – Ale i tele představuje pokoru, ale jen tak, jak mohou být pokory schopní lidé.

10. Rozumíš nyní svému zření? – Ano, nyní mu rozumíš. Ale co nejdříve k němu dostaneš ještě i jiné a to bude ještě pamětihodnější, než toto. Ale dříve ti je nevysvětlím, až se sám pokoušíš o jejich rozluštění. Ale sděl je i všem svým přátelům. Buď to.

5. března 1849

Vše se musí stát nové. Pohled do nejbližší budoucnosti

11. Ó, Pane, velmi zvláště to nyní vypadá na politickém obzoru. Na jedné straně mi to připadá tak, jako by bylo nyní vše postaveno na nejvyšší špičku a zdá se, že napětí národů dosáhlo vrcholného bodu a mnohostranně se myslí, že by bylo třeba už pouze malého tlaku a všechny struny lidského života a jeho trpělivosti se musí najednou roztrhnout, kde by pak muselo jít nutně vše nad i pod (zahynout nebo zůstat). Ale na druhé straně se přece zase zdá, pozoruje-li se věc trochu klidnější krví jako by se chtěly nyní ještě všechny tak vzrušené (rozčilené) národní a státní živly zcela smírně vyrovnávat a uklidňovat se jako mořské vlny po velké bouři. — Krátce a dobře, věci lidí jsou nyní postaveny tak, že se nyní ani nejstřízlivější myslitel už nevyzná, kam toto vše vede a co se z toho stane.

12. Ó, Pane Ty víš vše, Mně a Svým milým přátelům a jiným bratrům jsi už vícekrát napřed oznámil a k tomu pak i vždy správně došlo. To nás velmi potěšilo a mohli jsme se podle toho velmi dobře řídit, že nás s Tvou milostí a pomocí opravdu nepotkalo nic zlého. – Ó, buď i tentokrát tak milostiv a milosrdný a dej nám jen jisté pokyny, abychom mohli Tvou milostí jít také klidněji vstříc budoucnosti. – Tvá svatá vůle se děj vždy a věčně a Tvé jedině svaté jméno buď posvěceno amen.

13. Tak piš, ale jen krátce a ne mnoho.

14. Mír všem, kteří jsou dobré vůle a Mně ve svém srdci důvěřují. Jejich zbožná přání a jejich naděje nemají dojít nikdy hanby. Kdo se totiž v této době zkoušek a čištění na Mně nehoršil a ve svém srdci Mi zůstal věrný, má být v budoucnosti stonásobně až tisíceronásobně ve všem dobrém svého srdce požehnan. Svým vyznavačům otevru zcela jinou Kalifornii, než onu ztuhlou na nejzazším západě, ba, Kalifornii věčného Východu jim chci otevřít a ta je má obohatit nepomíjejícími poklady.

15. – Ale úkladným vrahům a všem, kteří si toto Mé navštívení nechtějí dávat líbit a usilují jen o vládu, to mají mít k vystání ještě velmi silný oheň.

16. Pravím vám : Od nynějška mají mít pokojný pravý mír a hašteřiví a hádek chtějí ale válku a všechno pronásledování a nebude se jim dostávat klidu dříve, dokud si jej nebudou plně vážně přát jej chtít a hledat.

17. Vše staré zajde se svými špatnými a nejneřádnějšími tvary. Všechny státy se obnoví a stará církev přejde do nové. Ale kdo bude viset a lpět na starém, zažije na sobě osud Židů buď už zde nebo ale zcela jistě na onom světě.

18. Pravím vám : Od nynějška už se nebude nosit a platit „Pojďte, je mše (19)“, ale „Pane, zde je dobré být. Dej nám postavit chýše, jednu Tobě, Mojžíšovi a jednu Eliášovi.“ Nyní sem přišla doba vyjasnění všeho toho, co muselo být dosud drženo skryto před očima národů. Nyní mají velmi mnozí na duchovní hoře Tábora dostávat ke zření věci, o nichž neměli dříve tušení. Bude je k tomu totiž pohánět bída, to znamená : bída ducha.

20. Ale také vám říkám, že právě ty národy a státy, které byly a chtěly být první, budou právě poslední, poněvadž nepoznaly čas svého navštívení, nechtěly jej poznávat. – Ale, co bylo dosud nízké a opovrhované, má být vyzdviženo až ke slunci. Ale vše, co se dosud nazývalo velké, dobře si to pamatujte, – to se stane velmi malé.

21. Moudrost světa utrpí mocné ztroskotání lodě, ale zato bude vynesena k trůnu světla vnitřní moudrost srdce.

22. Přijde sice ještě hlavní bouře, ale nebude kazit, ale rovnat a uklidňovat, co je nyní ještě vznícené. Tato bouře bude jako brány, které vyrovnávají brázdy po práci pluhu.

23. Vy pokojní, budete mít pravý mír a nepřátelé míru pravou válku. Nyní musí vše dostat nové šaty a nové zbraně, starý oděv je úplně roztrhaný a staré zbraně plné rzi. – To je k vaší útěše a směrnicí, amen. Ale říkejte k tomu i vy: Ó , Pane, ó Otče – Ano, ano, v Tvém jménu, které je všemocné, amen, amen, amen.

19. března 1849

Pamětní list k 15. březnu

24. Zvláštní dar k paměti na nejdůležitější den Mého sestupu slovem a činem duchovně ráno 15. března v roce 1840

25. Já velký a vždy opravdový a nejměnější Dárce všech dobrých darů a velkého zjevení z nebí, vám říkám a radím, abyste na tento den vždy pamatovali. Je totiž vlastně vyhlédnut k tomu, že se v tento den dává Mnou národům Země buď velká milost nebo velký soud: Milost, že si ji lidé svým spravedlivým chováním lásky zasloužili a jsou jí hodni, a soud, že lidé ode Mne odpadli a tak zcela vlastně vůbec v žádného Boha nevěří a zavrhnou Ho.

26. V průběhu těchto devíti let se vám říkalo, ukazovalo a dávalo vůbec tak mnoho a právě i často naznačovalo, co vše se bude poslušně dít. A nyní jste měli v mnohé tíži a nadále ještě budete mít příležitost – přesvědčit se o brzkém a správném splnění se všeho předem naznačeného a z toho si vzít, že Má slova mají jistě jinou závažnost, než slova krátkozrakých a poněvíc slepých lidí tohoto světa, který dnes ještě působí jako Sodoma a Gomora a zítra už může najít svůj zánik.

27. Ale, poněvadž jste takto skutečně poznali mocnou váhu, a závažnost Mých slov a o její nejdůležitější pravdě jste se přesvědčili, tak si i nyní nadále všimněte všeho, co se bude ještě dít.

28. Pravím vám a můžete to už vědět, že náš nepřítel satan vstoupil už na pláně slunce, aby si tu hleděl poslušnosti. On nyní i poslouchá, ale jeho poslušnost je horší než jeho smělost. Zevně je sice klidný, ale tím zločinnější ve svém vnitřním.

29. Když se podle své zlé chuti směl hýbat víc než zevně, tu podněcoval mysli a probouzel je k vzájemnému boji, který hrozil, že vše zpusť. A mysle se probouzely, chápaly se ohně a meče a začaly boj jako lvíčata. Tu satan jásal, své dílo považoval za zdařilé.

30. Ale, poněvadž bylo v jeho plánu – pobuřovat mysle vzájemně proti sobě tak dlouho, až se lidé při vzájemné nejhroznější nenávisti zahubí do posledního muže a po nich ale pak i ostatní tvorové, které nosí nekonečnost, tak byl se země vychvácen do slunce a tam chtěl na širší základně pokračovat ve svém zlém díle. Ale tu byl nucen k poslušnosti a trvajícím klidu a v tom se nyní zevně ještě nyní nachází.

31. Ale zcela jinak to vypadá v jeho nitru. Tu to žhne světle-plamenně. Svým klidem chce brzy udělat z celého světa hroby. Ale, poněvadž vidí, že ani v hrobech nelze život úplně udusit, tak začíná nyní otrásat soukolím prařádu a chce celou viditelnou tvorbu vyzdvihnout za stěžeji a zrušit ji na atomy, ač zevně neopouští své stanovisko ani o vlásek

32. Jako je nyní uzpůsobena satanova mysl, tak se zrcadlí i v celé přirozenosti všech věcí. – Počasí zimy bylo jako jaro. Zlí duchové vzduchu se obírali do podobného falešného klidu jako to bylo u jejich mistra. Ale takovým klidem chtějí sami připravit takové sucho a neúrodu (špatný růst). Nerušeným teplem zimy měl být všechn plod hnán až ke květu, ale pak k potlačení náhlého povstání zlých duchů měl mírovými duchy ve vzduchu nastoupit chlad, který by dal všemu silně ztuhnout a tím by pak ovšem zanikla většina plodů v obyvatelných částech země (a těch je většina). Ale satan se přepočítal.

33. Nedal jsem plodům dojít ke květu. Ve dnech zimy, ve kterých by mohlo teplo slunečního světla podněcovat činné duchy v rostlinách k práci, jsem k Zemi poslal co nejsilnější mírové duchy a to beze vši milosti a šetření pochytili a pochyťávají ještě všechny falešně klidné zlé duchy vzduchu a honí je, aby náhle nastoupili na řízenou cestu řádu, ze kterého může jednou vzejít pro ně pravá svoboda. Ať vám tedy není nyní toto přítomné počasí na obtíž, je dobrým požehnáním pro všechny plody Země.-

34. Ale jako je toto počasí jistým způsobem vývěsním štítem toho, co měl a ještě má v úmyslu nepřítel života a jak se proti tomu ode Mne jedná, zrovna tak je toto březnové počasí jako prorocké znamení vůči politickému nyní rozšířeno skoro po celé Zemi.

35. 15. března jsem dal svou milost. 15. března se skoro všechny národy Země pozdvihly, poněvadž tak byly popichovány duchem světa k pohybu, že mají vše pustošit a tento duch je nepřitelem života. Ale poslal jsem mu vstříc tuhé a velmi tvrdé mírové duchy, než mohly ještě vznikat pravé květy na nejušlechtilejších ratolestech života. Proto nyní na všech místech nastoupil jistý druh ztuhnutí s občasnými bouřemi. A politické počasí vypadá opravdu zle jako by chtělo vše zbořit. Ale proto se nebojte.

36. 15. březen k vám přišel shora a podobně ještě i zcela tajně k jiným bratrům a nyní čeká na uskutečnění. A tak přišel 15. 3. a rozháněl veskrze všechny národy a velké s jejich trůnů. A zas 15. 3. přicházel velmi studený a mrazivý jako by chtěl zkazit všechnu setbu předchozího roku. Ale nebojte se, jen tak se to cítí, ale podle skutečnosti je to zcela jinak. Chrání jen ušlechtilý, ještě nerozestřený pravý květ řádu života a pravé svobody ducha.

37. Nestarejte se tedy, co se nyní děje. Ať bouří pro bouři stvoření a otročí na otroctví závislí.

38. Ale pravím vám: Právě z toho najednou vyrazí pravý život jako nejjasnější blesk z černého mraku a mrak pomine, ale blesk nevezme nikdy zpět své světlo, ale bude dál a dál svítit.

39. Ale jako není od 15. 3. daleko jaro, dělí je jen sedm dní, tak není ani duchovní jaro daleko od svého Předchůdce, totiž duchovního 15. března.

40. Tím budte úplně jisti, tak to bude a musí se to tak stát, amen. To říkám Já, Váš Pán k vaší plné útěše, amen, amen, amen.

Velké červánky nebo předchozí příchod k příchodu Pána

41. Kdo má světlo, ať je nestaví pod zakrytý stůl, kde svítí nadarmo, poněvadž jeho světlo sotva osvěcuje špičky nohou několika málo a zahálčivých utábořených pod stolem skrovně a to se k ničemu nehodí, poněvadž je při tom celý pokoj temný a kteří pod stolem táboří, nevidí co je na stole nebo, co je jinak obklopuje. Ale každý, i jen nějakým světlem nadaný, ať staví svou lampičku na stůl a dává jí hořet a osvěcovat stůl a pokoj. A takto ať opravdu správně hoří a svítí mnohá světélka na stole a bude v pokoji jasno a na stole velmi jasno tak, že se tomu bude divit každý vstupující host a bude říkat : „Aj, jak je tu pěkně jasno a jak dobře nám to dělá po dlouhém pochodu v noci tento jas nyní. Ano, připadá nám jako ranní červánky

42. Poněvadž světlo tak velmi občerstvuje života opravdu jej probouzí i umělým způsobem vytváří, to znamená cestou čistého rozumu a očistěného smýšlení, jak velmi nutné je tedy, aby v této době každý, kdo má jen nějakou dobrou a upotřebitelnou lampičku, ji nyní sem přinesl, dobře očistil, olejem bohatě opatřil a pak zapálil, na čistšího poznání postavil a tu jí dal svítit všem, kteří u stolu táboří, a i vedlejším hostům, kteří se kdykoli v tomto pokoji nalézají.

43. Chod těchto dob co nejjasněji ukazuje, co nyní nejvíce schází, totiž- světlo. Co tu prospívá kázání o lásce, co dodržování přikázání Boha, když ti, jimž se káže, jsou ve vsí temnotě a kazateli do tváře říkají: Co mluvíš o tom, co jsi právě tak málo kdy viděl a pociťoval jako my? Co bys asi řekl nám, kdybychom ti mohli a chtěli o světle a dobře osvětlených věcech napřed kázat a od tebe žádat, že nám máš přiřknout nejpnější víru ve všem, cokoli jsme ti jen chtěli předříkávat, když jsme přece i s tebou nikdy neviděli světlo a rovněž tak málo osvětlené předměty?

44. Odpověděl bys nám stejně a konečně řekl: Co tu, vy učedníci noci, tlacháte a chcete mi přikládat k víře věci, které jste nikdy neviděli a necítili? Dejte tedy dříve na stůl světlo a pozorujte je a udávejte přesně vše, co vidíte a zaznamenáváte a budu vám to moci snadno uvěřit. Záře vašich lamp bude osvěcovat i mou komůrku. – Než kážeš, zapal napřed sám světlo a pak budeme i my věřit, že je pravda, co nám chceš nyní v nejpnější noci předkládat k víře.

45. Buď tedy zde řečeno nejen všem, kteří jsou lepší vůle a potřebují nauku o pravém životě, ale i všem učitelům, že mají nyní všechny své lampičky čistit a opatřit je bohatě dobrým olejem. A když jsou lampičky olejem bohatě opatřeny, aby pak byly ihned zapáleny a postaveny na pohostinný stůl pravého náhledu a poznání neboť přišel den, ve kterém dojde ke splnění posledního velkého zaslíbení.

46. O této době je psáno, jak bude uzpůsobena a napřed řečena zjevení jsou tu nyní v plné míře, kdo je může zneuznávat?

47. Ale když nyní nejnepochybněji došlo ke zjevením, napřed předpověděným, kdo může nyní ještě dál pochybovat o tom, že se nyní i brzy dostaví onen velký den, který s sebou přinese opětný, největší, poslední a tedy trvajícím příchod Toho, o kterém oba andělé z nebe na místě, kdy vjížděl do Svě říše, vypovídali těm, kteří Ho oplakávali: „Co tu nyní smutně prodléváte a hledíte za Tím, Který jel do Svě říše? Buďte utěšeni a jděte domů. Tento Ježíš, Kterého jste nyní viděli vjíždět na nebe všech nebi, přijde jednou zase sem dolů tak, jako nyní vjel nahoru a bude soudit všechna pokolení země. Blaze těm, které najde jako spravedlivé. Ti se stanou Jeho dětmi a On bude jejich Pánem a Otcem. Ale běda všem, kteří setrvávají ve vsí nespravedlnosti. Vskutku, jejich zodpovídání jim bude jako mlýnský kámen na krku.

48. Co tito oba andělé Boha a Já Sám jako Pán a Bůh o někdejším znovupříchodu Krista předpověděl, nyní dožrálo a brzy se stane. Už je skoro vše připraveno k dílu. Srdce lidí nyní vypadají jako tato časy se svými hroznými zjeveními. Jsou plna panovačnosti, lakoty, závisti, žravosti, občerstvení a modlářství, plná sporů, hádek, hanobení, loupeže, válek, vraždy moru všelikého druhu. Zmocnil se jich nepokoj, nelaskavost a nejujnější nemilosrdnost a tím nyní přišlo i takové trápení na Zemi, jak podobné Země ještě nenosila, necítila a nezakusila. Je tedy

nutné učinit brzy konec této nejtrapnější době, poněvadž by jinak ještě ti, kteří se dosud počítali k vyvoleným, mohli utrpět ztroskotání lodě.

49. Ale, než mohu jako Pán a Tvůrce všeho života zase přijít, musí být zemská půda vyčištěna ode všeho plevelu. – Kdo je nyní vědomě nemocen ve své duši velmi usiluje o uzdravení své duše, neusiluje nebude mnoho potřebovat a brzy zajde.

50. Ale doba čištění bude trvat co nejméně čtyři týdny a pak se v hodinách bude dávat víc, než dříve ve století. – Další termín je stanoven na čtyři měsíce. Tu pak nastanou dny, ve kterých jeden bude znamenat víc, než co se dělo dříve před tím v plném století. – A ještě další termín se stanovuje na čtyři čtvrtiny roku (celý rok). Tu se v jednom týdnu stane víc, než v předcházející době v pravěku v nejpřínějším století. – A ještě nejdelší termín se stanoví na čtyři roky a ještě nějaký čas k tomu zcela krátký a tu budou přicházet měsíce, v kterých se bude dít víc, než v pravěku v sedmi stoletích.

51. Ale tato doba nyní je jako červánky k onomu dnu, který přijde buď ke spáse pro spravedlivé a pro všechny ty, kteří jsou mírného a dobrého srdce a mají rádi své bratry a sestry v Mém jménu. Ale tento den přijde jako zloděj na všechny ty, kteří Mě nectí a mají tvrdé a pyšné srdce a považují se za lepší a váženější, než jsou jejich bratři v čemkoli a pro cokoli.

52. Kdo z vás se v čemkoli a pro cokoli považuje za lepšího, než jeho bratr, ten bude v tento přicházející den velmi zahanben. Od tohoto dne totiž má přestat všechen vnější rozdíl a ve velké cti budou stát jen ti, jimiž se nyní pro Mé jméno velmi opovrhuje nebo se jen jistým způsobem snašejí ze soucitu jako čestní lidé, ale kdyby se v nějaké společnosti chtěli snad i trochu uplatňovat, tu by byli ihned odkázáni do svých nic – neříkajících mezí. Ale takoví lidé vyjdou v tento den jako velcí a slavní, kdežto přítomní nejváženější v čemkoli se stanou velmi malí. Ale Mé vyvolení budou zářit víc, než polední slunce.

53. Přirozené červánky ale neukazují příznivý krásný den, říká se totiž: Jitra červeň je bída dne, a večera smrt. – Ale nebude to tak u duchovních červánků. Ale zcela obráceně. Jako přirozené červánky obcerstvují všechna srdce, tak budou tyto velké duchovní červánky naplňovat všechna srdce velkou bází a úzkostlivostí, neboť jejich barva je od krve a velkého požáru světa a tím se rozumí velké a malé války.

54. Přirozené červánky jsou nepříznivým znamením nastávajícího dne, ale o sobě samém zlé duchovní červánky jsou velmi příznivým předchůdcem přicházejícího velkého dne spásy a tak se mají pozorovat a brát.

55. Toto vše jsem tak zařídil dal, ať se to děje, jak se děje. Ale, kdo z vás Mi chce vstoupit do cesty a říkat : Pane, jsi krutý Bůh, máš radost z krve mnohých poražených a jednáš jako věčný tyran?

56. Tomu buď řečeno: Mistr tu není, aby Ho soudila jeho díla, ale On je bude soudit správně a spravedlivě. Nemáte tedy ani říkat „ Tento lid má pravdu a onen ne. A tento nebo onen vojevůdce koná prokletí - hodné nebo jsou jeho postupy požehnané. – Také nemáte mít radost ani zármutek, dovíte-li se, že ta či ona strana zvítězila nebo byla co nejstatečněji poražena . Vůbec se nemáte příliš starat, zda to, co se nyní děje, je správné nebo nesprávné. Dávám totiž všemu dít se tak, jak se to děje a myslím, že jsem přece k tomu dost Pánem a dost moudrý a i dost dobrý.

57. Ale, kdo z vás chce nyní jinak myslet a soudit, musí chtít být i víc pánem, než jsem Já a musí být nutně moudřejší a lepší, než jsem Já. Ale, když si někdo myslí, že tím je, i když ne zrovna ve svých myšlenkách, ale přesto svými řečmi a činy, ať pak krotí i živly, předznamenává hvězdám jejich cestu, poroučí větrům, moři a mocnému ohni v nitru Země, poroučí mrakům a zjednáva slunci a měsíci, aby Zemi lépe sloužily, než jak to někdy je.

58. kdo se považuje za dostatečně moudrého – přizpůsobovat svůj úsudek pohybů, svobodných lidí a s jistou zatvzeleností říkat : Vláda Rakouska je zlá a špatná, jeho války a vítězství a zákony jsou hanbou. Rusko jedná pod veškerou kritiku, jen na Francii a Německu závisí spása národů,“ ó, tomu říkám : dobře, dobře. Když jsi tak moudrý a můžeš tak důkladně posuzovat všechna jednání, zákony, opatření, poměry a pohyby různých národů a to je andělům nesnadnější, než udržovat v nejpřísnějším řádu celou sluneční oblast a tak se máš, ty nejrozumnější a nejmoudřejší soudce chopit i vedení slunce a měsíce. Má odstranit obtížnou zimu a zacpat i díru, odkud přicházejí studené větry.

59. Ale, kdyby mu mělo být v létě snad poněkud až příliš teplo, tu přece může jeho moudrost najít i prostředek – vyhnat ze slunce jeho příliš velké horko. Je-li mu proti srsti i silné nakupení polárního ledu, nuže, může rozdmýchat podzemní polární oheň a ten už vykoná své staré rozpouštějící služby.

60. A kdyby snad stařecká slabost a nemoci měly být hanbou (61) a vplížili se do těla mudrce národů, tu bude snad přece pro něho pravým žertem – zase se okamžitě omladit a udělat své tělo nesmrtelným.

62. Ale kdyby takoví moudří soudci národů měli snad u sebe pocítit, že jim má být vedení a obstarávání vesmíru neproveditelné a bylo by to oproti vedení svobodných národů ovšem jen něco zcela snadného, tu pak ale mají zcela pokorně zalézt zpátky do své hříšné kůže a říkat: Pane, velmi mocně jsem před tebou hřešil, buď mi. Bídnému hříšníku, milostiv a milosrdný. – Tu se pak mají zas najít milost a slitování a má se jim dávat zase pravé světlo, které stojí na stole pravého poznání a při tomto světle pak i brzy snadno poznají, zda jejich úsudky o různých národech byly správné nebo nesprávné.

63. Pravím vám : nemíchejte se do ničeho a zůstávejte pěkně doma, abych, až přijdu, vás doma i našel, abych vás těšil, posiloval a přijal vás do Své říše, kterou na Zemi a ve všech hvězdách zakládám.

64. Ale, když vás doma nezastihnu, pak si sami připište – můžete jen sobě připsat, nebudete-li tohoto Mého největšího příchodu a posledního příchodu účastni nebo mít na něm jen velmi nepatrnou účast.

65. Pravím vám: jedině Já jsem Pán celé nekonečnosti a jinak není věčně žádný jiný. – Co vidíte, myslíte, slyšíte, vidíte a hmatáte a ještě nekonečně víc, co je před vámi skryto, to vše je jedině Mé dílo.

66. Uvažujte – takto mluví Pán Jehova Cebaot : Co Mi, můžete říci, když Se držím s těmi, jimiž vy opovrhujete nebo, když tisknu na Své srdce nevěstku nebo, když od Sebe odkáži bratřsky zbožnou odsuzovatelku mravů a hříchů? – Mi chcete říkat, když Se v budoucnosti budu zastavovat u celníků jako byl Zacheus a budu se obracet zády ke všem tak zvaným Božím sluhům? – Co Mi budete moci říkat, když budoucně, jak to bylo už i dříve, budu odkazovat od Svých dveří vaše dobře vychované dcery a zato budu přijímat ta nejprostší děvčata ulic a dělat je Svými společnicemi?

67. Vpravdě říká všemu světu : Marta, Magdalena, cizoložnice, samařská žena a nevěstka, které deset tisíckrát cizoložily, Mi jsou příjemnější, než všechny ty jemné a vůbec mravně vychované dcery, které se pouze proto nestaly nevěstkami, že by to bylo hanbou před světem, co by se to jen příliš jistě pro nadějně pozemské štěstí. Ó, kdyby přišlo na Mne a svět by před očima lidí nevykonával platný soudcovský úřad (nesoudil), pak byste se svými dětmi nebyli zdaleka tak choulostiví jako nyní.

68. Ale neříká vám to snad proto, že bych považoval jemnou a mravnou výchovu dětí za špatnou, ó ne, to jsem tím nechtěl a nechci říci. Ale, že své děti vychováváte jemně a mravně kvůli světu a ne kvůli Mně, tím jim přinášíte příliš velké přecenění jejich tak zvané lepší lidské

ceny a toto přecenění je základní kořen vši pýchy a přede Mnou je ohavností. – A ti musím otevřeně a jasně přiznat, že Mi je vším světem opovrhovaná a všemi hříchy páchnoucí nevěstka mnohem milejší a příjemnější, než celý milion nejjemněji a nejmravněji vzdělaných dcer a synů.

69. Ale ani tím nechci říci, že by mi bylo cizoložství snad milejší, než ctnostně čistší chování života, neboť do Mé říše nemůže vejít nic nečistého. Ale říkám, že jemným a němým vzdělávacím mravů a náboženství stojí v nejužším spojení a pyšný postoj lidí, kteří hledí s výše na méně vzdělané, ba mnohdy jimi i opovrhují a tu Mi je k poslední špičce malíčku opovrhovaná a pod všechny stoky pokořená nevěstka mnohem milejší a příjemnější než vaše děti, před světem váženější, vysoce vážené. A totéž platí i o darebáku celníku, který přišel do chrámu, na posvěceném místě pocítoval až příliš svůj hanebný život a proto u sebe takto mluvil : „Ne, jsem přece přílišným darebákem na tomto posvěceném místě. Nejsem vůbec hodný pozvedat své hříšné oči tam nahoru, kde se spravedliví těší ze svatyně Boha. Tak se i sluší, abych toto místo hned opustil a neznesvěcoval je.“ A tento darebák Mi byl milejší, než velmi spokojený farizej, který nemohl dost chválit a velebit Boha, že ho udělal tak čistým a chyb prostým.

70. Nyní zde podle nejuplnějši pravdy říkám všem, že jedině pravda může každého člověka udělat opravdu svobodným. Přede Mnou je v základě základu jen tak zcela vlastně jediný hřích, který je matkou všech ostatních hříchů a tento hřích je : Pýcha.

71. Ale z pýchy však vzniká vše ostatní jako sobectví, chuť po vládě, sebeláska, závist, lakota, lichva, podvod, zlodějství, loupež, zlost, vražda, lenivost k pravé práci, sladká zahálka na útraty nepyšných dělníků, náchylnost k blahožití a velikášství, chlípnosti těla, necudnosti, modlářství, zapomínání na Boha a konečně často i úplná bezbožnost a s ní úplná neposlušnost vůči všem zákonům, ať jsou prapůvodu Božího nebo pouze politického.

72. Pozorujte a zcela rozebírejte každý z těchto jmenovaných hříchů a v základu každého uvidíte pýchu. Kdo se pak chce všech svých domnělých tisíců hříchů jako jedním rázem zbavit, ať hledí jedině na to, aby se zbavil své jakkoli utvářené pýchy a tak se oprostí i ode všech jiných svých hříchů. Mnohé hříchy nejsou totiž bez pýchy vůbec myslitelné a to proto, poněvadž pýcha je jediným základem těchto hříchů.

73. Ale hříchy, bez pýchy spáchané nejsou hříchy, poněvadž v sobě neskrývají základ pýchy.

74. Ale kdyby někdo jinak spravedlivému mohl říci : Jsi vinen těmito a oněmi hříchy, a on se cítil nad to povznesen a považoval se za lepšího, než jsou ti, které on uznává jako hrubé hříšníky, tu by jeho spravedlnost a bezúhonnost byla k ničemu, poněvadž byl zasažen pýchou a tím u mne horší, ne ten, kdo celý svůj život, ale ovšem beze vši pýchy hřešil ve svém těle, – to je sice osobě pro sebe také silný hřích, ale není srovnatelný ani s nejnepatrnější pýchou.

75. Se tedy nyní každý těmito červánky zcela ostře veskrze ve svých osvětlených koutech a komorách života co nejpečlivěji a pilně osvěcovat a zkoumej, zda bys někde nemohl potkat něco, co by mohlo mít nějakou podobnost s pýchou. Potkáš-li ve svém nitru něco takového, hned si to zoškliv a ze všech sil se snaž – zbavit se i zdánlivě nepatrné pýchy, jinak začne časem růst jako příživnická rostlina na jinak zdravé ratolesti plodného stromu a jinak ušlechtilého člověka duchovně tak zničit jako příživnická rostlina jinak zdravý strom.

76. Pýcha jakéhokoli druhu a původu je pro duši a ducha nejjedovatějším dusivým vzduchem z pekla, jímž musí v krátké době zaniknout všecken život. Tedy ještě jednou pro tisíckrát buď řečeno:

77. Především se chraňte jen pýchy, chcete-li se přede Mnou jevit jako spravedliví a ospravedlnění a chcete-li se v příštím velkém dnu těšit z Mé viditelné přítomnosti.

78. Ale, zůstává-li jen atom nějaké pýchy ve vás, tu o Mně sice uslyšíte, že jsem na Zemi přišel k svým přátelům. Ale zavoláte-li: „Pane, Pane, přijdi k nám,“ tu k vám přesto nepřijdu, poněvadž jste se nezřekli své pýchy.

79. Víte sice mnoho, co miliony nemohou ani tušit. Ale proto nejste ani o vlas lepší, než ti, kteří o tom nemají tušení, co je u vás už zkušenostmi bohaté vědění, ba, někdo se dokonce stalo řádným zřením. Ale spojíte-li se svým věděním i pravou pokoru, tu vám bude vaše hluboké vědění v oboru čistě duchovního nespočítatelným velkým užitekem.

80. Ale, aby se každý člověk mohl podle toho zařizovat a celé své bytí prozkoumávat, tak k tomu účelu chci dát zvláštní návod a podle tohoto návodu se bude moci snadno vidět, na kterých vlastnostech se u člověka nejhanebnější pýcha nalepuje a tu dál bují.

81. Mnozí lidé obého pohlaví mají od narození jistým způsobem ukázněnější tělo a tím se i mnohem snáze zdržují od všech smyslných choutek těla. Ale tito lidé obvykle nevězí nad sebou, ale hlavně nad svými bližními, jejichž přirozenost nemá tak cudné složení. – Ale tito mnohem snáze cudně žijící lidé pak obvykle opovrhují těmi, které stojí velký boj zdržovat se tělesných choutek. Ba takoví lidé nemohou často konat při nejlepší vůli, co je jiným lidem snadné.

82. Když se taková tělesně ukázněnější lidé v tomto bodě slabým posmívají, haní je, často je proklínají a házejí jim na krk peklo, poněvadž se přirozeně považují za lepší a bezchybnější, než jejich slabší bratři a sestry, tu takoví tělesně čistší, beze vší vlastní zásluhy propadají pýše a tím jsou v sobě už mnohem většími hříšníky, než jejich slabí bližní. Cokoli totiž někdo považuje u sebe za více, vyšší, lepší a znamenitější, než má jeho bližní, pochází už z pýchy a je o sobě u Mne už horší, než cokoli by pyšný mohl jako špatné a zlé označit. Už nejnepatrnější druh pýchy je totiž mnohem horší, než o sobě každý jiný hřích

83. Každý hřích totiž, vzat o sobě, je jen jako hmota jablka nebo švestky či hrušky, která o sobě a pro sebe už není schopna dalšího plození a rozmnožování. Ale pýcha je **semenem** nebo báječnou Pandořinou skříňkou, ze které jako z této mohou vyrůstat všechna pomyslitelná zla. A pak se mohou i množit jako tráva na zemi a písek v moři. Kdo má totiž v sobě samém v čemkoli o sobě příliš dobré mínění, ten žádá, aby si to o něm mysleli i jiní.

84. Dejme tomu nyní a žel, často se to i děje, že jiní uznávají takovou znamenitost, která převyšuje jejich vlastní schopnosti, a velmi ji chválí a tu se pak stává výborný a ještě chválychtivějším. Brzy použije všeho, aby svou výbornost ještě povznesl. Daří se mu to. Stává se virtuosem, chce pak už mnohem více kadidla. Dostává květiny a věnce. Cítí se jako druh boha, který se nakonec sám dobře obdivuje, je s sebou zcela uchvácen. A kdyby pak byl někdo snad tak smělý a řekl mu: „Příteli, přeceňuješ se. Není tak mnoho na tom, co jsi a konáš. Někteří břídilové a roztrušovači slávy tě svým zcela prázdným kvákotem slávy opili a zmátli a ty jsi to nezahlédl a vzal jsi třpytící se bezcenné pozlátko za nejčistší zlato. Ale buď nyní střízlivý a podívej se jasnými očima na svou domnělou mimořádnou výbornost a shleď, že na ní je devět desetin k zahození.“

85. Na takové opravdu moudré poučení se pak výborný A rozzlobí a na takového moudrého poučovatele se osopí tak, že mu přeje chuť (86), aby ho nadále ještě někdy poučoval. A ti pak pýcha dál a konečně stravuje vše ušlechtilé, co by jinak duch podle svého lepšího značnějšího nadání mohl přinášet k prospěchu mnohých méně nadaných lidí.

87. Když se někdo mnoho učil a svůj rozum vyzbrojil opravdu náležitými vědami, takže jsou jiní, neučení lidé v oboru vědění vůči němu jako nuly a kdyby nyní neučeného napadlo vysoce učenému tvrdit, že i on něčemu rozumí a že by bylo dokonce hanbou, kdyby někdo, kdo jen dvacet let studoval a zaměstnával se vědami všech věd, nerozuměl víc, než ten, kdo k tomu neměl možnost ani příležitost, tu by to bylo s doktorem u konce. Nakládal by se všetečným hulvátům zcela zvláště a ukázal mu, zda má právo – dělat vůči němu takové nestydaté poznámky.

88. To je zas už pýcha, která z doktora místo požehnání ubohému lidstvu dává jen kletbu. Jak mnoho dobrého by mohl zakládat pokorný učenec a jak by byly požehnány jeho práce, které by konal se Mnou k prospěchu ubohého lidstva. Jak by byl opravdu oceňován, milován a vyhledáván.

89. Ba, čím méně by ze sebe dělal, tím víc by z něho dělali jiní. – Ale ne. Pýcha jako domýšlivost většiny učenců pálí a spaluje vše ušlechtilé a dobré, co by bylo mohlo z nich vycházet, Ale, čím je pýcha větší a dále trávající, tím se učenci stávají ubohému lidstvu vzdálenější a zcela nepřístupní.

90. Podobné je to u většiny úředníků, kteří na svou úřední hodnost kladou tak velkou váhu, že jiné lidi, jim podřízené, považují nezřídka jako nic. Tato domýšlivě utvořená úřední povýšenost úředníka ale není ve spojení s úřadem, nějak užitečným, prospěšným, nýbrž je to zase jen nejpustší pýcha, která úřadu nepřipravuje nikdy požehnání, ale vždy jen zcela nutnou kletbu. Kdo tu může povstat a říkat, že to tak není?

91. Kněz, který by měl být obrazem pokory, si tvoří nebe a Zemi, pachtí se po zlatě a stříbru, aby své domnělé nebeské postavení dovedl k lesku, před kterým by se muselo co nejstatněji stydět dokonce slunce, kdyby to bylo možné.

92. Učitel nebo profesor mládeže dělá nezřídka řádné studie, jak by mohl mladým červům tak správně hmatatelně ukázat, co mimořádného za ním vězí. Ponejvíce mu méně záleží na tom, aby se jeho žáci mohli přesvědčit o prospěšnosti jeho postavení, ale, aby se před ním a jeho úřední profesorskou autoritou třáslí.

93. Je ovšem pravda, že se u mnohých dětí musí používat dosti vážnosti, aby se přesvědčili o užítku a nutnosti toho, čemu se musí učit a tím se naplňovaly láskou předmětům svého vyučování. Ale oproti tomu je i velmi pravdivé.že učitel, který umí se svými žáky jednat s pravou nezištnou láskou, vyřídí s nimi mnohem více, než chňapač cti a vážnosti.

94. Pravím vám: Nikdy nehledejte, ať je to v čemkoli čest světa. Ta je totiž morem pro duši a ducha. A její následky přicházejí dříve nebo později a zemi pustoší.

95. Pozorujte přítomné války, v nichž se musí kvůli cti dávat zabíjet mnoho tisíců lidí, kdyby vůdci, vojevůdci a jakákoli jména dávají národy vedoucím, sloužit místo milé pýše nebeské pokoře a vedli k ní i lidi, vzplály by nebo by mohly národy vzplát k takovému vzájemnému zuření? – Vskutku, u pokorných národů by byla válka naprostou nemožností

96. Ale, poněvadž u těchto národů vyrostla místo pokory jediné pýcha a podle ní se považoval lid za i tyto přítomné války, které chtějí vše pustošit, přirozeným následkem přítomné voko-výchovy pýchy. Válka je totiž ve velkém to, co je v malém rvačka, která také obvykle nezřídka pochází z nějaké udržitelé příčiny, ale ponejvíce jen z uražené cti. Přijde-li do společnosti zloděj, podvodník nebo známý zločinec, loupežník, tu bude společnost beze všeho jednání a krvavých výtržností s takovými nebezpečnými jednotlivci brzy hotova. Společnou silou se pochytají a předají řádnému soudu.

97. Ale, když se ve společnosti přiblíží někdo k velkopyšnému, tu pak dojde až příliš brzy a jistě k urážejícímu rozhovoru a za ním brzy následují zcela vážné výhrůžky a za nimi jako zcela přirozené následky podnícené pýchy rány všeho druhu, krvavé a často i smrtelné. Každý tu chce totiž pěstí nebo holí zachránit svou čest a tím zakládá nepřátelství, pomstychtivost a množství zel všeho druhu na dlouhé doby v krajině nebo často v celé zemi.

98. Něco zcela jiného je, když nějaký zevní chtivý nebo svévolný nepřítel vpadne do pokojné země nebo říše, kterou obývají čistě pokorní a vzájemně snášeliví lidé a chce tam kořistit. Tu by ovšem měli obyvatelé takové krajiny nebo říše právo přijmout takového ostudného nepřítel

tele se vši vážností a co nejcitlivěji ho trestat a při této příležitosti bych Se chtěl Já jako Pán nebe a Země postavit na špičku (ujmout vedení) a zlý nepřítel by až příliš brzy zakusil, jakou cenu mělo jeho jednání. Těžko by se směl zase odvážit takového navštívení.

99. Ale, žel – nyní to tak není. Jeden národ chce nyní být větší, než jiný, tak i jedna říše větší a mocnější než jiná.

100. Němec chce být první. Slovan si osobuje toto právo pro sebe. Francouze se už nesmíme vůbec ptát, který národ je asi první, nevzdělanější a v každém ohledu by byl první. Rus měří největší mírou jen sebe, vše ostatní je pro něho sotva povšimnutí – hodnou maličkostí.

101. Angličan už předstihl nejvyšším stupni představou domýšlivost Číňanů a Japonců. Má-li totiž Číňan a Japonec za to, že se jeho říše nalézá uprostřed všech říší Země, tak je Angličan skutečně jistým způsobem zákonodárcem a vsavatelem výhod nyní známé celé Země a není-li jim už na celé zemi a ve všech jejích říších zcela, tak se přesto ale domýšlí jako by jim zcela byl. A když někde nachází porušení tohoto svého mínění, tak vynaloží jistě vše, aby se uskutečnilo, co bylo dosud u něho jen velkolepou domýšlivostí.

102. Američan považuje evropské státy sotva za několik uličníků, kteří vstoupili na dlažbu velkého města a k jejímu vybudování ještě nikdy nepřispěli ani zrnkem písku jako hnízda vrabců ve stromořadích. Potřebuje se jen americkým loďstvem nepatrné Evropě blížít pouze na sto německých milí, tak musí už Evropa zajít (zaniknout).

103. Afričan považuje jen sebe za člověka a to jen bohatého, silného a tím i mocného. Vše ostatní je u něho člověku – podobné tažné zvíře a může se jako jiné zvíře prodávat.

104. Při nynějších stávajících okolnostech a poměrech mezi národy a národy bohatými a bohatými, státy a státy, ve kterých pýcha vyvolala takové rozdvojení, které sama země před potopou neznala, se každý sám sebe taž, zda by snad bylo ještě možné, že bych Já jako Pán nebe a Země měl nebo mohl ještě déle klidně přihlížet k takovým ohavnostem

105. Pán říká : Ne to už nebylo možné. Pýcha národů překročila všechnu míru, až do nejvyššího nebe stoupala už pára pekla. Sama Země mě prosila, abych přece konečně jednou vyloučil zlý plod satana. – A hle, čas je tu. Nyní je odhalen před vašimi očima: Jeden národ táhne proti jinému. A ptáte se: Proč? Tu vám říkám: Z čisté pýchy.

106. Nebyla tu totiž nikde stopa po nějaké bídě nebo nutnosti. Kdy se lidé pokořili, přirozeně všichni bez výjimky jako to udělali kdysi Ninivisté, tak by měli všichni ve všem až nadbytek. Ale, poněvadž je vyhnala pýcha jako kdysi v Jeruzalému ty, kteří ke zkoušce své viny nebo neviny a při tom ale byli vinni, museli pít prokletou vodu, tak je to i nyní snad zcela přirozeně spravedliví, že nyní všichni hynou morovou vodou své pýchy.

107. Pravím vám: Minula doba, kdy byl meč rozhodčím mezi ctí a hanbou jako i mezi ctností a nectností. Meč nebyl totiž nikdy zbraní pokory, ale vždy jen cti a vážnosti, jakož i žel, až příliš často jen tyranské panovačnosti.

108. Ale nadále to už tak nemá být. V budoucnosti bude jen pokora se zbraněmi lásky ovládat národy, ovšem jen ony národy, které pro tuto zbraň z nebí budou uznány jako toho hodny. Ale nehodné budou v této době už beztak dostávat odměnu, kterou si už dávno zasloužily. Těm vždy ještě lepším a spravedlivějším budu sice dávat účast na vítězství. Ale když je mé navštívení rozzlobí a stanou se pyšnými, pak běda jim.

109. Od nynějška už nemá být šetřen nikdo, kdo má v sobě jen jiskru pýchy jako hnací pero svých jednání. – Každé jednání při kterém se dá vystopovat jen něco ctižádosti, má beze všeho požehnání dál zůstat. Ale každé jednání, konané kvůli prospěšnosti, s pokorným smýšlením má být Mnou převelice požehnáno.

110. Ode dneška musí být mezi lidmi zaveden jiný řád. Ale, kteří si z celého srdce nedají ode Mne tento řád líbit a budou při tom vždy ještě sobě dávat vynořovat starým zarezivělým pochybnostem, těm mají nejtrpčí následky co nejdříve opatřit nejdostatečnější zprávu, Zda tím byli pro, nebo proti Mému řádu.

11. Nyní se často říká : Rád bych udělal to i ono, nic bych si nedal z toho, ale, co by tomu říkal svět? Kvůli jednomu by se rozzlobil, kvůli druhému by naříkal a tím by mé domácí jméno utrpělo velkou škodu.

112. Já jako Pán nebe a Země ti říkám jen : Vše, co se nazývá svět je peklo

113. Co je dobré domácí jméno před světem? Pravím ti a chci a musím ti říci : Ty slepý pošetilče. Dobré domácí jméno o kterém svět říká: „To je dobrý dům“, je svědectví z pekla. Svět ale nemůže nazývat přece dobrá, co mu neodpovídá, co světu odpovídá, čti jen čisté evangelium, zda se tam někde říká, že by to platilo i před Bohem. Zda se tam nepíše: „Co je velké ve světě, je ohavností u Boha.“

114. Ale, když to přece jasně čtete v Písmu, jak pak může někdo, Písma znalý říkat _ O sobě bych mohl dobře konat to a ono bez pochybnosti, ale co by tomu říkal svět?

115. Ale pravím vám v této době : Kdo nyní přestane kvůli světu konat to a ono dobré, ať i kvůli světu koná, co se mu dobré zdá. Ale, když pak přijde ke Mně s dobrým vysvědčením světa, řeknu mu : Kdo ti dal toto dobré vysvědčení, k němu jdi a žádej u něho svou odměnu. Má jméno není totiž v tomto svědectví psáno. Neznám tě, neboť jsi konal to a ono kvůli světu a nechtěl jsi chodit po cestách pravé křesťanské pokory a ty se Mi jediné líbí. Tobě se líbilo a lichotilo tvé ctižádosti když svět o tobě říkal : „To je čestný muž.“ – Tak se ti bude muset i líbit, že v Mé říši dosáhneš opravdu jen cti až příliš nepatrné.

116. Tím ale nechci říkat, že by měl někdo jednat tak, aby na něho svět prstem ukazoval a říkal: „To je špatný člověk. Je modlářem, cizoložníkem, podvodníkem, lhářem, popírá Boha, ve svém domě má největší nepořádek a nekázeň a je darebákem a hýřilem.“ – Ó, to věčně nežádám, ale jen to opravdu dobré a nebojte se úsudku světa, ať je jakýkoli, a to proto, že konáte dobré a že to tak chci mít.

117. – Mají-li zámožní rodiče už dorostlého syna a ten dostane úřad s dostatečným zaopatřením a chce se oženit z lásky s chudou dívkou, protože se mu líbí a když to řekne svým rodičům, ti mu začnou ihned říkat jako při hrozném činu v divadle: „Ale synu, fuj. Ta ostuda. Co tě to jen pro nebe napadlo? Ty z dobrého domu vzešlý, chceš takového člověka, jako pes prostého za ženu? Uvaž přece. Nemá nic kromě svého trochu selského opičího vzhledu. Její rodiče jsou zcela prostí. Hrubí, nevzdělaní, hnojem volů a krav páchnoucí lidé. A jejich dcera, po případě už od zrození nevěstka, nebude snad přece vzdělanější, než její zahnojení rodiče? – Ale kvůli vzdělání a jejímu jakémukoli chování jsme nechtěli tak mnoho říkat, ale uvaž o svém a pak o jejím zrození. Fuj, copak si myslíš? Museli bychom se ještě v hrobě stydět. Ty šlechtic „von“ a ona – nejprostší člověk z hnoje.“

118. Ale takovým rodičům řeknu : „Fuj, věčná hanba vám. Jak jste jako lidé mohli klesnout tak hluboko, že jste mohli i jen na okamžik zapomenout na velkou hodnotu člověka? Kdo je pro vás tak prostá selská dcera, která byla vašeho syna tak nehodná? – Vizte a slyšte. Je Mým dítětem, Mou nejvlastnější dcerou. A ta vám byla příliš špatná, příliš prostá a příliš nepatrná?

119. Zda jste nikdy nečetli, že jsem jako pravěčný všemohoucí Tvůrce všech nebí a všech světů, všech andělů a lidí přišel Sám v oděvu jen největší nízkosti do tohoto světa a učil jsem lidi živými slovy a nejjasnějšími činy, že chtějí-li být Mými dětmi, mají jako já utíkat od světa s veškerou jeho nádherou a leskem, který vždy pomíjí, ale chodit úzkou cestou pokory, která vede k věčnému životu?

120. A že, co je u světa velké, je u Mne ohavností? Že jen malé a u světa opovrhované oceňují velké ale pro věčnost od Sebe odkazují?

121. Když jste slyšeli a věděli, jakou cestu jsem Sám všem Svým opravdovým dětem ukázal k věrnému napodobení napřed Svým životem, tu Mi nyní řekněte, z jakého platného u Mě Pána všeho života jste nikdy nepřipustili, aby se chudá selská dívka stala ženou vašeho syna? – Nyní tu přede Mnou stojíte zcela němě a neumíte Mi odpovědět na Mou otázku.

122. Poněvadž Mi nyní neumíte odpovědět a své bezpráví, do nebe volající nahlížíte, vás sice nechci soudit a zatracovat jako jste vy zatratili a soudili Mou dceru. Ale za každou minutu svého pozemského života máte zde v říši nejubožejších duchů prodlévat celý pozemský rok v největší poníženosti. A právě ona Má dcera, kterou jste na Zemi tak hluboce opovrhovali, chce-li vás má přijmout do svého nebeského obydlí. Tu ji máte teprve co nejhloběji zahanbeni, dokonale poznat. A dovědět se, kdo je ta kterou jste na zemi nalézali tak nehodnou vašeho syna. A nyní ode Mne odstupte na místo které je vám určeno.

123. Pravím vám?: Amen, amen tak to bude při posledním soudu už zde a zcela zvláště na onom světě. A až Mě ti, kteří si na světě tak mnoho zakládali na svém, tak zvaném dobrém domě, budou prosit a říkat: „Pane, Pane, nevěděli jsme, jak to nyní víme a nahlížíme, byli jsme totiž tak svými rodiči vychováváni a vzděláváni, Dej nám tedy dojíti milosti za právo“, – tu jim řeknu : Víím jak je to se vzděláním vašeho srdce. Kdybyste byli jedině vinni, že bylo tak tvrdé a pyšné bylo by peklo vašim údělem, osudem. Je totiž budováno z pýchy a tvrdosti srdce. Ale, poněvadž sami nejste zcela vinni na takovém znetvoření svého srdce, tak je vám z čisté milosti vyměřeno, co jsem jako váš Bůh a Pán o vás vyslovil. Pokud poslední atom pýchy neopustí vaše srdce, nemáte zřít Mou tvář. A tak odtud odejděte.“

124. Amen, amen, tak to bude. S každým hříšníkem budu jednat ohleduplněji, než s tím, kdo dal všemkoliv jen jednou najevo viditelně pýchu a ihned ji ze svého srdce opravdovou lítostí a co nejhlubším ošklivěním si navždy nezahnal.

125. Jak bylo už častěji poznamenáno : U Mne je jen jeden opravdu zatratitelný hřích a to je pýcha.

126. Kdybyste měli tak mnoho hříchů jako je trávy na zemi a písku na širých březích moří a při tom jste ale neměli ani stopu pýchy, tu by byly všechny tyto hříchy u Mne jako žádné. Kde není pýcha, tu je láska, která v sobě skrývá pokoru. Ale láska a pokora zahlazují všechny chyby a hříchy, ať by jich bylo jakkoli mnoho, láska a pokora usmrcuje všechny hříchy. Ale, vězí-li jen atom pýchy za jinými hříchy, které lidé páchají v době zkoušky svého osvobození, tu tento atom oživuje všechny hříchy, ba dokonce i nejmenší. A takoví duchové budou mít jednou jako už i zde velmi mocně co bojovat, aby se zbavili i jen jednoho atomu pýchy.

127. Ale nikde se nedá pýcha lidí pozorovat v tak vysokém stupni jako právě tam, kde se jedná o odpuštění domnělého stavu vážnosti.

128. Mohl bych vám předvést milion a ještě jednou milion lidí, kteří jsou dokonce velmi mírní, laskaví, dobročinní a plní spravedlnosti. Ba jejich smysl pro spravedlnost jde často tak daleko, že by považovali za velký zločin, kdyby někoho podvedli jen za cenu špendlíku. Ale jen cti jejich stavu se jich nesmí nikdo dotýkat, pak je s ním konec.

129. A i když z určité velkomyslnosti odpouštějí tak zvaně zcela a plně tomu kdo se dotkl jejich cti, tu přesto něco zůstává a kdo je urazil, to přece tajně pozoruje. – A i kdyby byl předtím nejlepším přítelem domu a na cti dotčeného tisíckrát prosil o odpuštění, tak přesto nebude nikdy moci dokonale smazat onu skvrnu, kterou domu přivodil buď svou neuváživostí na cestě příliš velké důvěry.

130. Sice se to přeje a dělá se jako by se nic nestalo, ale bez ohledu k tomu je zřejmé určité odtažení. Nejsou tu starosti, když se přítel delší dobu neobjeví, také je řídké dotazování po jeho stavu jeho zdraví a podobném.

131. Ale, v čem tkví důvod takového chování? – Na tom nesou vinu jen tři atomy pýchy a ty stačí, abych k takovým sebe ocenitelnějším lidem nemohu vcházet, dokud se jejich srdcím nevyhne poslední atómeček pýchy.

132. V tom tkví zvláště této době důvod, že mě tak málo lidí vidí a že nemohou být Mnou Samém poučováni a vychováváni jako Mé děti.

133. Jsou i dobré domy, to značí tolik jako majetné rodiny a ty konají, mnoho dobrého pro chudé a mají opravdu účastné a soucitné srdce, ale kdyby přece někdy chudý chtěl snad své dobrodince něčím urazit, tu Sám nevím, jak by se mu u takové rodiny vedlo. Tu by skutečně záleželo jen na povaze uraženého dobrodince, zda by ten, kdo urazil, odešel odtud pouze s několika pokyny (připomínkami) a s omezením požívaného dobrodiní nebo dokonce s několika ranami holí a s úplnou ztrátou dobrodiní.

134. Ale, jak zcela jinak by bylo s těmito dobrodinci u Mne, Kdyby obvykle, ne zlomyslnému, ale jen příliš málo uvažujícímu urážiteli ze srdce řekli: „Milý příteli. Máme vás velmi rádi a jsme připraveni udělat vám vše, co je jen v naší moci. Ale, buďte i vy vůči nám tak dobrý a budoucnosti už nedělejte, co vám může být nepříjemné. Ale proto snad nejsme na vás zlí. Naopak, budeme vám neztenčeně udělovat stejné přátelství, a smíte nás počítat ke svým co nejsrdčněji nejlepším přátelům a nejneproměnlivějším přátelům. Ale dělejte nám i vy to, co je u Boha a všech dobrých lidí správné a slušné.“

135. Když jinak obvykle dobromyslně chudý uslyší od svých dobrodinců takové mírné napomenutí, jak bude dojat a pohnut a takové rodině těžko kdy způsobí zase něco nepříjemného. A kdyby se měl snad ještě jednou tak dalece zapomenout, nuže – rodina si toho nemá vůbec všimnout a pomyslet si, jak snadno a často mohou nejlepší lidé přede Mnou chybovat a přesto dávám všechna Svá dobrodiní života neztenčeně Svým nepřátelům a přátelům stejně. Pročpak mají lidé zvažovat všecko na vlas stejně?

136. Kdyby někdo z vás chtěl tak skutečně myslet a jednat, k tomu bych jistě denně přicházel a činil mu, co on činí chudým bratrům. Ale lidé kteří dávají chudým cítit nelibost když tito někdy půl krokem překročí šňůru náležitosti, jsou ještě velmi vzdáleni od milosti, abych Se mohl u nich nalézat jako host a i na onom světě budou mít ještě dlouho co k očekávání, než Se u nich budu nacházet.

137. Dále jsou ještě opravdu dobří lidé, kteří mají štěstí, že jsou nadáni opravdu dobrými a krásnými dětmi. Na nich si rodiče, zvláště, když dospěly, velmi zakládají, že jsou lepší než ostatní. Tuto domýšlivost pak, zvláště v bohatých rodinách děti přejímají a vůči jiným se přeceňují.

138. Ale takové přecenění dětí není podle Mého řádu a nezamlouvá se mi ani v nejnepatrnějším. Pravá láska rodičů k dětem má být jako pravé světlo a láska k chudým dětem jiných, chudých rodičů jako velký požár a bude se pak těšit Mému vše časnému a věčnému zalíbení a požehnání. Ale láska, napřed ukázaná, Mi je odporná a tedy jí nebudu nikdy žehnat zde ani tam.

139. Ale, kdo z vás lidí má nějaký úřad, ať si na něm nijak jako člověk nezakládá, ale podle návodů jej spravuje pokorně, věrně a svědomitě a bez reptání poslouchá své představenstvo. Ale, mělo-li by tu a tam představenstvo žádat neslušné, co by bylo velmi proti Mým zákonům řádu, tu může úředník ve vsí účtě a lásce předložit, zdůvodnění. Dojdou-li sluchu, je to dobré. Ale nedostane-li se jim sluchu z pýchy, ať úředník sice jedná podle žádosti představených, – u

Mne bude nevinný, ale s představenými Se Já vypořádám. Ale úředník nemá úřad opouštět, dokud mu jej neodejmu.

140. Tak nemá ani nikdo mimo zřejmě nejnaléhavější případy odcházet do důchodu. Předčasně do důchodu přišlý člověk buď pohrdá svou službou, že nemůže dosáhnout vyššího postavení nebo je líným sluhou v Mé vinici, bojí se práce a opravdové blaho jeho bratrů mu neleží na srdci. Takoví sluhové dostanou v Mé říši špatnou odměnu.

141. Také se příliš nesmějte tak mnohé hlouposti slabých. I v takové posměšku vězí vlastní pýchy a roztrpčuje srdce posmívaného často víc, než zcela vážné kárání. Ani se nepřátelte s tak zvanými vtipkaři a jejich vtipkařením, (142) a jinými kousavými výroky a poznámkami, jimiž se jistí lidé ponižují. V tom tkví už pýcha jako zlý základ všeho zla.

143. Ale chcete-li už zesměšňovat hlouposti a slabosti lidí, tak mluvte všeobecně, ale k jednotlivcům vždy jen mezi čtyřma očima. A když to nepomáhá, pak teprve přiberte jednoho, dva nebo nejvýš tři svědky. A nemělo-li by pomáhat nic ani to, pak to může teprve být oznámeno obci. Ale při každém trestání se nemá kárat osoba člověka, ale vždy jen jeho hloupost a slabost sice opravdově, ale jinak pokud možno, šetrně a mírně.

144. Všude musí vysvítat jako slunce nejúplnější láska a stálá úcta člověka.

145. Ani neříkejte: Tento dům, tento pozemek, tento majetek mi patří. V svém domě jsem pánem a na svém pozemku mám co tvořit. – V takových výrocích tkví velká dávka pýchy. Kteří takto myslí, mluví a jednají, u těch Se nezastavím nikdy, poněvadž neuznávají Mě jako Pána, jemuž jedině vše co neoprávně a nejúplněji patří, ale jen sebe jako pána, jemuž jsem jen na krátkou dobu věc propůjčil. Ó, v tom tkví velká pýcha, jediný výrobce všech válek v malém i ve velkém.

146. V Mé budoucí říši se bude muset vše to uspořádat zcela jinak: Tu už nebudou majitelé domu a pozemků. Já Sám budu vše ve všem. A nejlépe na tom bude ten, u koho se usídím.

147. Ale kde vám ještě říkám, že před Mým příchodem na tuto Zemi bude vyhlazeno ještě velmi mnoho plevelů a suché trávy a různého nevhodného a neplodného houští a chrastí s největší ostrostí soudu, kde jsou dva, jeden bude přijat a druhý vyloučen. Bude to mohutná přehlídka až nad polovinu.

148. Ještě jednou vás velmi vážně varuji, abyste Mi v této době nedělali straníky pravice ani levice. Kdo je k boji povolán, ať bojuje v místě svého povolání ne snad zrádně na vlastní pěst, ale věrně na pěst toho který ho do boje povolal, ale kdo má vítězit a kdo zvítězí, to stojí jedině v Mé ruce.

149. Nikdo z vás neříkej: Tento bojuje právem a onen neprávem, tedy zrádně na onom, který má mít podle vašeho úsudku právo, ale vaši věcí buď – modlit se za přítele a nepřítel. Co je nad to, je hřích. Takovým stranictvím vtahujete do sebe pýchu té strany, která má podle vašeho přání vítězit a z této pýchy pak přejete protistraně úplný zánik. Ale při tom se ptejte svého srdce, zda ti, kteří mají zhynout nejsou rovněž tak vaši bratři jako oni, jimž přejete vítězství?

150. Ale jak se snaší takový výrok, plný tajné pomstychtivosti a škodolibosti s Mým slovem, když jsem Sám všechny lidi výslovně učil – modlit se za ty, kteří vás nenávidí, těm žehnat, kteří vás proklínají a těm dobro konat, kteří vám chtějí škodit, ubližovat?

151. Tedy ještě jednou řečeno : Nechejte bojující bojovat. Modlete se za všechny a nikdy se neradujte z porážky jedné nebo druhé strany a budete se rovnat Mým andělům v nebi, kteří zahalují svou tvář, když se jejich bratři na Zemi rdousí. Padlí jsou rovněž tak vaši bratři jako vítězi, ať patří kterékoli straně.

152. Ale ještě si pamatujte : Tyto červánky před Mým příchodem budou ještě červenější než jsou nyní. A teprve na konci všeho rdoušení se ukáže, že ani jedna ani druhá strana nyní bojujících nevybojuje vlastní vítězství, neboť pravý Vítěz teprve přijde.

153. Kde nyní bojuje pýcha, tu pak začne bojovat pokora a jejímu meči neunikne žádný zúřivec a žádný soudce, který se snažil o svou vážnost a svůj největší lesk krví nevinných zajatých – Kdo bojuje na poli s protibojovníky, tomu se nemá započítávat krev padlých. Ale proklet buď, kdo usmrcuje bezbranné zajaté a třikrát prokletí vrazi dětí, jejich úděl bude strašný.

154. Já, váš dobrý Otec, jsem vám dal už tak mnohé a nyní vám dávám pro vaše příští blaho a spásu ještě i toto nejdůležitější slovo. Zachovávejte je věrně a přesně a budete nacházet všechno své blaho časně a věčně. Ale, budete-li je jako už tak mnohé, co jsem vám dal, přijímat jen tak jako něco obyčejného, na co jste si časem už jistým způsobem zvykli a při tom přesto konali podle svého starého zvyku a mravu, tu si pak budete mít jen sami sobě co připsat, budete-li mít na Mém znovupříchodu účast jen velmi nepatrnou nebo vůbec žádnou.

155. Co zde Můj sluha píše, se neodvolatelně splní.

156. Blaze vám a každému, kdo tato a jiná napomínání nepustí do větru, v jeho domě Se budu vskutku tu a tam zastavovat. Ale kdo tomuto napomenutí a poučení a jim v mnohých místech podobných, dopřeje málo sluchu a vůle, v jeho domě bude až příliš brzy a bude to vypadat opuštěně a smutně. Když přijdu, tu totiž přijdu opravdu jen ke svým a budu jim žehnat převelice pro věčnost.

157. Ale běda těm, jehož domu práh Mé nohy nepřekročí. Jeho účastenstvím budou a zůstanou jen smutné a osudné červánky a nedostanou svaté paprsky přicházejícího velkého dne. To říkám Já, Který přijde amen, amen, amen.

9. srpna 1849

Msta mrtvých

1. Ó, Pane, nyní by byly po mnohém krveprolévání naše válečné věci u konce a právem zas nadějně doufáme ve zlatý mír a jeho duchovní a také tělesné výhody, pokud to spása našich duší připouští. Budou naše naděje skutečně ospravedlněny? Nebo by to snad měla být jen žalostná předehra ke strašnému ještě většímu světovému dění?

Nebo se snad mír bude rovnat klidu ve vězení nebo vůbec v hrobu? Krátce, ó, Pane, Co stojí před námi? Co máme k očekávání? – Bože, Pane a Otče, Tvé jméno buď posvěceno a Tvá jediné svatá vůle se děj.

2. Piš. Kdo na Mně buduje a důvěřuje, tomu se nemá zkřivit vlas duchovně ani tělesně. Ale všichni, ať chtějí být kýmkoli : vysocí nebo nízcí, král nebo žebrák, kteří staví na své vlastní moci a na sebe se spoléhají, zajdou a to bude znamenat: Dnes Mně, zítra tobě. – V hrobech ležící z nich budou povstávat a budou povstávat a navštěvovat všechny, kteří je do hrobu uvrhli. – Kdo má oči, viz a kdo má uši slyš. – To bude pravé povstání (vzkříšení) mrtvých z jejich hrobů jejich duchovní a tělesné smrti.

3. Ale běda pak všem kteří nesli vinu na jejich smrti. Nebudou mít tak velmi co činit s ohněm a mečem, ale zato tím víc s propuštěnými duchy a pak uvidíme, jak s nimi budou hoto-
tovi bez Mé pomoci. Ráno vstanou a budou konat podle své záliby, ale večer je zas neuvidí.

4. Kdopak jsou nepřátelé? – Jsou to lidé. – A kdo jsou přátelé? To jsou také lidé. Ale lidé mají být jako bratři a sestry. Ale oni zuří jako levharti, hyeny, tygři a lvi a silnější se chlubí porážkou svých bratrů, které zardousil. A z hrobů vystupuje nahoru k Mým nebím jako pára kletba a mot vítězů a volá: Pomsta, pomsta, pomsta a odplata všem, kteří krví svých bratrů škodili.

5. A Já k tomu říkám : amen. Kdo se Mou neshromažďuje, nebojuje a nevíteží, ten roztrušuje a vraždí a vítězí k své vlastní zkáze jako to dělá peklo od prapočátku. – Ale Já neříkám ještě „ani ne“. Jak si kdo ustele, tak bude i spát.

6. Dal jsem lidem zákon a to znamená – lásku. – Ale k tomu se smějí, vraždí a zabíjejí své bratry kvůli světu. Proto je bude také svět soudit a země je brzy pohltí. Nejsem totiž s těmi, kteří nejsou se Mnou.

7. Kdo je zachová, když je propustím? Ale Já a Mé slovo jsou Jedno a hláska slova jsem Já a zákon jsem Já. Kdo nejedná podle Mého slova, jedná proti Mně a Mému zákonu, jímž jsem rovněž Já. – Mohu snad být s tím, kdo je proti Mně ve vyznání, ve slovu a ve skutku?

8. Kdybych podával válku jako lásku, pokoru a pravou prostou jemnost, tu bych i Svému dílu žehnal. Ale, poněvadž jsem válku nikdy nepodával, než jen proti peklu, když Mé svatyni hrozí (9), tak nebude mít válka nikdy důvod – těšit se Mému požehnání.

10. Ať se tedy nikdo netěší z vítězství, kvůli němu nemá být požehnan žádný tvor. Co získal meč, to a ještě víc zase meč stráví.

11. Nikdo nevěř, že v hrobě zetlelí jsou mrtví, o ně žijí tisíckrát mocněji, než je hrob pohltí. Meč a oheň mohou zemi působit sice hrozné nepříjemnosti, ale ti v hrobech žijí životem nenávisti, věčné pomsty a zloby a ty už nedrží a nepoutá pozemská moc. – Jen jedině Já je mohu držet a krotit. Ale, když je propustím, před kterou zbraní se budou ještě třást a jakým ohněm se dají zdržovat? – Páni Země dávají svým zbraním čest za vybojovaná vítězství a voják je nyní oporou a ozdobou trůnů. Ale na Mne se myslí málo nebo vůbec ne. – Dobře. Když uvidíme mrtvé bojovat, jakou oporu udělí vojáci trůnům beze Mne?

12. Nyní jsem všechny lidi i s jejich vládci tvrdě navštívil a každý by měl v tom najít hmatatelné napomenutí k pravému pokání a polepšení. Ale žel, – není tomu tak a dělá se stejně jako před tím. Velký a bohatý nevidí chudého a dává mu strádat. A Mým překrouceným slovem se chtěli národy zas uvrhovat a házet do vězení noci a smrti.

13. Ale tentokrát říkám: Buď vám dopřána jen ještě krátká lhůta. Blaze vám lidem Země, použijete-li jí k pravému živému povznesení srdci národů, tu má být nade všemi nekrutějšími ději války tažena smířující pokrývka. Ale, začnou-li velcí na duchu malé zas utlačovat, aby byli tím snáze nad mistry, pak si ale dejte dobře pozor. Jaký oheň pomsty se začne ze všech hrobů po celé zemi rozšiřovat. – A má to být právě tentýž oheň o němž je psáno (14), že jím má Země k vystání poslední soud.

15. Ale vy všechny Mé děti se modlete, abyste nepadly do pokušení a aby vám hejno z hrobů nemohlo škodit, kdyby mělo být nuceno k povstání. Kteří totiž chodí se Mnou, ti také u Mne najdou spravedlivou ochranu amen. – To říká Opravdový Pán, amen, amen, amen.

1. října 1849

Oznámení světelných zjevení 9., 13. a 27. 11 1849

16. Poznamenejte si 9., 13. a 27. 11 tohoto roku. V noci těchto dnů se budou vyskytovat řídká zjevení jako i v mezidobí. Kdo je bude pozorovat, má dostat posílení, amen.

17. Poznámka, Podle večerníku Hradeckých novin z 22.11. 1849 se ve Welsu 15. 11. 1849 v 7 hodin večer ukázal svítící meteor, který vzdor husté mlze rozšiřoval nad tamní krajinou velkou jasnost jako silný požár. – – 27. 11. 1849 bylo večer 6 stupňů chladu a měsíc měl velký dvůr v beránkovitých mracích. – V listopadu 1849 se na slunci při 20 stupních ukazovaly velké skvrny v blízkosti středu.

Běda pomstychtivým vítězům

18. Můj milý příteli a bratře Anselme H.. Já, tebe velmi milující bratr, Otec a Pán vím, že dnes slavíš své narozeniny a Sám mám z toho pravou radost, poněvadž ty sám máš radost ve Mně. Dnešní den budu zvláště trávit v tvé společnosti a v tvém domě a žehnám tobě a tvému domu. I když Mě neuvidí oči tvého těla, přece Mě velmi dobře bude slyšet tvé srdce, jak Mě slyšelo už dnes ráno, neboť jsem tě Sám dnes ze spánku probudil.

19. Dnes je tvůj dům obklopen dobrými strážci a jde mu vstříc velká spása a proto buď veselý a radostný. Kde jsem Já, nesmějí těci slzy, leč jen slzy radosti a ty jsou požehnáním srdce a duši jsou oživující rosou z Mých nebes.

20. Ale co Mě dnes táhne tak velice k tobě? – Je to pravý soucit s bídou ubohých, která je v této době velká. Ale věř Mi : Kteří jsou dnes souzeni a odstřelováni a věšeni, nejsou zdaleka tak ubozí jako ti, kdo je soudí, dává věšet a zastřelit. Ale nezlob se ani na tyto bídné, už jim stojím v týlu, jejich nejpyšnější žízeň po pomstě bude pálit jako neuhasitelný oheň a tento soud jim nikdo neodejme.

21. Buď proklet, kdo usmrcuje své bratry a proklet buď soudce, který svého bratra odsuzuje k smrti a proklet buď i ten, kdo dal a dává svévolně a svémocně zákon, podle kterého smějí lidé od lidí dostat rozsudek smrti. — Před mečem pánů světa jsou tací zákonodárci a soudci sice chráněni, ale před Mým zákonem, který zůstává věčný, a před Mým mečem je nikdo chránit nemůže.

22. Můj zákon zní: Láska i proti nepřátelům. – Zakázal jsem každý soud a proklel, kteří proklínají a zatratili kteří zatracují a nedělal jsem výjimku mimo u těch, kteří pro svůj nízký stupeň vzdělání nevěděli, co dělali.

23. Tyto zákony jsou dnes ještě tytéž pro císaře a krále jako i pro každého jiného člověka. Kdo se proti nim prohřešuje, je zatracen, poněvadž se sám z vlastní moci zatratil. A tento Můj soudní výrok bude věčně trvat a nikdy se nezmění a tak můžeš i se vším klidem svého srdce na Mne pohlížet a při tom si myslet: co tvé srdce Mně oddané cítí při všech těchto ohavnostech, to cítí i Mé. A proto se co nejdříve vyřítí ze všech hvězd nejtěžší soud na tyto vládcy a jejich nemilostnější soudce a svévolné roztahovače.

24. Jako nyní pro ochranu a udržování své světské nádhery všude prohlašuji nejhorší, nejnelidštější a Mnou do nejspodnějšího pekla prokletý stav obležení a nechtějí jej zrušit dříve, dokud neusmíří svou uraženou velikost tisíci krvavých obětí, zrovna tak nyní Já v den tvých narozenin prohlašuji pro ně věčný stav obležení, po kterém budou těžko kdy omilostněni.

25. Nebe a světy mohou zajít, ale Má slova a lidé věčně nikdy.

26. Nebudou to dlouho dělat, poněvadž jako vítězi nemohou stanovit žádný cíl a žádnou míru své žízni po pomstě a vůbec se hrozně nadnášejí ve své zpupnosti. A tak má také na ně co nejdříve přijít, že tu bude pak otázka : Kde jsou a oni už nebudou.

27. Podívej se na Turky, tyto staré fanatiky. Ale jsou lidmi a jsou Mi proto milejší, než deset tisíc takových křesťanů. Viz chladné Rusy, cítí slitování s přemoženými. (mají soucit) Dívej se na Číňany a Japonce, jsou snášliví, přísní a svým způsobem spravedliví a pomsta je jim cizí. Velkodušnost je hlavní ozdobou jejich povahy, jsou Mi tedy jako polopohané tisíckrát milejší, než takoví křesťané.

28. Opravdu ti říkám : Kdo nazývá takového „křesťansky smýšlejícím“, dopouští se hrubého hříchu proti Svatému Duchu. Jakpak může mít křesťanské smýšlení nebo být vůbec snad sám křesťanem ten, kdo své bratry, kteří se proti němu prohřešili, zatracuje a bez všeho slitování

usmrčuje? – Zda je císařem, králem nebo žebrákem. To je stejné. Dal jsem totiž pro všechny bez rozdílu pozemského stavu jen jeden zákon bez sebenepatrnější výjimky. Kdo se proti němu prohřešuje, je už souzen Mým věčným slovem v něm.

29. Dej jim tedy jen vztekat se a zuřit. Pravím ti : Brzy se vyvzteknou a vyzuří a na onom světě je čeká úděl, jaký bych ti svým slabým a pozemsky chudým sluhou nechtěl v žádné duchovní scéně popisovat. Ale nemysli si, že mám takový osud pro ně připraven. Ó, to nedělám nikdy. Ale oni sami si to staví a připravují svými činy. Mému zákonu lásky se vysmívají. Co jim pak zbývá, než soud a zatracení? Co chtějí a konají, se má jim také udělit.

30. Toto věrné a otevřené vyznání z Mých nejvlastnějších úst přijmi ty, Můj milý příteli a bratře, jako dobré vázané a vezmi si je k srdci a v tvé duši ti bude lehčeji. Já totiž nespím a vidím všechnu ohavnost. Dobří mají být požehnáni amen. A Mé požehnání tobě, amen, amen, amen.

5. listopadu 1849

Téma 1850

1. Dává se konečná shoda.

2. Co to asi je, co zvláštního mé oko vidělo na temném šedémračném blízkém místě? Byl tu snad už konec proudu času? – Ó, ne to nemůže být, viděl jsem tam lidi.

3. Jedni přicházeli vesele, radostně zcela blízko ke Mně, jiní stáli zasmušilí, někteří spěšně odcházeli. Ohnivý konec proudu času tu není, viděl jsem tu a tam čilé honění.

4. Ale slyš. Slyším jako hlahol vzdálených zvuků. Aha sem přichází ze zamračeného severu a přece tak vznešeně. – Ne konec tu není. V říši mrtvých nejsou shody.

5. Je to jen úžina Panama proudu času, která oboustranně podává jistý poklad. Zář ohně, který se tu a tam ukazuje, nezpůsobuje konec časů tam ani zde.

6. Tak náhlá povodeň. Láva ohnivě země neničí jistý přístav vzdáleného dalekého břehu a tak stejně zůstává vláda časů zde jako tam v nejbližších Božích tvůrčích prostorech.

11. listopadu 1849

Světelná zjevení

7. 9. 11 1849 mezi 8. a 10 noční hodinou viděl J.Lorber ze zámecké hory na nebi více velmi prchavých světelných zjevení. Na svou otázku o významu těchto zjevení dostal tuto vnitřní odpověď:

8. Tato a ještě další příští zjevení mají veledůležitý význam pro lidstvo Země a tak jsou v duchovním ohledu mnohem pamětihodnější, než v ohledu přirozeném. Ale vysvětlení o nich ti dám teprve až je upozoruješ všechna, tedy i 13. a 27. až 28. tohoto měsíce. Ale zatím se spokoj jen s tím, že oznamují veledůležitá a mimořádná věci a jak je jejich vliv veledůležitý a mimořádný na přirozenost Země samé, a ten učenci této Země nebudou umět změřovat ještě dlouho.

9. Ale, jak je ti už známo, přirozeně přicházejí všechna tato světelná zjevení, která se vyskytují v nejhořejší vzdušné oblasti Země, ze slunce. Některá z nich se pohybují s největší rychlostí, jejich cesta od sluncem až k vzdušné oblasti Země trvá sotva 20 až 30 minut. – Jejich různý směr má duchovní základ (důvod) a velmi málo přirozeného

10. To je úvod to zevrubné přijde později.

Duchovní tlak a jeho následky

11. Lidé si už dávno sestavili špatný řád, který v sobě nosil až příliš zřejmě ráz egyptského kastovnictví. Ale lidstvo cítilo a poznalo, že hodnota není ve stupních kast, které utvořili vládci, ale spočívá jen ve vzdělání jejich vnitřních duchovních sil. A tak začalo lidstvo o tom o velkých a vládnoucích reptat. Ale velcí a vládci nechtěli o tomto spravedlivém reptání nic vědět a tomu rozumět a násilně zacpávali ústa každému, kdo reptal příliš otevřeně a hlasitě. Tomuto svémocnému počínání velkých a vládnoucích říkal lid duchovní tlak a na takové svémocnosti velkých a vládců se velmi zlobil.

12. Když lidstvo se svým reptáním nepřicházelo dál a vidělo, že velcí a vládci toho nedbají (si nevšímají), začalo hlasitě naříkat tisícero násobně zlořečilo bezohledným svémocnostem velkých a vládců. Ale ti jejich uši zacpali mnohými vojáky a toho si nevšímali, – Tu se lidstvo rozzuřilo, smrtí pohrdajíc, směle vystoupilo před velké a vládce a mocně hlasitě žádalo své prapůvodní právo. Tu se velcí zachvěli a nejvíce tito vládci, kteří si vzali za hlavní zásadu (pravidlo) utlačovat a ohlupovat lidstvo až do krve každým prostředkem, kterému mohli podstrčit jen nějaký zdánlivý všeobecný účel

13. Někteří velcí a vládci krmili své národy marnivými sliby a ty se daly z poloviny uspokojit. Jiní nechtěli zase nic slibovat následek toho byl, že je lid od jejich panovnických stolic zahnal a musí ještě až dosud bloudit na cizí půdě. – Ale nyní přicházejí na ony velké a vládce, kteří své národy uchlácholili sliby, které nebyly až dosud žádným způsobem splněny, jak byly v tísnivé hodině dány.

14. Nyní se všude zase začíná lid ptát a říká : Copak je to ? Co je to dobro? Bílé se nám slíbilo a nyní vidíme, že se všude dává místo bílého černé. Byli jsme sice zproštěni obtížného kastovnictví, ale zato nás chtějí všeobecně obkládat otrockými řetězy, Dává se nám náboženská svoboda bez náboženství. Takto se nám dává o mnoho vysoce postavených a dobře placených úředníků, ale moudrý zákon zůstává na cestě a to, co ještě přichází, je postaveno jako delfský věštecký výrok, který se dá upotřebit tak i tak (oboustranně – pro i proti)

15. Vláda se nyní skládá z císaře, který nenašel ještě kámen moudrých, nebo z krále, vévody, knížete. Tyto korunované hlavy volí pak ministerstvo – zřídka, jak má být, ale jen podle své přízně a starého přísloví! „Přízeň vládce dělí Filišťana ministrem“ a pak se často stává, mistr kovář ministrem krejčovského cechu, ač mu toto řemeslo je zcela cizí, a koželuh ministrem pekařů, švec ministrem zlatníků, politik ministrem práva, spravedlnosti a advokát se stává ministrem v oboru politiky a tak bankou skoro každý něčím jiným, než se dříve zabýval. Ale následkem toho je pak i nutně všeobecná nespokojenost, poněvadž v takovém složení se musí na denní světlo dopravovat nejhrubší nesmyslnosti, nesrovnalosti a jejich provádění je zrovna tak nemožné jako kdyby chtěl slepý poučovat o míchání barev a o jejich účincích.

16. Pokud takoví ministři nebudou tvrdohlaví a dají i nějakou platnost vidoucím, tak to ještě půjde, než když někdo spí v posteli, plné blech a štěnic. Ale, budou-li ministři tvrdohlaví a budou na život a smrt tvrdit, že od nynějška je bílé černé a černé bílé a že chudý není chudý a bohatý není bohatý a podobných co nejzřejmějších nesmyslností ještě víc, pak bude u takové vlády od A až do Zet vše nespokojené a nakonec opovážlivé, divoké a ztřeštěné.

17. Ale, nebude-li v nejbližší době takovému zlému stavu co nejdříve pomoci, může si každý snadno na prstech spočítat, jaké následky musí povstat. Povstání, různé vzpoury (18) u velkých a malých, loupeže, vraždy a ubíjení, k smrti budou den za dnem všeobecnější. Nesvědomitost se musí zmáhat. Vlastnictví majetných se bude stále víc a více uvádět v nebezpečí.

19. Zlé moci budou poznávat takové špatné stavy tak nerozumně postaveného státu a jeho slabosti budou umět až příliš dobře používat k své přízni. A než bude možno se ještě správně

ohlédnout, půjde tu už i jedno přes druhé nahoru a dolů a nikdo nebude moci druhému radit a říkat, udělej toto nebo ono a dostane se ti lepšího.

20. Proto vy málokterí, kdo na Mně ještě visíte, přimkněte se láskou k bližnímu, ke Mně ještě blíže v budoucnosti slovy a činy podle Mého slova, tak máte být časně a věčně zaopatřeni před každou škodou. A kde tisíce tisíců budou ztrácet, vy budete získávat a kde bude černá smrt sklízet, máte být ušetřeni a kde bude řádit meč a hučet koule, máte procházet se zdravou kůží.

21. Ale všichni musíte toho věrně dbát a ukázat se hodnými Mého zalíbení, pak máte být účastni i Mé ochrany v plnosti. V Mém jménu amen, amen, amen.

25. května 1850

Duchovní bouřné parno

22. Piš jen, znám tvou prosbu. – Před velkými bouřemi je vzduch obvykle neklidnější, ale zároveň i tísnivě dušný. Pátrající poutník pozoruje jen tu a tam na silnici, přeplněné obtížným prachem, malé větrné hraní ve víření skoro neznatelném. Sotva si všimáje tohoto hraní, ač propocen, pokračuje skoro bezstarostně dál ve své prašné cestě. O bouři nemůže být totiž ještě ani dlouho řeči, poněvadž na nebi neodhaluje žádné těžké mraky

23. Ale hle, klidněji a dusněji je od minuty k minutě. Najednou proniká k poutníkovi dunivý třesk a než se ohlédne, za zády poutníka už nejmocnější víchř, orkán vykoření nejtěžší duby a hraje si s nimi ve vysokém ovzduší jako večerní větřík s lehkými lístečky květu v posledních večerních paprscích zapadajícího slunce.

24. Poutník se nyní nepojmenovatelně silně ulekne a začne se chvět úzkostí a velkou tesklivostí. Chce prchat, svýma unavenýma očima úzkostlivě pátrá po pevném místě, ale příliš pozdě.

25. Dříve nedbal malého větrného hraní, nyní náhle vyrostlo v nejmocnější orkán, který dělá až příliš velké a pustošící kroky. Utéci mu nebo jej moci nebo vůbec umět zadržet, už není možno, jeho tak je příliš mocný a jako šíp rychlý.

26. Ale „poutníkem jsou vlastní svěštější lidé a hlavně vedoucí tak zvaného státního vesla. Chodí na svých nejprašnějších zařízeních, nevšímáje si oněch hlasů, které se tu a tam dávají varovně slyšet. Ale ty se v krátkosti sjednotí v nejstrašnější masový pokřik (pokřik mas) a s poutníky je zle.

27. Co se nyní na zemi děje v politickém obzoru, se rovná výše řečenému vířícímu větrnému hraní. To je ovšem sice o sobě a pro sebe bezvýznamné, ale jen pozor. Brzy přijme zcela jinou povahu. Ale pak běda všem tvrdým a bezcitným poutníkům. Ó jak náhle však budou kořistí orkánu.

28. Pravím ti : Dosud tu nebyl úprk, ale nyní brzy přijde. V evangeliích je o něm častěji řeč. – Ale dobře tomu rozuměj. Dávám Svě děti sice zkoušet, ale zchřadnout ale zoufat jim nikdy nedám. To říká Pán. Amen, amen, amen.

2. prosince 1850

Válečné mračno

29. Jak, kdy, co, proč nyní, zítra, pozítří?

30. Vidím, že by ses chtěl ode Mne dozvědět : Jak, kdy, co, proč, nyní, zítra, pozítří? – Ale dnes nemám zrovna chuť – předpovídat ti vše tak zcela na vlas přesně, co nyní vyjde ze všech

těchto příprav, které nyní zjevně páchnou po nejkrvavější válce. Ale chci ti hlavně kvůli tvým a Svým přátelům dát krátké náznaky, ze kterých můžete být dost chytří. Máte-li uši k slyšení a oči k vidění.

31. Taž se milionů, plných nespokojenosti v jejich srdcích. Nemodlí se a nežehnají, ale zato klejí tím více. Jen ve Švýcarsku se modlí, čichají pečeni a už mají 344.000 válečně hotových mužů na nohách v tajnosti připravených a kabinet (ministerstvo má o tom sotva temnou známost. Ale Sardinie a Francie se modlí méně, ale také zrovna příliš neklejí. Sardinie má také už tajně přes dvě stě tisíc mužů v pohotovosti a Francie má rovněž tajně pohotově šestkrát sto tisíc mužů. K čemu má taková výzbroj asi sloužit?

32. Jak se vyzbrojuje Rakousko a Rusko a celé Německo, zcela zvláště Prusko už víte. K čemu? Rakousko se nebojí Pruska a Prusko se nebojí Rakouska, ale oba i s Ruskem se bojí masově denně se množících demokratů a za jejich dílnu považují Švýcarsko, Francii a Sardinii.

33. Kdo má uši, slyš a dívej se otevřenýma očima. Ale to vše je dílo draka, který chce vše vyplnit, co nechce přísahat na jeho prapor a nechce se ho držet.

34. Ale zamračené dny vám také říkají, jak to nyní stojí. –Proklíná se pravda nebi a prchá se od ní a zakazuje se světlo. Zato se ale lakotí a stará se o poklady molů a rzi. – Ach, ach, tento plod bude brzy sklízet svou úrodu, své požehnání nejnezdařilejší zralosti.

35. Nechtěl jsem to, ale přesto jsem musel Svýma nohama na zemi narazit a to jí bude soudem, poněvadž si kroku Mých nohou nevšímala (nedbala).

36. Běda všem, kteří se drží světa, budou špatně sklízet. Ale blaze těm, kteří se Mne nezeslabeně drží, jejich žeň bude vskutku tak požehnána, jak nebyla ještě nikdy požehnána od začátku světa. – Nyní se má totiž víc ujasnit rozdíl mezi Mými dětmi a černými dětmi světa a pekla.

37. Ale také neříkám, jak, kdy, co, – ale, kdo má uši, ať slyší a otevřenýma očima se dívá a najde to. Ale o Římu se to má číst s jasným Písmem. Mí sluhové v Anglii budou písaři.

38. Pravím vám : Tento temný mrak nemine, dokud mocná bouře shora nepřijde. – Ale ti, kteří vládnou nad vodami Země, už strčili páku do velkého stavidla. Až v noci uslyšíte vzdálené hřmění, vykoná, páka svou službu. – Pamatujte si, že vám to řekl váš Otec z nebi. Amen.

6. prosince 1850

Státně – občanský smysl pro oběť

39. Nereptejte nad tak mnohými trpkými jevy a zkušenostmi, které jste sice nezakoušeli tak velmi na své kůži, ale spíš jen svým duchem (smýšlením). Pravím vám: Vinou všeho toho je tvrdost lidí. Kdyby byli lidé útlocitní, mírní a dobročinní, nebylo by zdražení, drahoty nedostatku a jistě ne nespokojenosti ve světě. – Ale jako plodí jeden lichvář 10 lichvářů, 10 jich plodí 100 a 100 tisíc a tisíc deset tisíc, tak také dobročinný přitahuje k sobě ve zmnožené míře dobročinné lidi.

40. K čemu jíte stříbrnými lžicemi? Stát nyní potřebuje ten kov. Přinášejte státu oběť a budete mu v něm prokazovat velké dobrodiní ponejvíce sobě samým. Co činí někdo dobrovolně, to mu dělá radost a čest. Ale, je-li později k něčemu nucen, způsobuje mu to mnoho smutku, mrzutosti, starosti a zlosti a při tom mnoho klení. Ale za klením nejde nikdy požehnání, ale vždy zase jen klení ještě větší.

41. Staráte se dobře o své děti a říkáte : Nemůžeme a nesmíme své děti zkracovat kvůli státu, ale, jak to bude pak, když stát, nouzí stísněný, bude muset zkracovat mocně vás a vaše

děti? – Tak se snažte, aby více lidí předcházelo dobrým příkladem a brzy vás budou ve všech zemích mnozí napodobovat a budete mít čest, že jste vykonali velké a dobré pro nejlepší všech ve státě. – Chcete-li, dělejte to, nemá vám scházet Mé požehnání. Amen.

31. prosince 1861

Novoroční požehnání

42. Tak piš – na konci roku vám, kteří se Mne ještě držíte a Mně věříte, dávám jiskřičku, co přinese příští rok.

43. Ale pro vás všechny, kteří se Mého jména držíte, je nejlepší, abyste čekali na Mou stálou lásku a milost. Ale, kdo to má, ať nehledí na svět, co ten dělá a dělat chce. Jedině Já jsem totiž opravdu Pán a všechny osudy lidí velkých nebo malých, bohatých nebo chudých, mocných nebo bezmocných spočívají v Mé ruce a moci.

44. Nyní vládne všude na obloze ducha vše vládnoucí a vše prosvěcující blesk od východu k západu a vyjíždějí stále znovu z mraku a stará babylonská pověra a její lež a podvod klesá nezadržitelně do propasti. Nemusím vést nouzi vládce tak, aby byli i oni osvěcováni a pak nemohli už poskytovat ochranu říši temnoty, soudu a smrti? Dávejte si tedy ještě krátkou dobu nouzi líbit. V nemnoha měsících dostane vše zcela jinou tvářnost a té se nebudete lekat.

45. Považte jen, že dávám všemu dít se tak jako dnešnímu dnu, který se vám také nelíbí a přece je pro Zemi pln požehnání. Krátce a dobře : Kdo je v mém světle, nemá se čeho bát.

46. Ale chci a nyní navštívím pýchu a zlou vypínavost způsobem, na který ještě nikdo nemyslel – Ve svém vynášení se musí sama soudit k zániku jako stará nevěstka Babylonu. Obě jsou totiž jednoho a téhož ducha a samy se musí soudit k zániku.

47. Ale všichni, kteří jste ztrápeni a všelikou zbytečnou bázni obtíženi, přijďte, v srdci obtíženi, s láskou ke Mně a všechny vás občerstvím. – Tímto slovem přijměte Mé požehnání pro příští rok a ještě pro další a pro věčné. Amen. To vám říkám Já.

Pořadí	Obsah	strana
1.	Hudba	2
2.	Slova z moudrosti	2
3.	Co je vykoupení	3
4.	Odpověď na vykoupení	3
5.	Anděl (svědomí = Jan Křtitel).	8
6.	Doslov k andělovi	14
7.	O básni anděl	15
8.	Malá poznámka stav hlouposti	15
9.	Skála na zámecké hoře	16
10.	Podobenství	19
11.	Vysvětlení podobenství	20
12.	Cesta ke znovuzrození – pravidla chování	22
13.	Cesta ke znovuzrození – pokračování	25
14.	A to je nejkratší cesta ke znovuzrození	28
15.	Velikost tvorby a lásky Boha	29
16.	Velikost lidského srdce, cit a rozum	30
17.	Úsilí lásky o sjednocení	31
18.	Dotaz na „sedmého učedníka“	32
19.	Dotaz na „Velmi slabého“	32
20.	Míni, mínění	33
21.	Velmi slabý sedmý učedník	35
22.	Sen	38
23.	Sny	43
24.	Přísloví a přípovědi	44
25.	Podobenství (otec s 3 dcerami)	46
26.	Snaživému o slovo	48
27.	Nemravné spravování úřadu	48
28.	Tón, živá slova duše.	49
29.	Přirozené a duchovní příčiny chladného počasí	50
30.	Buď bez starosti kvůli svým bratrům	53
31.	Světlo výšin	53
32.	Nové světlo v novém světě	55
33.	Na otázky Ans.H.	55
34.	Na otázky Ans. H.	56
35.	Proroci a jejich přijímání	58
36.	Proudy živé vody	60
37.	O zármutku pro zesnulé	60
38.	Krátké pohledy na podstatu železnic	61
39.	Tři texty Písma	63
40.	On musí růst, ale já se menšit	64
41.	Pokoušení Pána na poušti	66
42.	Judská knížata a Pán	68
43.	60. žalm Davidův, verš 8 – 14	69
44.	Čtyři evangelia o vzkříšení Pána dotaz	71
45.	Čtyři evangelia o vzkříšení Pána odpověď. - - - -	71
46.	Probouzející síla lásky	74
47.	Pečetní prsten	76
48.	Vysvětlení k písni Pečetní prsten	77
49.	Pán ke jmeninám Jakuba Lorbera	78
50.	Poslední lísteček stromu	78
51.	Už stojí hvězda na východě.	79
52.	Odpověď na několik otázek	79
53.	Vysvětlení deseti otázek	80
54.	Krátká vysvětlování textů	82

55.	Krátká vysvětlování textů II.	84
56.	Krátká vysvětlení textů III.	85
57.	O Matoušovi	87
58.	Modlitba Pána.	88
59.	Následuj Mě, chceš-li žít.	89
60.	Má rada není příkázání a nikoho nenutí.	90
61.	Dr.David Bedřich Strauss	91
62.	Pokračování Strausse	91
63.	Dále o Staussovi	92
64.	A ještě o Straussovi	93
65.	Zase o Straussovi	93
66.	Ještě o Staussovi	94
67.	Svět a duch času zase o Straussovi	95
68.	A zase o Straussovi	95
69.	Neházejte perly vepřům (Mat.7, 6)	96
70.	Krátká odpověď Pána na otázku ohledně satany a jejího přívěsku	97
71.	Žalm Davidův	98
72.	Jitro	99
73.	Osobní slovo o vlašných dcerách	99
74.	Požehnání navštívení	100
75.	Oslavení Marie	101
76.	Pán chrání své dílo	101
77.	Veselé slůvko pro malou Martu	101
78.	Na dotaz kvůli sdělení obdrženého zjevení	102
79.	Cherubín a Serafín	102
80.	Jen Má odměna trvá věčně	103
81.	Co činíš chudým činíš Mně.	103
82.	Dopis Ondřejovi Hüttenbrennerovi o začátku sepisování – výměny dopisů Ježíše s králem Abgarem	104
83.	Nepřátelům žehnej a přátele podržuj v srdci.	104
84.	Má láska je nejsilnější pravý lék.	105
85.	Ber Mě jako svého nejopravdovějšího Otce do svého srdce	106
86.	Chci žehnat těm, jimž žehnáš ty	107
87.	Tvá míra v Mé říši	108
88.	V kříži klíčí věčný život pro duši a Ducha	108
89.	Otázky k textům u Marka a Jana	108
90.	Perla.	109
91.	Nestarejte se, starost zatěžuje srdce	110
92.	Vše co ode Mne vychází je dar	112
93.	Dar pro A. H. W.	112
94.	O znovuzrození ducha	113
95.	Mnozí jsou povolání, ale málokteří vyvolení	114
96.	Bližší osvětlení předešlého podobenství a nové podobenství z nového	115
97.	Ty jsi Petr, skála	117
98.	Pokračování. Ty jsi Petr skála	118
99.	Tví přátelé a bratři. vysvětlení deseti písmen v Domácnosti Boží 1.sv. 3. kapitole verši 12. podle vnitřního smyslu	119
100.	Kdo provozuje cizoložství, nevěstkářství, chlípnost a necudnost	121
101.	Kdo provozuje cizoložství modloslužbu, chlípnost a necudnost	123
102.	Ještě o mnohonásobném nářku lidí	124
103.	Městský život	125
104.	Lazar	126
105.	Pontius Pilatus a sen Tulie	127
106.	O čtení slova Boha	128
107.	Podobenství k poznání Boha a sebe.	131
108.	Proměnění Krista	131

109.	Úvod k jevům po smrti	133
110.	Pravý živý lék	133
111.	Mé slovo a živá víra jsou nejlepším lékem	134
112.	Osvobození	137
113.	Útěcha na kříži pozemských utrpení	138
114.	K odchodu matky domů	139
115.	Útěcha vás všech	140
116.	Tři slova: Vstaň, choď, padej.	141
117.	Posila nervů	142
118.	Pamětihodné na kopci Rein	143
119.	Most mezi světem smyslovým a duchovním.	144
120.	Přísluví pravé životní moudrosti.	150
121.	Jen jednoho je třeba.	151
122.	Velké věci potřebují velký prostor.	152
123.	Proti pochybnostem a zádumčivosti.. . . .	152
124.	Nestarejte se.	152
125.	Pravý směr života.	153
126.	K porozumění obdob mezi světem přirozeným a duchovním.	154
127.	Nejkratší základní poučení věčného slova.	158
128.	Vysvětlení těžších textů Písma.	159
129.	Poslouchejte vrchnost, která má nad vámi moc.. . . .	161
130.	Otázky o zdánlivých rozporech v různých evangeliích.	161
131.	Evangelista Matouš.	163
132.	O posledním soudu –(Vysvětlení Pána).	164
133.	Ježíš 40 dní v poušti.	167
134.	Poznámka.	171
135.	Uhození v tvář a plášť.	171
136.	Nepřišel jsem dávat vám mír tohoto světa.	173
137.	Buďte chytří jako hadi, ale bez falše.	174
138.	O době vzkříšení Páně.	176
139.	Tři otázky o textu Písma	177
140.	O rybě proroka Jonáše.	177
141.	Člověk bez svatebního šatu.	179
142.	O prchajícím mládenci.	179
143.	Tisíciletá říše.	181
144.	Poloha míst v Palestině o nichž se mluví v evangeliu Jana a Starém zákonu.	182
144.	O evangelistovi Lukášovi.	185
145.	Naše Země přišla z Ústředního praslunce.	188
146.	O podstatě fosforu.	191
147.	O evangeliích	193
148.	Vznik Nového zákona – Dějinný přehled.	196
149.	O bradavičce srdce a prstů nohou.	198
150.	Dodatek- Otcova slova v bouřlivé době- O spekulantech a lichvářích	199
151.	Má nauka učí lásce a zakazuje soud.	200
152.	Slovo Ondřejovi H.	201
153.	Buďte bdělí.	202
154.	Předvídejte.	203
155.	Všeliké zmatky.	205
156.	Obecní politické rady	207
157.	Modlení nebo útěk	208
158.	Postavení plné nebezpečí.	209
159.	Politická rada	210
160.	Útěk císaře z Vídně.	211
161.	Pravé slunce míru	213
162.	Všem	214

163.	Politická rada. O časových poměrech.	216
164.	Politická rada	217
165.	Znamení na nebi a jeho význam	217
166.	Soud nelaskavosti	218
167.	Loď míru v duchovní potopě.	220
168.	Duchovní boj padlých.	221
169.	Jen jedině Já mohu opravdu brát a také opravdu dávat	222
170.	Boží smlouva v soudu národů	223
171.	Parlamentarismus	224
172.	O papeži Piu IX.	226
173.	Dvě telata. – vidění	227
174.	Vše se musí stát nové. Pohled do nejbližší budoucnosti	228
175.	Pamětní list k 15. březnu 1840	229
176.	Velké červánky– nebo předchozí příchod k příchodu Pána.	231
177.	Msta mrtvých	242
178.	Oznámení světelných zjevení 9. 13. a 27.11.1849	243
179.	Běda pomstychtivým vítězům.	244
180.	Téma.	244
181.	Světelná zjevení.	245
182.	Duchovní tlak a jeho následky.	246
183.	Duchovní bouřné parno	247
184.	Válečné mračno	247
185.	Státně občanský smysl pro oběť	248
186.	Novoroční požehnání.	249

***